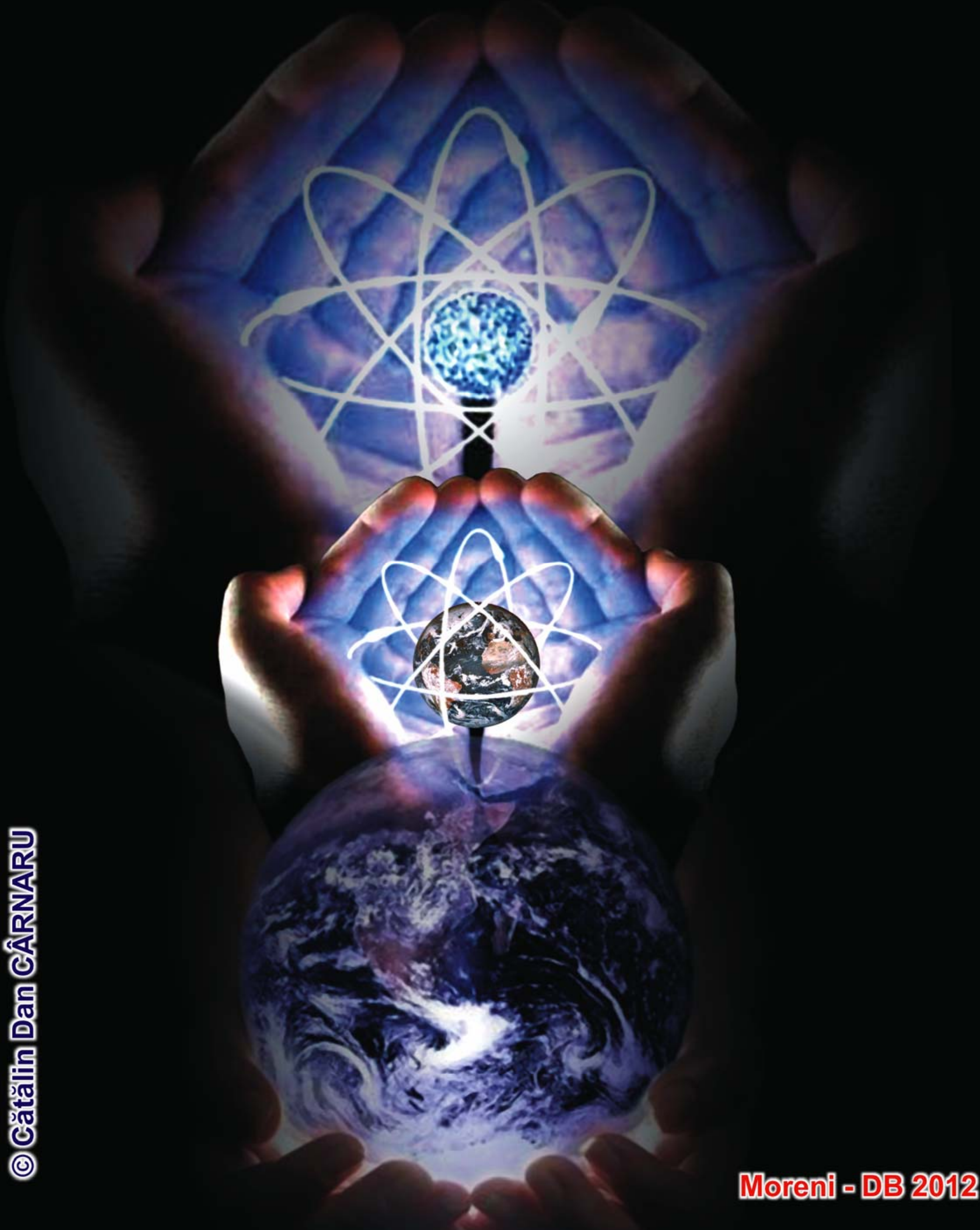
Cătălin Dan CÂRNARU

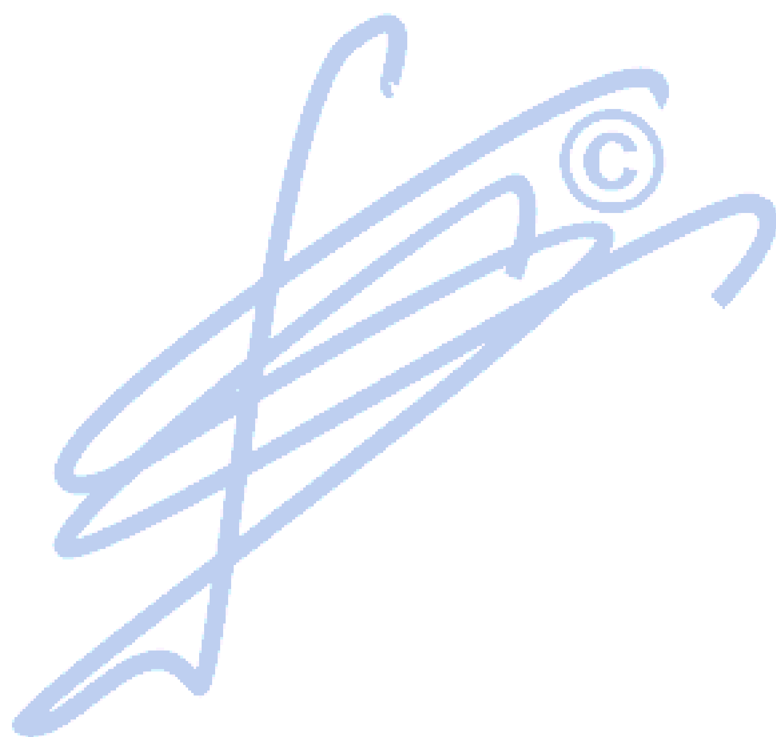
„Totuşi , ce naiba-i energia liberă ?! ”

Moreni - DB 2012

Cătălin Dan CÂRNARU

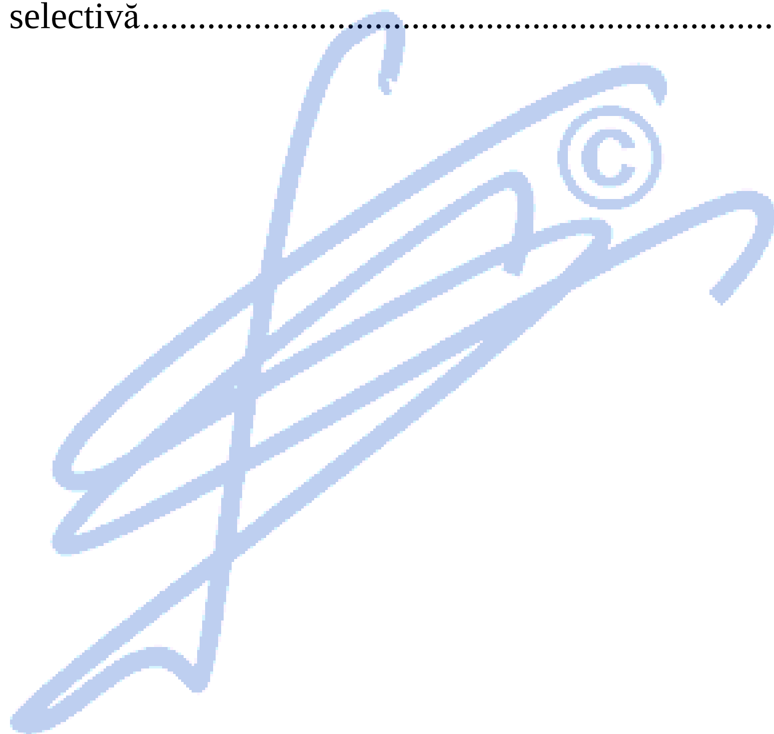
„Totuşi, ce naiba-i energia liberă ?!”

Coperta, imaginile şi tehnoredactarea : Cătălin Dan Cârnaru
carnaruc@gmail.com

Lucrare publicată în municipiul Moreni Dâmboviţa în anul 2012
ISBN 978-973-0-11963-3

Cuprins

Introducere

Când, în februarie, am terminat de scris „Întoarcerea la natură”, ce reprezintă volumul trei al cărții „Energia pentru toți” credeam că am scris cam tot ce-i mai important pentru a aduce la cunoştința celor cu studii medii despre acest domeniu al energiei înconjurătoare care este de fapt la fel ca aerul un dat „de la Dumnezeu” şi ca atare e al tuturor.

Se pare însă că cartea mea a suscitat interes în rândul unor cititori şi am primit scrisori din care am priceput că unele lucruri nu sunt înțelese pe deplin sau din contră… Mi se cereau sfaturi sau păreri…

Acest lucru, în afară de faptul că este îmbucurător mi-a relevat că înțelegerea adevărului că energia este a noastră a tuturor, că trăim în ea ca peştii în apă este un concept greu de digerat chiar şi pentru cei cu oarecare pregătire în domeniu, cum ar fi electroniştii, sau electricienii. Ca o paranteză legat de acest, fapt trebuie să ştiți că există ingineri din sistemul energetic național care nu au auzit de generatorul unipolar al lui Faraday…

Şi tot în acest context am să vă spun ceva interesant. Deşi cei care mi-au scris ca urmare a citirii cărților mele au fost extrem de puțini, pe mine m-au bucurat toți indiferent dacă au emis mesaje critice sau încurajatoare. Am primit însă trei scrisori de la un profesor universitar pensionar, doctor în electronică, care după ce m-a acuzat că nu aş cunoaşte cele trei legi ale termodinamicii şi că înşir inepții pe 600 de pagini, a fost suficient de încăpățânat şi obtuz pentru a nu accepta să consulte bibliografia cărților mele.

Atunci când i-am explicat că cărțile mele se bazează pe studiul brevetelor lui Nikola Tesla şi altor vizionari ca el, precum şi pe studiul timp de mulți ani a unor cărți menționate la bibliografie, şi i-am şi trimis una din cărțile din această bibliografie, care explica ştiințific principiile care stau la baza cărților mele, a refuzat să se obosească a citi ceva din ea, ci mi-a trimis o colecție de citate de pe „Wikipedia” unde autorul acelei cărți este catalogat de către mediul academic oficial ca un semidoct, care are un doctorat luat fraudulos etc. Ce m-a frapat a fost faptul că între o carte cu demonstrații ştiințifice – un tratat de 900 pagini şi o denigrare a preferat denigrarea …

Păi, dragi cititori, eu dacă am în mână o carte de 900 pagini care să-mi dovedească ceva, iar 10 inşi îmi spun că autorul ei e un analfabet, eu totuşi, deschid cartea şi o citesc… căci dacă acel autor a fost în stare să scrie 900 de pagini cu demonstrații matematice, cu explicații ale unor principii fizice mai puțin sau deloc cunoscute, cu exemple concrete, înseamnă că totuşi nu-i analfabet şi aş face bine să-i citesc cartea, fie şi pentru a putea înțelege de ce acel om este declarat analfabet…

Domnul doctor în electronică profesor universitar pensionar, Aurel Millea mi-a comunicat că pe el nu-l interesează să citească acea carte, în schimb a continuat să mă califice pe mine ca un impostor incompetent preocupat de perpetu-uri mobile, care nu cunoaşte legile termodinamicii şi înşeală şi dezinformează cititorul… Vă las pe dumneavoastră să trageți concluziile…

Sistemul de învățământ aservit chiar şi la noi în țară intereselor globale ale oligarhiilor industrial bancare a făcut ca sământa cunoaşterii să nu mai poată încolți în solul îndoctrinării rigide care trecând peste prima lege a termodinamicii, ne-a format cu convingerea fermă că energia, şi cu preponderență cea electrică este o chestie care circulă pe cabluri şi este produsă de nişte întreprinderi industriale care sunt apanajul statelor sau ale marilor corporații…

Dar cum oare de nu ne dăm seama că după ce am luat nota patru la fizică şi la chimie pentru că nu am ştiut că energia nu se produce şi nu se distruge, ea doar circulă, am putut accepta să ajungem să considerăm ca pe cava normal că unii acolo la nivelul de sus al statelor produc energie electrică şi ne-o vând nouă prin intermediul cablului înşirat pe stâlpii iar noi o plătim pentru că aşa arată contoarul că am fi consumat energie electrică.

Şi am să vă simplific aici problema la extrem… Apa pe care o consumăm în gospodărie vine pe o țeavă… Țeava de la scurgerea chiuvetei sau WC-ului nu se întoarce înapoi la furnizorul de apă… ci se duce la canalizare. Deci apa se consumă… Şi de fapt nu se consumă, căci apa rămâne neschimbată, doar că se încarcă cu murdărie… şi deci o aruncăm. O aruncăm la canal sau pe sol, sau udăm cu ea nişte flori, sau… în fine ! – ajunge din nou în sol, unde pe măsură ce aceasta se

îndreaptă spre pânza freatică, sau se evaporă sau e absorbită de plante, revine în circuitul natural, curată, întreaga murdărie fiind reţinută în sol, unde bacteriile de tot felul o reciclează şi pe aceasta…

Curentul electric… vine de la distribuitor pe două fire, dar nu circulă decât atunci când acestea sunt unite (prin intermediul întrerupătorului şi al consumatorului) transformându-se într-un singur fir… deci curentul electric, trecând prin întrerupător, intră în bec printr-unul din fire, îl face să lumineze, dar iese de acolo şi se întoarce înapoi la distribuitor pe cel de-al doilea fir…

Nu cumva dacă se consumă curent electric ar trebui să ne vină la fel ca apa doar pe un fir şi să rămână la noi ?... să nu se mai întoarcă de unde a venit ?...

Unde este oare legea întâi a termodinamicii care ne-a învăţat încă de mici că energia nu se fabrică şi nu se distruge, nu se consumă ci doar circulă şi se transformă ?

Cu toate acestea nici atunci când cineva ne aminteşte această lege nu putem accepta faptul că de vreme ce energia nu se consumă şi nu se produce, înseamnă că ea este colectată din mediul înconjurător, din universul în care trăim cu toţii şi după ce ne pune maşinile în mişcare se întoarce de unde a venit; deci ea este a noastră, a tuturor şi e, nu de acum, ci din adâncimi de veacuri, de la naşterea universului şi va fi până-n veacul veacurilor odată cu moartea universului, oricând va fi aceea…

Aşa că am început să scriu unele răspunsuri la scrisori, şi de la aceste răspunsuri, în mod firesc gândirea a ricoşat spre lămurirea diferitelor probleme semnalate de cititori prin articole independente dedicate fiecărei probleme. Şi iată că ele aceste probleme se constituie încet dar sigur într-o nouă carte despre energia liberă…

Această carte nu va urma un fir la fel de logic ca precedenta, ci va fi o colecţie formată din aceste articole, articole în care se vor aprofunda unele explicaţii sau se vor prezenta inventatori, sau dispozitive inventate de ei, legături neaşteptate între unele invenţii, etc.

În continuare, caracterul cărţii nu va fi nicidecum unul ştiinţific, eu nefiind om de ştiinţă. De altfel, eu nici măcar nu am pretenţia că ceea ce scriu eu stă chiar aşa cum scriu căci eu consider calitatea cea mai bună a unui scriitor de popularizare ca nefiind neapărat rigurozitatea ştiinţifică ci mai ales faptul că cărţile lui au ca rezultat informarea, nasc întrebări, ridică cortina de pe aspecte mai puţin cunoscute… Poate că mai greşesc uneori, dar ca şi în precedentele cărţi, scopul va fi pur informativ şi de a vă incita la a privi lumea din jur din alt punct de vedere decât aţi fost obişnuiţi de societate şi de sistemul de învăţământ, pentru ca astfel să descoperiţi singuri noi aspecte ale vieţii de zi cu zi..

Această nouă carte va fi publicată abia la anul, căci legislaţia nu-mi permite să public legal în regie proprie mai mult de două cărţi pe an, chiar dacă această publicare este una digitală fie ea pe internet sau pe CD-uri.

Chiar şi aici statul actual a găsit modalitatea de a pune oprelişti creativităţii acestui popor şi mai ales de a te împiedica să-ţi câştigi traiul din munca proprie. Căci un scriitor nu poate câştiga vreun ban din munca lui decât dacă publică cărţile în librării. Pe Internet nu-mi dă nimeni vreun chior pe cărţile mele. Internetul este doar o modalitate de a oferi gratuit spre lectură munca ta… Dar tu ca autor rămâi în continuare muritor de foame…

Aş putea publica oricât de multe cărţi aş dori, dar pentru asta sunt obligat să-mi înfiinţez editură şi să plătesc pentru fiecare carte codul ISBN.

A înfiinţa editură în România de azi înseamnă plata unor taxe împovărătoare pentru majoritatea cetăţenilor, către instituţiile care patronează activităţile economice din ţară – Camera de Comerţ şi Industrie, Fiscule, etc.

Şi apoi chiar dacă să spunem prin absurd că aş avea posibilităţile materiale de a face acest demers financiar şi birocratic… de unde apoi sumele necesare pentru cheltuielile de funcţionare ale editurii, taxe curente la stat, şi plata către utilităţi, tipografii şi către lanţul de distribuţie – librării şi difuzori particulari ? Căci banii la o editură nu vin decât după ce a ajuns să vândă câteva tiraje…

Cei care mi-au citit cărţile, probabil că s-au întrebat de ce nu au găsit nici una din cărţile mele prin librării…

Răspunsul este foarte simplu şi e legat tot de cele pe care le-am spus în fraza precedentă căci deşi m-am adresat la aproape 100 de edituri de pe tot cuprinsul ţării, am fost refuzat politicos sau

mai puțin politicos, în sensul că nu mi s-a acordat nici măcar cel mai elementar respect de a mi se răspunde la scrisoare.

O singură editură a fost de acord să-mi publice primul volum al seriei dar numai după ce l-ar fi canibalizat masiv modificându-i atât conținutul cât şi tehnoredactarea.

Unele edituri ar fi acceptat să mă ajute să public cu condiția să le plătesc în avans valoarea de vânzare a întregului tiraj…

Cam acesta-i statul român actual… De aceea de multe ori o spun cu durere. Acesta nu este statul meu. Este doar o organizație mafiotă, care mi-a distrus patria în care m-am născut, este organizația care mi-a confiscat drepturile pe care le-am avut la naştere…

16 aprilie şi 28 septembrie 2011 Cătălin Dan Cârnaru

Autovehiculul cu energie liberă a lui Nikola Tesla

Există pe internet un articol care vorbeşte despre acest autovehicul şi implicaţiile pe care le-ar fi avut acesta asupra dezvoltării ulterioare a omenirii.

O traducere a acestui articol se găseşte şi la:

http://www.energobiologie.ro/index.php/Energii/Nikola-Tesla-Automobiul-alimentat-cu-energie-libera.html .

Voi extrage din acest articol doar părţile mai importante şi pe baza lor voi încerca să explic cum funcţiona de fapt acest autovehicul:

1931 Pierce-Arrow 8 Model 43 D.C. Phaeton
Great Cars & Grand Marques Collection

„ …. Motorul lui Tesla

Prin urmare, Tesla nu a revoluţionat tehnica modificând un autoturism clasic, pe benzină, înlocuind motorul cu unul electric. Realizarea sa este cu mult mai importantă, el a pus „pe roate” primul (şi poate ultimul) automobil alimentat cu energie liberă, care a demonstrat omenirii că poate fii independentă energetic şi că ne aflăm la cheremul lăcomiei unor exemplare veroase demne de milă.

Din păcate, Tesla nu a mai apucat să îşi ducă la bun sfârşit grandioasa viziune, iar lucrările sale, întreaga documentaţie s-au stins odată cu visele savantului. Ceea ce a mai rămas sunt observaţii şi relatările din presă a unor martori, de cele mai multe ori nespecialişti, încântaţi şi exaltaţi în faţa unei uriaşe descoperiri a cărui beneficii nici azi nu le putem realiza sau măcar bănui.

Au existat încercări de a pune cap la cap aceste informaţii dar acest puzzle are mai mult de 90% spaţiu gol. Adevăraţii specialişti din acest joc sunt cei ce au confiscat informaţiile şi au şters foarte bine urmele. Afacerea este continuată şi azi prin dezinformare sistematică. În ceea ce priveşte motorul, se spune că Tesla l-a demontat pe cel clasic cu care era echipat modelul Pierce Arrow de care dispunea împreună cu radiatorul acestuia *şi a montat un motor electric de curent alternativ (nu se ştie dacă mono sau trifazat) de 80 CP la 1800 rot/min răcit cu un ventilator.* A păstrat doar bateria (pentru lumini, alimentarea cutiei şi ventilatorului), frânele, acceleraţia şi sistemul de transmisie pe roţile din spate.

Dimensiunile motorului ar fi fost de 40 ţoli (inch) lungime (aproximativ 1 m) şi 30 ţoli diametru (75 cm). Foarte interesant este faptul că motorul nu era legat electric, cablurile sale erau lăsate în aer, nu avea perii colectoare, nu era alimentat de la o sursă electrică convenţională.

Comanda motorului

Lucrurile devin din ce în ce mai interesante cu cât ne apropiem de miezul problemei, de obţinerea unei energii utilizabile produsă din energia liberă. Unitatea de comandă a motorului este descrisă ca o cutie lungă de 24 ţoli (61 cm), lată de 12 ţoli (30 cm) şi cu o înălţime de 6 ţoli (15 cm), situată în faţa scaunului din dreapta şoferului. Cutia era conectată electric la ventilator şi mai avea două tije metalice cu diametrul de ¼ ţoli (6,5 mm) ce ieşeau din cutie cam 3 ţoli (circa 8 cm).

În interiorul cutiei se găseau 12 tuburi vidate, fire şi componente electronice – rezistenţe şi bobine – dar fără condensatori (!). Misterioasele tuburi vidate nu erau altceva decât nişte banale lămpi (tuburi) electronice de tipul 70L7-GT, lampă combinată – un redresor monoalternanţă (o diodă) şi un amplificator de putere (o tetrodă). Această lampă se comercializează şi azi fiind fabricată de mai multe firme producătoare de astfel de componente.

Rămâne un mister cum a utilizat Tesla aceste lămpi având în vedere că motorul dezvolta o putere de 80 CP, adică 58,84 kW, iar dacă se ţine seama şi de randamentul motorului ar fi fost necesară o putere de minim 60 – 65 kW, pe când prăpăditele astea de lămpuţe 70L7 furnizează la ieşire o putere maximă de 1,8 W. Adică dacă ar fi fost folosite ca amplificatoare, ar fi fost necesare vreo 35.000 de bucăţi.

Prin urmare, lămpile au fost folosite pentru a genera acele câmpuri necesare în interacţiunea cu energia liberă şi de oferi la ieşire un semnal diferenţial de comandă a motorului. Din cutia electronică ieşeau două tije şi nu existau conexiuni electrice între acestea şi motor. *Singura legătură electrică era cea a ventilatorului comandat tot din cutie, alimentată astfel probabil pentru a nu perturba câmpul electric transmis prin intermediul tijelor. Acest câmp era creat în cutie şi aplicat tijelor prin bobine conice.* Să ne amintim că una din marile realizări ale savantului a fost aceea de a transmite energie electrică “oriunde în lume” prin aer, fără linii electrice. Informaţia nu este accesibilă publicului, dar este folosită în “binefăcătorul” proiect HAARP.

Cel mai mare mister este însă modul de captare a energiei din exteriorul sistemului, şi transformare a acelei energii libere pe care până în prezent doar Tesla a înţeles-o şi exploatat-o (ar mai şi fi un scriitor de doi bani, unul Gregg, care a umplut lumea cu tot felul de bazaconii fără valoare, enormităţi şi previziuni apocaliptice gratuite). Singurul lucru cert este că această energie era preluată de o antenă dispusă în spatele autovehiculului.

Antena

Modelul Pierce Arrow transformat de Nikola Tesla ce se deplasa independent de orice sursă de energie clasică şi de orice combustibil convenţional, *era prevăzut cu o antenă lungă de 1,83 m amplasată în spate. Pentru o antenă monopolară de 1/2 λ – 5/8 λ, rezultă o gamă de frecvenţă de 82 – 102 MHz.* Pradă unui tembelism destul de avansat sau poate la ordinul vreunui comandant, niscaiva berbeci s-au apucat să calculeze, considerând cele două tije ca fiind o antenă receptoare de lungime egală cu suma lungimilor vergelelor, greşeală pe care nici corijenţii la fizică nu o pot face.

Ba mai mult, au confundat lungimea de undă cu lungimea antenei însumate ajungând la un rezultat de 246 MHz, destul de deplasat, şi mai ales că nu tijele recepţionau energia, ci acţionau asupra motorului care funcţionează la frecvenţe mici, nicidecum în frecvenţe radio.

Pierce Arrow

Modelul Pierce Arrow Eight (Twin Cowl Phaeton) transformat de Nikola Tesla a fost pus la dispoziţie de George Westinghouse, un tip care l-a apreciat şi l-a susţinut pe Tesla, inginer şi renumit industriaş care a întrevăzut un viitor strălucit omenirii dar nu a prevăzut şi piedicile ce i se vor pune în cale. Se spune, greşit de altfel, că falimentul firmei sale s-a datorat experimentului lui Tesla şi că firma a fost înghiţită de Studebaker tocmai din această cauză. Deşi un tip cu vederi largi, Westinghouse trăia într-un anturaj de unde viaţa părea roz în pofida faptului că Marea Depresiune era în plină desfăşurare. Deci, în plină criză economică, greu de imaginat că modelele sale de lux ar fi putut acapara piaţa (similar azi, aici: ţara arde şi baba îşi pune perdeluţe la minister). N-au prins şi firma a fost înhăţată de Studebaker Corporation, dar asta se întâmpla în 1928, cu trei ani înainte ca maşina lui Tesla să iasă pe străzi. În 1931 Studebaker intra în declin iar în 1932 pierdea 3 milioane de dolari, o sumă enormă pe-atunci (ca să facem o comparaţie, azi Becali îşi cumpără o căsuţă cu de 5 ori mai mulţi bani) ceea ce avea să ducă prăvălia la faliment. Dar falimentul nu a fost dirijat de forţe oculte ci s-a datorat unei gestionări defectuoase.

Singurul aspect ce poate fi suspectat de atentat din umbră a fost acela că invenţia lui Tesla ar fi ridicat compania, dar şi omenirea ar fi intrat într-un real proces de dezvoltare şi progres, ceea ce nu s-a dorit. Şi nu se doreşte nici azi pentru că independenţa energetică ar elimina paraziţii, plebea (supţii) nu ar mai fi tributari puterii (sugarilor), sugarii nu ar mai avea de la cine suge. Iar sugarii sunt bine organizaţi şi protejaţi.

„Elitele”, o gloată dispusă piramidal, cu apucături militariste ce le conferă imaginea unei pseudo-stabilităţi, dar şi încredere în sistemul lor de oligarhii ierarhizate pe unicul criteriu al înavuţirii rapide, fără limite şi prin orice mijloace…..**”**

Deci :….

Posibila rezolvare a misterului

După cum se vede patru sunt frazele importante în textul care descrie maşina cu energie liberă a lui Tesla. Analizîndu-le ne atrag atenţia :

1. *…era prevăzut cu o antenă lungă de 1,83 m amplasată în spate. Pentru o antenă monopolară de 1/2 λ – 5/8 λ, rezultă o gamă de frecvenţă de 82 – 102 MHz.*

2. *…12 tuburi vidate, fire şi componente electronice – rezistenţe şi bobine – dar fără condensatori (!). … … 70L7-GT, lampă combinată – un redresor monoalternanţă (o diodă) şi un amplificator de putere (o tetrodă).*

3. *…Singura legătură electrică era cea a ventilatorului comandat tot din cutie, alimentată astfel probabil pentru a nu perturba câmpul electric transmis prin intermediul tijelor. Acest câmp era creat în cutie şi aplicat tijelor prin bobine conice.*

4. *…şi a montat un motor electric de curent alternativ (nu se ştie dacă mono sau trifazat) de 80 CP la 1800 rot/min răcit cu un ventilator. …*

După cum se precizează nefiind vorba de existenţa în schema electrică a condensatorilor, rezultatul logic este că aceasta era un oscilator rezonant executat cu bobine şi rezistenţe. Trebuie să ţinem seama că transformatorul amplificator al lui Tesla are proprietatea de a rezona pe orice frecvenţă, deci e de presupus că bobinele şi rezistenţele pomenite mai sus aveau rolul de a prelua oscilaţiile din antenă, oscilaţii care erau apoi despărţite în cele două alternanţe de către componenta redresoare a tuburilor, dioda , apoi amplificate de către tetrodă, şi ulterior aplicate bobinelor conice. Dacă se vor studia brevetele lui Tesla numerele 512340 – „Bobină pentru electromagneţi”, şi 568177 – „Aparat pentru produs ozon” (pagina 2), precum şi 593 138 – „Ttransformator electric” şi de asemenea concluziile cercetărilor lui Tesla din ultimii ani ai secolului 19 privind „ curentul eteric” sau „energia electroradiantă” indusă de descărcările de curent continuu şi înaltă frecvenţă a condensatorilor se vor putea trage următoarele concluzii:

Descărcările de înaltă tensiune de curent continuu la frecvenţe de repetiţie mari cu timpi scurţi, mai scurţi de 100 microsecunde, induc în conductorii electrici şi în piesele metalice din imediata apropiere curenţi electrici de mare intensitate. Frecvenţa la care presupunem că lucra antena este după părerea mea mai mică, viind vorba de o antenă λ sau 2 λ (20 – 40 MHz), recepţionând probabil subarmonice şi având perioade cuprinse între 50 şi 20 nanosecunde. Perioada aceasta, în urma despărţiri în cele două semialternanţe şi amplificării atât prin tuburi cât şi prin bobine, va creşte mult, trecând probabil în domeniul microsecundelor.

Bobina pentru electromagneţi are câştig energetic de sute şi chiar mii de ori – (brevetul 512340). Bobina conică din brevetul 593138 are de asemenea un câştig energetic extrem de mare.

De asemenea primarul transformatorului amplificator al lui Tesla este o bobină conică. Acesta poate fi făcut să rezoneze cu antena fără a fi nevoie de condensatori.

(Ca o paranteză, orice transformator realizat doar cu bobine în aer, deci fără miez metalic va putea funcţiona uşor la orice frecvenţă de rezonanţă, oricât de ridicată, dacă va fi calculat corect, pentru că principalul impediment al funcţionării transformatoarelor cu miez la frecvenţe mari este oscilaţia magnetică relativ înceată prin miezul magnetic)

În plus, dacă primarul lui este aşezat la jumătatea secundarului, el colectează în mod egal atât tensiune cât şi intensitate de curent din mediul înconjurător.

Deci presupunem că o variantă mică a acestui transformator amplificator (cum e cea din pagina doi a brevetului 568177) e folosit pentru colectarea energiei din antenă. De aici ea este aplicată tuburilor care o despart în cele două alternanţe şi o amplifică după care o aplică bobinelor conice care fiind de tip tesla (bobinate paralel dar legate serie - deci cu câştiguri imense) vor induce în cele două tije o cantitate foarte mare de energie radiantă având valoare energetică mare probabil zeci de mii de volţi şi mii de amperi, şi perioadă de pulsaţie scurtă (de ordinul microsecundelor) care la rândul ei, va induce în bobinajul motorului modificat fiind în prealabil prin reaşezarea electrică a bobinajului, curentul electric de mare intensitate care va face motorul să se rotească.

Nefiind electronist de meserie nu pot intra în amănunte şi calcule specifice dar intuiţia îmi spune că am dreptate în această explicaţie.

Articol scris azi 31 martie 2011 la ora 13 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Despre dinam şi nu numai

Când în 1888 Tesla a conceput „Noul sistem al motoarelor şi transformatoarelor de curent alternativ” a împins omenirea către era electricităţii, iar când în 1895 a pus în funcţiune centrala electrică a Cascadei Niagara, care alimenta oraşul Buffalo aflat la 35 Km, el a fixat începutul practic al acestei ere. Lui Tesla trebuie deci să-i mulţumim pentru faptul că avem un bec în tavan şi-o priză pe perete.

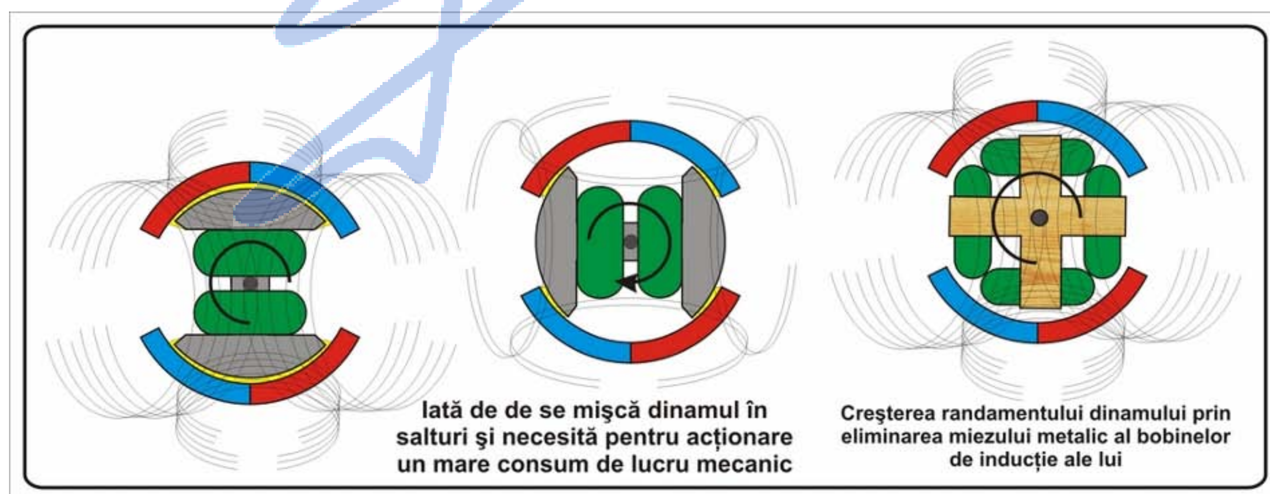
Trebuie să specificăm acum că toate tipurile de motoare şi generatoare electrice existente în ziua de azi sunt concepute tot de Tesla. Absolut toate ! Fiecare din aceste tipuri constructive a fost conceput de Nikola Tesla. Faptul că motoarele şi generatoarele au fost modernizate şi dezvoltate în perioada scursă de atunci nu a adus îmbunătăţiri notabile acestora, ele suferind şi astăzi de aceleaşi inconveniente pe care le aveau şi acum 100 de ani. Dar însăşi faptul de a aşeza nişte electromagneţi în configuraţia care face din ei un motor sau un generator, constituie o acţiune genială.

Numai la câţiva ani mai apoi, Tesla şi-a dat seama de toate dezavantajele sistemului pe care tocmai îl pusese în funcţiune. Asta l-a făcut să spună vestita frază : „Energia electrică este omniprezentă, în cantităţi nelimitate şi poate propulsa toate maşinile din lume fără utilizarea petrolului, cărbunelui, gazului metan sau a oricărui alt combustibil.”

Dar „răul” fusese deja făcut ! Sistemul său electric trifazat era modalitatea perfectă prin care nişte şmecheri se puteau îmbogăţi vânzând ceea ce de fapt este al tuturor şi fireşte a şi fost înhăţat de potentaţii de atunci ai lumii. Probabil că dacă cineva ar găsi un sistem de măsurare şi distribuire a aerului către fiecare om de pe planetă şi aerul ar face obiectul îmbogăţirii acestor criminali.

În ce priveşte dinamurile şi alternatoarele, principalul inconvenient despre care vorbeam că a rămas în ciuda modernizărilor ulterioare este aceea că rotoarele acestora sunt constituite din electromagneţi, adică au miezuri din oţel electrotehnic. Asta face ca între stator şi rotor să existe în permanenţă o puternică atracţie, echivalentă cu o forţă de frecare foarte mare, fapt ce face ca rotirea acestora să se efectueze cu consumuri mari de lucru mecanic făcând ca randamentul să fie mic.

Acest fenomen este cunoscut mai ales de biciclişti, care ştiu că pedalarea pe timp de noapte cu dinamul cuplat la roată este mai grea, ca atare mai obositoare. Aceasta e cauza pentru care mulţi biciclişti se feresc să folosească dinam preferând utilizarea unor baterii în locul acestuia. Să privim o schemă a unui dinam:

Statorul unui dinam şi în general a oricărui motor de curent continuu de mică putere este construit din două sau mai multe piese polare formate din magneţi semicirculari. Rotorul este format dintr-unul sau mai mulţi electromagneţi solidari pe ax, care se alimentează prin intermediul unor perii care freacă pe inele situate pe ax. Între statorul magnetic şi miezul electromagneţilor de pe rotor există o puternică atracţie magnetică ce se exercită în zona figurată în acest desen prin culoarea galbenă.

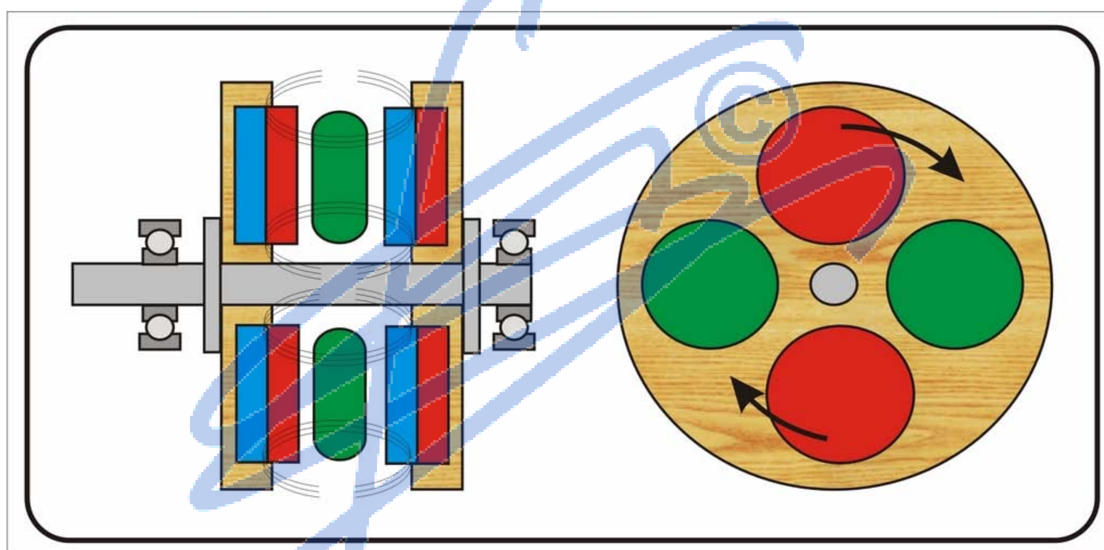
Când rotorul se află aliniat cu statorul – stânga – se închid toate liniile de câmp ale celor doi magneţi prin miezul rotorului fapt ce face ca rotaţia lui să se facă cu greutate. În momentul în care acesta, prin rotire se află perpendicular pe axa celor doi magneţi – centru – suprafaţa expusă liniilor de câmp magnetic este foarte redusă (cele patru mici zone galbene) şi liniile de câmp magnetic care se închid prin miez sunt mult mai puţine iar forţa de reţinere e mai mică.

Aceasta este cauza pentru care rotirea unui dinam de bicicletă se face în salturi şi cu greutate, ducând la o pedalare grea atunci când este folosit.

Acest lucru poate fi evitat prin eliminarea miezului metalic al bobinelor situate pe rotor, aşa cum se vede în partea dreaptă a desenului. Bobina executată din conductor de cupru poate intersecta liniile de câmp magnetic fără nici o atracţie sau impresie de frecare; practic se va colecta curent electric fără a se simţi vreo opoziţie la mişcarea de rotaţie a axului dinamului. Prin această soluţie figurată în partea dreaptă a desenului, nu se elimină însă necesitatea existenţei periilor care culeg curentul electric, perii care să frece pe inelele de pe ax. Aceasta reprezintă un factor de scădere a fiabilităţii prin expunerea la o eventuală defecţiune a lor.

De aceea cea mai simplă, sigură şi fiabilă rezolvare este de a pune magneţii pe rotor şi bobinele pe stator. Astfel se elimină periile iar fiabilitatea dinamului astfel construit devine maximă.

Iată cum:

După cum se vede la fel ca şi în partea dreaptă a desenului precedent nu mai există nici un fel de atracţie magnetică între stator şi rotor, (nu mai sunt zone galbene) fapt ce face ca lucrul mecanic consumat pentru funcţionarea acestui dinam să fie ca şi inexistent, iar randamentul să crească aproape exponenţial. Pentru ca în bobine să se inducă acelaşi curent este însă necesar să se folosească nişte magneţi un pic mai puternici, al căror câmp să se închidă în bobină. Practic distanţa dintre cei doi magneţi trebuie să fie egală cel mult cu înălţimea unuia din cei doi magneţi, iar bobina să fie un pic mai mică pentru a nu atinge totuşi magneţii.

Aceleaşi considerente sunt valabile şi pentru alternatoare. De aceea sunt unele colectoare de energie electrică (am mai spus-o şi mă repet : nici un generator electric, fie el dinam sau alternator nu generează curent, ci doar îl colectează din mediul înconjurător !) care par a funcţiona cu randamente ilogic de ridicate, încălcând parcă legile statuate de fizica oficială.

Multe dintre acestea sunt catalogate de oficiali şi mediile academice drept şarlatanii, sau perpetumuri-mobile iar inventatorii şi constructorii lor sunt denigraţi, li se pun tot felul de piedici şi sunt ameninţaţi făcându-li-se viaţa grea…

Articol scris azi 8 aprilie 2011 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan

„Şi la urma urmei, ce dracu-i energia liberă !?”

Întrebare pusă în cel mai neaoş stil românesc de către un cetăţean puţin matol, care, chiar în starea de ameţeală în care se afla, părea interesat de subiect şi afirma că el a auzit de „free energy”.

Nu-s fizician şi ca atare nu am pretenţia de a face demonstraţii academice… de altfel dacă aş face asemenea demonstraţii nu mi le-ar citi nimeni… decât cei care sunt interesaţi ca voi, dragi cititori, să nu ştiţi de existenţa oceanului de energie pe care-l respiraţi…în care trăiţi precum peştii în apă.. Ori eu, mă adresez vouă, celor mulţi cărora li se refuză dreptul de a şti că energia electrică este a tuturor, la fel cum este aerul. Vi se refuză dreptul de a şti acest lucru şi în consecinţă de a beneficia de această energie la fel cum beneficiaţi de aer, datorită faptului, că nişte şmecheri plini de bani şi cu pretenţii de dumnezei cred că au dreptul de a se face stăpâni pe bunul comun, pe care apoi vi-l vând cu picătura, înrobindu-vă… Deci hai să vedem…

Toţi am făcut în şcoala primară chimie elementară. Atunci am învăţat despre structura materiei, a atomului în special. Ca urmare a acestui fapt toţi ştim că primul element din tabelul periodic al elementelor, Hidrogenul are un electron care se roteşte în jurul nucleului pe o orbită circulară. În acelaşi timp ştim că elementul Hahniu are 105 electroni care se rotesc în jurul nucleului pe şapte straturi fiind împărţit în următoarea configuraţie : 2,8,18,32,32,11 şi 2 electroni. Atomii nu sunt aşa cum credem marea majoritate a noastră formaţi dintr-un nucleu în jurul căruia se învârte haotic un nor de electroni în imediata apropiere. Nu. Dacă nucleul ar avea dimensiunea unei mingi de tenis primul strat orbital de electroni s-ar afla la câţiva metri, iar mişcarea acestor electroni s-ar supune unor legi stricte. Între nucleu şi electroni nu se află nimic material.

Dar întregul atom este energie, iar această energie este întreţinută de mişcarea particulelor atomice (aici fiind incluse şi alte particule în afara electronilor !) şi în egală măsură aceeaşi energie este şi generatoarea acestei mişcări. Este un fenomen complex cu interdependenţă în două sensuri.

Mişcarea electronilor în jurul nucleului face din ansamblul electroni nucleu – atomul – un micro generator electric. Fenomenul este oarecum asemănător generării electricităţii în dinamul bicicletei. Rotaţia magneţilor între bobine face ca la borne să apară energia electrică.

Rotaţia electronilor în jurul axei lor (mişcarea de spin) precum şi a lor în jurul nucleului pe orbite face ca atomul să emită unde electromagnetice, dar în acelaşi timp şi unde gravitaţionale, într-un cuvânt energie.

Deci atomul este un generator de unde electromagnetice. Aceste unde se însumează cu cele ale atomilor vecini astfel încât energia generată în masa materiei e foarte mare. Mai reţineţi aici că această energie este cu atât mai multă cu cât numărul de electroni ai atomului respectiv este mai mare. De aceea metalele radioactive sunt printre cele mai grele dar în acelaşi timp emit şi cea mai mare cantitate de energie. Dacă hidrogenul are un electron rezultă – logic că hahniul emite de 105 ori mai multă energie decât hidrogenul.

Acum am să vă atrag atenţia că soarele este format din două elemente – hidrogen şi heliu. Adică din primele două elemente chimice din tabelul periodic – doi atomi unul de heliu şi unul de hidrogen abia au împreună 3 electroni.

Şi totuşi ce cantitate fantastică de energie poate genera steaua numită Soare !! Oare câtă energie ar genera dacă ar fi formată din hahniu !? Întrebare retorică… căci există în univers şi stele foarte grele…

Pornind de la înţelegerea conceptului că atomul emite unde electromagnetice, deci energie, începem să înţelegem că de fapt energia este prezentă în întreaga materie din univers, ocupând spaţiul dintre electroni şi nucleele atomice, dar în egală măsură pe cea dintre atomi şi dintre moleculele materiei.

Acest fapt este cel care l-a determinat pe Nikola Tesla să afirme că „energia este omniprezentă în cantităţi nelimitate şi poate propulsa toate maşinile din lume fără utilizarea petrolului, cărbunelui, gazului metan sau a oricărui alt combustibil.”

Această energie chiar poate fi calculată. Relaţia prin care se poate afla câtă energie există de fapt în materia care ne înconjoară dar şi în cea din care suntem făcuţi este cunoscuta formulă a lui Einstein: $E=m * c^2$ (masa în kg x pătratul vitezei luminii în metri/secundă)

Conform acestei formule un gram de materie are înmagazinat în el (0,001kg x (2,997 924 58 x $10^8)^2$ **)** adică 8,987 551 787 x 10^{13} Jouli de energie care în urma transformării în electroni-volt (8,987 551 787 x 10^{13}J x 6,24 x 10^{18}eV) dă 5,608 232 315 x 10^{32}eV. Această valoare la rândul ei fiind transformată în KWh (5,608 232 315 x 1 0^{32}eV x 4,45 x 10^{-26}kWh) va da ca rezultat final **24 956 633,8 kWh**. Adică un gram de materie are înmagazinat în el aproximativ **25 mii de megawaţi oră**. Fantastic nu ? Calculele nu-mi aparţin ci le-am preluat de la nişte oameni mult, mult mai deştepţi ca mine, cum ar fi Nikola Tesla, Albert Einsten, Walter Schauberger, etc.

Şi ca să vă faceţi o idee mai exactă, centrala nuclearelectrică de la Cernavodă are o putere instalată actuală, însumată pe cele două reactoare de 1412 MWh, iar când vor funcţiona toate cele cinci reactoare, abia va avea 3540 MWh.

Ei bine, aceasta-i energia liberă… este întreaga energie stocată în materia din jurul nostru, energie care este disponibilă în orice moment pentru a fi folosită de către oricine la fel cum folosim aerul pentru a trăi.

Numai că aici apare cea mai mare problemă a noastră. Am fost învăţaţi încă de mici că această energie nu poate fi utilizată. Cu alte cuvinte această energie este blocată acolo la nivelul atomic al materiei fiind cea care întreţine existenţa şi structura materiei şi că dacă s-ar extrage cumva această energie atunci materia ar putea fi destabilizată. Dar oricum trebuie să fim liniştiţi că acest lucru este imposibil să se întâmple căci nu există nici o metodă prin care această energie să fie extrasă de acolo din structura intimă a materiei.

Aceasta-i marea, uriaşa minciună cu care am fost şi suntem îndoctrinaţi întreaga noastră viaţă începând din copilărie de la profesorii noştri din ciclul primar şi terminând cu anii maturităţii din partea oamenilor de ştiinţă şi a mijloacelor de informare în masă.

Lucrurile însă nu stau chiar aşa. Această energie se poate extrage şi până la un anumit nivel, extracţia ei nu pune în pericol structura materiei. În general, în întreg universul natura funcţionează prin sisteme deschise care fac schimb permanent de energie. Acest schimb se petrece fără ca noi să fim conştienţi de el.

Aici mai trebuie să mai insist asupra unei mari minciuni cu care am fost şi continuăm să fim îndoctrinaţi încă de mici, anume aceea a faptului că generatoarele electrice produc energie. Este iarăşi o mare minciună. Amintiţi-vă că tot la chimia sau fizica elementară sau la amândouă aţi învăţat că energia nu se poate distruge ci doar se poate transforma. Păi dacă nu se poate distruge atunci e logic că nici nu se poate produce. Numai că atunci când vi s-a spus că nu se poate distruge s-a avut grijă să vi se spună în acelaşi timp că companiile energetice produc energie cu ajutorul generatoarelor lor, omiţându-se a vi se sublinia faptul că energia de vreme ce nu poate fi distrusă nu poate fi nici creată. Astfel aţi crescut cu convingerea tot mai fermă că companiile energetice produc energie, convingere întărită permanent de faptul că scoateţi bani din buzunar şi o plătiţi lună de lună, iar marele adevăr că energia nu poate fi distrusă şi deci nici produsă a fost uitat undeva printre informaţiile inutile din ciclul primar.

Bun, lămurit fiind şi acest aspect, apare fireasca întrebare: dacă ni s-a spus că energia nu poate fi extrasă de acolo din structura intimă a materiei, iar generatoarele electrice nu produc energie, atunci ce se întâmplă de fapt ?

Nimic neobişnuit. Această energie despre care am fost minţiţi că este blocată acolo în structura materiei este extrasă zilnic, şi noi o folosim de când Thomas Alva Edison a pus în funcţiune primul său dinam iar Nikola Tesla a pus în funcţiune primul alternator de la centrala hidroelectrică a cascadei Niagara.

Această energie este extrasă încă de atunci dar ne este distribuită prin reţelele energetice mondiale, în cantităţi minuscule la costuri fantastic de mari, în beneficiul oligarhiilor industrial bancare şi a celor care au pus stăpânire pe economia mondială. Noi am învăţat tot în copilărie că energie electrică este o mişcare ordonată de electroni, şi am trăit şi trăim cu convingerea că cei ce pun în mişcare maşinile şi aparatele noastre electrocasnice sunt electronii care aleargă prin cabluri, fire şi piese electronice consumându-se în aparatele noastre.

Ori adevărul nu-i acesta. Aparatele noastre sunt de fapt puse în funcţiune de energia degajată de aceşti electroni care sunt doar excitaţi fără a se consuma în vreun fel, după cum vom vedea în continuare.

Energia liberă, adică energia stocată în masa intimă a materiei poate fi deci extrasă, iar extragerea unui procent infim din ea ar putea acoperi întregul necesar energetic al omenirii pentru totdeauna. Cam cât ar fi acest procent ? Vă puteţi da seama din comparaţia între puterea instalată a centralei de la Cernavodă şi cantitatea de energie stocată într-un gram de materie.

Ei bine, aflaţi că extracţia acestei energii este la îndemâna oricui nu doar a unor oameni de ştiinţă ce se dau mari învăţaţi şi care au la dispoziţie tehnologia unor mari centrale energetice de tip industrial. Extracţia energiei libere din mediul înconjurător se face prin destabilizarea locală a echilibrului energetic al materiei (excitarea materiei), destabilizare în urma căreia o infimă parte din energia generată de materie este culeasă şi poate fi folosită. De vreme ce energia aceasta intimă a materiei este formată din unde electromagnetice generate de atomi, logic extracţia ei se poate face tot prin metode electromagnetice – adică prin oscilaţii electromagnetice.

Acest lucru se poate petrece fie prin oscilaţii sau variaţii ale câmpului magnetic, fie prin oscilaţii ale câmpului electric. De asemenea mai există posibilitatea excitării energetice a materiei pe cale electrostatică. Astfel rezultă că există trei categorii de dispozitive care pot culege energie din mediul înconjurător.

Dispozitive sau oscilatoare magnetice, oscilatoare electrice şi de asemenea dispozitive electrostatice. Cantitatea de energie culeasă de acestea este strict dependentă de randamentul acestora, cu alte cuvinte de cât de inteligent sunt ele construite. Trebuie să ştiţi că cele trei clase de dispozitive le-am înşirat în funcţie de eficacitatea lor. Cele mai puţin eficiente consider că sunt dispozitivele magnetice iar cele mai eficiente sunt cele electrostatice...

Din prima categorie fac parte toate generatoarele electrice fie ele dinamuri sau alternatoare, folosite în prezent de marii producători de electricitate din întreaga lume. Acestea pot fi radical îmbunătăţite, astfel încât să ajungă la randamente fantastice… dar pentru ca acest lucru să se întâmple ar trebui ca cei ce le folosesc să dorească acest lucru. Modalitatea de îmbunătăţire a funcţionării lor este explicată de mine în articolul intitulat „Despre dinam şi nu numai”.

În a doua categorie intră dispozitivele mai puţin cunoscute cum ar fi transformatorul amplificator al lui Tesla (mai bine cunoscut ca generatorul de fulgere), şi cele rezultate din el ale lui Donald Lee Smith, dispozitivul lui T. Henry Moray, al lui Edwin Vincent Gray, al lui Graham Gunderson, Motionless Electromagnetic Generator al lui Tom Bearden şi echipa, transformatorul lui Alfred M. Hubard şi Joseph H. Carter, cel ce poartă numele de FLEET (Forever Lead-out Existing Energy Transformer) al lui Mr. Lawrence Tseung şi echipa din Hong Kong, precum şi încărcătoarele de baterii ale lui John Bedini, al lui Carlos Benitez, şi Bozidar Lisac, etc.

În cea de-a treia categorie sunt dispozitivele pe care le-am învăţat toţi la fizica din ciclul primar anume generatoarele electrostatice Van de Graaf şi maşinile Wimshurst, care oferă la borne tensiuni continue mari cu intensităţi mici precum şi generatoarele unipolare cum ar fi discul lui Michael Faraday şi cel al lui Bruce de Palma care scot la borne curenţi de intensităţi foarte mari la tensiuni mici. Tot aici aş încadra cu oarecare rezerve generatoarele lui John Worrell Keely.

De aici rezultă iar un lucru important acela că de fapt de vreme ce am fost minţiţi că companiile energetice produc energie electrică, dispozitivele pe care azi le cunoaştem şi le denumim ca generatoare ar trebui numite altfel. Însăşi utilizarea termenului de generator a întărit în mentalul colectiv faptul că ele generează, produc cumva curentul electric. Ori ele nu sunt producătoare de energie ci doar colectoare de energie. Eu aş utiliza mai degrabă termenul de electrocolectoare.

Întregul sistem energetic global actual fiind bazat pe o variantă puţin eficientă a colectoarelor din prima categorie iar cvasitotalitatea aparatelor electrocasnice şi industriale fiind construite să funcţioneze cu energia livrată de acestea, energie care are anumite caracteristici (110/220 V curent alternativ la 50/60 Hz) utilizarea practică a celorlalte două categorii de colectoare devine extrem de greu de pus în aplicare pentru marea majoritate a cetăţenilor.

În plus mentalitățile înrădăcinate în mentalul nostru încă de copii, despre care am vorbit mai sus au făcut ca nimeni să nu creadă că este posibil sau măcar practic să folosească o altă energie decât cea pe care o cumpărăm de la distribuitorii globali prin intermediul stâlpilor care ne aduc cablurile la poartă sau în casă. Dar adevărul este că un colector de energie din prima categorie care să furnizeze de sute de ori mai multă energie decât cea pe care o cumpărăm acum, este destul de uşor de construit şi nici măcar nu este prea mare, dimensiunea sa maximă fiind cam cât o ladă frigorifică, sau un aparat de sudură. În plus prețul lui de construcție este în banii noştri cam de un sfert din taxa de branşare la rețeaua națională.

Odată construit şi pus în funcțiune un asemenea colector va funcționa ani mulți şi nu va mai necesita nici un fel de cheltuieli exceptându-le pe cele ocazionate de eventuala sa defectare odată la câțiva ani. Iată cum aflăm acum şi cauza principală pentru care energia liberă şi oricare din dispozitivele colectoare înşirate mai sus sunt ținute cu străşnicie departe de cunoaşterea publică şi implicit şi de liniile de producție. Dacă ai un „generator” propriu de energie liberă, nu mai cumperi de la distribuitorul național şi ca atare acesta va sărăci în loc să se îmbogățească…

În altă ordine de idei aici ar trebui să insistăm şi pe faptul că dat fiind randamentul şi eficacitatea extrem de scăzute a tehnologiilor energetice actuale, ele nu sunt numai ineficiente ci şi puternic agresive la adresa mediului înconjurător.

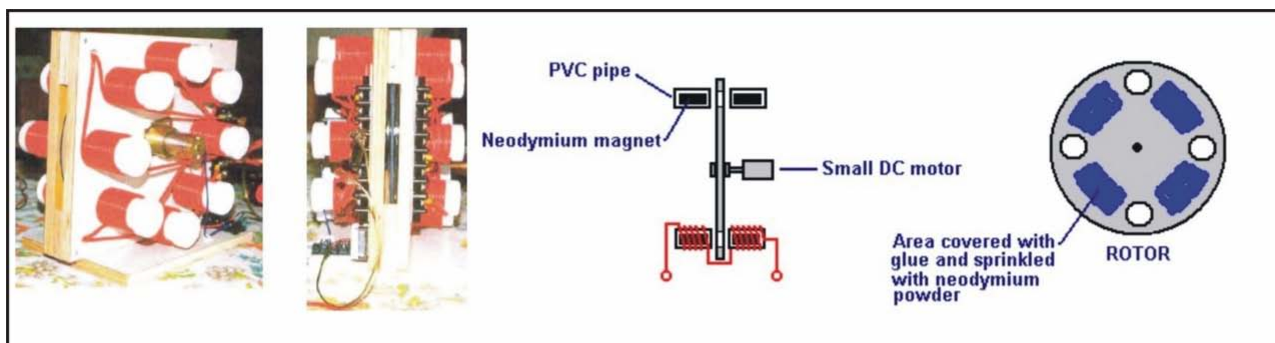
Motoarele primare care acționează alternatoarele în cazul hidrocentralelor sunt turbinele acționate de căderea apei acumulate în spatele unor baraje, acumulări care sunt potențiale pericole hidrologice pentru suprafețe întinse aflate în aval de barajele respective, şi modifică sau distrug iremediabil ecosistemele atât din amonte cât şi din aval.

Motoarele primare care acționează alternatoarele în cazul termocentralelor pe cărbuni sau pe păcură sunt constituite din turbine acționate de aburi obținuți prin arderea combustibililor fosili – puternici poluatori. Aceleaşi turbine pe aburi acționează alternatoarele din centralele termonucleare.

Aici pericolul este mult mai mare căci extracția energiei făcându-se pe această cale, excită puternic materii radioactive foarte periculoase destabilizând structura materiei, lucru ce este periculos. De aceea centralele atomice în caz de dezastru sau accident, prin faptul că devin nişte bombe nucleare, sunt extrem de periculoase. În afară de asta, reziduurile radioactive rămase poluează radioactiv mediul pentru sute de ani.

Cantitatea de energie extrasă de o centrală termonucleară prin aburul obținut din reacția termonucleară este extrem de redusă raportat la gradul foarte mare de destabilizare a materiei.

Aceiaşi cantitate de energie poate fi extrasă utilizând oricare din colectoarele energetice din cele trei categorii, fie cel magnetic, fie cel electric fie cel electrostatic, fără nici un pericol iar colectoarele în sine ar fi de sute de ori mai mici. Spre exemplu, dispozitivul următor conceput de Donald Lee Smith, încadrat în prima categorie din cele trei de mai sus, care are dimensiunea de 40cm x 40 cm x 20 cm şi furnizează **numai 400 KWh**.

Deci o cameră de 9 m^2 plină cu 100 asemenea generatoare ar fi echivalentă cu o centrală electrică industrială (ceva mai mult decât unul din cele 10 alternatoare de la centrala hidroelectrică Porțile de Fier II care are, 31 MWh). Dar fireşte, cine ar avea o asemenea idee de a concentra atâtea într-o cameră când poate exista câte unul în fiecare casă sau apartament ?!...

Articol scris azi 9 aprilie 2011 la ora 20 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

„Şi la urma urmei, ce dracu-i energia liberă !?” – II

Absolut nimic nu-i gratis pe lumea asta. Şi când spun pe lumea asta spun de fapt în tot universul.

Numai că în univers, totul se bazează pe sisteme deschise. Acestea fac un permanent schimb energetic între ele. Pământul ca parte a sistemului solar este un fir de praf scufundat în oceanul energetic al sistemului solar, iar acesta la rândul său este un fir de praf scufundat în oceanul energetic al galaxiei, în vreme ce galaxia la rândul ei este un alt fir de praf în oceanul energetic universal…

Deci nu e nimic gratuit. Schimburile energetic au loc cu consumuri. Dar aceste consumuri nu înseamnă ceea ce ne-a învăţat pe noi educaţia şi sistemul să înţelegem prin acest termen. E vorba doar de o deviere locală a unei cantităţi de energie din mediul imediat înconjurător spre menţinerea activă a schimbului.

Acestui precept i se supune şi domeniul acesta al energiei libere. Deşi termenul de „Free energy” înseamnă de fapt energie gratuită, este doar o iluzie. E drept că felul cum funcţionează colectoarele energetice poate fi îmbunătăţit până la a ajunge ca noi, beneficiarii acelei energii colectate să nu plătim nimic pentru ea. Dar acesta-i doar un aspect al problemei. Să luăm cazul colectorului de 400 KWh al lui Smith, cel cu opt perechi de bobine cu miez magnetic pe care-l prezentam în partea I a acestui articol şi-l vedem iar în imaginea de mai jos.

Să analizăm un pic construcţia şi funcţionarea lui şi să vedem apoi cam cât de gratuită este energia liberă furnizată de el. Acel colector este format dintr-un disc din material plastic pe care sunt date diametral opus patru găuri. Zona dintre acele găuri este acoperită pe ambele feţe cu un strat subţire de material magnetic format din spărtură măruntă de magnet NdFeB lipită cu un adeziv puternic. Acest disc se roteşte acţionat de un motor mic de curent continuu între miezurile a opt perechi de bobine bobinate cu fir de cupru foarte gros izolat. Miezurile acestor bobine sunt constituite din magneţi cilindrici NdFeB cu diametrul de 20 mm şi lungime de 40 mm.

Pentru punerea în funcţiune a acestui colector trebuie cumva pornit motoraşul electric de curent continuu care roteşte discul de plastic. Acest motoraş trebuie deci să se alimenteze la o baterie. Presupunem că ne aflăm undeva la o cabană situată într-un vârf de munte.

Acest motoraş de curent continuu va funcţiona atât timp cât va avea bateria curent electric, după ce bateria se va descărca ne vom uita lung la acest aparat care ne dădea o cantitate uriaşă de energie. – Acesta-i primul aspect de lămurit.

Al doilea aspect constă în felul cum sunt construite bobinele. Aceste bobine au miez nu din tole de tablă de ferosiliciu şi nici din bare de ferită. Miezurile acestor bobine sunt magneţi. Şi nu unii foarte mici, e drept că nici unii foarte mari dar oricum, la mărimea lor sunt nişte magneţi foarte puternici. Ia să vedem cam cât sunt de puternici şi cât costă ? Pentru că magneţii de 20 x 40 mm se găsesc mai greu fiecare din aceştia va fi făcut prin alipirea a doi magneţi de 20x20mm . Deci ne vor fi necesari de două ori mai mulţi adică 32 de magneţi 20x20mm care costă fiecare cam 15 lei deci

un preț de aproape 500 lei. Fiecare din aceşti magneți are forța fantastică raportat la dimensiunea lor de peste 20 Kg forță. Dacă facem un calcul vom vedea că numai construirea acestui mic colector cu magneți ne duce la o sumă apropiată de 1000 lei – nu uitați bateria, motorul şi restul materialelor.

Vom reveni imediat la aspectul costului efectiv al materialelor. Acum mai trebuie să vedem că conform uneia din concluziile la care a ajuns odată un cercetător al magneților, dacă aceştia se află puşi față în față la distanța egală cu lungimea lor, iar printre ei exact la jumătate este introdus un material magnetic, pentru perioada cât acel material este între ei, lor li se inversează polii.

Deci fiecare pereche de bobine cu miez magnetic va produce curent alternativ, căci atunci când printre miezurile ei vor trece găurile din discul de plastic magneții vor avea polaritatea lor naturală, iar pe timpul cât va trece printre ei zona acoperită cu material magnetic, lor li se vor inversa polii. Curentul cules la capetele fiecărei perechi de bobine va fi unul foarte mare pentru că miezul fiind constituit dintr-un magnet atât de puternic normal că în conductor se va induce un curent foarte puternic. Pe de altă parte acest curent electric va fi de foarte multe ori mai mare decât cel de care va avea nevoie motoraşul pentru a roti discul, disc care fiind foarte uşor se va roti cu un consum mic de energie. O parte din curentul produs de cele opt perechi de bobine va putea fi redresat şi folosit pentru încărcarea bateriei. Abia din acel moment vom putea spune că avem curent electric gratis. Dar !...

Costul total al dispozitivului va însemna că curentul electric nu e totuşi gratuit. Da. Nu e gratuit, dar dacă vom ține seama că micul colector va funcționa fără probleme ani de zile (e suficient de simplu constructiv ca să ofere garanția unei mari fiabilități !) cei 1000 de lei necesari construcției sale se vor împărți la cele sute de mii de megawați cât va furniza colectorul pe întreaga sa durată de funcționare şi vom obține un preț pe KWh de 0,00….x bani. Atenție ! 0,0… bani.

De aceea putem spune că energia liberă este gratuită. Din punctul de vedere financiar. Însă colectarea ei se face printr-un consum energetic local. Acest consum energetic nu e propriu zis un consum aşa cum am spus mai sus. Aşa ne-am obişnuit noi să ne exprimăm, căci aşa ne-a învățat sistemul educațional actual. De fapt nu există un consum energetic local ci doar o trecere a unei părți din energia creată local de excitația materiei, prin motoraşul de curent continuu. Energia va circula prin acest motor şi îl va pune în mişcare, după care se va întoarce la loc în mediul său de unde a venit, adică în spațiul înconjurător. Deci energia pe care o avem la borne chiar dacă nouă ni se pare gratuită, ea de fapt nu este. Doar că!... Colectorul fiind, prin felul cum e construit, unul extrem de eficient, raportul său COP este imens şi ne creează impresia că energia astfel obținută este gratuită. Nu. Este aproape infinit de ieftină în comparație cu ce cumpărăm de la distribuitorul național de energie dar nu este de loc gratuită. Fireşte că prețul pe KWh de 50 bani cu care cumpărăm energia de la RENEL ni se va părea imens dacă-l vom compara cu cei 0,000… bani.

Deci… Chiar dacă la prima vedere un colector de energie pare că furnizează energie gratuită, el totuşi o face printr-un consum energetic local. Orice colector construit eficient va consuma de zeci sau sute de ori mai puțin decât va furniza, dar asta nu înseamnă gratuitate. Înseamnă doar eficiență maximă cu costuri minime. Chiar dacă un colector aparent nu consumă energie electrică pentru funcționare, poate că-şi extrage energia din câmpul magnetic, sau din energia moleculară a fluidului cum e cazul turbinelor autonome absorbante. Toate colectoarele au nevoie de o anumită cantitate de energie locală care să le mențină în funcțiune şi să le ajute să colecteze eficient energia din mediul înconjurător.

Dacă noi nu observăm asta, nu înseamnă că acest consum nu există. Deci doar eficiență… MAXIMĂ, şi nicidecum gratuitate.

Eficiența este cea care face diferența. Sistemul energetic global actual este construit pe colectoare magnetice prost concepute din punct de vedere al eficienței, pentru că ele lucrează prin excitația magnetică a mediului la frecvență mică (50 – 60 de rotații pe secundă) . Tesla a fost un geniu când le-a conceput. Trebuie să ținem seama că înaintea lui nu au existat de loc. Dar interese obscure au făcut să nu se dorească sub nici o formă ca de la punerea în funcțiune a primului alternator să se mai facă vreo modernizare a lui. Şi astfel întreaga economie energetică mondială se bazează pe o tehnologie foarte veche şi slab eficientă.

Eficienţa colectării energiei este direct proporţională cu pătratul frecvenţei. Deci cu cât frecvenţa excitării electronilor din mediul înconjurător se apropie mai mult de frecvenţa de oscilaţie naturală a lor, care este una extrem de ridicată, cu atât se va putea colecta o cantitate mai mare de energie. De aceea un colector care excită mediul prin inducţie magnetică rezonantă la frecvenţa de 30 – 100 KHz (de 600 – 2000 de ori mai mult decât frecvenţa de 50 Hz) va colecta de sute de mii de ori până la milioane de ori mai multă energie pentru acelaşi volum constructiv. Adică comparativ cu un colector clasic (un alternator) de 5 kg care furnizează 1 KWh, unul care lucrează la frecvenţa de 30 000 Hz va colecta de aproape un milion de ori mai multă energie.

Această energie doar ne pare a fi gratuită pentru că o judecăm din perspectiva tehnologiei actuale care este extrem de ineficientă, consumatoare de resurse şi agresivă la adresa mediului înconjurător şi mai ales foarte costisitoare.

Însă… dacă această tehnologie cu adevărat eficientă prin care orice om poate să colecteze atâta energie câtă are nevoie, chiar la el acasă, ar ajunge să fie cunoscută şi folosită de mase, ar dispărea necesitatea existenţei statelor ca instituţii politico-economice. Băncile şi-ar înceta raţiunea de a fi căci având energie oricâtă îţi trebuie acolo unde îţi trebuie, la fel cum ai aerul pe care-l respiri, ei nu ar mai avea cum să te mai facă să cumperi … Asta pentru că tot sistemul industrial bancar şi politic actual se bazează pe energie… pe exploatarea energiei în beneficiul unui procent infim al populaţiei globale… Pentru că întreaga activitate umană începând de la agricultură şi până la industrie şi servicii este sclava energiei furnizată de unii care au interes să nu ştim că de fapt energia este un dat universal este omniprezentă şi în cantităţi nelimitate, este a noastră a tuturor şi ei nu au nici un drept să se facă stăpâni pe ea. Am mai spus-o, dacă ar putea găsi o modalitate prin care să măsoare aerul pe care-l respirăm ei ar decreta că aerul este produs de ei şi ca urmare trebuie să-l plătim…

În altă ordine de idei, o societate bazată pe exploatarea judicioasă şi cu bun simţ a resurselor planetare nu se poate concepe fără un sistem energetic bazat pe colectoare energetice de mici dimensiuni, locale, de mare eficienţă. Gândiţi-vă numai la câte miliarde de tone de metal sunt consumate aiurea pe întreaga suprafaţă a globului pentru a aduce în casele noastre o energie colectată total ineficient de nişte uzine energetice imense care ucid fără milă şi fără scrupule planeta pe care trăim toţi. Gândiţi-vă la poluarea imensă cu hidrocarburi de la eşapamentele maşinilor vapoarelor, avioanelor, de la zecile de mii de rafinării şi parcuri de exploatare şi depozitare a petrolului…

Dacă fiecare ar avea în casa sa un colector energetic ca cel prezentat în acest articol, şi dacă maşina sa ar funcţiona cu ajutorul unui motor care lucrează altfel decât prin arderea de hidrocarburi într-o alcătuire care abia cu mari sforţări ajunge la un randament de 20 – 30 %, ar dispărea tot sistemul energetic global actual care este cel mai mare criminal din toată istoria acestui sistem solar.

Gândiţi-vă că cele mai mari şi mai multe distrugeri ale mediului înconjurător sunt datorită sistemului energetic actual. Defrişări, parcuri petroliere, hidrocentrale uriaşe, centralele atomice, armamentul clasic şi armamentul nuclear…

Dar sistemul actual este mult prea puternic ancorat în mentalitatea că energia este a lui şi de aceea toţi cercetătorii din acest domeniu al energiilor libere au avut de făcut sacrificii în încercarea de a aduce la cunoştinţa publicului aceste tehnologii. Iar cei care au încercat şi să le şi implementeze cumva, au avut de plătit un preţ foarte mare, care a mers uneori până la pierderea vieţii.

Deci oricât de mult ne-am dori şi oricât de gratuită ar putea fi energia gratuită ea costă. Şi chiar dacă nu ne costă efectiv la buzunar, costă resurse imense de sacrificii căci, sistemul actual satanist, criminal şi corupt nu va ceda prea uşor din mână „găina cu ouă de aur”

Articol scris azi 27 aprilie 2011 la ora 22 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Apropo de bobina pentru electromagneți… prostie sau rea voință ?...

Am să transcriu aici aproape în întregime textul brevetului nr. U.S. 512340 din 9 ianuarie 1894 intitulat Bobină pentru electromagneți :

« Eu, Nikola Tesla cetățean al U.S. rezident la N. Y. am inventat o nouă şi utilă îmbunătățire a bobinelor pentru electromagneți şi alte aparate a căror specificații tehnice urmează mai jos fiind însoțite de desene care fac parte din acelaşi formular. În aparatele electrice şi sistemele în care este implicat curentul electric alternativ, autoinducția bobinelor şi conductorilor poate, şi de fapt în multe cazuri operează dezavantajos dând naştere unor creşteri de curenți falşi care reduc ceea ce este cunoscut ca eficiența comercială a aparatului în componența căruia intră, sau afectând dăunător alte componente. Efectul acestei autoinducții de mai sus poate fi neutralizat asigurând o proporție justă între capacitatea circuitului în raport cu autoinducția şi frecvența curentului. Acest lucru s-a îndeplinit până acum prin folosirea de condensatoare care sunt construite şi aplicate circuitului ca aparate separate. Prezenta mea invenție are obiectul de a evita folosirea acestor condensatoare care sunt scumpe, împovărătoare şi dificil de menținut în perfectă stare de funcționare, şi ca urmare această sarcină să fie îndeplinită de însăşi construcția bobinei.

Am să specific clar că în termenul bobină includ orice înfăşurare elicoidală, solenoid sau orice conductor de oriunde care prin folosirea sa în relație cu alte circuite are ca rezultat apariția autoinducției.

Am descoperit că la orice bobină există o relație strictă între autoinducția sa şi capacitatea care permite curentului de o frecvență şi un potențial date să o traverseze fără a întâmpina o rezistență ohmică, cu alte cuvinte ca şi cum nu ar avea autoinducție. Aceasta se poate face datorită relației mutuale existente între caracterul special al curentului alternativ, autoinducția sa şi capacitatea bobinei, ultima mărime fiind perfect capabilă să neutralizeze autoinducția pentru acea frecvență.

Este binecunoscut că cu cât este frecvența sau diferența de potențial a curentului mai mare, cu atât mai mică este capacitatea necesară contracarării autoinducției; deci în orice bobină oricât de mică ar fi capacitatea ei, ea e suficientă pentru îndeplinirea acestui scop în condiții de siguranță.

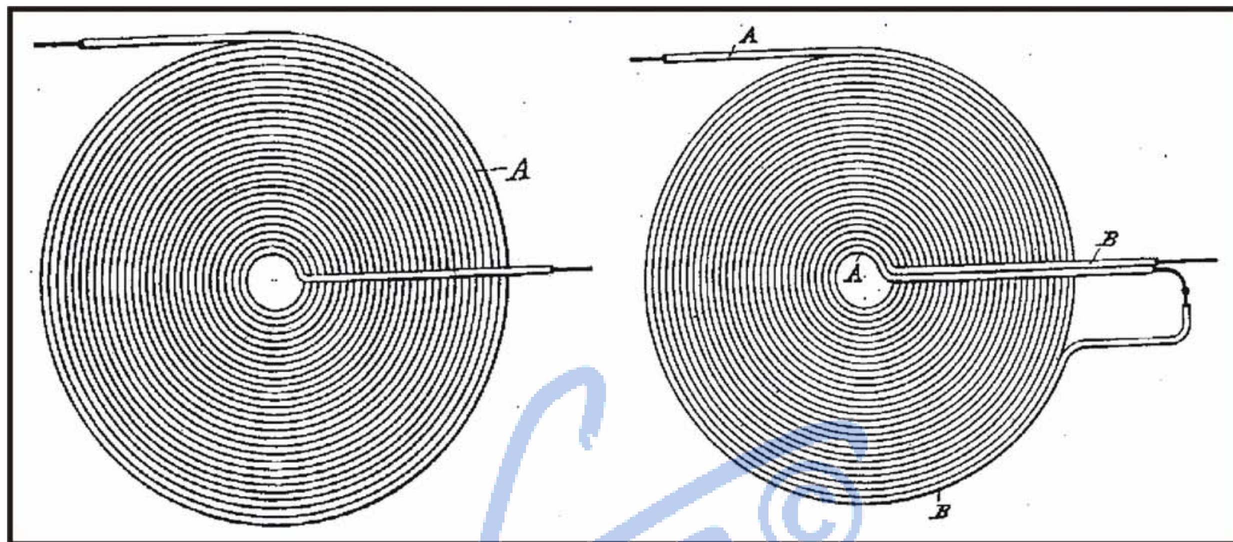
În bobinele obişnuite diferența de potențial între două spire alăturate este foarte mică, şi condensatorul format de ele are capacitate foarte mică, insuficientă pentru satisfacerea necesității compensării autoinducției apărute în ele.

Pentru a-mi atinge scopul de a creşte capacitatea oricărei bobine date, am acționat spre a creşte diferența de potențial între două spire alăturate şi prin asta energia conținută în condensatorul format de bobină fiind proporțională cu pătratul diferenței de potențial dintre două spire alăturate, este evident că această cale prin care capacitatea dintre două spire alăturate creşte suficient odată cu creşterea diferenței de potențial dintre ele este o aranjare corespunzătoare a spirelor bobinei. Am arătat în desenul însoțitor modalitatea practică pe care am adoptat-o pentru a rezolva această invenție.

În figura 1 este o schemă a unei bobine bobinate în maniera obişnuită. Figura 2 este o schema a aranjamentului spirelor astfel încât să satisfacă obiectivele invenției mele.

Considerând A figura 1 spirele izolate ale unei bobine obişnuite. Să presupunem că acestei bobine i-am aplica o diferență de potențial de 100 V şi că ea ar avea 1000 de spire. Considerând oricare două spire alăturate diferența de potențial dintre ele va fi de o zecime de volt. Dacă, aşa cum se arată în figura 2 conductorul B va fi bobinat paralel cu conductorul A izolate între ele, iar sfârşitul lui B va fi legat cu începutul lui A , lungimea lor însumată fiind aceiaşi cu a unei bobine clasice de 1000 de spire, diferența de potențial dintre oricare două spire va fi de 50 V iar efectul capacitiv va fi egal cu pătratul acestei diferențe; energia stocată în această bobină ca întreg va fi acum de 250 000 de ori mai mare.

Urmând acelaşi principiu am făcut în aceiaşi manieră orice bobină de oriunde, nu doar cele arătate aici, cu scopul de a neutraliza autoinducția pentru orice curent dat. Capacitatea obținută prin această metodă particulară asigură un avantaj adițional prin aceea că e uniform distribuită, lucru de o mare importanță în cele mai multe cazuri, cu rezultate atât în eficiență cât şi economice, obținute atât în privința mărimii bobinelor cât şi a creşterii diferenței de potențial şi frecvenței curenților… »

De la data acordării acestui brevet şi până în acest moment au trecut exact 117 ani. În tot acest timp sistemul energetic global a dus o permanentă şi foarte costisitoare luptă împotriva fenomenului autoinducției. Ca electrician îmi amintesc cum ne-a explicat inginerul care ținea cursul de calificare cât de păcătoasă poate fi puterea reactivă în rețele şi cum singura posibilitate de compensare a ei este folosirea condensatorilor de mare capacitate, condensatori care se străpung sau explodează adesea…

Îmi amintesc cum eu însumi de-a lungul timpului până să mă calific ca electrician, am fost mirat de faptul că înainte de 1989 cei care erau prinşi având în curte aparate de sudură artizanale erau adesea amendați de către angajații regiei naționale de electricitate şi nu înțelegeam prea bine de ce…

Deşi am ştiut dintotdeauna despre existența fenomenului de autoinducție, abia după ce m-am calificat ca electrician am înțeles pe deplin că este un fenomen păcătos care creează tot felul de probleme, probleme care una peste alta se pot rezuma simplu prin supraîncărcarea instalațiilor electrice şi a consumatorilor…

Dar la foarte puțin timp după ce am obținut calificarea de electrician am citit brevetul pe care vi l-am oferit mai sus. Şi atunci a apărut firesc întrebarea din titlu.

Dar pentru a fi bine înțeles să explicăm mai pe înțelesul tuturor cum e treaba cu autoinducția.

Probabil că mulți dintre dumneavoastră vă amintiți faptul că ați învățat pe undeva prin şcoală despre autoinducție, unii chiar mai ştiți ce-i, dar mulți dintre dumneavoastră nu ați avut ocazia să o vedeți practic. Vă spun eu, că toți, dar absolut toți ați întâlnit-o, doar că nu ați ştiut ce-i. Deci autoinducția este fenomenul de apariție într-un conductor a unui curent electric de sens opus celui cu care este alimentat conductorul la capetele sale. Adică dacă la capetele conductorului avem o diferență de potențial de 5 volți între capătul din stânga şi cel din dreapta, în conductor ca urmare a inducției magnetice create de curentul acesta, va apărea un curent electric de sens contrar de valoare mai mică. Acest curent electric se va opune trecerii curentului principal, şi va fi cu atât mai puternic cu cât intensitatea curentului principal va fi mai mare, grosimea conductorului va fi mai mică sau lungimea va fi mai mare, etc.

Este aici cunoscuta poezioară: „ eu, curentul cel indus, totdeauna m-am opus, cauzei ce m-a produs!” Fenomenul este prezent în orice conductor, şi deşi se manifestă permanent, e sesizabil în

special la cuplarea şi decuplarea conductorului la/de la tensiune. Ca atare dacă la curent continuu nu e sesizabil, în curent alternativ datorită schimbării periodice a polarității curentului devine nu doar un fenomen supărător dar şi periculos. De ce periculos? Pentru că opunându-se curentului principal va face ca frecările în conductor să crească. În plus în bobine apare şi un câmp magnetic autoindus care se opune câmpului magnetic principal dat de tensiunea de alimentare. Învingerea acestor frecări şi a acestor câmpuri magnetice oponente, se va face cu consumuri mari de energie de la rețea, ducând la supraîncălzirea conductorilor, uneori până la arderea lor.

Autoinducția în curent alternativ mai poartă şi numele de reactanță – care-i definită ca proprietatea bobinelor străbătute de curent alternativ de a se opune trecerii acestui curent. Este deci responsabilă de o mare parte din încălzirea transformatoarelor, motoarelor şi în general a oricăror aparate care au în componența lor bobine. Deci acest fenomen afectează nu doar transformatoarele ci şi motoarele şi fireşte şi generatoarele.

În cazul motoarelor cum am spus, o parte din puterea utilă a motorului se pierde pentru învingerea autoinducției, crescând consumul din rețea, şi scăzând randamentul motorului respectiv. Această autoinducție este de fapt o generare de curent electric care se întoarce în rețea, în sens invers, puterea acestui curent fiind numită putere reactivă.

Cu cât consumatorul nostru e mai mare şi mai puternic cu atât autoinducția lui e mai mare şi puterea reactivă indusă în rețea e mai mare.

Deci acum ştiți că atunci când vi se încălzeşte râşnița de cafea, polizorul sau maşina de găurit, cea mai mare parte a acestei încălziri se datorează autoinducției.

Autoinducția afectează însăşi generatoarele electrice, fiind una din cauzele principale răspunzătoare de randamentul lor scăzut.

Acum probabil că începeți să înțelegeți de ce acest fenomen este nedorit. Dar brevetul de mai sus acordat cu un an înainte ca Tesla să pună în funcțiune prima centrală electrică de curent alternativ din lume, oferea fireşte şi rezolvarea acestei probleme….

Folosirea acestui tip de bobină, însă nu doar că rezolva problema autoinducției ci dacă citiți cu atenție explicațiile date de Tesla ar fi mărit randamentul oricărui aparat format din bobine, la cote la care azi nici nu visăm… Motoarele şi transformatoarele ar fi funcționat fără a se încălzi, ar fi fost mai mici şi mai uşoare pentru aceiaşi putere consumată, ar fi…

Numai avantaje.

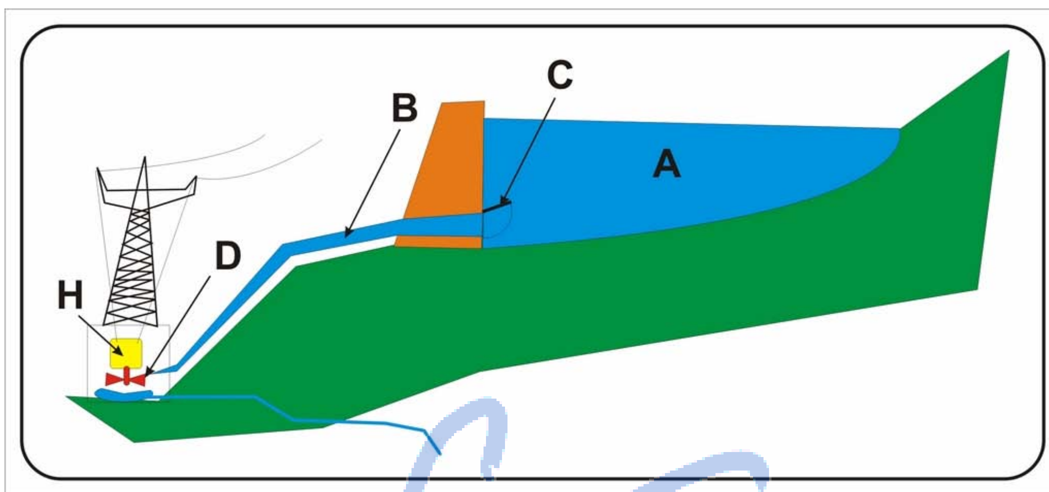
De aceea spun acum, cu toată convingerea, că acest brevet nu s-a aplicat în industria energetică şi electrotehnică de-a lungul acestor 117 ani, nu din prostie sau neştiință ci în mod deliberat… din rea voință cu scopul de a lăsa o poartă larg deschisă câştigului. Căci dacă pentru lucrătorii de teren din industria electrotehnică şi energetică fenomenul e o pacoste, pentru utilizatorii casnici ai aparatelor conținând bobine, este nu doar o pacoste, ci mai ales o modalitate prin care li se poate fura banul din buzunar pentru consumuri energetice mai mari, pentru cumpărarea mai deasă a aparatelor care se ard mereu…

Adică conturi mai grase pentru cei ce stăpânesc industria producătoare de aparataj electric şi de producție şi distribuție a energiei electrice !...

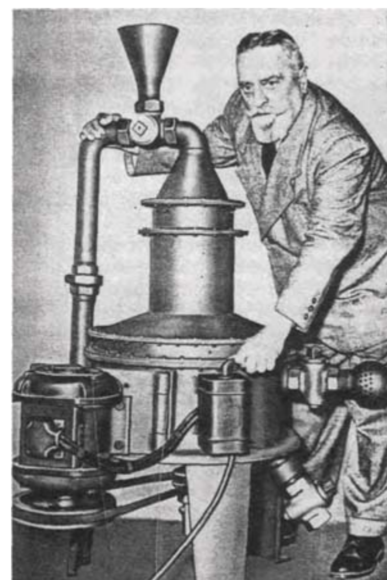
Articol scris azi 10 aprilie 2011 la ora 13 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Hidrocentrala de apartament

Probabil că marea majoritate a dumneavoastră citind titlul acesta aţi rămas şocaţi. Cum poţi să alături termenul de hidrocentrală cu cel de apartament ?! E un nonsens ! Toată lumea ştie că hidrocentrala este o instalaţie hidrologică uriaşă care arată cam aşa :

Orice hidrocentrală este formată dintr-un lac de acumulare **A** ce se adună în spatele unui baraj care opreşte un râu sau fluviu, dintr-o conductă de scurgere a apei din lac către centrala electrică din vale **B**, conductă pe care apa pătrunde printr-un fel de robinet uriaş – ecluza **C**, o uzină electrică în vale unde apa ajunsă la capătul coloanei de aducţiune şi pune în mişcare turbina **D** a unuia sau mai multe alternatoare **H**. Lacul conţine milioane dacă nu chiar zeci sau sute de milioane de metri cubi de apă, apă care este readusă în permanenţă la loc în lac de râul care colectează apa de pe suprafaţă mare după ce asta a fost ridicată la cer sub formă de nori de către soare şi readusă la sol prin condensare sub formă de ploaie sau zăpadă. Norii şi ploaia nu i-am mai figurat în imagine ei având notaţiile prezumtive **E** respectiv **F**. Întreg acest ansamblu constituie un motor pus în mişcare de soare, mai exact de maşina hidro – meteorologică care-şi ia energia din soare. Dacă stăm strâmb şi gândim drept această instalaţie uriaşă este un fel de perpetuum mobile care produce curent electric pentru o ţară întreagă… sau mă rog, pentru o bucăţică de ţară.

Nu v-ar place totuşi să aveţi o asemenea instalaţie în cămară, care să vă producă curentul electric de care aveţi nevoie, pentru ca dumneavoastră să nu-l mai cumpăraţi de la regia naţională de electricitate ? Fireşte că v-ar place, „dar aşa ceva e imposibil !” – veţi spune… cu toate acestea aflaţi că uriaşa instalaţie hidrologică din schiţa de deasupra poate fi redusă la dimensiunea unui butoi de 200 litri şi e perfect funcţională. Priviţi imaginea alăturată:

Bătrânelul cu barbă din imagine care stă sprijinit de această instalaţie ciudată este un pădurar austriac care a trăit între 30 iunie 1885 şi 25 septembrie 1953, pe numele său Viktor Schauberger.

Viktor a fost poate cel de-al doilea mare geniu al omenirii moderne alături de Nikola Tesla. De ce ? Pentru că a revoluţionat ştiinţa hidrologică şi pentru că deşi nu a făcut niciodată vreo facultate a ştiut să construiască o sumedenie de maşinării printre care şi această microhidrocentrală casnică lângă care stă, în faţa unui aparat de fotografiat în anul 1950.

Iar această maşinărie alături de care se află el, odată pusă în funcţiune nu se mai oprea, producând curent electric cu ajutorul apei, asemenea uriaşei hidrocentrale pe care am ilustrat-o în schiţa de deasupra.

Maşinăria aceasta din fotografie nu a fost singura. Prin anii 1970 un cetăţean american pe numele său Richard Clem, folosind o maşinărie asemănătoare acţionată nu de apă ci de ulei maşinărie cu care a înlocuit motorul autoturismului său, a circulat 250 000 Km.

Şi cam tot pe-atunci un elveţian numit Hanz Mazenauer, a construit o altă maşinărie pe acelaşi principiu, care însă funcţiona nu cu apă, nu cu ulei, ci cu aer. Această maşinărie, în momentul în care a pornit-o s-a auto accelerat atât de mult încât datorită forţelor centrifuge fantastice generate s-a autodistrus spărgându-se. Iată rotorul acelei maşini cu aer:

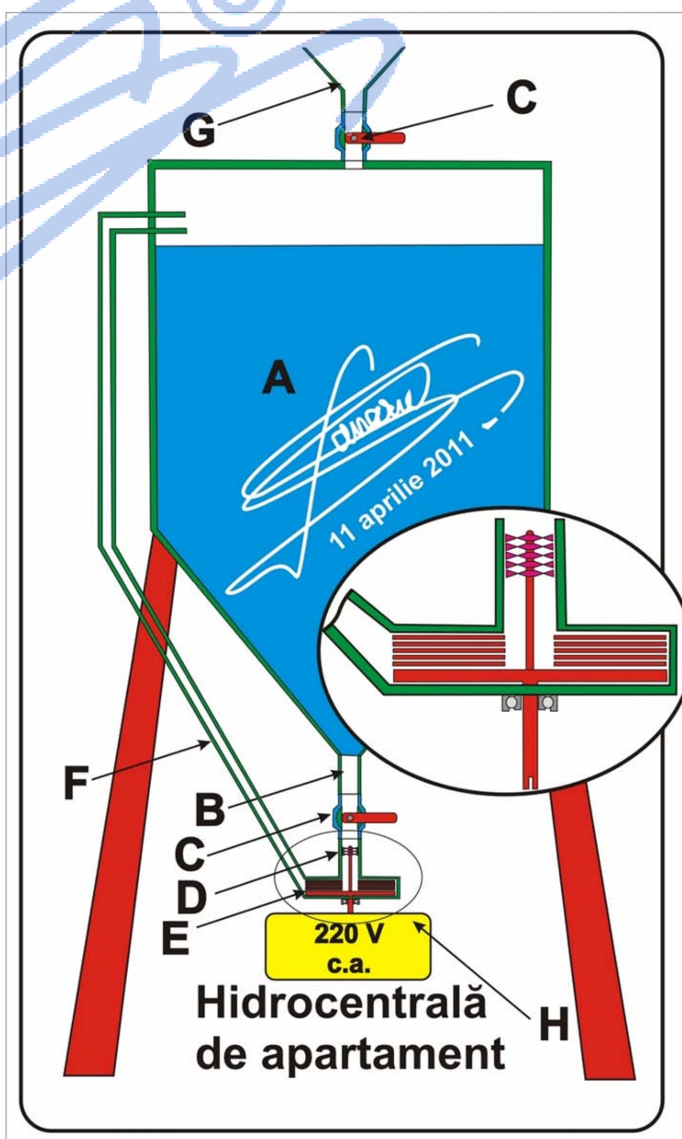

Toate aceste maşinării sunt perfect fundamentate ştiinţific şi poartă numele de Turbine autonome absorbante (Autonomous Working Suction Turbine). Sunt o combinaţie de turbină şi pompă care funcţionează prin împletirea strânsă a trei forţe, anume forţa gravitaţională, forţa centripetă sau implozia şi cea centrifugă.

Aceste turbine autonome sunt poate cele mai apropiate dispozitive de ceea ce este numit în limbaj curent perpetuu mobile. De ce ? Pentru că prin combinarea acestor trei forţe, turbinele acestea odată pornite se rotesc cu viteze constante, generând la ax forţe de zeci de cai putere. Am mai scris despre aceste turbine în primul volum al cărţii mele „Energia pentru toţi” volum purtând titlul „Criza energetică – adevăr sau minciună ?” în capitolul intitulat „Vârtejuri şi sfârleze”.

Motivul pentru care revin în acest articol este pentru a vă prezenta două noi microhidrocentrale de apartament, mai uşor de construit, şi ca atare şi de pus în funcţiune, decât cea de la pagina 212 din cartea sus pomenită.

Iată prima variantă :

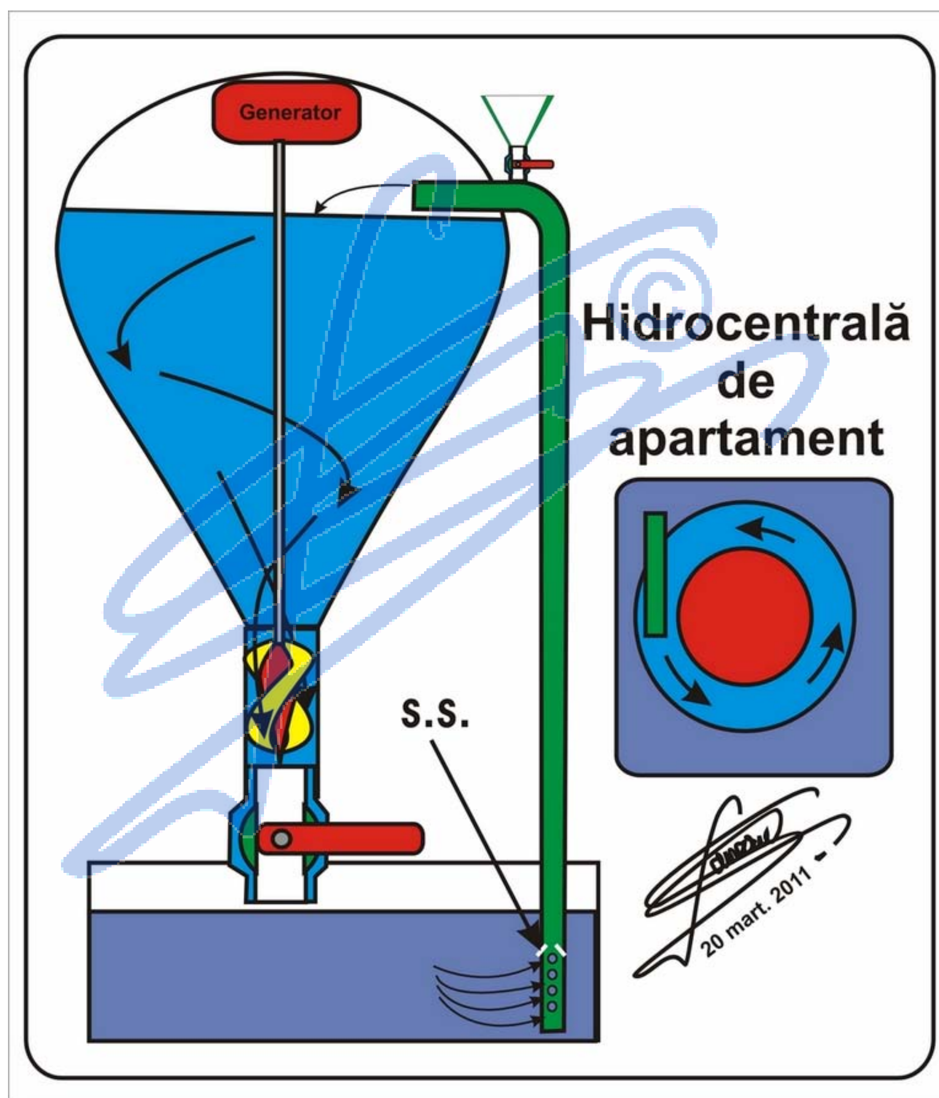
Literele sunt astfel alese încât să se păstreze corelaţia cu hidrocentrala din schiţa de deasupra. Deci **A** este bazinul în care se acumulează apa. **B** este ţeava de aducţiune a apei către turbină o ţeavă de un ţol. Urmează apoi **C** robinetul prin care se opreşte sau se dă drumul apei spre turbină, respectiv se umple bazinul cu ajutorul pâlniei **G**. **D** este turbina ***ce se roteşte în sens antiorar,*** asupra căreia acţionează apa, aceasta face corp comun cu pompa **E** pe acelaşi ax. Pompa **E** este o pompă Tesla cu discuri. **F** este ţeava de revenire a apei în bazin. După cum observaţi **E** şi **F** au rolul pe care-l au norii şi ploaia în hidrocentrala industrială.

Mai avem **H** care este un alternator acţionat de către turbină. Ţeava de reîntoarcere a apei trebuie să aibă diametru un pic mai mic sau cel mult egal cu cel al ţevii de scurgere spre turbină. Bazinul va avea cca. 200 litri şi va respecta strict forma din imagine. Ţeava de reîntoarcere a apei va intra în el la o distanţă de doar câţiva centimetri de capacul de sus şi va avea poziţia tangent la perete ***în sens antiorar*** şi perfect orizontal.

Bazinul va fi închis etanş. Punerea în funcţiune se face în felul următor. Se închide robinetul de jos. Se umple bazinul prin

pâlnia de sus până sub nivelul ţevii de revenire a apei, după care se închide şi acest robinet. După umplerea bazinului şi închiderea robinetului de sus, să se scoată o aerul din incintă printr-o supapă de cameră de bicicletă, montată alături de pâlnie (supapă pe care nu am mai figurat-o). Astfel în momentul în care se va deschide robinetul de jos, apa va curge prin turbină rotind-o odată cu pompa Tesla şi va urca pe ţeava de revenire datorită vacuumului de deasupra apei şi a împingerii dată de pompă. Cantitatea de apă care urcă umplând ţeava fiind mult mai mică decât cea din bazin, până se va scurge un volum de circa 50 – 100 litri de apă turbina hidrocentralei va intra în regim de funcţionare normal. Forţa dezvoltată la ax este suficient de mare pentru a putea acţiona un alternator de 50 – 100 KW.

A doua microhidrocentrală este oarecum asemănătoare, doar că reîntoarcerea apei în bazin se face exclusiv datorită absorbţiei dată de depresiunea de deasupra nivelului apei, căci această hidrocentrală nu mai are pompă ci doar turbină.

Aceasta se va umple prin pâlnia fixată pe ţeava de revenire a apei. Va avea de asemenea o supapă prin care să se poată scoate aerul din zona de deasupra apei. Pornirea are loc la fel ca la precedenta. **S.S.** este supapă de sens, care are rolul de a nu permite apei să se scurgă în vasul de dedesubt, până ce se ajunge la regimul de funcţionare. La fel ca la precedenta grijă mare căci bazinul trebuie să fie etanş şi depresurizat înainte de pornire.

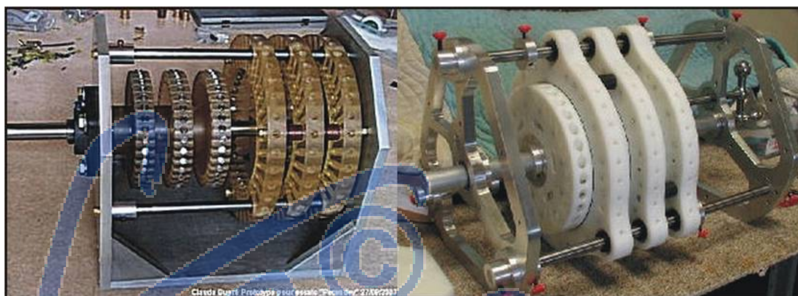
Articol scris azi 11 aprilie 2011 la ora 20 de către CÂRNARU Cătălin Dan

De la motorul cu explozie la cel magnetic

Întru-cât se pare că cartea mea „Motoare magnetice – aplicaţii” a suscitat interes mai ales din partea unor cititori interesaţi de capitolul dedicat unei eventuale înlocuiri a motorului cu explozie cu unul magnetic am să revin aici cu unele lămuriri.

În carte am expus doar nişte idei de bază, menite a sugera că înlocuirea unui motor cu explozie al unei maşini cu unul magnetic este perfect posibilă şi nici măcar nu necesită cine ştie ce cunoştinţe sau dotări tehnice extraordinare. Această operaţie o poate face orice atelier auto bine utilat. Aşa cum bănuiesc cititorii, probleme tehnice însă, există. Din scrisorile primite de la cititori dornici să încerce aventura înlocuirii motorului de sub capota autoturismului cu unul magnetic răzbat îndoieli privind puterea şi robusteţea unui motor magnetic comparativ cu cel cu explozie.

Din fericire însă, nu aici stau problemele tehnice, ci în altă parte, dar ele nu sunt insurmontabile, şi aşa cum am spus, stau în puterea oricărui atelier auto.

Nu am să insiste asupra felului cum este construit şi cum funcţionează motorul magnetic prezentat în cartea mea, motor asemănător cu cele două din imaginea alăturată, ci am să mă concentrez numai asupra acelor probleme tehnice de care vorbeam în rândurile precedente.

Deci trebuie să devenim pe deplin conştienţi că orice vehicul motorizat care se deplasează pe sol, precum şi unele din cele ce se deplasează pe apă au interpus între motor şi organul activ în contact cu mediul – roata, respectiv elicea – un lanţ de transmisie. Rolul acestui lanţ este multiplu.

De aceea, acest lanţ e compus din mai multe componente de sine stătătoare care însă lucrează împreună. Astfel imediat în spatele motorului se află ansamblul volant – ambreiaj. Acest ansamblu preia mişcarea de rotaţie de la motor şi o predă mai departe atunci când e nevoie de deplasare, sau întrerupe temporar transmiterea acestei mişcări atunci când vehiculul trebuie să stea pe loc sau să treacă în trepte de viteză deferite.

Următorul ansamblu este cel ar reductorului sau al cutiei de viteze. Rolul acesteia este de a reduce viteza de rotaţie primită de la motor în mai multe rapoarte, cu creşterea proporţională a puterii ce se va transmite axelor roţilor. Un alt ansamblu ar fi cel al diferenţialului care permite transmiterea mişcării în mod egal la ambele roţi motrice pe drum drept şi diferenţierea vitezei de rotaţie a lor în curbe. Dacă nu ar exista acest ansamblu, vehiculul respectiv nu s-ar putea înscrie în curbe, căci în orice curbă roata de pe partea interioară a curbei are viteză mai mică decât cea de pe partea exterioară. E de la sine înţeles că motoarele navale nu au diferenţial.

Tot acest lanţ de transmisie este la toate vehiculele un lanţ care scade viteza de rotaţie crescând proporţional puterea la axul roţii. Logic rezultă că de fapt puterea la axul motorului este mică. Pentru a înţelege rolul esenţial al lanţului de transmisie ar trebui să facem o mică comparaţie între un autovehicul agricol – cunoscutul tractor şi un autovehicul de şosea – autoturismul.

Ei bine, aflaţi că caracteristicile motoarelor celor două autovehicule sunt aproape identice.

Atât la autoturism cât şi la tractor viteza de rotaţie şi puterea la axul motorului sunt aproximativ egale. Astfel ambele motoare în funcţie de clasa lor au turaţii maxime cuprinse între 3000 şi 10 000 rotaţii pe minut. De asemenea puterea la axul motorului este cam de 40 – 80 cai putere, tot funcţie de clasa motorului.

Dar cu toate acestea cu tractorul nu poţi merge cu 200 km pe oră pe şosea, cum nici cu autoturismul nu poţi tracta un plug înfipt în pământ.

Diferenţa o face raportul de demultiplicare al lanţului de transmisie de care vorbim. Astfel dacă roata motrice a unui tractor ar avea aceiaşi dimensiune cu cea a unui autoturism viteza maximă a acestuia ar fi de numai 15 – 20 km/h. Viteza sa e totuşi undeva pe la 60 km/h doar datorită dimensiunilor roţilor motrice. Circumferinţa unei roţi de tractor are cam 5 m în vreme ce a unui

autoturism are doar 1,2 – 1,5 m. Diferenţa o dă vitezele de rotaţie ale axelor roţilor respective. Dar priviţi cât de gros este axul (planetara) unei roţi de tractor comparativ cu planetara unui autoturism. Tractorul merge încet dar are o forţă uriaşă la axul roţii comparativ cu un autoturism.

Toate vehiculele terestre au lanţul de transmisie cu raport descrescător, cu excepţia unuia singur. Acesta este bicicleta. Bicicleta are lanţul de transmisie cu raport crescător. De ce? Pentru că muşchii noştri sunt suficient de puternici pentru a ne permite acest lucru, şi pentru a putea face ca bicicleta să atingă o viteză de deplasare practică. Omul poate pedala timp îndelungat cu viteză şi forţă moderate, dar nu poate pedala acelaşi timp cu viteză foarte mare, chiar dacă forţa de apăsare pe pedală este mică. Doar ciclistii bine antrenaţi pot face acest lucru.

Rezultă de aici, deci, faptul că orice motor are forţa la ax foarte mică comparativ cu cea care rezultă la finalul lanţului de transmisie pe axul roţii.

Bun, veţi spune, atunci de ce axul motorului – arborelui cotit – are aproximativ aceiaşi grosime cu planetara ? Pentru că unul din paradoxurile unui motor cu explozie este acela că deşi la exterior, spre lanţul de transmisie, adică spre ambreiaj forţa necesară nu este foarte mare, în interiorul motorului acest ax este supus la forţe de torsiune foarte mari.

Am spus că viteza de rotaţie medie a unui motor cu explozie este undeva pe la şase mii de rotaţii pe minut. Dar trebuie să ştiţi că această rotaţie nu este continuă, adică nu este aşa cum ni se pare nouă, una uniformă ci este formată din 24 000 de împingeri succesive rezultat al aceluiaşi număr de explozii care au loc în camera de ardere. (în cazul unui motor cu patru cilindri).

Fiecare explozie care împinge în arborele cotit prin intermediul ansamblului bielă – manivelă a pistonului face ca arborele cotit să fie supus unor şocuri şi unei forţe de torsiune fantastice. La forţa impulsului unei asemenea explozii, însăşi inerţia arborelui cotit este extrem de mare, dacă la ea mai adăugăm şi restul lanţului de transmisie, rezultă clar cauza pentru care un motor cu explozie are axul atât de gros.

Dacă mişcarea acestui ax ar fi una uniformă, continuă, aşa cum este la un motor electric, acest ax ar putea fi considerabil mai subţire. Iată de ce un motor electric sau unul magnetic pare foarte firav în comparaţie cu unul cu explozie şi apare fireasca îndoială că ar fi capabil să pună în mişcare lanţul de transmisie al unui autoturism.

Adevărul, subliniez încă odată, este că motorul electric şi cel magnetic având viteze de rotaţie mari şi uniforme nici nu au nevoie de un ax prea gros, căci nu dezvoltă la ax forţe foarte mari nici în exterior nici în interior. Forţa mare este aşa cum am văzut din explicaţiile de mai sus, obţinută prin lanţul de transmisie în special prin cutia de viteze numai la axul roţii.

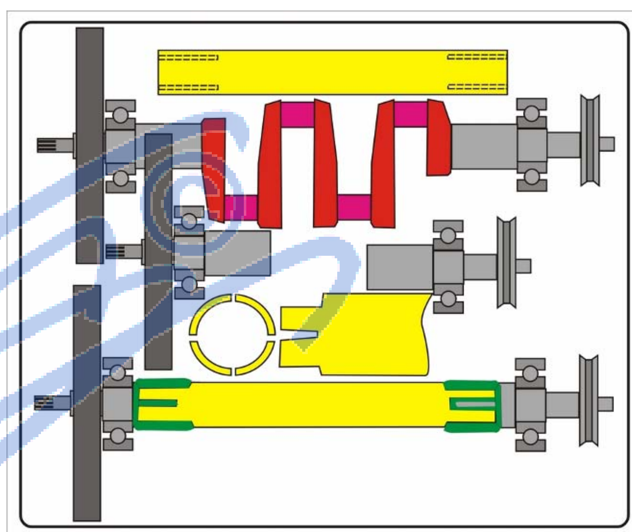
Aspectul tehnic care ne interesează aici este corespondenţa dintre viteza de rotaţie a unui motor cu explozie şi cea a unuia electric sau magnetic. Categoric acest raport este în defavoarea motorului magnetic. Acesta, după părerea mea, va avea o viteză de rotaţie maximă de 3000 – 4000 rotaţii pe minut, dar nu trebuie să neglijăm faptul că dacă e bine construit această viteză poate fi dublă. Ce înseamnă bine construit ? Aici intervine legea lui John Michell care a postulat în 1750 că forţa de atracţie/respingere dintre doi magneţi scade invers proporţional cu pătratul distanţei dintre ei. Adică dacă avem doi magneţi cu forţa egală de câte 5 kg atunci la distanţa de 1 cm forţa dintre ai va fi de 25 kg în vreme ce la distanţa de 5 cm această forţă va fi de numai 1kg. Formula simplificată din imagine ne dă o idee.

De aici rezultă că cu cât distanţa pe rază dintre statorul şi rotorul unui motor magnetic va fi mai mică, comparativ cu lungimea magneţilor componenţi, cu atât forţa de respingere dintre cele două subansambluri va fi mai mare şi ca urmare şi viteza şi forţa cu care se va roti rotorul va fi mai mare. De aceea dacă magneţii sunt suficient de mari şi de puternici, iar distanţa dintre ei suficient de mică se poate construi un motor magnetic care să aibă exact aceiaşi viteză de rotaţie ca şi motorul cu explozie, dar probabil va avea o putere mai mare. În practică însă, cred că acest lucru se poate atinge doar cu o construcţie foarte îngrijită a motorului, cu o distanţă de doar 2 – 3 milimetri între cele două subansambluri (distanţa reală între magneţii de pe ele va fi de 5 – 7 mm) şi cu o forţă de respingere din partea perechilor de magneţi foarte mare.

Deci e de aşteptat totuşi ca motorul magnetic să aibă în ciuda unei egalităţi de putere cu vechiul motor, (sau chiar a unei puteri mai mari) o viteză de rotaţie mai mică, care va scădea fireşte şi viteza maximă a autoturismului.

Spre exemplu dacă viteza maximă de rotaţie a motorului cu explozie e de 8 000 rotaţii pe minut, şi viteza de deplasare maximă a autovehiculului în aceste condiţii în ultima viteză este de 200 Km /h, în cazul că motorul magnetic va avea o viteză de rotaţie maximă de doar 4 000 rotaţii pe minut, viteza maximă a autovehiculului va scădea la 100 km pe oră. Deci se impune a se construi motorul magnetic foarte îngrijit, şi la nevoie va putea apărea şi necesitatea modificării cutiei de viteze.

Un alt aspect tehnic apărut este acela al modalităţii practice de înlocuire a motorului. Am spus mai sus care-i rolul lanţului de transmisie al unui autovehicul. Ei bine, se impune ca acest lanţ, dacă se poate, să rămână nemodificat în cazul schimbării motorului. Ori construcţia unui motor magnetic cu un ax având uzinările motorului original cu explozie nu stă la îndemâna unui amator şi de multe ori nici la îndemâna tuturor atelierelor de service auto. De aceea cea mai bună modalitate este de a păstra de la vechiul motor capetele arborelui cotit, care vor fi ataşate noului motor. Priviţi deci imaginea următoare:

Astfel, se va înlătura partea cotită a axului motorului, care e figurată aici cu roşu. Şi ne rămân cele două capete. Cel cu volantul va permite perfecta compatibilitatea a noului motor cu vechiul lanţ de transmisie, iar capătul cu fulia ventilatorului şi a alternatorului va permite compatibilitatea în continuare cu sistemul electric al maşinii.

Între aceste două capete se va interpune o ţeavă care să intre pe ele. Ţeava va trebui să aibă pereţii suficient de groşi pentru a asigura o bună rezistenţă mecanică necesară transmiterii forţei motorului către lanţul de transmisie, deci o ţeavă cu pereţii de peste 5 milimetri, dintr-un material de calitate. Această ţeavă se va despica în cruce la ambele capete pe o adâncime egală cu lungimea capetelor rămase, până la rulmenţi (linia punctată). Aceste despicături vor trebui să fie suficient de late (1 cm) pentru a permite o bună aşezare a cordonului de sudură (cu verde) care va face legătura cu capetele fostului ax. De asemenea se va mai suda un cordon şi pe capătul ţevii de jur împrejur. Aceste suduri sunt suficient de rezistente pentru a îndeplini scopul propus.

Pe această ţeavă se va construi noul motor. Atenţie, nu vă grăbiţi să sudaţi ţeava pe capetele axului. Construiţi motorul pe ea, construiţi capacele motorului cu casetele de rulmenţi şi carcasa motorului. Pentru probe, motorul se va monta provizoriu prin pene trecute prin despicături pe alte axe şi alţi rulmenţi provizorii, se va proba funcţionalitatea motorului şi după ce se va constata că funcţionează corespunzător se va trece la înlăturarea capetelor de ax şi rulmenţilor provizorii şi sudarea pe capetele de ax ale fostului motor. Astfel se va obţine un motor magnetic având ambele capete de ax perfect compatibile cu restul maşinii. Sistemul de prindere şi comanda pornirii noului motor vor depinde de condiţiile de montare ale motorului iniţial.

Un ultim aspect tehnic de care ne lovim la o asemenea înlocuire este că autoturismul va rămâne fără sistemul de încălzire, ceea ce va necesita montarea unei a doua baterii care să poată alimenta o aerotermă electrică, iar alternatorul va trebui înlocuit cu unul de putere mai mare care să facă faţă acestui consum electric mai mare.

Aceste explicaţii fiind date, urez succes temerarilor care au curaj să arunce la gunoi vechiul motor cu explozie al autoturismului pentru a-l înlocui cu unul magnetic !

Articol scris azi 16 aprilie 2011 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

De la motorul cu explozie la motorul magnetic cu putere şi turaţie variabilă

După ce am terminat de scris articolul de ieri, aşa cum era şi firesc mi-a rămas gândul la inconvenientul de bază al motorului magnetic clasic, inconvenient despre care am scris şi în cartea mea „Motoare magnetice – aplicaţii” şi anume acela că motorul magnetic are viteză de rotaţie fixă.

Motorizarea unui autovehicul cu un asemenea motor punând pe călătorii respectivi în situaţia ca accelerarea maşinii să se facă exclusiv pe baza cutiei de viteze. E drept că există autovehicule cu cutie automatică variabilă care permit accelerarea treptată, dar cele mai multe au cutie de viteze manuală, în trepte. Această cutie clasică, asigură o creştere a vitezei de deplasare prin salturi bruşte dintr-o treaptă de viteză inferioară spre una superioară, fiecare treaptă oferind doar o viteză constantă de deplasare.

Ei bine nu degeaba spun bătrânii că noaptea e un sfetnic bun. Azi de dimineaţă mi-am dat seama cum poate fi construit un motor magnetic care să furnizeze o putere şi o viteză de rotaţie variabilă în limite destul de largi, având totuşi şi comportarea asemănătoare motorului cu explozie de a poseda o viteză de „ralanti”.

Rezolvarea este nesperat de simplă. Ca urmare tot ceea ce voi spune în acest articol deschide larg poarta folosirii motoarelor magnetice în transportul terestru.

Dar să o luăm de la început. Pentru ca un motor magnetic de putere să poată avea putere sporită este necesar ca numărul de secţiuni din care este construit să fie de 3 + n . Adică se va construi cu 4, 5, 6, sau chiar mai multe secţiuni. Distanţa dintre secţiuni va fi astfel asigurată încât secţiunile statorului, în poziţia de oprit a motorului să se poziţioneze între secţiunile rotorului.

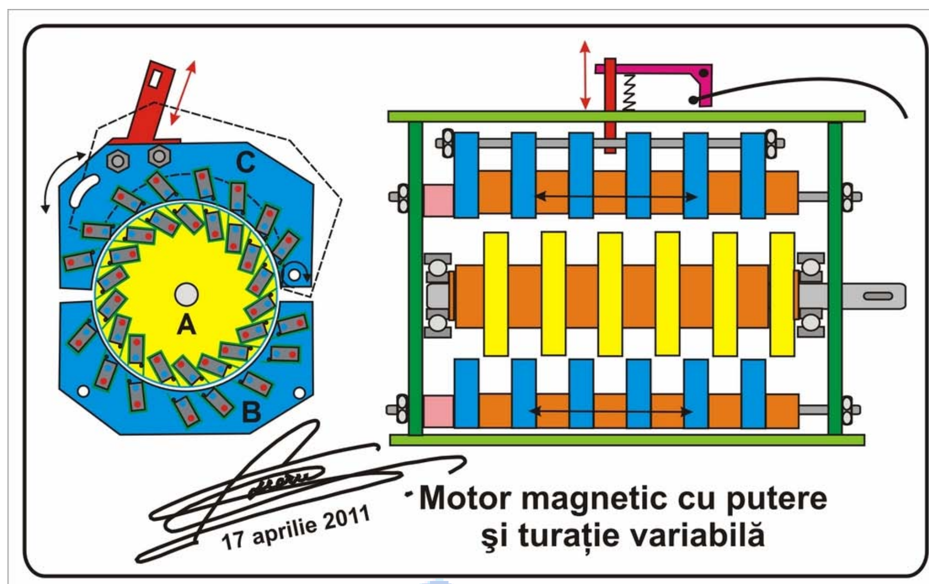
Defazarea dintre stator şi rotor necesară continuităţii mişcării motorului se va face prin rotirea la montare a fiecărui disc-secţiune a rotorului cu unghiul care să egaleze raza unui magnet component. Această abordare permite ca la frezarea alveolelor în care intră magneţii, freza sau burghiul respectiv să intre atât în stator cât şi în rotor dintr-o singură găurire, urmând ca defazarea să se facă aşa cum am spus prin rotirea discului rotor la montarea sa pe ax, cu câteva grade.

Acum, să vă povestesc în ce constă soluţia minune ! În prima imagine din articolul de ieri prezentam două motoare tip Brady – Prendev repulsive, care au însă statorul alunecător ci nu stator balama ca la motorul Brady clasic. Această soluţie este cea pe care am adoptat-o şi eu pentru motoarele mele care au însă fiecare secţiune a statorului formată din trei sectoare defazate lucru care permite construirea unui motor treptat, fiecare secţiune în parte fiind perfect funcţională. Ei bine, pentru a construi un motor auto magnetic de mare putere cu ralanti şi viteză şi putere variabilă se construieşte statorul cu toate secţiunile identice în ceea ce priveşte alinierea magneţilor, defazarea fiind făcută aşa cum am mai spus de către discurile-secţiune ale rotorului.

Secretul mare stă însă în felul cum se construieşte statorul. Acesta va fi format în ansamblul său din două bucăţi. O bucată acoperind 180º de cerc va fi fix, alunecător paralel cu axa longitudinală a motorului şi aliniindu-se perfect la câţiva milimetri de rotor, iar cealaltă jumătate, care acoperă restul de jumătate din circumferinţa cercului, va fi alunecător dar nu va mai fi fix ci va avea o mişcare de basculare sau de alunecare în sensul depărtării sau apropierii de stator, prezentând deci două mişcări. Una va fi cea de alunecare în lungul motorului care asigură pornirea – oprirea, mişcare ce se va face solidar cu cealaltă jumătate a statorului, şi o altă mişcare de depărtare parţială de rotor, fie prin basculare fie prin alunecare. Această mişcare care va acoperi doar o cursă egală cu înălţimea magneţilor componenţi deoarece nu trebuie să uităm că forţa de respingere/atracţie dintre magneţi este invers proporţională cu pătratul distanţei. Deci cursa va fi foarte mică, comparabilă de altfel cu cea a clapetei carburatorului la un motor clasic.

Jumătatea fixă a statorului cea care alunecă doar în lungul motorului va asigura pornirea şi funcţionarea motorului în regim de „ralanti” iar cealaltă jumătate prin apăsarea pe pedală se va apropia sau se va depărta de rotor asigurând o creştere treptată a forţei şi turaţiei motorului deci o accelerare la fel ca la orice motor clasic cu explozie.

Iată în continuare şi o imagine sugestivă care să lămurească mai bine cele spuse până acum:

Secţiunea longitudinală prin motor (dreapta) îl arată în poziţia de repaus. După cum se observă secţiunile componente ale statorului, cu albastru sunt aliniate frumos între secţiunile rotorului, fapt ce asigură dispariţia totală a stresului dintre magneţi pe perioada de nefuncţionare a motorului. După cum se vede rotorul e notat cu **A**, iar cele două secţiuni ale statorului cu **B**, respectiv **C**.

În partea de sus a acestei secţiuni se observă că ansamblul secţiunilor statorului este solidarizat alunecând sus-jos faţă de distanţierii dintre ele şi poate executa o mişcare de apropiere sau depărtare de rotor. Depărtarea este asigurată de către un resort care este vizibil sub pârghia în formă de L reprezentată cu culoare vişinie. Prin apăsare pe pedala de acceleraţie cablul va trage de braţul acestei pârghii comprimând resortul şi obligând secţiunea statorului să se apropie de rotor.

Cu cât această apropiere va fi mai mare cu atât forţa şi viteza motorului vor creşte. Fireşte că la construcţie se va prevedea un opritor care să nu permită atingerea dintre stator şi rotor pe această porţiune, dar care să aducă magneţii la maximum de apropiere posibilă la o apăsare a pedalei „până la fund”

În stânga se vede o secţiune transversală a motorului. După cum se observă am adoptat soluţia basculării aceşti jumătăţi de stator în jurul uneia din axele pe care alunecă.

În altă ordine de idei m-am mai gândit puţin şi la faptul că autovehiculul motorizat magnetic rămâne fără sistemul de încălzire care de obicei cedează în cabină căldura motorului cu explozie.

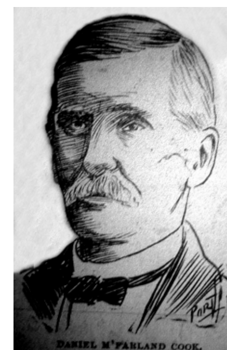
În locul ventilatorului se poate pune, acţionat de fulia acestuia un generator de curent ca cel cu opt perechi de bobine al lui Donald Smith, cel de 400 KW prezentat în volumul trei al cărţii mele cel intitulat „Întoarcerea la natură” la pagina 68 precum şi în articolul „Ce dracu-i energia liberă”.

Fireşte nu e necesar ca acesta să furnizeze 400 Kw. Se va construi unul de dimensiuni mici, cam de 20x20x5 cm, suficient pentru a furniza un necesar de 10 Kw care consider că poate asigura încălzirea electrică a oricărui autovehicul.

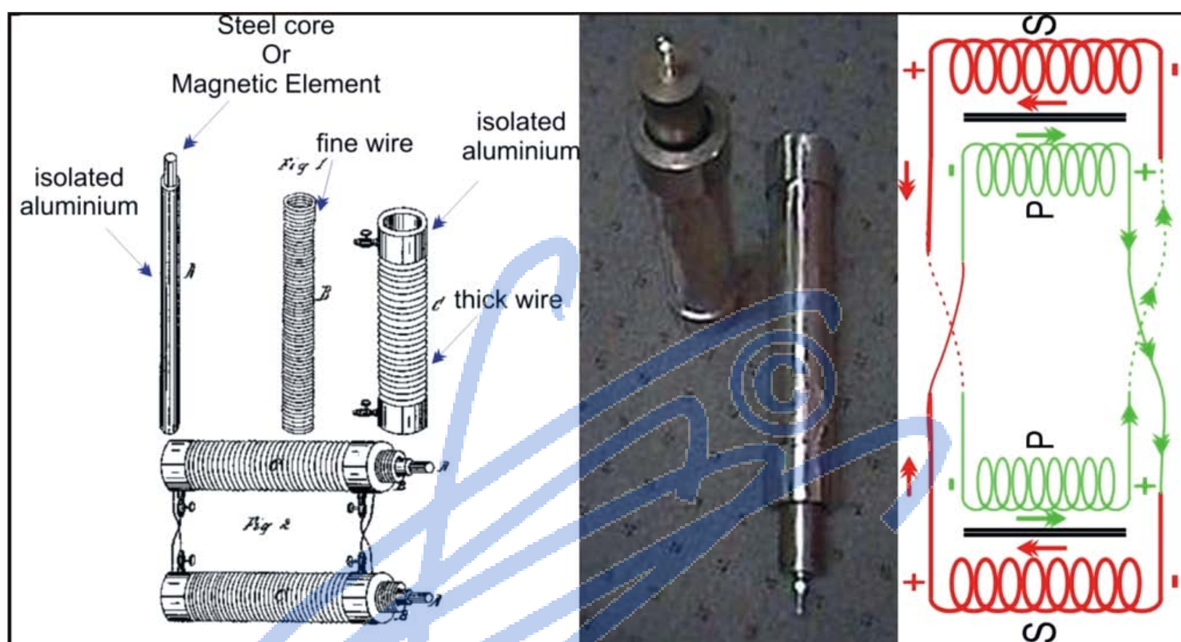
Cu asta consider că am terminat subiectul motorizării autovehiculelor rutiere cu motor magnetic şi urez încă odată succes temerarilor care vor dori să deschidă calea folosirii motorului magnetic pentru transport.

Articol scris azi 17 aprilie 2011 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Arc peste timp

În 10 octombrie 1871, lui Daniel McFarland Cook din Ohio, i-a fost acordat brevetul U.S. numărul 119825 cu titlul „Îmbunătăţire a bobinelor de inducţie”. Încă din introducerea textului, autorul spune că invenţia sa e o baterie electromagnetică. Această invenţie veche de 140 de ani este una deosebită. Dar prin cine ştie ce capriciu ciudat al sorţii (sau cine ştie poate din alte motive !...) nu a ştiut nimeni de ea. Abia de curând a fost redescoperită şi iată că dispozitivul care face obiectul acestui brevet a început să fie studiat. Priviţi imaginea următoare :

Partea stângă a imaginii, trasată în tuş este desenul original al brevetului, căruia cineva din prezent i-a adăugat nişte explicaţii însoţite de săgeţi. Din păcate pentru cei ce-au făcut acest lucru, eu nu sunt tocmai de acord cu ei, din simplul motiv că atunci când a fost acordat acest brevet, aluminiul încă nu se găsea aşa cum se găseşte acum. Pe de altă parte nici în brevetul original autorul invenţiei nu face vreo referire la materialul din care ar fi construită carcasa bobinelor groase.

Singura referire ce se face acolo este privind miezul bobinei primare care spune el este făcut din bară metalică sau magnetică sau dintr-un mănunchi de tije metalice. De asemenea între bobine nu se spune ce tip de izolator este spunându-se doar că e de acelaşi tip şi de asemenea spune că preferă să utilizeze sârmă numărul 16 (1,29mm standard american) pentru secundare şi numărul 30 pentru primare (0,255 mm). Spune de asemenea că, cu cât este mai lungă sârma şi mai groasă bobina cu atât dispozitivul va oferi rezultate mai bune. Se mai face referire la lungimea miezului primarului care are o dimensiune foarte variabilă, de la 0,9 la 1,8 m şi grosimea de 5 -7,5 cm sau mai mult.. La data când a fost acordat acest brevet nu exista sârma izolată ca azi cu materiale plastice, deci ne rămâne opţiunea că firele erau fie izolate cu vopsea, lac sau cu pânză îmbibată în ulei electrotehnic. Între straturile de bobinaj se obişnuia să se pună hârtie simplă, pensulată cu ulei electrotehnic sau cerată. De asemenea se face o atenţionare expresă la sensul bobinajelor pentru a nu schimba polaritatea inducţiei magnetice.

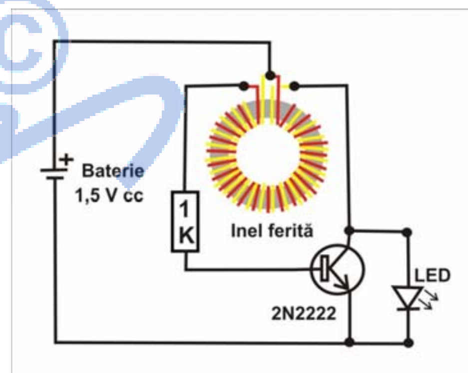
Părerea mea este că primarul era bobinat pe ţeavă obişnuită de oţel, iar tijele metalice sau magnetul care constituiau miezul primarului erau introduse în ea; în vreme ce secundarul era bobinat pe altă ţeavă de oţel mai groasă. Modul de legare al celor patru bobine se poate vedea în partea dreaptă a imaginii. În centru am aşezat o variantă a carcaselor pe care se face bobinajul, în viziunea celor care au făcut şi modificările pe desenul original.

Acum, ce-i aşa de deosebit la această invenție ? Deşi autorul ei a denumit-o îmbunătățirea a bobinelor de inducție, şi spune că-i o baterie electromagnetică, ea este de fapt un veritabil colector de energie liberă.

Aşa cum spune autorul pentru a pune în funcțiune acest dispozitiv este suficient să se treacă prin jurul uneia din cele două perechi de bobine firul provenit de la o antenă, sau ca în preajma dispozitivului să se manifeste orice fel de variații ale câmpului electromagnetic sau pur şi simplu să se mişte rapid un magnet. În aceste condiții, inițial miezul primarului va induce în primarul lui un curent slab care va circula atât prin acel primar cât şi prin secundarul pereche de pe cea de-a doua bobină. Acolo secundarul va induce în primarul de dedesubt un curent cu aceiaşi frecvență dar de amplitudine mai mare care va circula fireşte şi prin secundarul primei perechi şi în felul acesta circulând de la una la cealaltă dintre perechile de bobine curentul se va amplifica în cascadă.

Interesant este că acest dispozitiv nu consumă nimic din curentul reprezentat de sursa inițială. Practic, acest dispozitiv este aşa cum am mai spus mai mult un colector de energie liberă decât o bobină de inducție. Curentul cules într-un final de pe unul din secundarele dispozitivului, sau de pe un alt secundar adăugat peste primele, poate fi de sute şi chiar mii de ori mai puternic decât curentul indus inițial de sursa care a inițiat funcționarea ajungând chiar la sute de volți şi zeci de amperi.

În altă ordine de idei având în vedere faptul că la data acordării acestui brevet, Tesla era foarte tânăr, nu m-aş mira ca printre bobinele care constituiau conținutul vestitei „cutii de pantofi” care acționa în 1931 autovehiculul Pierce-Arow condus de Petar Savo prin Buffalo, să fi fost şi un dispozitiv identic, asemănător, sau poate substanțial îmbunătățit…

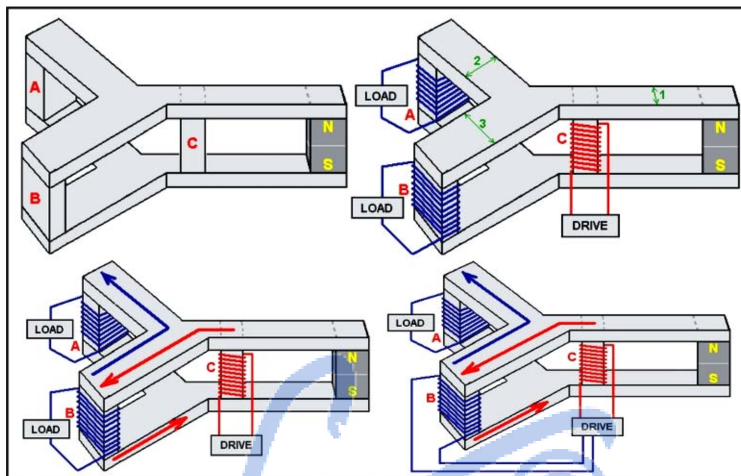

Acum priviți imaginea alăturată care reprezintă, după părerea mea cel mai simplu şi mai ingenios oscilator de înaltă frecvență care putea fi conceput. Am mai vorbit de el în volumul trei al cărții „Energia pentru toți” – „Întoarcerea la natură”. Este rodul muncii de mai bine de 9 ani a unei echipe din Hong Kong formată din Mr. Lawrence Tseung, Dr. Raymond Ting, Miss Forever Yuen, Mr. Miller Tong şi Mr. Chung Yi Ching. Denumit de ei cu numele FLEET (Forever Lead-out Existing Energy Transformer), acest minuscul oscilator care are în componență micul transformator pe un tor de ferită, a fost inițial conceput pentru a prelungi viața bateriilor unor mici lanterne cu leduri.

Dar datorită faptului că frecvența la care lucrează este foarte mare situându-se pe la 50 KHz, este ideal pentru a fi folosit în vederea colectării energiei libere, cu atât mai mult cu cât el nu este doar un simplu oscilator. Dacă privim cu atenție imaginea care-l reprezintă vom observa că micul transformator toroidal, nu e de fapt aşa cum ar părea la prima vedere un transformator… Sau.. este… ? Ce ziceți ?… Am să spun ce cred că este. Este un fel de autotransformator, obținut prin legarea capetelor comune ale unei bobine pentru electromagneți a lui Tesla la bateria de alimentare, iar cele două capete normale ale bobinei sunt cele sunt legate la colectorul şi respectiv emitorul tranzistorului. În acest mod, s-au combinat câştigul fantastic al unei bobine pentru electromagneți Tesla, care ştim că nu mai prezintă supărătorul fenomen de autoinducție, cu amplificarea dată de tranzistor. Astfel de la numai o simplă baterie de ceas, 1,5 V acest micuț oscilator – amplificator – colector furnizează la ieşire 12 – 13 volți tensiune care are şi intensitatea mult crescută. Practic câştigul de putere al micuțului montaj este enorm şi dacă acest câştig s-ar trage din baterie, aceasta ar înceta să funcționeze în doar câteva zeci de secunde.

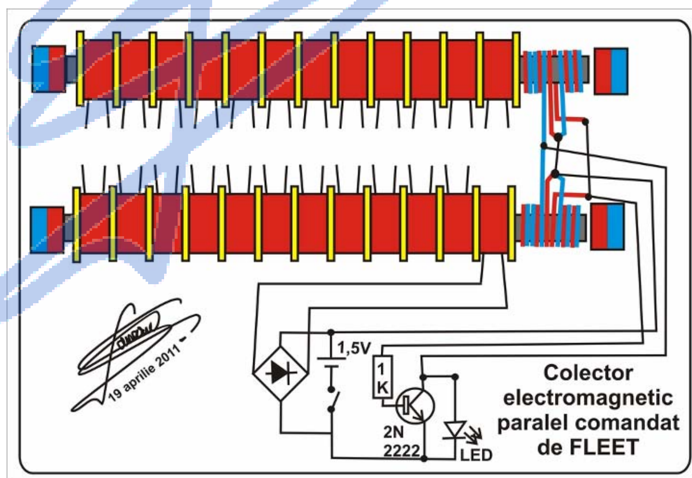
Adevărata energie vine din mediul înconjurător. Cu acest mic circuit se poate construi un fierbător portabil cu baterie, sau un încărcător pentru bateriile auto, sau… şi aici e ceea ce vreau eu să discut despre el… se poate folosi ca circuit de pornire, comandă sau conducere a unor colectoare de energie liberă mult mai mari. Astfel ar putea fi folosit ca oscilator care să comande orice tip de transformator parametric, cum este spre exemplu **MEG**, sau transformatorul lui **Charles Flyn,** al lui **Graham Gunderson**, al lui **Thane C. Heins**, sau cel ce vi-l prezint în imaginea următoare. Acesta este un generator electric auto-oscilant inventat şi construit de **Dietmar Wehr**. După cum se vede

este format din două piese în formă de Y aşezate una deasupra celeilalte. Trebuie făcute fireşte dintr-un material cu bune proprietăți magnetice. Pe fiecare din brațele Y – ului se află câte o bobină de pe care se culege curentul electric, la mijloc este un electromagnet comandat de un circuit oscilant iar pe piciorul literei se află după cum vedeți un magnet permanent paralelipipedic.
Funcționarea este simplă şi se poate înțelege chiar din imagine. E clar că după pornirea cu ajutorul oscilatorului, o parte din curentul de la ieşire poate fi întoarsă pentru a întreține funcționarea acestuia şi ca urmare întregul dispozitiv devine auto-oscilant, sau autoalimentat.

Pornind de aici se poate concepe un dispozitiv cu mai multe brațe în cascadă, astfel încât una din cele două bobine de ieşire – să spunem A să alimenteze următorul oscilator, sau aşezându-se unul peste altul mai multe asemenea dispozitive ar oscila prin inducție astfel încât un singur oscilator ar fi suficient să alimenteze patru cinci asemenea Y – uri, culegându-se fireşte o cantitate de energie crescută corespunzător.

Astfel plecând de la această idee şi de la micul circuit FLEET, am gândit următorul dispozitiv:

După cum se vede, pe două bare de ferită sunt înşirate câte 12 bobine separate, care sunt fiecare din ele bobinate identic, paralel – serie (bobina pt. electromagneți a lui Tesla) iar una din ele alimentează oscilatorul. Bateria oscilatorului este numai pentru pornirea întregului circuit. La unul din capetele fiecărei bare de ferită se află câte o mică bobină pe care o comandă circuitul FLEET şi de asemenea la ambele capete vedem câte un magnet. Magneții de la capătul cu bobina de comandă nu sunt lipiți de bară, ci la o distanță egală cu un sfert sau jumătate din lungimea lor câmpul lor magnetic se va însuma cu cel al bobinei de comandă pe una din alternanțele oscilației, în vreme ce pe cealaltă alternanță suma aceasta o va face bobina din capătul opus care e lipită de bara de ferită. Se culege astfel o cantitate mult mai mare de energie decât se consumă pentru întreținerea în funcțiune a circuitului. De câte ori ? Dumnezeu ştie ! Eu nu am bani să cumpăr materialele cu

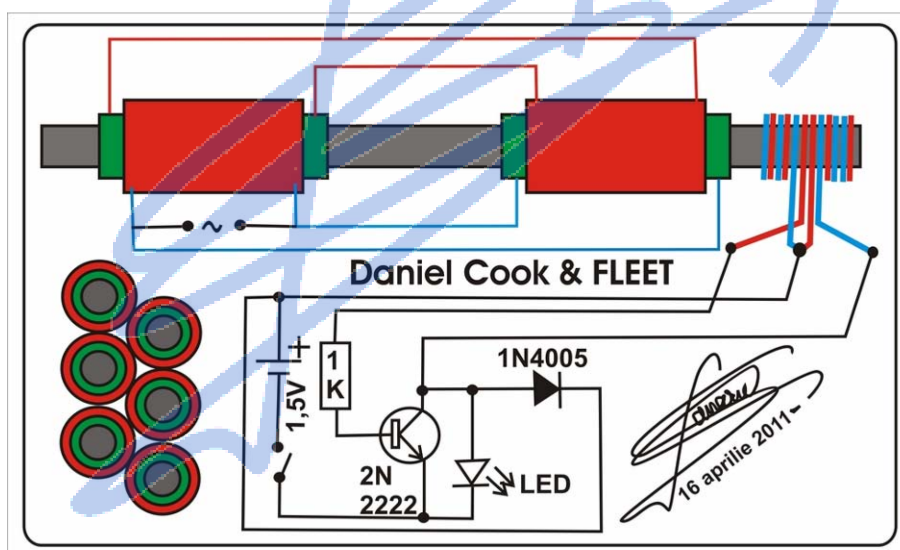
care să construiesc acest circuit, dar ţinând seama de câştigul fiecărei bobine în parte şi de faptul că sunt 24 consider că acest circuit ar avea un COP imens.

Ce-i COP? Este un concept folosit în domeniul colectării de energie din mediul înconjurător şi este un raport. Se numeşte coeficient de performanţă şi arată de câte ori este mai mare cantitatea de energie de la ieşire decât cea din intrare… Este deci o noţiune asemănătoare decibelului.

Bine nu trebuie neapărat să se construiască cu două bare de ferită. Se poate construi cu una sau se poate construi cu mai multe, şi de asemenea oscilaţiile lor se pot face prin legarea primelor bobine din şir în paralel la toate barele, rămânând ca FLEET-ul să lucreze doar pe prima bară… De asemenea nu trebuie să fie 12 bobine pe o bară ci câte încap funcţie de cât de mari se construiesc bobinele – asta depinde de grosimea conductorului, adică de intensitatea dorită şi de numărul de spire… tensiunea dorită… Se poate construi prima bobină experimental pentru a se măsura spre exemplu un… 10 spire, după care se dimensionează totul pentru puterea (tensiunea şi intensitatea dorită). Funcţie de asta se poate opta pentru legarea fie serie, fie paralel a bobinelor de ieşire.

Magneţii fireşte trebuie să fie din NdFeB sau SmCo (Samariu-Cobalt) – adică cât mai puternici !)

Orice dispozitiv construit cu acest FLEET va fi foarte eficient căci energia este colectată cu atât mai eficient din mediul înconjurător cu cât frecvenţa la care sunt excitaţi electronii din mediul înconjurător este mai mare. De aceea este posibil ca un colector cu dimensiunea unei cărţi să poată furniza la ieşire cantităţi de energie de zeci şi chiar sute de KW. Cu cât frecvenţa de lucru a colectorului respectiv e mai mare, cu atât mai mare va fi cantitatea de energie colectată de el. Şi iată că eu acum propun o îngemănare a celor două dispozitive, Bateria Cook şi FLEET, realizând astfel un arc peste timp:

Este o baterie Cook pe un singur miez de ferită, iniţiată de către micul FLEET. După cum se poate vedea, o parte din curentul de la ieşire, îl aduc înapoi la baterie prelungind în acest fel viaţa ei.

După iniţiere şi intrarea circuitului în regim normal de lucru se poate întrerupe FLEET – ul căci bateria Cook va lucra singură. Dacă se termină bateria FLEET – ului, dispozitivul poate fi pornit cu ajutorul unui magnet plimbat rapid pe lângă el. De asemenea şi această baterie Cook se poate construi prin alăturarea mai multor elemente într-un pachet (se vede în stânga) care se vor influenţa reciproc şi vor lucra rezonant, la unison. Iniţierea se face fireşte prin bobina FLEET-ului montată pe unul din elemente sau cu un magnet.

Articol scris azi 19 aprilie 2011 la ora 13 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Între entuziasm şi reuşită

În trecutele mele căutări pe Internet am întâlnit o butadă care mi-a părut demnă de reţinut căci evocă foarte plastic un adevăr universal valabil. Iat-o :

„Teoria este atunci când ştii totul, dar nu merge nimic. Practica este când toate merg, dar nu ştii de ce. Montajele mele îmbină teoria cu practica: nu merge nimic şi nu ştiu de ce.”

Am mai spus eu în volumul „Motoare magnetice – aplicaţii” că, din păcate, pentru marea majoritate a occidentalilor, şi nu numai, entuziasmul depăşeşte cu mult gradul de cultură tehnică, fapt ce are ca rezultat nereuşita funcţională a construcţiilor lor.

Deşi situaţia mea materială nu-mi permite să fac experienţe cu tot felul de montaje, în momentul în care am început să fiu interesat de domeniul energiei libere, am căutat, în scopul înţelegerii cât mai depline a fenomenului să am surse de informare cât mai credibile. Constatasem deja că pe multe pagini de internet apăreau tot felul de discuţii şi controverse cu privire la funcţionalitatea sau ne funcţionalitatea unor dispozitive, şi atunci am recurs la cea mai bună soluţie, aceea de a căuta să găsesc pe undeva sursa originală a descrierii şi funcţionării fiecărui dispozitiv despre care aflam. Această sursă originală fiind fireşte, brevetul de invenţie al dispozitivului respectiv.

Asta a făcut ca de-a lungul celor câţiva ani în care m-am adâncit serios în studiul fenomenului să apelez de câte ori s-a putut la brevetele originale, dacă le-am putut găsi. Internetul este vast, necuprins şi dacă ai ambiţie şi răbdare găseşti aproape orice. Dacă brevetul de invenţie a fost scanat şi a ajuns undeva în lume pe mediul electronic, atunci sunt şanse să poată fi găsit.

Cu răbdare şi perseverenţă am adunat mai toate brevetele publice ale lui Nikola Tesla. Ulterior când am găsit colecţia intitulată „Complete US Patents of Nikola Tesla” aveam să constat încântat că faţă de brevetele existente în această colecţie mie îmi lipseau doar trei brevete. Astfel citind de multe ori brevetele în original, chiar şi cu slabele mele cunoştinţe de limbă engleză îmi dădeam seama că mulţi din cei ce abordau construirea vreunui dispozitiv o făceau „aiurea-n tramvai”, fără să aibă habar de principiul de construcţie şi funcţionare al dispozitivului respectiv.

Când entuziasmul tău tinde spre infinit, dar ai o cultură tehnică ce tinde în sens invers tot spre infinit, sunt extrem de mici şansele să poţi realiza ceva funcţional.

De aceea spun că nu-i suficient să citeşti în zece surse că zece inşi au făcut o chestie care merge. Atât timp cât tu însuţi nu eşti absolut convins că ai înţeles perfect principiul de funcţionare şi modul de construcţie al acelei chestii, nu te apuca de treabă. Caută mai ales mereu, dar absolut mereu – ca să subliniez – să citeşti brevetul original. Este cea mai apropiată sursă de informare de adevărul funcţionării unui dispozitiv anume. ***De multe ori inventatorii nu scriu în brevet totul*** despre felul cum funcţionează aparatul pe care l-au brevetat. Dacă inventatorul a ascuns o chichiţă într-o frază tehnică încurcată sau a omis intenţionat ceva, cu atât mai puţin vei putea înţelege cum merge chestia citind explicaţiile date de cineva care a vorbit cu cineva care a citit brevetul…

Citeşte brevetul original, o dată, de două ori, de trei ori, de n ori, studiază desenul tehnic sau schiţa din brevet şi citeşte iar brevetul, până când vei începe să înţelegi nu ceea ce-ţi prezintă acel brevet ci ceea ce a gândit inventatorul atunci când a conceput invenţia respectivă. Şi nici atunci să nu fii convins că ştii destul cât să te apuci de treabă.

Atunci când crezi că ai înţeles, caută să te informezi şi din alte surse despre fenomenul care crezi că stă la baza brevetului. Numai astfel vei putea face ca partea a doua a butadei de mai sus să sune cam aşa – ***„montajele mele îmbină teoria cu practica: merg toate şi ştiu de ce”***.

De aceea eu însumi am hotărât să vă informez, dragi cititori, despre acest subiect al energiei în care trăim ca peştii în apă, doar în momentul în care am înţeles pe deplin subiectul, principiile care stau la baza colectării şi folosirii energiei libere. Adică atunci când am considerat că sunt suficient de stăpân pe informaţie pentru a o putea împărtăşi şi altora. Şi nici chiar atunci nu mi-am arogat vreun drept de a fi eu cel mai deştept om de pe lume. Mi-am cerut scuze undeva prin volumul trei pentru o informaţie greşită strecurată în volumul unu, informaţie greşită care s-a datorat faptului că nu înţelesesem pe deplin acel fenomen. Am recunoscut şi recunosc că nu ştiu totul. Am recunoscut, recunosc şi voi continua să recunosc toată viaţa mea că mai am multe de învăţat, şi tocmai de aceea

pentru orice dispozitiv despre care am scris am căutat să citesc brevetul original. Dacă nu am putut găsi brevetul original, am căutat să găsesc un text în care acest brevet era încorporat. Şi pentru toate, sau cel puţin pentru marea lor majoritatea am avut grija deosebită de a specifica numărul brevetului, data când a fost acordat, de către ce ţară a fost acordat şi numele inventatorului.

În felul acesta am recunoscut că e posibil ca eu să nu fi înţeles perfect funcţionarea acelui dispozitiv, dar dumneavoastră având datele acelui brevet puteţi să apelaţi la studierea lui şi la înţelegerea cât mai deplină a principiului de funcţionare şi de construcţie.

Un exemplu ar fi tocmai cel care a făcut să scriu eu acum acest articol. Este vorba de articolul precedent intitulat „Arc peste timp”.

Dar înainte am să reamintesc cititorilor mei care au citit cartea „Energia pentru toţi” faptul că în toate volumele am explicat că natura a funcţionat funcţionează şi va funcţiona mereu prin sisteme deschide care fac un permanent schimb energetic între ele. Acest fapt îl spuneam şi acolo unde explicam faptul că transformatoarele electrice actuale sunt construite plecându-se de la conceptul că sunt sisteme închise şi ca atare calculul lor este încătuşat în aceste sisteme închise (legile termodinamicii). Pentru a preschimba transformatorul dintr-un sistem închis într-unul deschis, spuneam acolo că trebuie ca undeva în componenţa sau în imediata apropiere a miezului său să existe o sursă suplimentară de câmp magnetic. Această sursă suplimentară ar constitui un aport energetic venit din exterior. Transformatoarele care au astfel de surse magnetice poartă numele generic de transformatoare parametrice şi explicam acolo că cel mai cunoscut este cel numit MEG – Motionless Electric Generator – inventat şi construit de o echipă condusă de colonelul Thomas Bearden prin anul 2002 (US 636718 – 26 martie 2002). Transformatoarele parametrice sau cu miez magnetic sunt însă invenţii mai vechi, de prin anii 70 ai secolului trecut.

Pentru ca un transformator parametric să funcţioneze este necesară îndeplinirea a două condiţii principale. Una este existenţa unui semnal conducător adică o sursă externă de oscilaţii sau impulsuri electromagnetice, şi de asemenea o sursă de energie externă pe baza căreia să se producă câştigul de putere. Această sursă este aşa cum am mai specificat un magnet care face parte integrantă din miez sau este aflat în contact sau în imediata apropiere a miezului.

O altă modalitate de a ieşi din restricţiile impuse de sistemele închise în acest domeniu al transformărilor curentului electric alternativ este de a construi transformatorul conform specificaţiilor brevetului lui Thane C. Heins (brevetul canadian Ca 2594905 – 18 ianuarie 2009).

În articolul precedent deşi nu am transcris brevetul original al invenţiei lui Daniel McFarland Cook, am avut grijă să inserez în explicaţii frazele cheie din brevet, anume acelea care explică principiul de funcţionare şi de realizare al „bateriei electromagnetice”

Dacă veţi analiza un pic imaginea din brevet şi de asemenea veţi reciti cu atenţie explicaţiile mele veţi constata că invenţia sa este un transformator parametric al cărui miez este construit cu „bară metalică **sau magnetică** sau dintr-un mănunchi de tije metalice”

De ce subliniez acest fapt. Pentru că deja am primit unele semnale că această baterie electromagnetică nu funcţionează. Pentru ca această baterie să funcţioneze de sine stătător sau autoîntreţinut trebuie ca miezul ei să fie unul magnetic. Dacă nu este unul magnetic va avea nevoie neapărat de o sursă externă de oscilaţii electromagnetice puternice constituite dint-un oscilator şi de câte un magnet aşezat la capetele barelor metalice care constituie miezul primarului.

Spre exemplu poate fi interpusă între o antenă radio şi o împământare prin intermediul unui condensator de capacitate mică şi tensiune mare. Sau poate fi înfăşurată în firul venit de la o antenă radio. De asemenea poate fi aşezată lipită de un arbore înalt (ştiut fiind faptul că arborii mari sunt nişte antene de recepţie extrem de puternice). Ea, de sine stătător, nu va funcţiona dacă nu va avea un schimb energetic cu exteriorul… Lipsa miezului magnetic, a unui magnet sau oscilator electromagnetic puternic în preajma ei o vor face a fi un sistem închis.

Având în vedere data când a fost acordat brevetul părerea mea este că această „baterie electromagnetică” a fost concepută de inventatorul ei ca baterie telurică pentru instalaţiile telegrafice. Dacă ar fi îngropată în pământ ar putea funcţiona fără a avea neapărată nevoie de un miez magnetic ci doar de unul metalic cu proprietăţi magnetice (tije şi ţeavă din oţel), dar şi în

acest caz unul din cele două subansambluri ale ei ar trebui să se afle la o distanţă apreciabilă faţă de celălalt pe axa Nord Vest – Sud Est sau invers.

Dacă însă având miezul magnetic este interpusă între o antenă şi pământ sau este înfăşurată în firul unei antene ea va intra în rezonanţă cu antena respectivă sau va auto oscila prin descărcările condensatorului şi va începe să se ambaleze până ce va ajunge la o stare de echilibru energetic cu mediul înconjurător.

Dacă nu sunt respectate aceste condiţii şi este pe deasupra şi supusă unui stres cauzat de un consumator înainte ca ea să ajungă la starea normală de funcţionare în mod sigur auto oscilaţiile ei vor scădea până la zero. O altă frază din brevet, de o maximă importanţă în funcţionarea acestui dispozitiv este acea că trebuie respectat cu stricteţe sensul de bobinare al bobinelor într-aşa fel încât acestea să inducă un câmp magnetic de acelaşi sens cu cel al miezului.

În altă ordine de idei un alt semnal primit de la cititori este următorul:

“...am incercat şi eu cu o tijă magnetică introdusă în primar şi nu dă nimic...”

Acest mic fragment de propoziţie spune un lucru de care m-am lovit şi eu personal dar şi alte persoane care mi-au semnalat fenomenul. Ne amintim toţi că la orele de fizică am învăţat despre producerea electricităţii prin cunoscuta experienţă făcută de unii mai deştepţi ca noi acum circa două sute şi ceva de ani, experienţă care consta în introducerea unui magnet bară în interiorul unei bobine, sau plimbarea aceluiaşi magnet prin apropierea unei bobine, moment în care vedeam cum acul aparatului de măsură pleca de la zero urca brusc spre jumătatea scalei şi apoi cobora lent iarăşi spre zero. Ei bine, cu multe din aparatele digitale existente azi această experienţă nu prea mai reuşeşte…. Şi de aceea am întâlnit mulţi tineri care cred că acele experienţe privind inducţia electromagnetică sunt simple poveşti.

Care-i adevărul aici ? E simplu. Aparatele digitale cu afişaj numeric având în componenţa lor circuite integrate comparatoare şi numărătoare, ignoră orice curent electric care nu are o anumită constanţă repetitivă în timp. Să analizăm ce se întâmplă în momentul introducerii unui magnet într-o bobină sau al plimbării aceluiaşi magnet prin imediata apropiere al unei bobine. În mod logic variaţia câmpului magnetic din preajma bobinei ar trebui să inducă în bobină un curent electric. Dar aici este marea problemă pentru aparatele digitale.

Curentul indus este un curent electric continuu, sau unul alternativ ? Continuu nu-i că valoarea lui nu-i constantă, alternativ nu-i că oscilaţia lui dispare brusc fără a forma sinusoidă completă.

Frecvenţa curentului care este ? Durează cam o secundă să introduci un magnet într-o bobină şi cam tot atât să îl scoţi. Asta ar însemna o frecvenţă de 0, 25 – 0,5 Hz – dar e doar o jumătate de oscilaţie. Care, apoi, dispare brusc… Ce să „creadă” un aparat digital… care are în componenţă circuite comparatoare ?.. Ce să compare cu ce ?... În plus ştim că un curent electric pentru a se manifesta este condiţionat nu doar de mărimea câmpului magnetic, ci şi de numărul spirelor şi grosimea firului bobinei precum şi de o frecvenţă cât mai crescută a oscilaţiei sau impulsului magnetic. O bobină cu doar câteva spire, foarte subţiri chiar dacă va fi influenţată de un magnet extrem de puternic, tot un impuls de o jumătate de oscilaţie având câţiva microvolţi şi microamperi va arăta. Ce să apuce să discearnă un aparat digital obişnuit? Sunt şi digitale super profesionale care pot afişa asemenea comportări ale curentului electric dar nu se găsesc chiar pe toate drumurile fiind şi extrem de scumpe… De aceea asemenea experienţe nu sunt concludente decât executate cu concursul unui galvanometru sau în cel mai rău caz cu un micro ampermetru/voltmetru…. Adică cu un aparat de măsură analogic – aparatul cu ac indicator care se plimbă pe o scală…

Cam atât… Ca o concluzie – nu sunt om de ştiinţă. Cărţile mele au rolul pur informativ sunt menite de a trezi conştiinţe, de a deschide ochii asupra faptului că energia electrică este un dat universal ce ne înconjoară, este în jurul nostru ca aerul şi trăim în ea cum trăim în aer şi pe cale de consecinţă este a noastră, a tuturor şi avem dreptul la ea cu toţii. Cei care s-au făcut stăpâni pe ea şi care prin sistemul educaţional şi politico economic ne-au făcut şi ne fac să o plătim cu sume importante din munca noastră sunt nişte impostori şi noi trebuie să devenim odată şi odată conştienţi de acest fapt.

Articol scris azi 22 aprilie 2011 la ora 21 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Între prostie şi rea voinţă

Dacă din articolul precedent am înţeles că între entuziasm şi reuşită trebuie să existe o bună pregătire teoretico – aplicativă, oare ce ar trebui să existe între prostie şi rea voinţă ?

Nimic… Între prostie şi rea voinţă e un spaţiu gol în care cea mai mare majoritate a omenirii oscilează fără a fi conştientă că de fapt se găseşte în situaţia unei raze de lumină care aleargă disperată între două oglinzi paralele de care nu poate trece.

Trăim într-un laser imens ale cărui oglinzi uriaşe numite prostie şi rea voinţă ne încătuşează spiritul. Şi aşa cum raza de lumină nu poate părăsi spaţiul dintre cele două oglinzi decât atunci când toate undele ei sunt într-o rezonanţă perfectă tot astfel nici spiritul uman nu va putea evada spre o stare de conştiinţă superioară până ce nu va reuşi să elimine balastul care-l împiedică să se alinieze unei idei superioare comune. Voi introduce aici un mic fragment din scrisoarea de răspuns scrisă unui cititor:

„Din păcate mentalităţile sădite de învăţământ şi crescute şi îngrijite apoi de societate şi mijloacele media sunt atât de mari, iar stratul protector de prostie din jurul lor atât de gros încât atunci când îi spun cuiva că pot să-i fac un „generator de energie liberă care să-i furnizeze 230 V la 50 Hz la o putere de 30 KW, „generator” care să-i asigure independenţa energetică pentru totdeauna, cu o cheltuială de vreo 2000 lei, adică 20 milioane vechi” mă priveşte sceptic şi cu acea expresie care spune clar „Ăsta-i nebun – aşa ceva e imposibil !” şi pur şi simplu îţi răspunde „Da, da, sigur…” cu acel ton cu care vorbeşti cu un om dus cu pluta…”

E oare doar ignoranţă ?... Gândiţi-vă bine. Toţi aţi învăţat la şcoală că energia nu se produce şi nu se distruge – prima lege a termodinamicii – ci ea doar se transformă… atunci e clar că această atitudine rezultă nici măcar din uitare – aşa ceva nu trebuie să se uite – ci pur şi simplu din prostie.

Cei mai mulţi dintre noi, după ce au ieşit pentru ultima dată de pe poarta ultimei instituţii de învăţământ absolvită nu au mai citit o carte, nu au mai studiat un manual, nu au mai citit o revistă ştiinţifică. Cei mai mulţi abia dacă au citit vreo revistă mondenă, una sportivă sau un ziar oarecare.

În aceste condiţii în foarte scurt timp chiar şi cei care au fost elevi străluciţi, vor uita cea mai mare parte a cunoştinţelor căpătate în ciclul de învăţământ.

O parte din cei care vor continua să studieze de-a lungul vieţii lor o vor face datorită obligaţiilor profesionale, dar domeniul lor de activitate va fi strict limitat la păstrarea şi acumularea unor cunoştinţe de cu totul alt tip decât cele cu adevărat utile-n viaţă… În plus viaţa din ce în ce mai stresantă obligând la eforturi intelectuale sau fizice prea mari va face ca chiar şi cei cu un pic mai multă „glagoare” să se lenevească treptat, şi încet – încet, timpul dedicat activităţilor intelectuale să scadă tot mai mult odată cu înaintarea în vârstă.

Şi uite aşa, fără să ne dăm seama, sub presiunea vieţii de zi cu zi, a comodităţii, nepăsării şi indiferenţei, sub presiunea oboselii acumulate an de an, ajungem să ne prostim fără să ne dăm seama. Asta are ca rezultat un Adrian Severin – acum Europarlamentar, mare politician şi pare-se chiar profesor universitar – debusolat şi intrigat de faptul că apa are cam mult hidrogen în ea… 66 % … mult dom-le, mult, ar trebui să se ia măsuri !... Vă mai amintiţi !?

Păi atunci ce pretenţie să mai am de la un amărât care trage toată ziua la şaibă sau mătură străzile de dimineaţă până seara ?! Pe acesta-l mai înţeleg că a ajuns să creadă că biblia a fost scrisă de Eminescu, deşi sunt convins că nici măcar cel care l-a întrebat cine a scris Biblia nu ştia cine a făcut-o.

Dar oare e normal aşa ceva ? E normal ca societatea să fie astfel întocmită ca după ce în tinereţe ţi-a împuiat capul cu o sumedenie de cunoştinţe, să te oblige apoi printr-o viaţă stresantă, lipsită total de cele mai elementare drepturi şi plină de minciună şi înşelătorie la îndobitocire, făcând din tine sclavul celor mai elementare şi murdare instincte ?!

E normal ca în vreme ce marea majoritate după ce în tinereţe sunt minţiţi cu privire la un viitor strălucit asigurat de şcoala pe care o fac, să ajungă mai târziu să constate disperaţi că au făcut degeaba o şcoală pentru că indiferent de ce şcoală au făcut şi ce idealuri au avut, tot nişte sclavi primitivi au ajuns ?

E normal ca marea masă a societăţii mondiale să fie formată din asemenea sclavi care, ce e mai grav, nici măcar nu sunt pe deplin conştienţi de situaţia lor ?…

Asta în vreme ce unii, mult mai puţini dar la fel de inculţi şi de proşti, mânaţi de lăcomie şi sprijiniţi de ascendenţa dată de poziţia social – economică a părinţilor lor sau de necinstea lor se lăfăie în bogăţii care ar fi suficiente pentru zece generaţii .

E normal să trăim într-o asemenea societate ? Dar oare chiar poate fi numită aceasta societate ? Termenul trimite spre conotaţii de întrajutorare şi respect reciproc, ceva legat de social şi comuniune…

Nu cumva mediului în care trăim acum i s-ar potrivi mai bine un alt termen ? Şi vă rog să încercaţi să observaţi că acest mediu nu e doar aici, pe meleagurile Dunării de jos, ci pe întreaga planetă ! Oare felul cum este întocmită societatea actuală, nu cumva se pliază mai bine pe termenul mafie ? Nu cumva necinstea, înşelătoria, otrăvirea populaţiei prin medicamente şi alimente, destructurarea statelor mici şi sărăcirea popoarelor lor prin distrugerea economiilor lor se asemănă mai bine cu metodele mafiote de distrugere şi control ?

Nu cumva teroarea sub care am ajuns să trăim speriaţi de perspectiva pierderii unui loc de muncă mizer, de pierderea casei pe care nu am reuşit să o plătim la bancă înainte de a rămâne fără slujbă, speriaţi de ameninţările şefilor lipsiţi de scrupule, şi de altele şi altele, această teroare este specifică mafiei ?

Şi poate unii dintre dumneavoastră veţi face observaţia că „ce are sula cu prefectura ?”. Dar chiar are… Prin faptul că societatea este astfel întocmită încât să facă din membrii ei nişte sclavi lipsiţi de drepturi dar cu o mie de iluzii, se menţin condiţiile prin care unii, puţini dar având suflet satanic profită de toţi ceilalţi. Prin iluzia că ai o slujbă bine plătită, că conduci o maşină puternică şi frumoasă că ai o proprietate că eşti înconjurat de tot felul de aparate care mai de care mai sofisticate, eşti ţinut în sclavie. După o muncă împovărătoare, şi pe care o faci nici nu ştii în beneficiul real al cui, calculează măcar din simplă curiozitate dacă îţi rămâne şi ţie ceva ? Ia vezi !

Cât dai pentru energie, cât dai pe o hrană plină de tot felul de chimicale şi hormoni artificiali, cât dai ca să-ţi satisfaci minimul nivel de trai, cât dai ca să ai o viaţă „normală” ?

S-ar putea să ai surpriza că de fapt nu numai că nu-ţi rămâne nimic ci chiar eşti dator la instituţiile cămătăreşti numite bănci pentru tot restul vieţii tale.

Păi… atunci tu de ce lucrezi ? Ce-ţi rămâne şi ţie din munca şi din viaţa ta?

Plăteşti hrana, plăteşti medicamentele şi asistenţa sanitară, plăteşti casa în care stai, plăteşti nivelul de trai pe care-l ai, plăteşti chiar şi apa. Plăteşti uneori, fără să ştii chiar aerul pe care-l respiri şi plăteşti căldura şi energia electrică. Bine, dar toate acestea, atât hrana şi apa cât şi energia şi aerul sunt un dat universal… Nimeni nu a creat vreodată un atom, un strop de energie, nici un strop de apă nici un strop de căldură. Acestea nu se creează şi nu se distrug… ele doar se preschimbă în imensul ciclu al funcţionării naturii, şi provin din universul în care ne învârtim, un mic fir de praf în jurul soarelui, alt fir de praf care se mişcă iarăşi ca un fir de praf în imensitatea galaxiei ce este şi ea la rândul ei un fir de praf în necuprinsul universului… Totul este „de la Dumnezeu” , e parte integrantă a universului în care trăim.

Şi în Constituţiile tuturor statelor lumii se scrie expres că omul trebuie să aibă un nivel de viaţă decent, dreptul la viaţă la muncă la sănătate la… şi la..

Păi dacă sunt drepturi de ce trebuie să le plătim muncind o viaţă întreagă sclavi, pentru ca ajunşi în ultima clipă a vieţii să realizăm că nu ne-am trăit viaţa ci ne-am irosit-o muncind pentru alţii ?!…

Noi de ce trebuie să le plătim toate astea, iar animalele beneficiază de ele fără a plăti nimic?… Nu cumva în realitate doar ele sunt cele care au drepturi ?

De fapt suntem sclavi… Suntem sclavi atât fizic cât şi spiritual… Iar dacă una din cauzele pentru care suntem în această situaţie este prostia noastră, cea de-a doua este reaua voinţă născută dintr-un suflet satanic al unor semeni de-ai noştri…

Oare cât timp trebuie să mai treacă pentru a ne scutura de această sclavie ?! Cât trebuie să mai treacă pentru ca spiritul nostru să se trezească şi să străpungă una din cele două oglinzi ?...

Articol scris azi 24 aprilie 2011 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Caduceul – simbolul unui viitor străvechi

Dacă întrebi 100 de oameni pe stradă ce-i un caduceu, sunt slabe speranțe să obții mai mult de 10 – 15 răspunsuri corecte. Şi cele mai multe dintre ele vor fi referitoare la faptul că aşa se numeşte simbolul medicinii. Dar chiar şi dintre aceştia e puțin probabil ca vreunul să ştie ce se ascunde de fapt în spatele acestui simbol.

Presupunând că ai fi unul din cei ce nu au auzit de acest cuvânt, iată ce vei găsi în dicționarul explicativ al limbii române DEX:

„Sceptru al zeului grec Hermes, constând dintr-un baston cu două aripioare în vârf şi înconjurat de doi şerpi.”

Iar dacă se va merge la un dicționar de mitologie pentru a se afla cine a fost Hermes, iată ce se va găsi (în cazul „Dicționarului de mitologie generală” a lui Victor Kernbach Editura Ştiințifică şi Enciclopedică Bucureşti 1989):

«*Hermes Trismegistus* Zeu din *mitologia greacă,* avînd atribute variabile, cu o etimologie onomastică incertă şi (în) cel mai vechi centru cultural, de zeu al fertilității, în Arcadia. De fapt sînt însă în tradiția greacă doi zei **H.**, suprapuşi dar necontopiți total, considerați de obicei ca două ipostaze ale aceluiaşi zeu şi uneori chiar ca divinități deosebite: H. arcadianul, socotit fiu al lui Zeus şi al Pleiadei Maia, în primul rînd mesager al zeilor din Olimp, era un zeu de rang secundar, totuşi investit cu numeroase atribute care îi compun o structură eclectică, aproape paradoxală. Divinitate sincretică, rezultată din fuziunea mai multor zeități arhaice locale, *Hermes Arcadianul* (numit uneori şi *Hermes Psyhopompos* — Călăuza sufletelor spre Hades) devine cu vremea zeu pastoral, ocrotind turmele şi cirezile; apoi, venerat în cetăți, este zeul negustorilor greci, dar totodată şi oratorul arhetipal (socotit de tradiție descoperitorul elocvenței), un zeu călător, atlet, patron al jocurilor şi exercițiilor gimnastice, protector al memoriei didactice şi al şcolilor, paznicul sacru al drumurilor şi porților de acces, inventatorul țiterei sau al lirei (pe care, potrivit imnului homeric *Către Hermes,* I — a confecționat-o dintr-o carapace de broască țestoasă, înfigînd în ea 7 tulpini retezate de trestie pentru susținerea coardelor din mațe de oaie şi înfăşurînd cutia de rezonanță în piele de bou, brațele lirei fiind lucrate tot din trestie sau dintr-un lemn curbat); acest **H.** a ajuns patron chiar şi al hoților, dar şi simbol al forței profetice (întru-cît el dirija spre oameni visele premonitorii emanate de Zeus); dar era şi simbolul planetei Mercur (grec. Hermes). Exista însă, paralel, şi cultul unui **H.** falic, care, deşi secundar, pare să divulge o origine cultuală primitivă; astfel, el reprezenta la un moment dat idealul elen al efebului; ca pereche erotică a Aphroditei, simbolizează împreună cu ea cele două principii, masculin şi feminin, ale succesiunii generațiilor; în plus, ar fi fost şi zeu al vîntului, de unde, după unii interpreți, ar deriva funcția sa principală, de mesager al Olimpului. Mitul său biografic spune că **H.** s-a născut într-o peşteră din Arcadia (muntele Kylene) şi îndată după naştere a fugit din scutece în Tessalia, furînd cirezile fratelui său Apollon. Nezărit decît de ciobanul Battos şi ascunzînd vitele, s-a întors în grota natală unde, găsind o broască țestoasă, a făcut din carapacea ei o liră. Apollon deşi venise furios să-şi ia înapoi cirezile, s-a lăsat cucerit de sunetele necunoscute ale noului instrument muzical şi, în schimbul lirei, i-a lăsat lui **H.** toate vitele, iar **altă dată i-a dăruit şi vestitul caduceu, care ajunge simbolul nedespărțit al lui H.**, completat cu alte două simboluri: pălăria cu boruri largi şi sandalele înaripate de aur. Tot Apollon l-a investit şi cu funcția de crainic divin. De la ocrotirea păstorilor şi a drumeților, ajunge mai tîrziu, uneori, patron al muzicii, al invențiilor, al meşteşugurilor, iar în calitatea sa de crainic, o călăuză a umbrelor celor morți, spre Infern. Lukian din Samosata îi face un portret complex şi ironic, în autocaracterizare („Sînt singurul dintre zei care nu apuc să dorm nici noaptea, căci sînt nevoit să conduc sufletele în lăcaşul lui Pluton” sau: „Ziua stau în palestre, servesc de crainic în adunări şi dau povețe oratorilor; mai trebuie să fac ordine şi în treburile celor morți” — *Dialogurile zeilor*, XXIV). Asociat cultual cu *Hestia,* ca zeiță a căminului casnic, **H.** garantează securitatea locuinței contra oricăror agresori. Statuile zeului erau aşezate la colțuri de străzi; (cf. varianta romană, mult mai săracă, *Mercurius).*

Hermes Trismegistus e un zeu sapienţial, în ipostaza sa de zeu triplu, recompus în miturile greceşti după modelul zeului egiptean **Thot**, dar adesea fiind numai numele onorific grec al acestuia**. H.T.** e zeul cunoaşterii secretelor divine, autorul unor cărţi iniţiatice sacre, hermetice (preluate de la **Thot**), zeu cu atributul profeţiei, educator al preoţilor, legislator, astronom şi astrolog, ocrotitorul scrisului, al geografiei şi cosmografiei şi patronul medicinei, deopotrivă inventatorul vorbirii articulate, al ritualului sacrificiilor, al scrierii, al palestrelor, al lirei cu 3 coarde şi descoperitorul măslinului; dintre autorii antici, Diodor din Sicilia îl identifică total cu zeul egiptean **Thot.** De altfel, sărbătorile consacrate lui **H.** *(Hermaia)* aveau o nuanţă intelectuală.**”**

Dar după ce am citit aceste lucruri interesante aflăm că de fapt Hermes a preluat o parte din atribuţiile unui zeu mai bătrân ca el şi anume ale lui Thot. Cine-o mai fi fost şi-ăsta ?! Hai să vedem dacă-l găsim şi p-acesta prin acest dicţionar. Deci …i, j, k…t… Da, iată-l ! Thot:

Thot; *Dhoute; Theuth* (Platon); *Thouth* (Clement Alexandrinul) Important zeu sapienţial, de origine obscură, în *mitologia egipteană* devenind cu timpul de o mare complexitate atributivă, ca zeu misionar şi civilizator şi ca patron, protector şi chiar inventator al tuturor activităţilor intelectuale (invenţia scrierii, separarea limbilor, istoria, legile, calculul matematic diviziunea timpului şi calendarul, balanţa, magia ş.a.). În mitologia heliopolitană şi memphită era considerat „Inima lui Ré” (întrucît egiptenii credeau că inima e sediul raţiunii, al inteligenţei, al voinţei şi sentimentelor), personificînd deci cunoaşterea divină şi esenţa gîndirii creatoare care transmite cuvîntului forţa adevărului, puterea de a crea realitatea. La Memphis era în acest sens socotit şi „Limba lui Ptah” adică expresia verbală, prin care Ptah înfăptuieşte existenţial universul; însăşi naşterea lui **Th.** are acest simbol (deşi la Hermopolis se credea că apăruse la începutul timpurilor, dintr-o floare de lotus): creat prin forţa cuvîntului devenind activ, la rîndul său el inventează, pentru oameni, vorbirea articulată. **Th.** era socotit la Hermopolis şi demiurg, dar în primul rînd egiptenii îl considerau secretarul şi contabilul zeilor, scribul divin al lui Ré şi deci patronul scribilor şi bibliotecilor, el însuşi autorul unor scrieri hermetice (de care ulterior se va ocupa hermeneutica), o tradiţie mitică afirmînd că zeul ar fi scris cu mîna lui *Cartea Magiei* în 42 tomuri conţinînd toată ştiinţa lumii (istorie, magie, explicarea naturii, matematici, astronomie, drept, diverse discipline tehnice, medicină); vestita bibliotecă din Hermopolis, care îi era consacrată, ar fi păstrat în criptele ei secrete, sulurile sacrosancte de papirus scrise de mîna lui **Th.** (o scriere antică, *Povestea lui Satni-Khemuas,* istoriseşte nişte peripeţii produse tocmai de căutarea înfrigurată, pe pămînt şi sub pămînt, a acelor scrieri); judecata din tribunalele dinastiei a 18-a se mai referea, în instanţe, la *Cărţile lui Thot.* De altfel, teologii cultului osiriac îl socoteau pe **Th.** păzitorul justiţiei şi un mijlocitor prin excelenţă (chiar avocatul familiei lui Osiris); ca membru al tribunalului prezidat de Osiris care judeca faptele morţilor, **Th.** cîntărea (ori supraveghea cîntărirea de către Maat) a inimii fiecărui defunct. Ca mag, iniţiind-o în magie şi pe zeiţa Isis **Th.** cunoştea formulele secrete ale vindecării tuturor bolilor; ca astronom, era şi „Socotitorul Vremii” (descriind şi explicînd mişcarea aştrilor şi compunînd calendarul de care s-au servit egiptenii) şi patronul primei luni a anului egiptean, considerîndu-se că el, ca panznic al cerurilor, deschide porţile timpului şi ale anilor. Era însă şi zeu selenar (adesea reprezentat cu discul Lunii plutind deasupra capului său) numit „Discul Alb”, deoarece se credea că Ré i-a creat Luna, dâruindu-i-o ca răsplată. Cu această naraţie alegorică se asociază tradiţia conform căreia **Th.** a fost calculator al cerului şi al aştrilor, al Pămîntului cu tot ce se află pe el, dar şi măsurător dimensional al pământului (aşa cum atestă *Cartea Morţilor)* Se presupune că **Th** a fost adorat în epoca arhaică întîi în Delta Nilului; Plutarh a cules însă mituri tîrzii şi contradictorii, dintr-unul reieşind că Th ar fi fost un personaj istoric, sfetnicul lui Osiris el însuşi faraon în Egiptul predinastic. De altminteri, grecii îl confundau cu Hermes cu care nu are însă nici un fel de similitudini (Hermes fiind un zeu al comerţului, al drumeţilor, al hoţilor), numindu-1 în aceasta corespondenţă Hermes Trismegistos. Dar **Th.**, ca mare zeu egiptean, concentra în el două principii divine maxime: ***Hu,*** personificarea cuvîntului, a forţei divine creatoare şi simbolul hranei absolute; ***Sia,*** personificarea cunoaşterii cosmice. Adesea, **Th.** e reprezentat plastic fie cu cap de pasăre ibis, fie în formă parţială sau totală de babuin cinocefal; aceste reprezentări au, pentru cultul lui **Th.**,sens emblematic. Atribuirea inventării scrisului egiptean are o importanţă cu totul aparte, întru-cît acest sistem grafic complex (ideografico-fonetic) este cel

mai original şi, poate, cel mai vechi. Despre zeu şi sistemul lui grafic, vorbea încă Platon; într-un text al filosofului, Socrate spune: „Am auzit că în împrejurimile oraşului Naukratis din Egipt, a existat unul dintre zeii străvechi, căruia îi este consacrată o pasăre sfîntă, numită ibis. Numele daimonului însuşi este **Theuth.** El a inventat numerele şi abacul, geometria şi astronomia, jocul de dame, jocul de zaruri şi de asemenea scrierea" *(Phaidros,* 274 c-d). Un alt dialog platonician, vorbind despre acelaşi personaj, însă numindu-1 de astă dată „un oarecare **Theuth**", îi atribuie nu numai clasificarea literelor (mai exact, fonemelor) scrierii egiptene, ci mult mai mult: „Theuth a înţeles că între litere este o relaţie unitară, care conduce totul la o anume unitate. Această relaţie **Theuth** a numit-o gramatică" *(Phaidros,* 18 a-d).**»**

Am preferat să transcriu în întregime explicaţiile acestea căci ilustrează foarte clar ipostaza triplă a … poate celui mai important zeu civilizator al omenirii.

De aceea, dincolo de importanţa lui Thot/Hermes ca zeu, realitatea în ce-l priveşte este poate şi mai stupefiantă. Lui Thot întemeietorul civilizaţiei egiptene i se atribuie, construirea piramidei cunoscută ca fiind a lui Keops şi tot lui, în acelaşi timp istoric, i se atribuie cel mai vechi text scris din întreaga istorie cunoscută a omenirii. Tăbliţele de smarald ale lui Toth – în număr de 15 – sunt considerate a fi scrise de zeul însuşi. Deşi e foarte greu de crezut acest lucru, au o vechime de 38 000 de ani.

Însăşi materialul din care sunt făcute care pare a fi smarald, dar este un material indestructibil, (o fi ipoteticul oricalc !?...) şi o lecturare a lor fie chiar şi fugară, confirmă acest fapt…

Pentru o exemplificare iată cum începe prima tăbliţă:

„Eu, THOTH, atlantul, maestrul secretelor, paznicul documentelor, atotputernic rege, magician trăind din generaţie în generaţie, pregătindu-mă să cobor în sălile din Amenti, am scris spre a-i îndruma pe cei care vor veni după mine, aceste documente ale atotputernicei înţelepciuni a Marii Atlantide. În marele oraş din KEOR, pe insula UNDAL, intr-un timp foarte îndepărtat, am început aceasta încarnare. Preaputernicii atlanţi au trăit şi au murit altfel decât o fac oamenii din epoca de acum, din eon în eon şi-au reînnoit viaţa în Sălile din Amenti unde râul vieţii curge etern.

De o sută de ori cate zece am coborât pe întunecatul drum ce duce spre lumină, şi de tot atâtea ori am urcat din întuneric spre lumina cu forţe şi puteri reînnoite. Acum încă o dată voi coborî, iar cei din KHEM (Egiptul antic, n.tr.) nu vor mai şti de mine. …” *(conform traducerii lui Robertino Bezman din 2003 – disponibilă pe Internet)*

E îndeobşte cunoscut că toţi marii istorici ai religiilor au afirmat mereu că în spatele celor mai importante mituri şi legende ale omenirii s-au aflat personaje sau realităţi istorice. Până să fie dezgropată Troia de către Schlimann toată omenirea credea că Iliada şi Odiseea sunt doar nişte poveşti…

În timp multe din poveştile legendare ale omenirii s-au dovedit a fi realităţi istorice… şi numai o simplă comparaţie a acestor scurte recenzii privind cele trei ipostaze ale zeului, cu conţinutul tăbliţelor de smarald sunt de natură a pune pe gânduri chiar şi pe cei mai sceptici inşi…

Printre sublinierile făcute de mine sare în ochi naşterea sa la începutul timpurilor dintr-o floare de lotus… Parcă am mai întâlnit noi această idee prin China, Tibet… ceva cu unul… parcă Budha îi spunea!... Sare-n ochi de asemenea atât ipostaza sa de maestru al ştiinţelor exacte, al justiţiei cât şi al medicinii… şi aşa cum vedem deşi despre vestitul său toiag magic nu se spune mai nimic aici, ne-am putea pune întrebarea de ce sau de unde se trage simbolul celor doi şerpi încolăciţi spiral pe toiagul înaripat ? Noi cei de azi care deja ştim cum arată ADN-ul cu cele două spirale ale lui încolăcite vertical una în jurul celeilalte, am făcut de mult analogia între caduceu ca semn al medicinii şi ADN. Însă puţini sunt cei care ştiu că semnificaţiile acestui simbol sunt mult mai adânci…

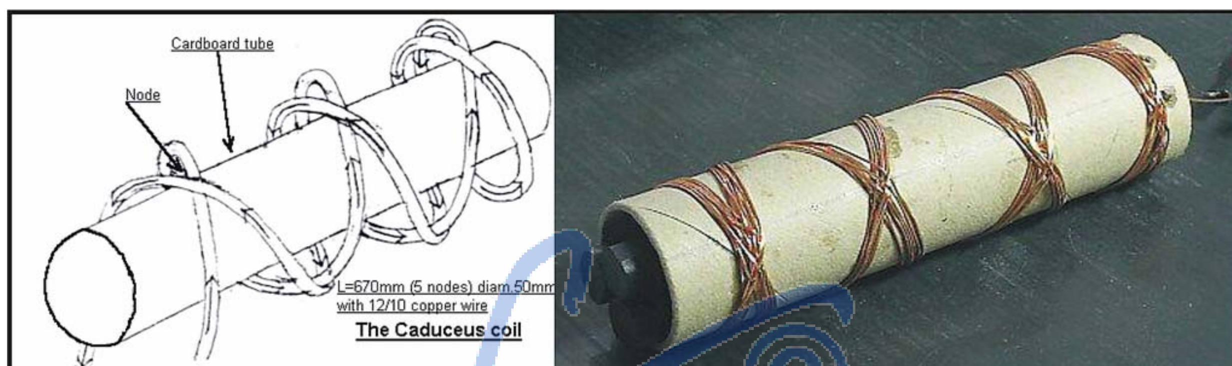
Toiagul înaripat subliniază şi valenţele de stăpân al cerurilor, şi tehnician, socotitor al aştrilor şi al pământului. Toiagul celor doi şerpi încolăciţi îmbină într-un tot atât pe Thot inginerul cât şi pe Thot profesorul precum şi pe Thot medicul… Chiar dacă numele de Hermes Trismegistul a ajuns la

noi ca însemnând Hermes de trei ori prea măritul, se pare că de fapt această trinitate a lui este mult mai adâncă…

Şi dacă despre el ca medic şi ca profesor s-au păstrat în memoria nescrisă a omenirii multe referinţe, despre puterile lui de tehnician se ştie mult mai puţin…

Dar tocmai aici putem avea marea revelaţie, căci dacă dubla spirală a ADN-ului este regăsită în cei doi şerpi de pe toiag ca fiind ceva parcă de la sine înţeles nu prea vedem nici o legătură între tehnicianul sau inginerul Thot şi cei doi şerpi încolăciţi unul în jurul altuia şi împreună în jurul toiagului şi aspirând spre înălţarea simbolizată poate de cele două aripi…

Ce nu ştie lumea de azi, şi când spun lumea de azi, mă refer la noi, masele largi, nu la cercurile oculte, este faptul că cei doi şerpi au o legătură nebănuit de strânsă cu tehnica… Priviţi !:

Dacă nu ar scrie în partea dreaptă jos a desenului din stânga imaginii „The Caduceus coil” am crede că vedem un mosor de papiotă pe care mai sunt doar câteva spire de aţă. Dar privind mai bine vom observa că în tubul de carton din dreapta sunt introduse trei bare rotunde de ferită, iar firul de papiotă este de fapt sârmă de cupru.

Analizând imaginile analogia cu un mosor de papiotă merge până la identitate. Dar această papiotă e una specială. Această bobină – papiotă are nişte proprietăţi unice care o fac de nepreţuit unei tehnologii care o depăşeşte pe cea actuală cu sute de ani. Deşi noi credem că cei doi şerpi care simbolizează medicina sunt proveniţi de la aspectul ADN-ului, ei bine, aflaţi că simbolul ultra străvechi al medicinii vine de fapt de la această „papiotă” de sârmă de cupru.

Şi ca să înţelegeţi de ce spun „de nepreţuit” am să vă trimit cu gândul la filme SF cum ar fi, „Războiul lumilor”, „Star Trek”, sau mai nou „Star Gate”… Încercaţi să vă gândiţi ce au în comun aceste filme. Dacă nu v-aţi dat seama din prima am să vă spun eu acum. În toate aceste filme armele super-civilizaţiilor galactice sau pământene din viitor sunt arme cu raze sau cu unde energetice…

Când aţi văzut prima dată un film în care apar aceste minunăţii ştiinţifico – fantastice nu v-aţi dorit ca aşa ceva să existe cu adevărat ? Aţi observat că aceste arme nu fac zgomot, deci sunt ideale pentru vânători căci nu mai sperie vânatul, pe lângă că nu fac zgomot, de cele mai multe ori au posibilitatea reglării puterii ceea ce face din ele nişte arme non-letale. Astfel încât aşa cum se presupune că trebuie să fie o civilizaţie superioară din punct de vedere moral şi al nivelului civic, nu se recurge la omorârea adversarului decât atunci când e absolut necesar. În rest… adversarul este paralizat, adormit sau ameţit temporar.

Ba mai mult în unele filme aceleaşi arme care paralizează sau ucid pot funcţiona ca un fel de dispozitive laser care vindecă diferite afecţiuni…

Şi tot aceleaşi arme au uneori puteri fantastice astfel că pot incapacita diferite transportoare sau alte maşinării tehnice…

Ei bine… toate astea se fac cu „papiota” de mai sus !

Şi iată deci şi legătura dintre tehnică şi medicină pe care o face străvechiul simbol. Ciudăţenia aceasta de bobină numită **bobina caduceu sau bobina tensorială** are nişte proprietăţi deosebite care o fac în egală măsură un instrument al binefacerii sau al distrugerii, un instrument medical sau unul militar, o legătură între viaţă sau moarte şi tehnică, după câtă moralitate are cel ce o utilizează.

Cei care s-au aplecat asupra studiului acestei bobine şi care au avut şi bunul simț să-şi facă publice studiile au descoperit o serie de proprietăți la fel de neobişnuite ale ei pe cât e ea de neobişnuită ca ansamblu tehnic. Iată pe scurt câteva:

Nu are reactanță.

Are rezonanță magnetică infinită. Adică dacă o bobină normală rezonează la frecvența fundamentală pentru care a fost calculată şi construită precum şi la armonicele doi şi trei, bobina tensorială rezonează perfect la orice frecvență fundamentală sau orice armonică a oricărei frecvențe fundamentale.

La trecerea curentului prin ea, ca un rezultat al celor două caracteristici de deasupra, nu se încălzeşte. Semnalul injectat în ea nu este detectabil cu aparatura de măsură de radiofrecvență, obişnuită.

Are o putere de emisie fantastică astfel că poate crea câmpuri magnetice la distanțe foarte mari cu consumuri minime.

Au fost constatate fenomene meteo neobişnuite la folosirea ei, fenomene cum ar fi apariția unor nori în preajma ei, sau ploaie în plină iarnă.

De asemenea în spațiul aflat sub influența ei apar distorsiuni spațio – temporale – mai exact ceasurile aflate sub influența ei lucrează diferit față de cele aflate în restul mediului înconjurător.

Dacă este alimentată cu curenți din domeniul microundelor levitează, deci creează antigravitație.

Două asemenea bobine constituie o pereche emițător receptor excepțional de eficient, la distanțe foarte mari, dar recepția semnalului are loc doar dacă sunt perfect aliniate – aliniere comparabilă cu a unei raze laser.

În privința funcționării ei s-a constat că de fapt câmpurile magnetice se anulează reciproc pe laturi, datorită circulației curenților în sensuri inverse, iar în partea de sus şi jos câmpurile magnetice emise sunt extrem de puternice şi sunt orientate în sensuri opuse .

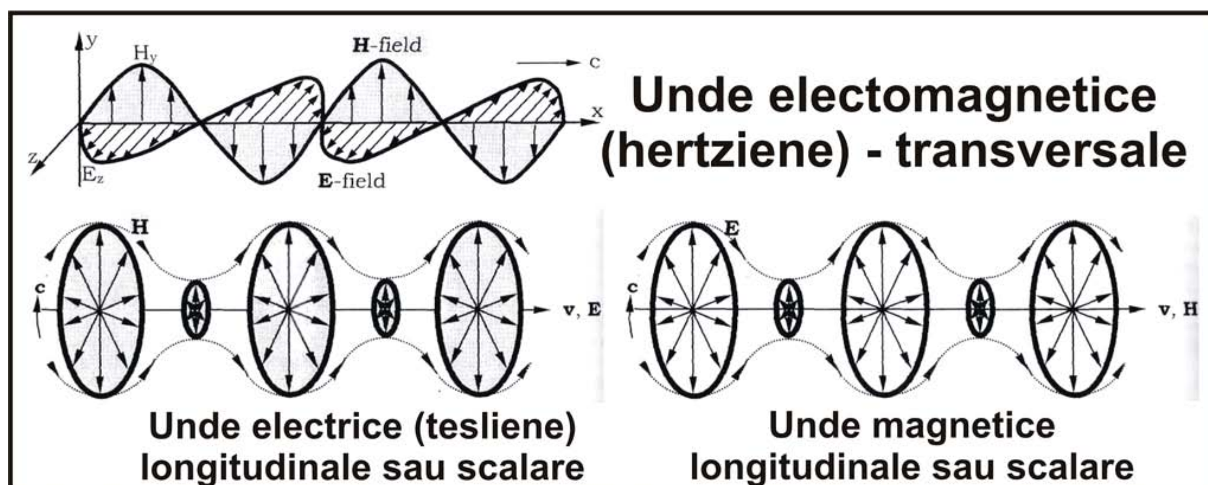
De asemenea s-a constatat că emite la capete în ambele sensuri cu aceiaşi putere.

S-au mai observat magnetizări puternice ale materialelor feromagnetice din apropierea lor.

Şi în aceiaşi ordine de idei induce curenți şi tensiuni de zeci şi chiar sute de ori mai mari în bobinele obişnuite aflate în apropiere.

Cum se explică aceste constatări ? Simplu. Pentru faptul că această bobină emite unde scalare.

Ce sunt undele scalare ? Undele radio obişnuite, cele prin care recepționează semnal toate aparatele ce ne înconjoară, sunt unde hertziene, electromagnetice care radiază sferic de la sursa de emisie, oscilând transversal pe direcția de propagare şi supunându-se legii descreşterii puterii odată cu pătratul distanței. Undele scalare sunt unde care radiază longitudinal putând fi separat doar unde electrice sau doar unde magnetice sau combinația lor electromagnetice, asemănător undelor emise de un difuzor, sunt cvasi – lipsite de disipație ca un laser, şi oscilează pe direcția de propagare.

În vreme ce undele hertziene se supun limitării dată de viteza luminii, undele scalare sunt unde care nu respectă această limitare şi au viteze de propagare mult superioare vitezei luminii. În plus au proprietatea de a putea transporta cantităţi uriaşe de energie şi în funcţie de frecvenţa de oscilaţie pot avea efecte distructive sau benefice. De asemenea trec prin orice mediu. Cu alte cuvinte, dacă undele hertziene pot fi ecranate de binecunoscuta cuşcă Faraday undele scalare sunt capabile să treacă cu viteze super-luminice prin orice material, chiar şi prin întregul volum al globului terestru. Practic un semnal scalar orientat spre centrul pământului va fi recepţionat instantaneu diametral opus pe cealaltă emisferă terestră. De asemenea pot fi modulate în moduri complexe ceea ce face posibilă o mai uşoară transmisie a semnalelor variate simultane, ideal pentru transmisia tv. multicanal. Undele scalare sunt singurele capabile să străbată în timp util imensităţile galactice şi sunt practic singura posibilitate tehnică care ar putea asigura comunicaţia spaţială între cosmonauţii călătorind prin galaxie.

Datorită acestui fapt vestitul program SETI nu a reuşit în zecile de ani de când funcţionează să recepţioneze vreun semnal de la o civilizaţie extraterestră. E ca şi cum aş dori să prind programe Tv. folosind patefonul bunicii. Dar administraţia americană ne ia de proşti de mult prea mulţi ani… şi adevărul cam acesta e…

Numai simpla înşiruirea a acestor proprietăţi ale undelor scalare ne fac pe unii dintre noi să înţelegem de ce nu ştim nimic de ele… Dar lucrul cel mai interesant este acela că comunicarea telepatică în tot regnul animal are loc cu ajutorul acestor unde. Adică creierul uman (şi nu numai) funcţionează folosind şi emiţând unde scalare. Un alt exemplu al răspândirii undelor scalare în natură este propagarea undelor longitudinale ale cutremurelor.

Şi pentru că veni vorba de pământ, radiestezia, se bazează tot pe existenţa acestor unde, căutătorul de apă având ca antenă vergeaua magică iar receptorul este el însuşi, căci aşa cum am precizat mai devreme, creierul foloseşte în funcţionarea lui unde scalare.

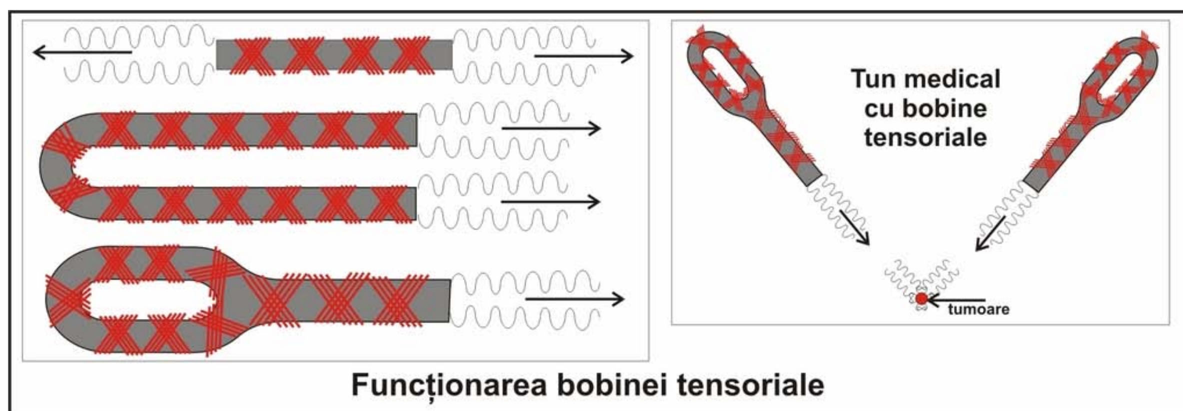
Cea mai mare parte a vieţii lui, Nikola Tesla, a studiat şi folosit aceste unde şi ca urmare a acestui fapt întreaga lui activitate profesională este încă ţinută secret faţă de publicul larg.

Jumătate din cele peste 700 de brevete de invenţie acordate lui Tesla sunt legate de aceste unde. Vestitul lui sistem de distribuţie a energiei electrice fără fir ar fi emis, dacă ar fi ajuns să fie pus în funcţiune, cu unde scalare nu cu unde hertziene. Tot pe baza acestor unde funcţiona vestitul aparat de vedere prin pereţi şi se pare că tot datorită acestor unde are loc şi transmutaţia elementelor. De asemenea „ipotetica” rază a morţii lucra tot cu unde scalare care însă erau concentrate într-un mod asemănător fasciculului laser. Astfel era posibil ca într-un fascicul cu diametrul unui fir de păr să se poată trimite la mare distanţă o cantitate imensă de energie. Nu undele scalare în sine sunt periculoase ci modul cum sunt folosite.

Multe din brevetele necunoscute ale lui Tesla sunt acordate pentru aparate de uz medical care folosesc aceste unde şi sunt chiar şi acum, la aproape 70 de ani de la moartea lui considerate de domeniul SF-ului. Asta pentru că deşi tehnologia bazată pe undele scalare este o tehnologie net superioară, chiar şi acum la 100 de ani de când Tesla le studia, nu sunt folosite. Întreaga tehnologie actuală este bazată tot pe undele hertziene. De ce s-a menţinut această situaţie ? Pentru că toate aceste caracteristici fac din undele scalare o armă extrem de puternică. Astfel tunurile cu unde, arme care ucid de la distanţă fără a lăsa nici o urmă, arme care influenţează funcţionarea creierului, tunuri cu impulsuri electromagnetice şi altele. Aşa numitul puls EM, care arde aparatura electronică este o descărcare de înaltă tensiune şi intensitate într-un timp scurt printr-o asemenea bobină. Practic un condensator de capacitate foarte mare şi tensiune de lucru de mii de volţi e suficient să se descarce printr-o asemenea bobină pentru a se crea un asemenea puls.

E drept că există impedimentul faptului că emite la ambele capete. Şi e destul de greu de găsit un material cu care să poată fi făcut vreun ecran care să împiedice emisia spre spate a acestor unde.

Dar acest neajuns se poate remedia foarte simplu prin folosirea unor miezuri în formă de U sau toroidale cu braţ, cum se vede în imaginea de mai jos.

Această soluţie tehnică îmi aminteşte de un simbol egiptean străvechi legat tot de Thot, anume cel cunoscut drept crucea egipteană. Nu cumva a fost o neînţelegere ? De ce oare aceasta apare mereu când e vorba de cei mai vechi zei civilizatori egipteni ?... Întreb şi eu aşa…

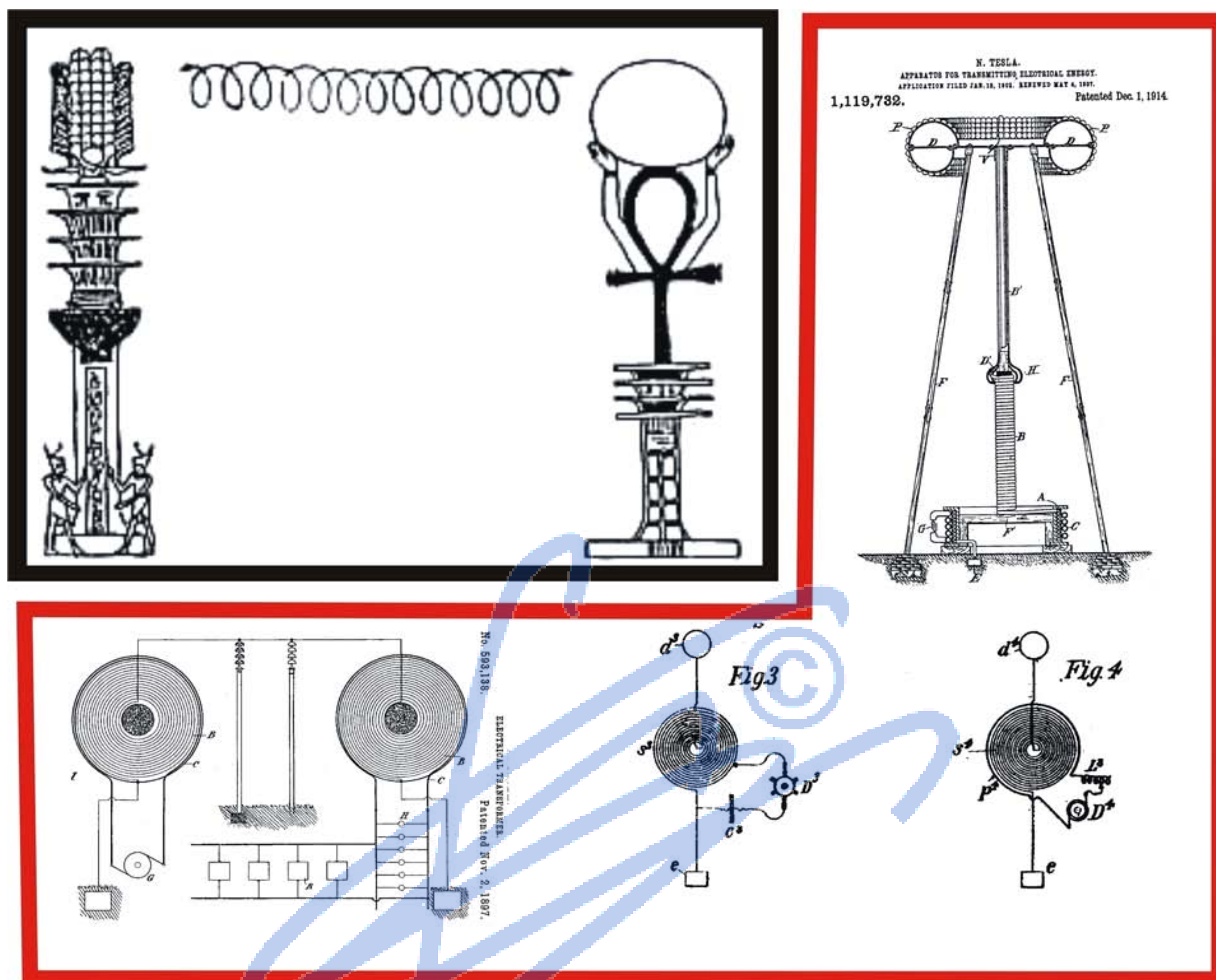
Şi am să vă mai spun ceva interesant.

Iată în imaginea de mai jos ceea ce e încadrat în chenar negru este copia unui desen egiptean foarte vechi. Iar ce se află-ncadrat în chenar roşu sunt trei din desenele extrase din brevetele lui Tesla privind transmisia energiei electrice fără fir…

Nu cred că mai e nevoie să vă atrag atenţia asupra similitudinilor.

Oare sunt chiar întâmplătoare aceste similitudini?

Sau e vorba de o tehnologie similară ?

De asemenea toată gama de efecte pe care le-a constatat Tesla în studiile sale privind curentul continuu pulsatoriu de înaltă frecvență este posibil a fi creată la distanță cu ajutorul acestei bobine.

Astfel, impulsurile mai lungi de 100 microsecunde vor crea unde mecanice dirijate de mare putere, şi pe măsura scurtării timpilor acestor impulsuri şi creşterii frecvenței lor de repetiție se va trece rând pe rând spre unde cu putere mecanică tot mai mică până se va ajunge în domeniul emisiei de căldură şi apoi de lumină şi ulterior raze x şi gama adică diferite lungimi de undă, toate perfect direcționate.

Şi totul doar cu oscilatoare electronice bazate pe circuitul integrat cel mai banal – ßE 555 – urmat de un transformator amplificator şi apoi bobina tensorială.

Acesta-i motivul pentru care cele peste 500 de brevete necunoscute publicului ale lui Tesla sunt ținute încă la secret. Acesta-i motivul pentru care la şcoală nu am învățat nimic de undele longitudinale şi tot acesta-i motivul pentru care nu se dă publicității nimic şi aproape nimeni nu ştie ce-s alea unde scalare… Pentru că obținerea şi utilizarea lor stă la îndemâna oricărui electronist cu cunoştințe minime spre medii. Pentru că e o tehnologie extrem de simplu de pus în funcțiune, şi undeva există interesul ca noi, cei mulți să nu ştim asta.

***Iar pentru popoarele croat şi cel român cu atât mai mare este jignirea cu cât cel ce a redescoperit, studiat şi a oferit omenirii această tehnologie a fost unul de-al nostru.* Marele geniu de origine istro-română NIKOLA (Nicolae) TESLA:**

Articol scris azi 26 aprilie 2011 la ora 3 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Între dezinformare şi minciună

Pornind de la filmul „Orwell Rolls in his Grave”

Cândva între dezinformare şi minciună distanţa era uriaşă… şi era ocupată de adevăr. Azi… această distanţă a devenit atât de mică încât de foarte mult timp a fost anulată. Prea arar mai există oameni care mai pot face diferenţa între aceste două noţiuni. Şi pe de altă parte nici nu mai contează, căci ambele sunt la fel de nocive.

Prin nu ştiu ce alambicare magico-satanică în lumea de azi totul este doar dezinformare sau minciună… prezentat strălucitor ca fiind adevăr.

Într-o societate ale cărei temelii sunt construite pe acest fapt, totul devine satanic. De la copii minţiţi din cea mai fragedă vârstă de nişte învăţători cu sufletul mutilat de ură şi arivism, până la oamenii de ştiinţă şi cei ce ar trebui să vegheze şi să conducă mersul spre înainte al societăţii….totul, totul este mânjit de smârcul rău mirositor al intereselor financiare personale care anulează orice valoare, orice drept, orice demnitate…

Într-o societate în care întreaga presă mondială este controlată de câtorva trusturi ale căror proprietari sunt aliaţii unei clase politice controlată de cercurile industrial bancare, care la rândul lor sunt proprietatea unor societăţi secrete cu structură şi comportare satanistă, nu mai poţi avea pretenţia că trăieşti liber… De fapt o asemenea societate devine în întregul ei un super stat satanic sclavagist…

Într-o societate în care 1 % din populaţia globului controlează 99 % din resursele planetare, nu poţi avea pretenţia de a fi un om liber. Într-o asemenea societate chiar dacă eşti conştient de ce se întâmplă în jurul tău – şi sunt extrem de puţini care înţeleg cu adevărat ce se întâmplă – nu vei avea nici o şansă să faci ceva, să iei atitudine dacă vei fi singurul care te trezeşti.

Când toţi cei din jurul tău sunt nebuni iar tu eşti cel ce vede nebunia, tu vei fi cel catalogat ca nebun şi vei fi tratat ca atare…

Când toate cele din jurul tău sunt ambalate în multe straturi care mai de care în culori mai strălucitoare şi atractive, prea arar vei avea timpul necesar să desfaci toate straturile acestui ambalaj pentru a ajunge să vezi adevăratul conţinut a ceea ce ţi se oferă de vreme ce eşti permanent bombardat cu noi şi noi oferte la fel de strălucitoare.

Şi dacă vei reuşi să ajungi să te opreşti doar la o ofertă pentru a îi cerceta cu adevărat conţinutul iar acel conţinut nu-ţi va suci minţile, în acel moment vei înţelege că probabil George Orwell chiar se răsuceşte în mormânt. Se răsuceşte în mormânt stupefiat de micimea prezicerilor sale în comparaţie cu adevărul pe acere am ajuns să-l trăim.

Trăim într-un univers al absurdului, într-o mafie generalizată, şi declarăm cu emfază că suntem oameni liberi, cu drepturi şi libertăţi, cetăţeni ai unei civilizaţii democratice…

Şi veţi spune, poate iarăşi, că sunt bolnav de „teoria conspiraţiei”…

V-aţi întrebat de ce în istoria pe care o învaţă azi copii voştri preistoria aproape nu există iar perioada războaielor daco-romane este expediată într-o jumătate de pagină, în vreme ce despre Mihai Viteazul se scrie şi mai puţin, iar despre unul din cei mai drepţi domnitori pe care i-a avut această ţară, Vlad Ţepeş se spune doar că a fost vampir ?! Ştiţi câţi din copii acestei ţări mai ştiu că acolo, în acel oraş străvechi cu nume de târg de vite, Târgovişte magnifica construcţie a turnului Chindiei a fost ridicată de acest domnitor crunt ca punct de observaţie şi pavăză, în faţa năvălirilor străine ?! Cruzimea pentru care este acum condamnat şi mânjit cu noroi, este cea ce i-a ţinut pe turci departe de occident şi izvora tocmai din simţul dreptăţii şi patriotismului său ! Şi n-a fost unicul… a avut înaintaşi şi urmaşi….

V-aţi întrebat de ce în ultimii 20 de ani întreaga industrie ridicată cu trudă sudoare şi sacrificii de viaţă şi moarte de către părinţii şi bunicii voştri a fost rasă de pe faţa pământului ?!

V-aţi întrebat oare cum s-a ajuns de e posibil ca în ţara care a ţinut sute de ani piept năvălirilor turceşti, tătăreşti, mongole şi de alte feluri, un minoritar să spânzure un manechin reprezentându-l pe Avram Iancu, şi să nu păţească nimic ?!

V-aţi întrebat cum este posibil ca tot ce trăim acum mai urât şi mai înspăimântător să se poată întâmpla ?

„Pe cine nu laşi să moară, nu te lasă să trăieşti” – spune un vechi proverb românesc. Oare cei pe care i-am apărat sute de ani de năvala imperiului otoman ar mai fi fost azi aici făcând ceea ce fac, dacă noi… clăcaşii şi iobagii unui neam obidit conduşi de domnitori mândri – chiar dacă plini de păcate – nu şi-ar fi apărat moşiile cu preţul vieţii ?!

Nu cumva oare, patriotismul nostru a fost cea mai mare greşeală pe care a putut-o face poporul acesta în întreaga sa istorie ? Otomanii ne-au respectat mereu pentru ceea ce suntem.

Vesticii de azi îşi bat joc de noi pentru ceea ce-am fost… Oare nu ar fi fost mai bine ca ei acum să fie paşalâc turcesc ?! Pe cine nu laşi să moară, nu te lasă să trăieşti !...

Pentru sacrificiul de sute de mii de vieţi care i-a ţinut departe pe cotropitori, occidentalii de azi ne distrug… şi o fac, subtil, cu duhul blândeţii şi cu viclenie satanică…

Sub pretextul dreptului copiilor de nu fi maltrataţi ni se interzice să ni-i mai educăm, sub pretextul dreptului minorităţilor, acestea ni s-au sculat în cap, bătându-şi joc de noi şi uitând că dacă noi nu am fi fost, ei, azi ar fi fost nişte purtători de turbane…

Sub pretextul unor idei novatoare şi a globalizării, patriotismul şi iubirea de ţară şi neam sunt declarate retrograde, iar copiilor noştri li se interzice să-şi înveţe limba, istoria, geografia şi tradiţiile strămoşeşti.

Un popor fără istorie limbă şi tradiţii nu mai este un popor… devine o turmă de oi…

Şi cine ne impune asta ? Tocmai cei pe care i-am apărat sute de ani cu viaţa noastră de iataganul turcesc ! Datorită nouă, sunt ei, ceea ce sunt azi…

Şi copii noştri ce învaţă despre istoria şi geografia patriei lor ? Nimic…

Iar noi ?… TĂCEM!

Poate că-i mai bine aşa…

Poate că a venit vremea să fim pedepsiţi pentru faptele bune făcute cândva, iar ei să afle cum e să fii cu adevărat sclav…

Nu ştiu cât mai înţelegeţi voi dragii mei concetăţeni din ceea ce se întâmplă cu voi, cu ţara voastră, cu patria în care v-aţi născut.

Eu ştiu doar un lucru. M-am născut în urmă cu 47 de ani, într-o ţară liberă, ca cetăţean liber beneficiind de toate drepturile prevăzute de demnitatea mea de om şi de legile ţării şi ale Cartei Internaţionale a Drepturilor Omului şi indiferent ce cred ticăloşii de azi că au făcut din patria mea, eu nu am de gând să renunţ pentru nimic în lume la vreunul din drepturile cu care m-am născut.

Ar trebui să fiţi conştienţi de asta şi să învăţaţi să vă ridicaţi, să vă reamintiţi că decât să mori ca un vierme mai bine mori ca un lup, aşa cum au murit strămoşii voştri…

Ar trebui să deveniţi conştienţi că dacă nu faceţi acest lucru, nu veţi dispărea doar voi ca indivizi. Nu veţi muri doar voi ca nişte viermi târându-vă în ţărână, ci aceiaşi soartă vor avea şi copii şi nepoţii voştri… Dacă vor mai exista !

Ce credeţi, oare vor mai exista ?!

Între dezinformare şi minciună… este viaţa voastră. Viaţa voastră pe care sunteţi la un pas să v-o pierdeţi în cel mai ruşinos mod cu putinţă.

Viaţa voastră…

Viaţa copiilor votri…

Viaţa nepoţilor voştri…

Mulţi dintre dumneavoastră vă declaraţi creştini.

V-aţi gândit oare vreodată că Dumnezeu îl iubeşte mai mult pe cel care „omoară pentru a-şi apăra nevoile şi neamul” decât pe cel care linguşeşte şi trădează pentru o viaţă mai bună ?!...

Mai gândiţi la acest lucru…

Şi amintiţi-vă că indiferent ce vă mint unii prin mijlocele de presă audio - video sau scrisă, voi sunteţi totuşi urmaşii lui Decebal ai Sfântului Andrei şi al unora ca Ştefan cel Mare sau Vlad Ţepeş…. V-aţi întrebat de ce oare Biserica Ortodoxă Română l-a sanctificat, pe Ştefan Muşat cunoscut mai mult ca Ştefan cel Mare când se ştie c-a fost un curvar ? Dacă Ştefan nu purta câte-un război pentru fiecare an de domnie, nici voi nici ce-i ce vă distrug azi nu aţi mai fi fost…

Între dezinformare şi minciună este existenţa voastră ca fiinţe şi ca neam.

Articol scris azi 30 aprilie 2011 la ora 12 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Între dezinformare şi minciună II

La prima vedere pare a nu exista nici o legătură între subiectul tratat în această serie de articole, anume energia liberă şi cele pe care le-am scris în paginile precedente. Dar numai la prima vedere. Căci de la dezinformare şi minciună pleacă întreaga rezistenţă pe care tehnologiile energiilor libere şi inventatorii lor le întâmpină din partea societăţii şi a mediului academic. Recitiţi pasajul următor:

„Prin nu ştiu ce alambicare magico-satanică în lumea de azi totul este doar dezinformare sau minciună… prezentate strălucitor ca fiind adevăr. Într-o societate ale cărei temelii sunt construite pe acest fapt, totul devine satanic. De la copii minţiţi din cea mai fragedă vârstă de nişte învăţători cu sufletul mutilat de ură şi arivism, până la oamenii de ştiinţă şi cei ce ar trebui să vegheze şi să conducă mersul spre înainte al societăţii….totul, totul este mânjit de smârcul rău mirositor al intereselor financiare personale care anulează orice valoare, orice drept, orice demnitate…”

Sistemul de învăţământ de pe întreaga suprafaţă a globului a ajuns unul pervertit şi aservit intereselor unui procent infim din populaţie, anume intereselor celor ce stăpânesc întreaga activitate economică şi politică a planetei.

Şi pentru a nu crede unii dintre dumneavoastră că numai eu gândesc în felul acesta, iată că am să vă transcriu aici un fragment dintr-un capitol al unei cărţi scrisă de un scriitor internaţional, de mare succes. E vorba de o parte din capitolul *„Păzitorii porţilor”* din cartea **Copii matricei** de David Icke:

« Profesorii paznici

Pentru Iluminaţi este esenţial ca paznicii lor fie servitorii cauzei în necunoaştere totală a ceea ce fac. Nici un exemplu nu este mai bun decât clasa „profesională” a profesorilor, ziariştilor, medicilor, psihiatrilor, savanţilor, funcţionarilor de bancă etc. Mai sunt şi excepţii, cei care cunosc ce se petrece şi se străduiesc să facă ce pot în limitele impuse de sistem. Aici mă refer la regula generală în limitele căreia trebuie să acţioneze excepţiile. Apariţia sistemului „educaţional” a fost salutată ca un mare pas înainte al societăţii umane. Dar, ca şi internetul, acesta este o sabie cu două tăişuri, iar tăişul îndoctrinării este mult mai ascuţit decât cel care aduce iluminarea. Da, „educaţia” semnifică într-un fel copiii care învaţă tabla înmulţirii ori să citească şi să scrie. Ceea ce este bine la un nivel de bază. Dar sistemul de „educaţie” este visul oricărui manipulator. Dacă vrei să obţii adulţi care să gândească conform planurilor tale, ce situaţie ideală ai avea? Tot ce ai de făcut este să „educi” copii de 3-4 ani şi să controlezi ceea ce învaţă cel puţin cinci zile pe săptămână, până pe la 20 de ani. Nu ai găsi o structură mai bună de îndoctrinare decât asta. După cum spunea Albert Einstein: „Singurul lucru care nu mă lasă să învăţ este educaţia mea.” Nu avem o educaţie, ci o îndoctrinare printr-un sistem de credinţe - sistemul de credinţe al Matricei. Profesorii sunt paznicii minţii în dezvoltare, descriind oamenilor ce este realitatea, ce este istoria, ce este adevărat sau fals. În mare parte aceşti profesori nu au habar de ceea ce fac.

Să vedem cum este produs un profesor. Mai întâi trebuie să se descurce bine la examene în liceu şi universitate, altfel spus să fie burete pentru versiunea sistemului despre adevăr şi realitate şi să o poată exprima pe foaia de examen. Apoi trece prin perioada de pregătire, unde învaţă să-şi îndoctrineze elevii cu aceleaşi „adevăr” şi aceeaşi „realitate” cu care au fost ei programaţi. Trebuie să fii un bun burete în şcoală şi universitate şi să treci examenul sistemului prin condiţionarea ta, înainte să te califici ca doctor, savant, ziarist sau politician. Cei care se descurcă la examenele sistemului doar confirmă nivelul de îndoctrinare, celula închisorii mentale care rămâne intactă pentru restul vieţii la cei mai mulţi oameni. Copiii şi tinerii care cercetează singuri, gândesc independent, pun la îndoială şi oferă o altă realitate decât „norma” îndoctrinată, nu trec examenele şi reprezintă o „influenţă distructivă în clasă”. Toate acestea sunt decise de vârful piramidei „educaţionale” şi dictate celor din eşalonul inferior. Iar cei mai

mulți profesori se supun orbeşte acestui sistem. Astfel se menține neschimbat acest mod „profesionist” de a preda, iar orice element rebel este pur şi simplu eliminat. Profesorii predau ceea ce li se spune; ziariştii scriu în limitele dictate de editor; editorul publică în limitele impuse de proprietar; savanții dau o versiune a realității şi posibilității în limitele „ştiinței” oficiale; medicii tratează pacienții cu medicamentele tradiționale sau cu bisturiul, metode dictate de organizația medicală... Peste tot este la fel. Cei puțini din vârf dictează, iar ceilalți fac ceea ce li se spune.

Relațiile profesor-elev sunt aceleaşi la un nivel inferior al piramidei. Copiii îşi dau seama repede că viața este mai simplă dacă nu pui la îndoială ceea ce auzi şi accepți. Eu ştiam instinctiv de mic că în şcoli se produc Clonele de mâine. De aceea, am fost încă de la început un rebel. Nu am susținut niciodată un examen mai important (şi nu am luat vreunul), nu am mers la facultate şi întotdeauna am învățat când şi cât am vrut. Profesorii sunt paznici-cheie ai Iluminaților, deoarece cei mai mulți sunt incredibil de neinformați despre o realitate mai profundă a lumii. Ei ştiu ceea ce sunt condiționați să ştie. Profesorii, ziariştii, savanții, doctorii şi politicienii bine informați sunt ultimul lucru de care are nevoie Matricea. Informarea nu face bine carierei, profesorii informați care înțeleg că sistemul este o maşină de îndoctrinare, îți pot spune consecințele provocării lor. Sistemul „educațional” este o bandă transportoare bine unsă care absoarbe minți virgine la un capăt şi scoate adulți programați la celălalt. Sunt unii care supraviețuiesc cu procesele de gândire intacte, dar sunt puțini. Pentru ceilalți, singura speranță este să se deprogrameze de îndoctrinarea care i-a „educat”. În Statele Unite şi alte părți ale lumii îndoctrinarea copiilor de către părinți se realizează chiar acasă; în plus părinții îşi iau un al doilea sau al treilea loc de muncă cu scopul de a face economii pentru copiii care vor primi un plus de îndoctrinare într-un colegiu sau facultate. Rotițele se învârt şi toți îşi joacă rolul, îndoctrinându-i pe ceilalți şi menținându-i în turmă. Sistemul este atât de bun, încât toți cred că este spre binele copiilor lor. …..»

Sistemul acesta de învățământ este axat pe minimalizarea până la desființare a tuturor valorilor naționale ale popoarelor, pe impunerea folosirii pe scară cât mai largă a celei mai agramate şi simpliste limbi – anume cea engleză, pe eliminarea tradițiilor strămoşeşti şi înlocuirea lor cu spectacolul grotesc al „tradițiilor” unei națiuni fără istorie anume cea americană… Cum aş putea eu, urmaş al unui popor cu rădăcini de peste zece mii de ani să accept impunerea tradițiilor şi limbii unui popor care s-a născut în urmă cu fix 235 de ani ? Dar chiar poate fi numit popor ?...

Cum pot eu accepta ca întreaga istorie şi cultură a poporului meu să fie înlocuită cu cea a unui popor de masoni mafioți lipsiți de istorie ?... Şi cu toate astea, chiar asta se întâmplă.

Copii în şcoli nu-şi mai învață propria istorie, marile personalități ale popoarelor sunt minimizate în favoarea unor escroci, tradițiile sunt anulate şi încet, încet dispar popoare întregi prin acțiunea unor criminali instalați în punctele cheie ale societății planetare….

O să spuneți cumva că vorbesc prostii. Vă întreb şi eu, de ce în cel mai mare muzeu de istorie a ştiinței din lume – Smithsonian, nu există nici măcar un stand de o jumătate de metru pătrat dedicat lui Nikola Tesla, cel căruia întreaga planetă îi datorează civilizația tehnică actuală, în schimb sunt săli întregi dedicate unor escroci care i-au furat invențiile, cum ar fi Edison şi Marconi?

Asta, în ciuda faptului că justiția a recunoscut de mult prin hotărâre definitivă întâietatea invențiilor lui Tesla. Cum de în acel muzeu, şi în general în toate muzeele lumii primul avion care s-a desprins prin mijloace proprii nu este niciodată pomenit în schimb peste tot sunt ultra elogiați frații Wrigh cu zmeul lor uriaş lansat dintr-o praştie ?

Cum de abia de câțiva ani au început să se facă timide referiri la contribuția lui Coandă la inventarea motoarelor cu reacție, dar nu spune nimeni pe nicăieri ca ar fi fost român ci că este francez…

Cum de nu ştie nimeni de pe planetă că dacă nu ar fi existat un anumit român care a inventat aliajele ajutajelor rachetelor, omul nu ar fi reuşit să ajungă în spațiu, cum de nu spune nimeni elevilor la şcoală că motoarele şi navele gravitaționale există de mult…

De ce nu se învaţă la şcoală la ora de fizică atunci când se studiază condensatorul, cea mai importantă caracteristică a lui, anume aceea de motor gravitaţional ?

Cum de continuăm să învăţăm la fizică că nu se poate construi un motor funcţional doar cu magneţi în vreme ce o simplă căutare pe internet ne relevă că primul motor magnetic a fost inventat şi construit în anul 1269 şi există cel puţin câteva zeci de brevete acordate în acest domeniu ? De ce nu învaţă copii la şcoală cum funcţionează un motor magnetic la fel cum învaţă despre funcţionarea unui motor electric sau a unuia cu explozie ?

Cum de suntem de ani de zile minţiţi că nu există OZN-uri şi ele în acest timp evoluează nonşalant pe cerurile planetei sfidând gravitaţia şi legile aeronauticii consfinţite de ştiinţa oficială?

Cum de se neagă de ani şi ani de zile faptul că ar exista însăşi viaţă în alte locuri în Univers în vreme ce civilizaţii extraterestre încheie acorduri de cercetare şi colaborare cu guvernul american şi folosesc populaţia planetei drept cobai ?

De ce nu spune nimeni nimic copiilor la şcoală că în vreme ce în ADN-ul maimuţelor pot fi regăsite toate secvenţele genetice ale întregului lanţ evolutiv animal, omul are o întreagă porţiune de ADN cuprinzând lanţuri întregi de gene care se află în locul unde ar trebui să fie găsit strămoşul nostru direct şi care sunt unice şi nu se regăsesc nicăieri pe această planetă numită Pământ ?

De ce se continuă să se predea în tot ciclul de învăţământ – chiar şi la facultăţile de profil – o fizică depăşită sau ajustată pentru a sluji interesul menţinerii unei tehnologii învechite, ineficiente, poluante, criminale şi mai ales extrem de costisitoare ?

De ce oamenii de ştiinţă care abordează zonele de cercetare ce depăşesc această ştiinţă oficială sunt marginalizaţi, denigraţi, li se retrag fondurile şi sfârşesc fie prin a fi excluşi din comunitatea ştiinţifică fie prin a se transforma în nişte slugi servile ale unui sistem global criminal ?

De ce nu ştie nimeni că încă din anii 70 ai secolului trecut s-a inventat şi se produce un vaccin anticarie care nu a fost niciodată scos pe piaţă dar în schimb suntem minţiţi şi îndoctrinaţi că pastele de dinţi cu fluoruri sunt benefice danturii… cu urmarea directă a distrugerii iremediabile a danturii şi sistemului osos şi a celui nervos central al fiecăruia, spre beneficiul mafiei farmaceutice medicale şi a dentiştilor ?…

Eu am învăţat în şcoala primară că fluorul dizolvă oasele şi e direct responsabil de bolile degenerative mentale ca Alzhaimer şi Prkinson. Mulţi din cei de vârsta mea au uitat de mult acest lucru, iar copii de azi nu-l mai învaţă…

De ce nu învaţă copii planetei în şcoli cine a fost Tesla şi ce-i datorăm ? De ce sunt extrem de puţini cei care ştiu cu adevărat cine a fost Tesla şi de ce din cele peste 700 de brevete de invenţie ale lui sunt publice doar 130 ?

De ce nu ne spune nimeni aceste lucruri ? Şi mai ales de ce oare nu le sunt spuse copiilor noştri ?!

De ce în şcoli se învaţă tot felul de prostii menite unei îndobitociri lente, în vreme ce lucrurile cu adevărat importante sunt ascunse, ţinute secret sau omise ?

Acum aproape treizeci de ani când am terminat eu şcoala nici măcar nu aveam de ce să întreb despre Tesla pentru că atunci nici profesorul meu de fizică nu ştia nimic. Nu era pomenit pe nicăieri, în nici un ziar în nici o revistă în nici o emisiune fie ea TV sau radio, nu exista în programa de învăţământ. Nu aveam deci de ce să întreb de el.

Acum, datorită Internetului şi mijloacelor media, lumea a început să audă de el şi mulţi sunt conştienţi de imensa datorie pe care o avem faţă de el.

Cu toate astea, marea majoritate a profesorilor de fizică nu ştiu cine a fost Tesla, iar el continuă să nu figureze în programele de învăţământ. În facultăţile de fizică tinerii fizicieni învaţă despre el fugitiv lucruri total neimportante, iar studiile sale cu adevărat de importanţă majoră pentru omenire sunt omise…

De altfel nici nu prea cred că ar avea cine să-i înveţe căci profesorii lor au exact aceiaşi pregătire ca cei de acum cincizeci de ani.

Şi de aceea toată tehnologia derivată din cercetările lui şi a celor ca el este pusă la zid, declarată ca „ştiinţă de frontieră” sau ca „speculaţie ştiinţifică” …este declarată ca utopie sau

escrocherie sub pretextul că încalcă legi consfinţite ale fizicii. Da… de vreme ce domeniul lui de studiu acoperea cu totul şi cu totul alte aspecte ale funcţionării lumii decât acoperă fizica oficială…

În vreme ce întreg universul funcţionează prin sisteme deschise care fac un permanent schimb de energie şi informaţie între ele, fizica oficială a încătuşat natura între legile termodinamicii pentru sisteme închise. Tesla a fost cel care s-a opus primul acestui sistem obstructiv de tratare a legilor lumii. Şi pentru asta a fost eliminat din toate muzeele şi bibliotecile lumii, din toate programele de învăţământ din toate facultăţile tehnico-ştiinţifice…

Dezinformarea şi minciuna ne confiscă dreptul la o tehnologie curată, dreptul la un trai decent, dreptul la un prezent şi un viitor sănătos şi normal, face din noi nişte sclavi.

Articol scris azi 30 aprilie 2011 la ora 22 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Spiriduşii şi războiul

Poate că unii dintre dumneavoastră, citind acest titlu se vor duce cu gândul la vestita carte şi film „Lordul inelelor” scrisă de scriitorul britanic J.R.R. Tolkien, profesor universitar, care a muncit ani mulți la ea între 1936 şi 1949.

Şi cum această carte cu personaje de basm care povesteşte despre o lume fantastică în al cărui decor mirific are loc lupta unor spiriduşi inocenți cu forțele răului, poate ca o reflectare a războiului care cuprinsese lumea reală răspândindu-se pe tot mapamondul, este o antiteză plină de înțelepciune între bine şi rău, ea poate fi folosită cu succes drept pildă pentru cele ce le voi spune în continuare.

Întregul cuprins al acestei cărți fascinante este dominat de un minuscul obiect metalic, o creație tehnologică, un inel, care face legătura dintre bine şi rău controlându-le în egală măsură.

Balanța însă, se înclină într-o parte sau cealaltă după cum dictează moralitatea personajelor…

O parabolă extraordinară, pe care însă, după părerea mea, prea puțini dintre tinerii din ziua de azi o înțeleg, aceea că tehnologia nu este un bine sau un rău în sine ci doar felul cum este ea utilizată poate face din ea un lucru malefic sau unul benefic.

Dar eu scriind acest titlu nu am plecat de la cartea lui Tolkien ci de la o minune tehnologică care fascinează pe mulți în prezent şi care se vinde de către mai multe firme prin comandă pe internet la nişte prețuri enorme comparativ cu simplitatea aparatului, îmbogățind, spun eu, nemeritat nişte personaje care sub pretextul de a face bine cu mica lor jucărie tehnologică înşeală publicul larg vânzându-le un circuit banal cu un preț foarte umflat. E drept că această mică jucărie chiar face ceea ce spune că face numai că costul de producție al ei este de peste 100 de ori mai mic decât prețul cu care este ea vândută „fraierilor”.

Şi cum există şi la noi câțiva producători ai acestui tip de tehnologie cel mai mic şi mai popular dispozitiv al lor numindu-se „spiriduş” am plecat la stabilirea titlului acestui articol de la acest nume. Iată-l în imaginea alăturată. Pentru cei interesați acest mic aparat poate fi comandat la următoarea adresă : http://www.spiridus.com. Veți vedea cum un dispozitiv extrem de simplu poate fi în egală măsură un lucru benefic precum şi unul malefic după cum hotărăşte utilizatorul său.…

Şi veți înțelege poate de ce acest tip de tehnologii care de cele mai multe ori sunt benefice sănătății şi integrității noastre sunt ținute secret față de publicul larg preferându-se a fi folosite de către cercurile militare în scopuri sataniste…

Scriind articolul din data de 26 aprilie despre caduceu, ambivalența bine – rău a posibilităților tehnice ale acestui dispozitiv tehnic m-a dus cu gândul la o perioadă de mult apusă când, tânăr fiind am citit într-o publicație tehnico aplicativă de mare popularitate un articol despre aplicațiile benefice ale electronicii în domeniul sănătății. S-a născut fireasca dorință de a reciti articolul şi întru-cât cea mai mare parte a colecției acestei reviste o am în format pdf. am început o căutare de mai multe zile care într-un târziu a fost încununată de succes. Articolul se numeşte „Optimizator biologic” scris de fizicianul Valentin Pascu din Suceava. Articolul a apărut în numărul 168 din noiembrie 1984 al revistei Tehnium.

După ce descrie pe scurt cele patru ritmuri de funcționare electromagnetică a creierului autorul articolului propune un circuit electronic care colectând în mod asemănător unui electroencefalograf, emisiile electromagnetice alfa ale creierului le mixează pe un semnal audio pe care apoi îl amplifică şi-l aplică pe o pereche de căşti. Prin ascultarea acestui semnal audio fix, modulat de frecvența ritmului alfa emisă de creier se intră într-un regim de buclă care duce la o amplificare a semnalului emis de creier cu urmări benefice ce aduc relaxare şi o întărire a capacităților organismului de a se autoproteja.

Pentru necunoscători am să prezint aici regimurile de funcționare ale creierului uman din punct de vedere al emisiei electromagnetice. Ritmurile respective, conform cercetărilor ulterioare scrierii acestui articol sunt mai mult de patru şi iată-le:

Ritmul delta (0,2 – 3,5 Hz) – regim de funcționare caracteristic somnului profund;

Ritmul theta (3,5–7,5 Hz) – este ritmul înregistrat în momentul în care visăm;

Ritmul alfa (7,5–12 Hz) – caracterizează activitatea normală, conştientă, relaxată şi fără stres a unui om sănătos;

Ritmul beta (12–32 Hz) – prezent în stările tensionate de anxietate, stres, panică, ale activității neuronale şi în activitatea cerebrală intensă;

Ritmul Beta complex K (33–35 Hz) - caracterizând stările de criză (de boală) ale creierului – apare la diferite tipuri de boli psihice sau fizice pe fond nervos;

Ritmul Beta-supraînalt (35–150 Hz) – caracterizează stările paranormale de dedublare şi de activitate cerebrală intensă. Acest ritm este cel mai adesea acela al funcționării creierului şamanilor, mediumurilor, şi a tuturor celor care printr-o activitate aşa numită paranormală accesează zone ale conştiinței superioare, sau ale unor universuri paralele. Apare de asemenea în creierele celor afectați de diferite substanțe chimice psihotrope cum ar fi LSD, mescalină, etc.

Terapiile cu simularea acestor frecvențe sunt din ce în ce mai cunoscute grație faptului că Internetul a deschis portițe de informare şi marelui public şi specialiştilor civili. Toate aceste terapii poartă numele de terapii ELF (Extremely Low Frequency).

Ce era foarte puțin cunoscut la data scrierii acestui articol din Tehnium este faptul că începând cu 1957 cercetătorul W.O. Schumann stabilise faptul că între scoarța terestră şi ionosferă în spațiul de circa 60 – 80 Km atmosfera formează o zonă asemănătoare spațiului cuprins între armăturile unui condensator, zonă autooscilantă unde se pot detecta oscilații naturale pe câteva frecvențe fundamentale. Aceste frecvențe sunt următoarele : 7,83 Hz, 14,1 Hz, 20,3 Hz, 26,4 Hz, şi 32,5 Hz. Această zonă rezonantă a primit numele de cavitatea Schuman.

Puțini ştiu că această descoperire nu era nouă, încă înaintea începutului secolului trecut N. Tesla stabilise că sistemul pământ – ionosferă constituie un condensator uriaş căruia îi şi calculase capacitatea şi sarcina electrică – 25 Farazi şi aproximativ 10 milioane de Coulombi adică cam 400 000 volți. Intensitatea acestei sarcinii electrice depăşeşte 1000 de amperi. Iată circuitul echivalent al câmpului electrostatic terestru, desenat de Tesla:

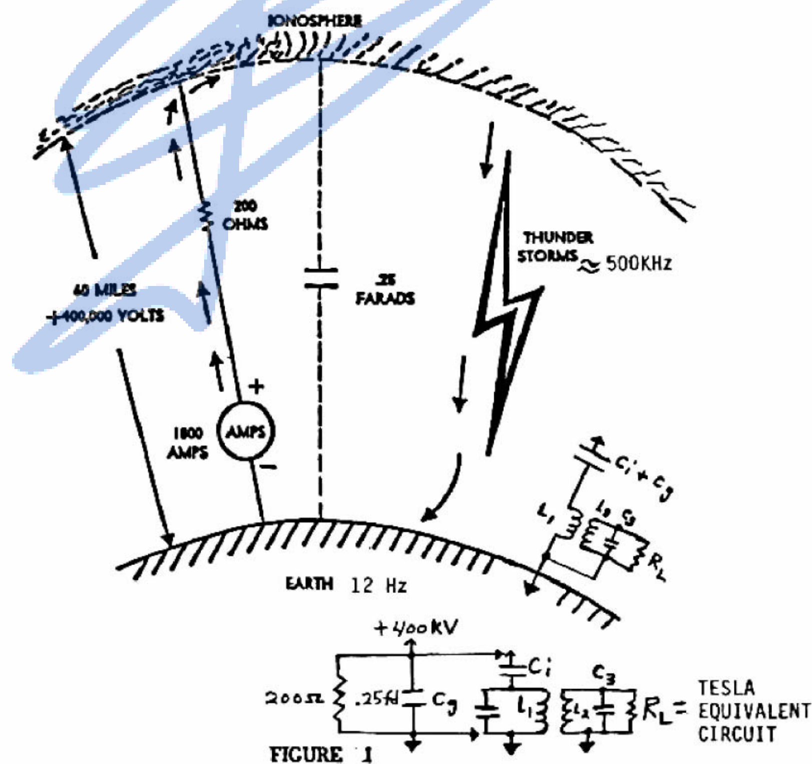

FIGURE 1
Equivalent circuit of earth's electrostatic voltage field.

Ei bine un lucru iarăşi foarte puțin cunoscut şi care a fost înțeles pe deplin abia odată cu era spațială este faptul că toate ființele de pe pământ sunt strâns legate de aceste caracteristici

electromagnetice ale pământului, în lipsa lor fiindu-le grav afectată sănătatea şi integritatea corporală.

Este un lucru despre care filmele SF nu spun nimic căci oamenii de ştiinţă nu le-au adus la cunoştinţa publicului. Vedem filme în care diferiţi cosmonauţi călătoresc nonşalant prin univers sau locuiesc pe diferite colonii edificate în cine ştie ce colţuri de cosmos. Dar nimeni nu ne spune că noi, fiinţele umane pur şi simplu nu putem trăi în acele condiţii.

Practic, odată cu era spaţială s-a descoperit că în lipsa gravitaţiei şi a oscilaţiilor naturale ale planetei de baştină cosmonauţii reveneau pe solul natal cu grave deficienţe fizice şi psihice care erau cu atât mai adânci cu cât timpul petrecut departe de suprafaţa Terrei era mai mare.

Astfel, în lipsa gravitaţiei terestre, sistemul osos degenerează, apărând forme grave de osteoporoză uneori ireversibile, şi de asemenea sistemul muscular suferă degenerări la fel de grave care se manifestă prin scăderea masei musculare nu ca urmare a subţierii fibrelor nervoase ci ca urmare a morţii acestora. Deci cu alte cuvinte moare o parte din numărul fibrelor musculare care compun muşchii.

O altă afecţiune gravă care apare la cei care petrec mult timp departe de suprafaţa terestră este aceea că datorită lipsei frecvenţei fundamentale de 7,8 Hz care a fost neschimbată de milioane de ani, organismul suferă de diferite dereglări grave al funcţionării sale, scăderea imunităţii, slăbirea capacităţii de concentrare, slăbirea capacităţii de funcţionare corectă a sistemului nervos central şi vegetativ, şi multe altele cum ar fi scăderea numărului de celule sanguine, care pot avea ca urmare apariţia unor forme de leucemii…

Cu alte cuvinte, sistemele noastre imunitar şi nervos s-au adaptat atât de mult de-a lungul milioanelor de ani în a funcţiona în prezenţa bătăilor inimii planetei la frecvenţa de 7,8 Hz încât în lipsa acestora se îmbolnăvesc şi pot duce la moartea organismului.

Un alt fenomen despre care am aflat doar odată cu era spaţială este acela că bombardamentul cosmic cu particule subatomice de foarte înaltă energie nu e doar un concept teoretic lansat de diferiţii oameni de ştiinţă ci este un fenomen cât se poate de real prezent douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, secundă cu secundă, şi de care, aici la nivelul solului, ne apără centurile van Allen şi câmpul magnetic terestru, dar acolo sus, aceste particule trec cu viteze superluminice prin pereţii staţiilor spaţiale, prin costumele şi prin corpul astronauţilor străbătându-le organismul permanent. Le-au raporta ca pe fulgere de lumină perceptibile atunci când erau cu ochii închişi. Dar aceste „fulgere de lumină” sunt doar particulele care le treceau prin retină distrugându-le una din celulele retiniene, pentru fiecare astfel de particulă sesizată ca un fulger sute sau mii de altele le străbăteau restul organismului distrugându-le celulele pe care le întâlneau în drumul lor. Unele din aceste particule au asemenea energie că pot străbate diametral întreg pământul.

Sunt lucruri pe care marele public nu le ştie… sau dacă le-a auzit incidental pe ici colo nu este conştient de gravitatea fenomenului.

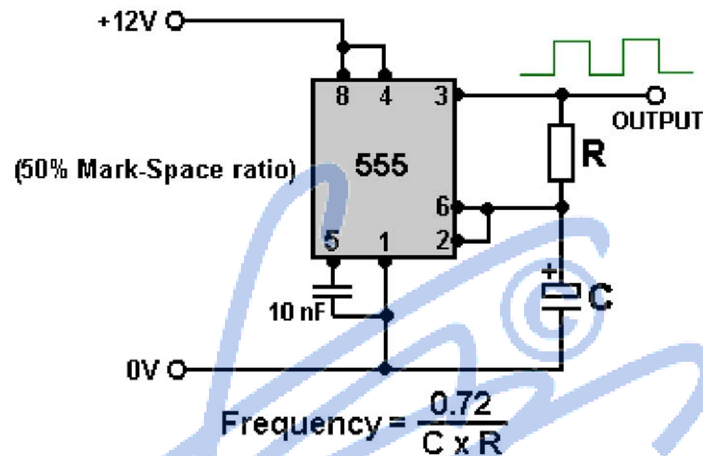
Ca urmare a ultimului secol din ce în ce mai intens tehnologizat şi mai ales a răspândirii cvasiuniversale pe suprafaţa planetei a reţelelor de distribuţie energetică precum şi a celor de telecomunicaţii, precum şi ca urmare a diferitelor reţele militare, spaţiul terestru şi circumterestru este grav poluat cu o sumedenie de unde electromagnetice parazite care fac ca legătura noastră naturală cu „inima planetei” să se piardă şi de aici avalanşa de boli degenerative, de sistem şi genetice care se manifestă din ce în ce mai mult în ultimii ani. Acest fenomen este agravat de o alimentaţie din ce în ce mai puternic chimizată şi ruptă de natură fapt ce desăvârşeşte ruperea legăturilor noastre cu planeta mamă.

Această poluare electromagnetică şi alimentară fiind surclasată de poluarea chimică dată de arderea masivă a hidrocarburilor, duce la scăderea până la anulare a capacităţilor organismului de a se adapta în lupta cu agenţii patogeni, sistemul imunitar şi în general întreaga integritate corporală fiind atât de distruse încât ajungem de cele mai multe ori să fim atacaţi de însăşi celulele propriului nostru organism. Numărul nemaivăzut de cazuri de cancere pe întreaga planetă sunt urmare directă a acestei situaţii de fapt.

Plecând deci de la aceste constatări s-au pus la punct o serie de dispozitive electronice simple care ne ajută să reluăm legătura noastră naturală cu ritmul planetei. Practic acestea sunt oscilatoare

electronice de mică putere care emit local impulsuri electromagnetice pe frecvenţa de 7,8 Hz. Astfel chiar dacă legătura noastră cu pulsul planetei este bruiată de poluarea electromagnetică înconjurătoare, aceste mici oscilatoare înlocuiesc bătăile „inimii” planetei mame şi ne ajută să ne menţinem un sistem imunitar şi o sănătate perfectă. Căci aceste oscilaţii cu aceiaşi frecvenţă ca frecvenţa de bază a cavităţii Schumann fac ca întregul nostru organism să-şi recapete starea de echilibru şi armonie cu natura, cu mediul înconjurător şi ca atare toate procesele vitale sunt aduse la o stare maximă de funcţionare.

Toate aceste dispozitive electronice au scopul principal de a emite frecvenţa de 7,8 Hz sau una din celelalte frecvenţe caracteristice ritmurilor de funcţionare normală a organismului pe care le-am listat mai sus şi pot fi construite cu cel mai simplu şi cel mai ieftin circuit integrat oscilator şi anume banalul temporizator ße 555. Iată-l:

Acest circuit integrat este poate cel mai ieftin, cel mai mic, cel mai util şi cel mai bătrân din toate circuitele integrate realizate de industria electronică mondială, primul exemplar al lui fiind produs de firma Philips Semiconductors pe la mijlocul anului 1972. În prezent este produs de aproape toate întreprinderile producătoare de dispozitive semiconductoare din lume.

Preţul său este foarte mic fiind comparabil cu al unui tranzistor banal. În configuraţia prezentată în imaginea de mai sus produce impulsuri simetrice cu durată şi distanţă egală iar frecvenţa este dependentă de raportul dintre constanta 0,72 şi produsul dintre condensatorul situat între pinul 1 şi 6 şi rezistenţa situată între pinul. 6 şi 3.

Acest minuscul circuit integrat poate fi alimentat cu tensiuni cuprinse între 5 şi 18 V şi în diferite scheme poate lucra ca oscilator bistabil, oscilator astabil, ca temporizator, etc. Numărul de aplicaţii la care se poate folosi este imens. Numai eu am întâlnit de-a lungul anilor mai multe cărţi intitulate „xxx scheme cu circuitul integrat 555” (xxx fiind de obicei un număr cuprins între 50 şi 200) . Chiar am în calculatorul pe care vă scriu acum acest articol una în format pdf. intitulată „Montaje practice cu circuitul integrat 555” scrisă de inginerul electronist Şerban Naicu, carte care are 66 de tipuri de aplicaţii ale acestui circuit integrat.

Domeniul de frecvenţă pe care îl poate genera acest mic oscilator acoperă tot spectrul audio, şi o parte din cel superior, dar peste frecvenţa de 20 KHz numai unele exemplare mai lucrează corect, deci se impune selecţionarea lor dacă se doreşte folosirea lor pentru a genera semnale de asemenea frecvenţe.

Spuneam că cel mai popular dispozitiv electronic destinat emulării frecvenţei Schuman şi care este utilizat pentru întărirea sistemului imunitar, armonizarea cu mediul şi protecţia împotriva poluării electromagnetice se numeşte „Spiriduş”. Ei bine acest spiriduş este de fapt un oscilator care generează oscilaţii cu frecvenţa de 7,8 Hz şi care poate fi construit cu circuitul integrat de mai sus, semnalul cules de pe ieşirea circuitului integrat este injectat într-o mică bobină şi apoi într-o antenă la fel de mică. Întregul montaj împreună cu bateriile intră într-o cutie de dimensiunea a două cutii de chibrituri. Practic cea mai mare parte a volumului cutiuţei o ocupă bateriile. Pentru a vă construi un asemenea spiriduş conform calculului dat de formula 0,72/CxR veţi constata că frecvenţa de 7,8

Hz poate fi obținută printr-o multitudine de combinații condensator – rezistență. Astfel frecvența aceasta poate fi obținută atât cu o rezistență de 0,92 MΩ şi un condensator de 0,1 μF cât şi cu o rezistență de 92 KΩ şi un condensator de 1 μF. Dacă se va construi montajul având în locul rezistenței un potențiometru de 2,2 KΩ şi un condensator de 220 μF se va putea obține prin acționarea potențiometrului orice frecvență cuprinsă între 1 şi 33 Hz, ceea ce va acoperi toate cele patru ritmuri de bază ale funcționării creierului. Pentru o facilă utilizare ar fi indicat a se alege un potențiometru liniar căci având variația rezistenței liniare va permite realizarea pe carcasa aparatului a unei scări gradate cu gradații egale – se pot alege spre exemplu 10 sau 20 de gradații.

Pentru siguranța stabilității frecvenței este indicat ca butonul potențiometrului să poată fi prevăzut cu un sistem de blocare pe poziția aleasă. Mai există posibilitatea înlocuirii potențiometrului cu un număr de mai multe rezistențe fixe ce se vor cupla printr-un comutator cu mai multe poziții. În poziția corespunzătoare frecvenței ritmului alfa poate fi folosit pentru îmbunătățirea funcționării organismului precum şi pentru protecția împotriva poluării electromagnetice. Pe poziția corespunzătoare ritmului Theta se poate utiliza în momentul în care suferim de insomnii. Pentru frecvențele cuprinse între 0 şi 4 este bine ca aparatul să fie oprit de cineva din familie după ce adormim căci pentru persoanele sensibile poate induce un somn foarte adânc. De altfel utilizarea lui la frecvențele atât de joase nu e indicată şi chiar pentru evitarea unor accidente e bine ca cursa potențiometrului să fie limitată mecanic sau să se aleagă un potențiometru cu valoare un pic mai mică de 1 kΩ astfel încât cea mai joasă frecvență obținută să fie în jurul celei de 4 – 5 Hz.

Simpla prezență a aparatului în preajma noastră sau într-unul din buzunarele hainelor pe care le purtăm are în timp un efect extraordinar ajutând organismul să lupte cu orice factor de agresiune atât fizic cât şi biologic.

Şi pentru că sub frecvența de 4 Hz ritmul de funcționare al creierului nostru corespunde stării de somn profund, se poate trage logic concluzia că prin rezonanță acest mic aparat poate induce o stare de toropeală, slăbiciune, pierderea cunoştinței somn profund sau chiar comă….

Şi astfel păşim pe terenul armelor psihotronice… Astfel dacă semnalul acestui mic circuit este injectat într-un amplificator şi ulterior într-o bobină tensorială avem o armă neletală cu ajutorul căreia putem induce stări de toropeală, somnolență panică sau surescitare în funcție de frecvența aleasă conform celor patru ritmuri encefalografice, stări pe care le putem induce de la distanță prin undele scalare emise de bobina tensorială… nu uitați că creierul funcționează preponderent prin unde scalare deci cu atât mai uşor a se obține asemenea stări. De altfel forțele opresive din multe din statele lumii au asemenea arme neletale pe care le utilizează pentru stăpânirea mulțimilor în momentele de mari mişcări sociale…

Dar pentru a înțelege cât de fragilă este granița dintre benefic şi malefic să vă prezint mai jos câteva citate dintr-o carte intitulată „Războiul psihotronic” scrisă de Generalul de Brigadă Dr. Emil Străinu :

„În mod normal, câmpul magnetic terestru pulsează, în general, cu o frecvență care se situează în jurul a 7,5 Hz. Această frecvență este apropiată de una dintre frecvențele electromagnetice fiziologice ale aşa numitelor unde alfa emise de creier. Între pulsațiile câmpului electromagnetic terestru şi cele ale creierului, se stabileşte astfel un raport de rezonanță. Aceasta face ca atunci când apar erupțiile solare ce perturbă ritmul de pulsație a câmpului geomagnetic terestru, să inducă — tocmai prin rezonanță - modificări patologice ale activității creierului. Aşa se explică creşterea ratei accidentelor cerebrale şi a celor cardiace, apărute în perioadele soarelui activ, cu o ciclicitate în jurul a 11 ani. Plecând de la aceste constatări, tehnicile psihotronice de influențare psihoactivă recurg la transmisiuni dirijate asupra țintei umane, a (unor) unui fascicul de unde electromagnetice purtătoare din domeniu 5-30 MHz, emis cu o putere de cca. 10 - 40MW, fascicul care este modulat în domeniul frecvențelor ultrajoase între 5 şi 15 Hz. Se constată astfel, că acest gen de fascicole din domeniul 6,67 şi 6,26 Hz, interferând sistemul nervos al țintei, tocmai în domeniul activităților psihoactive, le deregleză activitatea prin procesul de rezonanță. Astfel de fascicule pot fi emise cu uşurință, nu numai prin sisteme speciale, ci şi prin alte procedee de transmitere a semnalelor

electromagnetice, aşa zis domestice — TV, radio, telefon fix sau mobil şi chiar prin rețeaua de distribuție electrică !”

În urmă cu nişte ani, spune mai departe generalul, în Marsilia în anul 1964 nişte oameni de ştiință după ce s-au mutat într-o clădire nouă au constatat stări generale de rău, grețuri, amețeli, angoasă la întreg personalul. Stările respective erau induse de către infrasunetele generate de către ventilatorul instalației de aer condiționat. Cercetându-se fenomenul s-a creat aşa numitul tun bas sau tun cu infrasunete…

„Cu primul tun bas construit, format dintr-un ansamblu de tuburi de orgă, combinate, s-au obținut sunete în banda de 19 Hz, la limita audibilului care au avut efecte nedorite: au început să vibreze organele interne ale cercetătorilor, producându-le dureri insuportabile. Ca o ciudățenie, vibrațiile au continuat mult timp după ce dispozitivul a fost oprit, în final ele amortizându-se.

La o putere de numai 100 W s-au produs crăpături în pereții laboratorului, apreciindu-se că dacă s-ar fi lucrat cu 1000 W s-ar fi dărâmat întreaga clădire. Experiențele au continuat cu studierea efectelor propagării undelor sonore în spațiu şi cu modalitățile de protecție a personalului ce lucrează cu astfel de instalații. S-au creat unde complementare, egale cu jumătate din frecvența undei purtătoarei care se formează într-un tub lung de 25 de metri, din beton. Prin acționarea unui turbopropulsor în axul tubului, s-a ajuns la frecvența de 3,5 Hz!

Cele mai periculoase pentru om s-au dovedit a fi undele cu frecvențe de 6-7 Hz, care emise cu o putere de 1 megawat, au o rază de acțiune de peste 10 km. S-a creat şi o instalație mobilă, ce poate acționa până la 8 km, dispusă pe platforma unul autocamion.”

Şi pentru a înțelege mai bine despre ce vorbim iată ce spune generalul Străinu în continuare:

„Deşi s-a căutat să se păstreze secretul cu străjnicie, cu timpul a început să se afle tot mai multe lucruri despre tunul bas. S-au experimentat o serie de generatoare cu ultrasunete, ce produc oscilații deosebit de puternice, cu frecvența egală cu frecvența bătăilor inimii luptătorilor.

După ce se realizează intrarea oscilației create în mod artificial în rezonanță cu frecvența cordului combatanților, frecvența generatorului sonic se micşorează lin către zero, până la oprire, antrenând în mod nemijlocit stopul cardiac, şi, implicit moartea tuturor persoanelor din raza de acțiune a instalației. De precizat că aceste efecte se produc chiar asupra oamenilor adăpostiți în cazemate subterane, în autovehicule, sub apă etc., dacă ei se găsesc în raza de acțiune a generatorului. Tehnica militară oricât de sofisticată ar fi, este scoasă din funcțiune pe raza de acțiune a "tunului bas" devenind o simplă grămadă de fier, dacă este neprotejată special împotriva acestor efecte. Efectele pentru om sunt letale, la energii mari, producându-se spargerea vaselor de sânge, ruperea organelor interne, mergând până la fărâmițarea oaselor..”

Mai jos generalul ne aminteşte de faptul că şi în acest domeniu cercetarea românească este printre primele din lume :…

”…vă putem spune că românii au descoperit cu mult înainte aceste efecte prin persoana inginerului George Constantinescu. El a realizat cu foarte mult timp înainte, experiențe asemănătoare, astfel că pe coperta revistei Energia nr. 2 din 1921 este prezentată imaginea artistică a unui tun sonic ale cărui descriere şi funcționare sunt descrise în publicația menționată. Pornind de la aceste cercetări dozându-se frecvențele şi puterile folosite a rezultat o întreagă familie de arme neletale Primele arme care folosesc câmpurile electromagnetice sunt derivate din unele aparate medicale! În numărul din 4 aprilie 1978 al periodicului Newsletter, apărea, sub semnătura lui R. C. Beeck, articolul "Extreme Low Frequency Magnetic Fields are EEG Entrainemcnt", în care autorul analiza efectele pe care câmpurile electromagnetice de foarte joasă frecvență le exercită asupra fiziopatologici omului, cu referire expresă asupra encefalogramelor. În viziunea autorului, câmpurile de extrem de joasă frecvență, cuprinse între 6,67 şi 6,26 Hz, provoacă stări confuzionale şi angoase, depresii, tensiuni, grețuri, lungirea timpilor de reacție, desincronizări ale EEG (electroencefalograma), însoțite şi de alte tulburări neurovegetative. În acelaşi timp, câmpurile oscilatorii de 7,83-8,0 şi 9,0 Hz au capacitatea de a

induce diminuarea stărilor de angoasă şi a tensiunilor. Se consideră că frecvențele de extrem de joasă frecvență (ELF - Extreme Low Frequcncy) sunt purtătoare pentru mesajele extrasenzoriale, cum ar fi cele telepatice, telekinezicc, radiestezice şi în general, psihotronice.”

După cum vedem deci exact aceleaşi frecvențe care în domeniul electromagnetic sunt benefice funcționării organismului fiind caracteristice unui creier sănătos şi armoniei cu natura, în domeniul audio sunt extrem de periculoase. Căci undele sonore sub audibile (pentru om) cunoscute în general ca infrasunete sunt purtătoare unor foarte mari energii distructive.

Deci putem înțelege că dacă aceste frecvențe le vom prelua de la micul nostru circuit integrat şi le vom amplifica printr-un amplificator audio de putere mare pentru ca apoi să le aplicăm unor boxe bas de mare putere situate în capul unor tuburi groase de beton sau plastic vom obține un tun bas, care după cum vedeți poate chiar dărâma o clădire…

De aceea poate, nu se învață pe nicăieri despre aceste lucruri, căci aceleaşi frecvențe care pot fi folosite în domeniul medical în beneficiul sănătății se preferă a fi ținute secrete în vederea utilizării lor de către armate în scop distructiv.

Cred că tot aici ar trebui să atrag atenția asupra unui paragraf din această carte care este de un larg şi foarte mare interes medical. Din acest paragraf eu am înțeles cum nişte cercetări care au ca scop unul militar, dacă pot constata efecte benefice, datorită faptului că au fost descoperite în cadrul unor cercetări militare rămân secrete. Iată paragraful:

„În 1990, profesorii Steven Koali şi William Lyman de la Colegiul Enstein de medicină din New York au arătat că microcurenții electrici de 50 - 100 microamperi pot altera suprafața exterioară a proteinelor virusului HIV şi preveni ataşarea lor de receptorii biologici, nemaiputând fabrica o enzimă esențială pentru reproducerea lor. Cercetări efectuate de Bob Beek privind durata medie de viață a celulelor sanguine, au arătat că în timp ce durata medie de viață a celulelor sanguine ale sângelui normal e de circa 4 zile, celulele sanguine tratate cu microcurenți electrici trăiesc câteva luni. S-a arătat de asemenea, că microcurenții nu distrug celulele sanguine şi că prin microcurenți de inducție se pot neutraliza în cantitate mare paraziți, viruşi şi microbi putând fi astfel curățat sângele pe cale electromagnetică.”

Şi în continuare iată şi confirmarea posibilității inducerii stărilor de somnolență de care vă vorbeam eu mai sus:

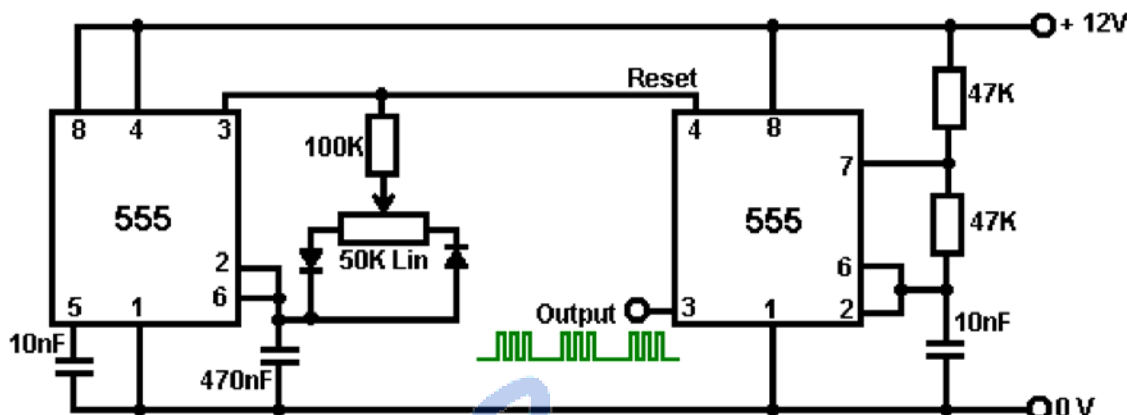
„Dispozitive de inducere a somnului au fost realizate şi experimentate în fosta URSS încă din 1974, prin unde radio pulsatorii de sincronizări cu frecvențele de comunicare dintre anumiți neuroni. S-a dovedit că undele radio pulsate pot modifica activitatea unor neurotransmițători.

Pulsarea s-a făcut pe frecvența biocurenților cerebrali specifici stării de somn (starea delta: 0,5-4 Hz) şi preferențial - la 0,8 ... 1 Hz. Astfel de experimente au fost realizate şi la Institutul Walter Reed Army din SUA, de către Robert Becker.”

Prin această tehnologie se pot induce chiar voci în mintea unui subiect ales. Şi în acest domeniu s-au făcut cercetări militare şi chiar au fost anihilate unele persoane care după ce au început să audă voci şi să aibă ca urmare a lor comportări anormale, au fost declarate nebune şi au fost internate în ospicii sau au cedat psihic şi s-au sinucis. Iată un citat cu privire la acest aspect:

„O tehnologie de inducere de voci recepționate direct la nivelul creierului cu microunde modulate, a fost dezvoltată de dr. Joseph Shorp în 1973 la Walter Reed Army Research Institute, folosind microunde pulsate conform audiogramei informaționale reproduse. În cadrul acestor cercetări au fost utilizate şi game de frecvențe de microunde purtătoare capabile să genereze hipnotizarea subiectului de către dr. Sidney Gottlieb prin transmiterea de comenzi hipnotice la nivel de subconştient. Se afirmă că armata SUA posedă deja arme non-letale de control a mintii cu infrasunete, microunde şi cu emițători de radiofrecvență—bazate şi pe efectul de antenă al corpului uman la frecvențe de 70 - 100 Mhz, folosite experimental. Se consideră că şi comunicările telepatice între doi indivizi se bazează pe comunicarea prin microunde modulate, produse de neuroni.”

Ce înseamnă microunde modulate ? – veţi întreba. Înseamnă exact ce a făcut fizicianul Valentin Pascu în 1984. El a mixat un ton audio de frecvenţă fixă cu frecvenţa de 7,8 Hz preluată de pe scoarţa cerebrală prin electrozi. Practic pe un spectru fix de o frecvenţă înaltă sau ultraînaltă, de ordinul zecilor de KHz până la zeci sau sute de MHz se combină frecvenţa audio. În acest fel microundele vor pătrunde în cutia craniană a persoanei unde datorită faptului că sunt modulate în spectrul audio vor induce prin rezonanţă sunetele mesajelor respective.

Această modulare sau mixare a două spectre total diferite se poate obţine foarte uşor tot cu ajutorul banalului circuit integrat 555. Numai că în loc de unul se vor folosi două, unul va genera frecvenţa înaltă fixă ca suport iar cel de-al doilea va genera cea de-a doua frecvenţă care va fi tot fixă în cazul că se urmăreşte obţinerea unor efecte fiziologice cum ar fi stări de panică, dureri sau altele. Acest lucru se poate face folosind un singur circuit integrat 556 care este de fapt un circuit integrat care cuprinde în el două circuite 555 de sine stătătoare.

În cazul că se va dori trimiterea unui mesaj audio, în locul primului circuit integrat 555, se va folosi un circuit amplificator audio, cum este banalul amplificator operaţional 741. Semnalul audio cules de la ieşirea amplificatorului operaţional 741 va fi introdus ca semnal de comandă al circuitului 555 la pinul patru şi se va obţine un semnal modulat audio pe frecvenţă înaltă. Se va alege însă cu atenţie un circuit 555 care funcţionează bine la frecvenţe înalte.

Iată ce povesteşte în continuare generalul Emil Străinu:

„Sunt cunoscute cazuri de atac la persoană cu astfel de arme, cum ar fi cel al taiwanezului J.Wang, care în 1980 urmărind ca soţiei să-i fie înlăturată influenţa în firma transnaţională pe care o conducea şi pentru a-i anihila obiceiul de a divulga secrete ale afacerilor unor terţe persoane (voit sau involuntar), cu sprijinul securităţii taiwaneze a fost iradiată cu microunde purtătoare modulate cu voci mentale şi de inducere de hemoragii cerebrale astfel încât i-au indus un comportament paranoic de persoană nebună. Dar în urma "tratamentului" administrat, J. Wang însuşi a decedat din cauza hemoragiilor cerebrale, iar soţia sa, refăcută mental după mult timp în spital, a emigrat în Statele Unite, unde a fost în continuare urmărită şi iradiată de taiwanezi pentru a fi eliminată definitiv din afaceri de către clanurile concurente. Un alt exemplu de atac cu arme de inducere mentală cu voci cu microunde este cel al unui chinez stabilit în 1994 în S. U. A., care şi-a ucis soţia la îndemnul unor voci care în viziunea lui mentală, veneau de la "un înger" care încerca să-l ajute (caz publicat în revista The World Journal) deşi totul era creat artificial de către cei ce doreau să-i distrugă familia, prestigiul şi credibilitatea.”

După cum se vede este vorba de o tehnologie simplă accesibilă oricui. Dar tocmai pentru faptul că această tehnologie poate fi folosită nu doar în scopuri benefice ci şi în scopuri malefice este ţinută secret. Şi tocmai datorită posibilităţilor de utilizare malefice pe care le-au acaparat armatele lumii, nouă civililor şi în general maselor largi ne este interzis accesul la posibilităţile benefice ale acestei tehnologii.

Trebuie să ştiţi că aparatele acestea „spiriduş”, „vital protect” sau mai ştiu eu cum se mai numesc, dincolo de faptul că sunt atât de simple şi ieftine constructiv şi de faptul că sunt vândute la

nişte prețuri foarte umflate față de costul lor de producție, sunt cu adevărat benefice. Astfel ele au o serie de efecte clare şi garantate cum sunt:

- Creşterea puterii sistemului imunitar al organismului,
- Creşterea tonusului general şi a rezistenței la efort,
- Creşterea potenței vitalității şi a atenției,
- Protejarea contra radiațiilor electromagnetice de tot felul (telefonia mobilă, transmisii radio, rețelele de înaltă tensiune, etc.),
- Creşterea capacității organismului în lupta cu bolile incurabile cum ar fi cancerele şi scăderea riscului apariției lor,
- Grăbeşte vindecarea rănilor şi de asemenea în cazul îmbolnăvirilor cu diferite viroze sezoniere acestea se manifestă doar în forma cea mai uşoară.

Cred că ne-am lămurit cum e cu spiriduşii şi războiul…

Articol scris azi 21 mai 2011 la ora 21 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Ce-i un invertor ?

Deşi la prima vedere articolul precedent nu are nici o legătură cu subiectul cărţii de faţă, el se înscrie într-un context general, acela practicat pe plan mondial, prin care tehnologiile cele mai noi, mai benefice, mai nepoluante, sigure şi de viitor, sunt confiscate de către cercurile militariste şi sunt pervertite înspre dimensiunea lor malefică…

Se cunosc puţine lucruri în conştiinţa maselor largi privitor la tehnologiile medicale bazate pe diferite forme de unde tocmai pentru că aşa cum aţi văzut din cuprinsul articolului, undeva în sferele puterii, fie ea politică, ştiinţifică sau militară se doreşte păstrarea acestor tehnologii spre uzul războinic …

Acum, pentru a mă revanşa am să vă scriu câteva lucruri despre un dispozitiv tehnologic despre care am mai vorbit eu în cărţile mele. Acum se numeşte invertor, dar odată pe când eu eram tânăr şi citeam revista Tehnium acest aparat purta numele de convertizor.

Ce-i de fapt un invertor… În general un invertor este acel aparat care transformă o formă de curent electric într-o altă formă. Deşi în această categorie intră şi sursele de alimentare în comutaţie ale calculatoarelor sau ale altor aparate electronice, ele sunt mai puţin cunoscute ca invertoare. În general acum prin invertor se înţeleg a fi două categorii de aparate, anume cele care transformă curentul electric alternativ al reţelei electrice în curent continuu de joasă tensiune şi mare intensitate, destinat sudării metalelor – deci un aparat de sudură – şi a doua categorie este cea a aparatelor care lucrează în sens invers anume transformă curentul electric continuu de mare intensitate al bateriilor de acumulatoare în curent electric alternativ având caracteristicile reţelei, cu destinaţia utilizării aparatelor electronice sau electrocasnice alimentate fiind din aceste baterii de acumulatoare.

Această a doua categorie de aparate are puteri foarte variate, de la câţiva zeci de Waţi până la zeci de Kilowaţi, ultimele fiind folosite pentru alimentarea reşedinţelor aflate în afara zonei de acoperire a reţelei naţionale de distribuţie. Bateriile de acumulatoare care alimentează aceste din urmă invertoare fiind încărcate de panouri fotovoltaice, mici generatoare eoliene sau mici generatoare hidro.

Iată în imaginea următoare câte un exemplar din aceste două tipuri de invertoare:

Sunt aparate electronice destul de scumpe, pentru noi românii chiar foarte scumpe, preţul lor fiind aproximativ echivalent cu câte 150 – 200 Ron pentru fiecare KW putere debitată. Astfel aparatul de sudură din partea stângă destinat utilizării cu electrozi de până la 4,25 mm are un preţ de peste 1500 Ron în vreme ce invertorul pseudosinusoidal din partea dreaptă care furnizează tensiune

alternativă de 220 V cu 50 Hz având puterea de 1200 W pornind de la o baterie auto de 12 volți, costă cam 350 Ron.

Despre avantajul acestui tip de aparat de sudură am mai scris într-una din cărțile mele, dar voi enumera pe scurt pentru cei ca nu au citi-o.

Curentul electric continuu furnizat de acest aparat are caracteristici foarte constante, aparatul nefiind influențat de variațiile de tensiune ale rețelei.

Ca urmare sudarea cu acest aparat decurge în condiții excelente, arcul electric se amorsează şi se menține mult mai uşor şi e mai stabil. În plus curentul electric furnizat fiind unul continuu se poate suda la o calitate foarte bună materiale care cu transformatoarele normale de sudură nu se pot suda – aluminiul, anumite tipuri de oțeluri inoxidabile, fonte, precum şi cuprul. Şi se poate suda cu orice tip de electrod.

Aparatul care este însă cel mai căutat şi era şi înainte de 1989 era cel de-al doilea tip de invertor anume cel din imaginea din dreapta, căci permite utilizarea aparaturii electrocasnice în zone neelectrificate având ca sursă de alimentare una, două sau mai mute baterii de acumulatori auto.

Dacă înainte de 1989 nici nu am fi putut visa să vedem în comerț vreun asemenea aparat căci nu existau, ele erau făcute artizanal de către electroniştii amatori pornind de la schemele electronice furnizate de revista Tehnium. De-a lungul celor peste 30 de ani de apariție atât în revistă cât şi în almanahurile ei au apărut numeroase scheme de asemenea aparate cu puteri cuprinse între câteva zeci de wați până la unul de 1000 wați acesta găsindu-se în revista numărul 128 (iulie 1981) – articolul intitulat „Convertizor de putere” autor ing. M. Florescu

Invertoarele electronice „de fabrică” precum cele din imaginea din dreapta, pe lângă că sunt scumpe au şi dezavantajul că întreaga putere debitată trece prin piesele sale electronice componente. De aceea de fapt şi sunt acestea nişte aparate scumpe, căci au în componență piese electronice capabile să suporte întreaga putere debitată de aparat.

Aceste invertoare sunt de două feluri, şi anume invertoare care furnizează curent electric alternativ perfect sinusoidal şi ele poartă numele de invertoare sinusoidale şi altele care furnizează curentul electric alternativ în formă de sinusoidă modificată şi poartă numele de invertoare pesudosinusoidale.

Care-i diferența între ele. În primul rând cele pseudosinusoidale sunt mai ieftine (însă, nu cu foarte mult !). Trebuie să ştiți că dacă electronica şi consumatorii rezistivi (încălzitoare, radiatoare, fierbătoare) nu sunt deranjate în funcționare de forma de undă a curentului cu care sunt alimentate, aparatura electrocasnică care are în componență consumatori inductivi – motoare electrice – funcționează defectuos sau nu funcționează de loc cu invertoarele pseudosinusoidale.

Cea mai întâlnită utilizare a invertoarelor este cea a invertoarelor de mică putere destinate alimentării încărcătoarelor şi aparaturii electronice de la bateria autoturismului, în călătorii. Pentru asta erau căutate „convertizoarele” şi înainte de 1989.

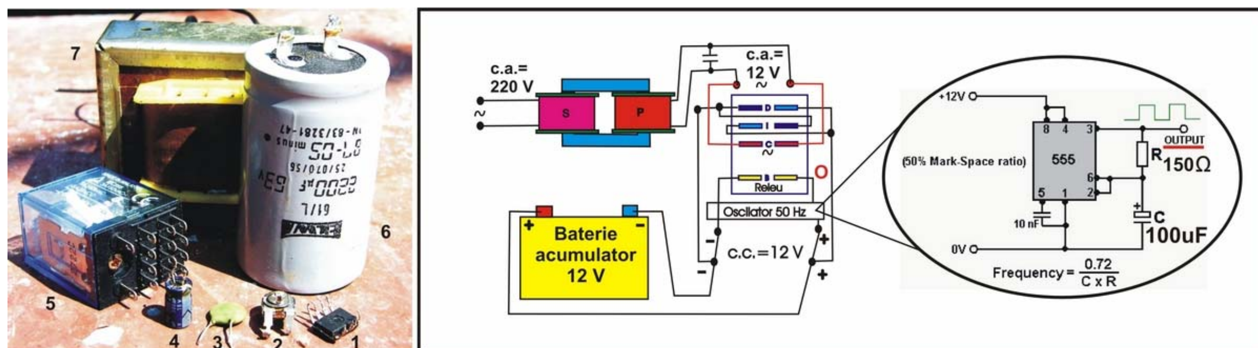
Eu am să propun aici cel mai simplu şi ieftin invertor care poate fi construit aproape de orice electrician sau electronist şi care are marele avantaj că puterea electrică furnizată la ieşire în drumul ei dinspre bateria de acumulatori spre priza de 220 V nu trece prin piesele electronice sensibile.

Un alt avantaj este că acest invertor, care are unda dreptunghiulară rotunjită, poate fi folosit şi cu unele motoare.

Al treilea avantaj este acela că are foarte puține piese componente şi de aceea este ieftin. Piesa lui de bază este oscilatorul pe care l-am prezentat în articolul precedent, anume minusculul şi banalul circuit integrat ßе 555.

Curentul electric consumat la ieşirea aparatului însă, nu trece prin această piesă, ea având doar rolul de a comanda formarea curentului alternativ de 50 Hz. Frecvența curentului se va controla cu un frecvențmetru atât la ieşirea oscilatorului cât şi a intrarea în transformator reglându-se în consecință.

Iată în imaginea următoare, în stânga părțile componente iar în dreapta schema de construcție:

Lista de piese:

- circuitul integrat ße 555 (**1**) - păianjenul micuţ din dreapta jos a fotografiei;
- un releu foarte bun, (**5**) având cel puţin două perechi de contacte (cel din imagine are patru şi recomand folosirea tuturor patru prin legarea lor în pereche în schemă, astfel vor rezista mai bine la un curentul mare extras din baterie) - cel mai indicat este a se folosi unul electronic (se mai numesc şi relee statice) – e mai scump dar neavând piese în mişcare e mai fiabil. Merge însă să se folosească şi unul electromecanic ca cel din imagine (cutia din plastic transparent cu multe picioruşe). Acest releu trebuie să suporte pe contactele sale o intensitate mare de curent. Astfel dacă la priză vom dori să avem 500 W curentul extras din baterie va avea 40 A;
- un număr de patru condensatori plachetă de câţiva nanofarazi la o tensiune cât mai mare – 1000 – 3000 V care se vor pune între contactele releului pentru a elimina arcurile electrice. Aceştia nu sunt în fotografie dar fără ei contactele releului se vor uza mai repede. E de la sine înţeles că aceştia pot lipsi în cazul folosirii unui releu electronic – recomandat după cum am mai spus şi pentru acest motiv;
- un condensator electrolitic de 100 µF la 16 V (**4**);
- un condensator plachetă nepolarizat de 10 nF; (**3**)
- un condensator (**6**) sau chiar doi nepolarizaţi de capacitate cât mai mare unul pentru tensiune de 16 V altul pentru tensiune de 250 V - unul se va plasa înaintea transformatorului iar ce de-al doilea după. (pe schemă nu am figurat decât pe cel dinaintea transformatorului). Rolul lor este de a rotunji colţurile formei de undă dreptunghiulare dată de releu. Forma de undă se mai rotunjeşte un pic şi datorită autoinducţiei transformatorului, astfel că va rezulta o formă de undă dreptunghiulară apropiată oarecum de cea sinusoidală;
- un potenţiometru de 150 Ω (**2**) – prin reglarea lui fină se stabileşte frecvenţa de oscilaţie a circuitului de comandă la exact 50 Hz;
- un transformator ridicător de tensiune (**7**) calculat la puterea necesară a se extrage din baterie.

Invertorul acesta nu poate fi construit la puteri mai mari ca cea pe care am spus-o eu (500 W) decât dacă este construit cu releu electronic. Dar pentru puteri mai mici de 500 W este mult mai economic decât să cumpărăm unul pur electronic ca cel din imaginea de la pagina precedentă. Studiind schema nu mai e nevoie, zic eu, de nici o explicaţie… Baftă celor ce vor să încerce să-şi construiască singuri acest invertor simplu şi ieftin.

Articol scris azi 22 mai 2011 la ora 20 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Energie liberă cu bobina tensorială şi cu bobină Tesla

Încă de când am aflat prima dată despre proprietăţile bobinei caduceu am intuit că e ceva deosebit cu această bobină în formă de papiotă… dar nu ştiu cum, aşa cum se întâmplă adese în viaţă, nu reuşeam să întrevăd ce anume… Erau prea multe proprietăţi deosebite. Mă fascina faptul că este o bobină fără reactanţă. Este ceva de neconceput pentru marea majoritate a celor care au o cât de mică cultură tehnică în domeniul electrotehnic şi electronic. Şi pe lângă asta un fapt la fel de neconceput pentru ştiinţa oficială actuală este faptul că această bobină are rezonanţa magnetică pentru absolut orice fel de frecvenţă. Unul din cititori îmi scria printre altele întrebându-mă cum se calculează o asemenea bobină. Păi o bobină care rezonează pe orice frecvenţă şi pe deasupra nu are reactanţă nu trebuie calculată… Nu ai ce să calculezi la ea decât rezistenţa firului din care este ea compusă… Adică se comportă în circuitul, în care este parte ca orice rezistor…

De aici rezultă logic că energia pe care o poate emite această bobină este dependentă doar de rezistivitatea ei. E logic deci că cu cât rezistivitatea ei va fi mai mică (firul de cupru, argint sau aur, cât mai gros) cu atât va prelua şi va transmite o energie mai mare…

Ca urmare de aici şi extraordinara putere a câmpului electromagnetic emis de ea…

În rest… rezonanţa ei fiind infinită iar reactanţa 0 nu ai ce să calculezi la ea… E suficient doar să-i respecţi configuraţia fizică…

Tocmai de aceea este unică… Este un dispozitiv electronic extraordinar de simplu dar pe cât de simplu este pe atât de magic căci e aproape de necrezut ca un mosor de sârmă să nu aibă nevoie de nici un calcul … şi mai ales să poată fi utilizat în atât de multe domenii cu un atât de neaşteptat de important beneficiu…

Este alături de bobina pentru electromagneţi a lui Tesla un miracol care revoluţionează electronica şi electrotehnica

Şi tot gândind eu la toate astea la un moment dat am avut şi revelaţia acelui lucru pe care-l bănuiam a fi extraordinar de important la această bobină….

Analizându-i pentru a nu ştiu câta oară proprietăţile m-am oprit la punctul în care spuneam că această bobină induce în bobinele obişnuite aflate în raza ei de influenţă tensiuni de sute de ori mai mari…

Aceasta era ! Ar fi trebuit să strig „Evrika!” ca anticul Arhimede…

Şi atunci am avut întregul tablou…

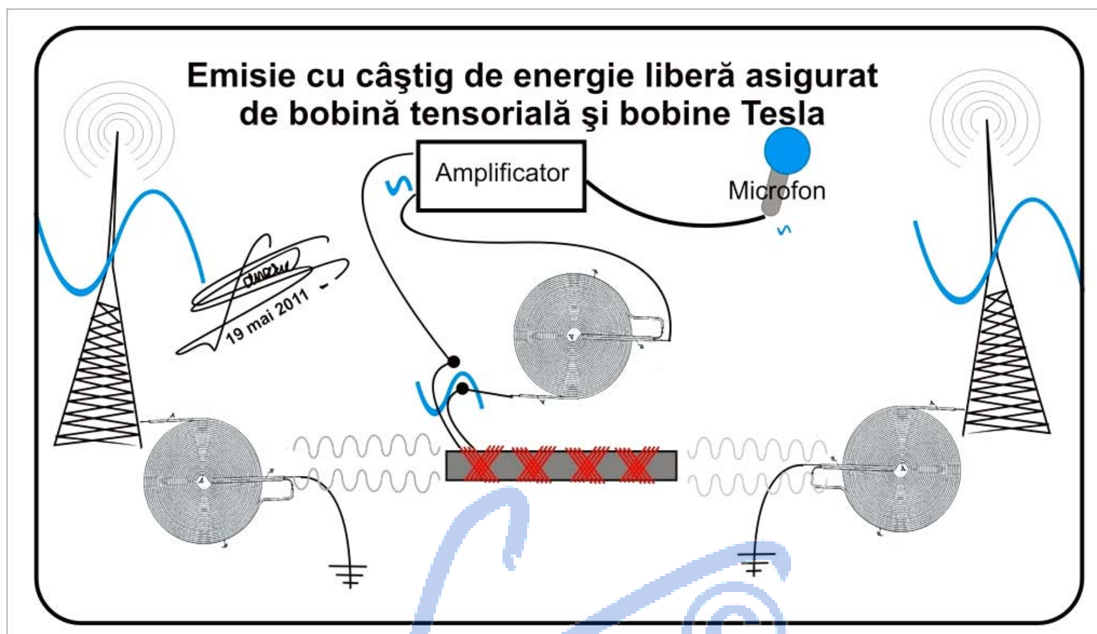
Imaginaţi-vă un circuit electronic care după ce amplifică un semnal oarecare îl injectează mai întâi într-o bobină Tesla. Dacă va amintiţi câştigul unei bobine Tesla este egal cu produsul dintre pătratul diferenţei de tensiune dintre două spire alăturate şi tensiunea la bornele bobinei. Revedeţi brevetul lui Tesla din articolul scris pe 10 aprilie 2011 unde căderea de tensiune de la bornele bobinei fiind de 100 de volţi câştigul total al bobinei este 250 000 ($(100/2)^2$x 100). Imaginaţi-vă cum spuneam un circuit care după ce amplifică un semnal îl injectează într-o asemenea bobină care să fie la rândul ei alimentarea pentru o antenă formată dintr-o bobină tensorială cu rezistenţa de doar câţiva ohmi… Vă imaginaţi dumneavoastră că întreaga această energie de mii de ori mai mare decât la un circuit electronic normal va fi trimisă în eter cu un consum de energie insignifiant în comparaţie cu rezultatul obţinut astfel ? !

Dacă un emiţător clasic emite undele hertziene cu un consum de să spunem 10 KW aceiaşi cantitate de energie va putea fi emisă în acest mod cu un consum de doar câţiva Waţi…

Veţi spune că e bine, numai că un emiţător care foloseşte o bobină tensorială ca antenă este ultradirecţionat… lucru de nedorit… Nimic nu ne împiedică ca această energie direcţionată precis să fie la rândul ei emisă spre o a doua bobină pentru electromagneţi în care se va induce o energie de mii de ori mai mare, energie care apoi va fi injectată într-o antenă hertziană normală…

În felul acesta se obţine o transmisie hertziană de foarte mare putere cu un consum insignifiant de energie… S-ar elimina cea mai mare parte a amplificatoarelor electronice de mare putere care trebuie să învingă toate pierderile din sistemul electronic şi de transmisie actual – autoinducţie, încălziri, etc. Cea mai mare parte a câştigului de putere s-ar face în bobinele Tesla pe baza colectării

energiei libere de însăşi configurația bobinelor. Cred că un astfel de emițător ar fi de o simplitate dezarmantă şi ar arăta cam aşa :

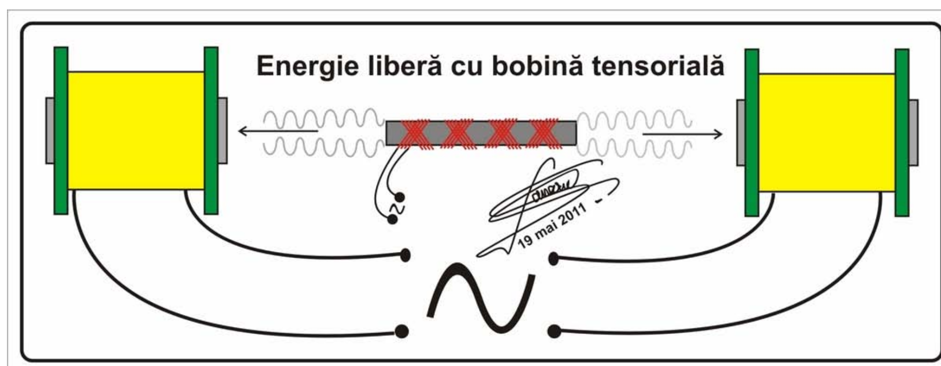

Şi abia acum am început să înțeleg pe deplin de ce tehnologia lui Tesla nu este înțeleasă în ziua de azi. Noi, cei de azi, obişnuiți cu amplificatoarele electronice cu tuburi, sau cu transistoare ori circuite integrate, şi cu comutatoare de înaltă frecvență formate din diode comandate, privind brevetele acestui geniu, care acum o sută şi ceva de ani nu avea la dispoziție nimic din tehnologia electronică actuală, fiind obligat să realizeze amplificările şi comutațiile de înaltă frecvență prin dispozitive extrem de simple, nu înțelegem mai nimic.

Obişnuiți cu comutații şi amplificări electronice cu semiconductori şi cu bobinele obişnuite care nu au decât pierderi, nu putem înțelege cum puteau avea bobinele şi dispozitivele electromecanice de atunci capacitatea de a rezolva aceste deziderate chiar mai bine decât o face electronica ultra modernă de azi.

Şi acum priviți ultima imaginea de la articolul despre caduceu care prezintă cele trei decupaje din brevetele lui Tesla veți vedea aceleaşi bobine… Amplificatoare de mii de ori mai eficiente decât orice amplificator electronic de mare putere actual…

Şi pornind de aici, iată că propun un dispozitiv pentru energie liberă format dintr-o bobină tensorială care emite spre două bobine de inducție bobinate însă paralel – serie la fel ca bobina pentru electromagneți a lui Tesla. Bobina caduceu va fi comandată de un oscilator cu circuitul integrat 555 sau cu FLEET la o frecvență cât mai ridicată posibil, iar în cele două bobine de inducție va apărea o tensiune de sute de ori mai mare…

Articol scris azi 23 mai 2011 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

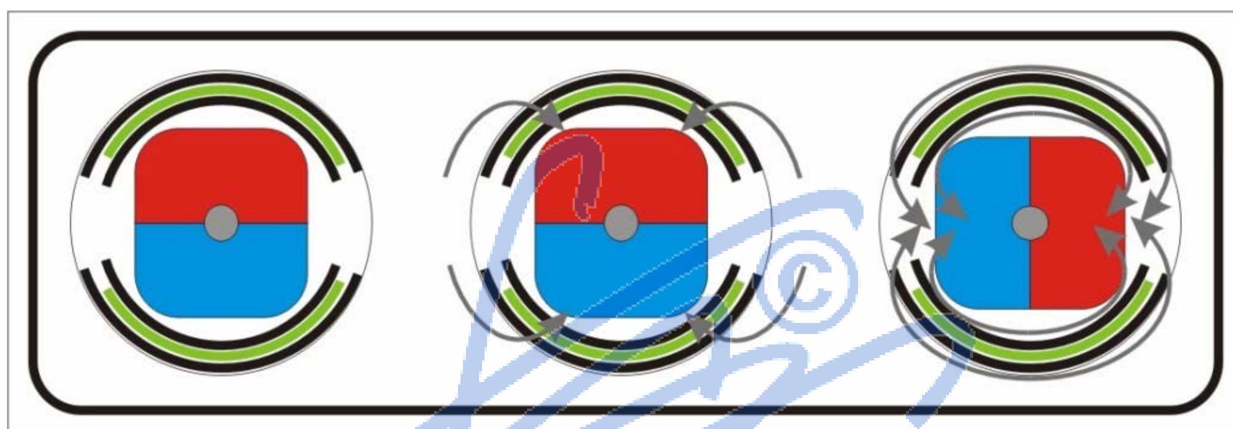
Din nou despre dinamul bicicletei

Veți spune poate, că ce am mai putea spune despre acest generator electric banal pe care unii biciclişti îl înjură dar care ne asigură lumina pentru circulația pe timp de noapte. În ultimii ani din ce în ce mai mulți biciclişti renunță la folosirea dinamului în favoarea lanternelor cu baterii, pentru motivul că dinamul, odată cuplat la roată pedalarea devine mai greoaie.

Păi tocmai aici este problema pe care vreau să o discutăm din nou. Aşa cum am mai spus în articolul precedent, dinamul este compus dintr-un magnet fixat pe axul dinamului, care se roteşte între două piese polare care constituie miezurile celor două bobine de inducție.

Spuneam atunci că mişcarea axului dinamului este greoaie şi în salturi datorită faptului că liniile de câmp ale magnetului sunt scurtcircuitate prin aceste miezuri ale bobinelor.

Imaginea de mai jos este sugestivă:

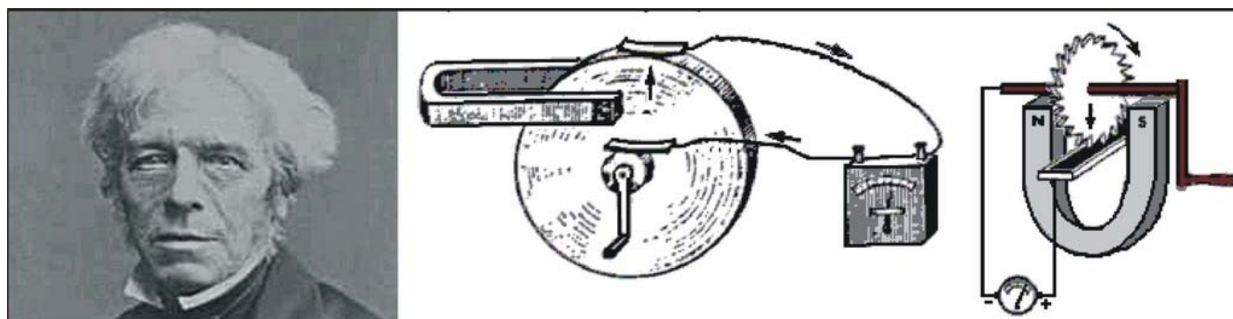
După cum se vede aici, magnetul e, de obicei de formă pătrată. Cu verde am schițat bobinele iar cu negru piesele metalice care constituie miezul bobinelor de inducție. Săgețile de culoare gri arată felul cum se închid liniile de câmp magnetic în cele două poziții ale magnetului. Se vede că în momentul în care cei doi poli ai magnetului sunt aliniați cu capetele celor două bobine, liniile de câmp magnetic se închid prin acestea blocând mişcarea de rotație a magnetului. În acest moment lucrul mecanic necesar mişcării lui este mare. În poziția în care fiecare pol al magnetului se află în dreptul unei bobine, liniile de câmp nu au cum să se mai închidă şi mişcarea magnetului e mai uşoară. Asta face mişcarea de rotație a dinamului una ce are loc în salturi.

Am găsit în articolul trecut soluția de a trece magneții pe rotor, şi folosirea unor bobine fără miez pe stator. Dar acolo vorbeam de un tip de dinam mai vechi care producea curent continuu şi care nu se mai foloseşte azi. În cazul prezent am să vă arăt o altă soluție interesantă.

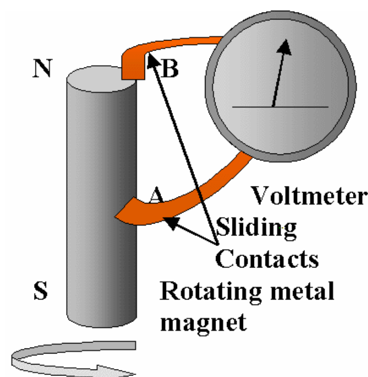
Toți bicicliştii ştiu că dinamul de bicicletă furnizează curent electric continuu sau – mai nou – alternativ la tensiunea de 3 – 6 volți cu intensitate redusă de cca. 0,5 - 1 A.

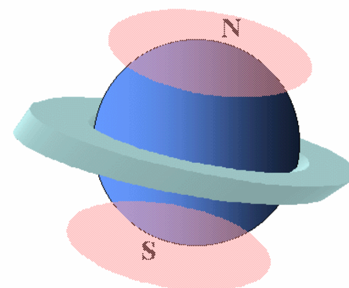
Ei bine marele fizician englez Michael Faraday care a trăit între anii 1791 şi 1867, făcând experiențe cu aparate electrostatice a descoperit în 1831, un fenomen interesant ce se petrece la rotirea unui disc de cupru în câmp magnetic. Iată-l pe marele fizician şi experimentul lui:

După cum se vede în imaginea din centru un disc de cupru aflat între polii unui magnet, se

roteşte cu ajutorul unei manivele. Două perii, una aflată pe circumferinţa discului iar alta pe ax culege tensiunea care apare ca urmare a rotiri discului. Acest tip de generator electric poartă numele de generator homopolar, unipolar sau aciclic. Acest generator funcţionează şi dacă magnetul este lipit pe disc rotindu-se odată cu el. Cu cât dimensiunea şi viteza de rotaţie a discului este mai mare cu atât curentul cules va fi mai mare în mod normal intensitatea curentului cules putând ajunge uşor la sute de amperi chiar până la o mie. Tensiunea însă este destul de mică, de cele mai multe ori fiind sub 1 volt. Însăşi globul terestru este un imens generator de acest tip.

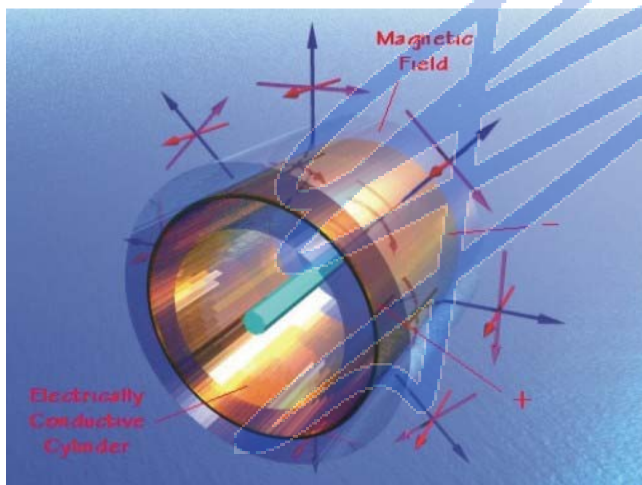

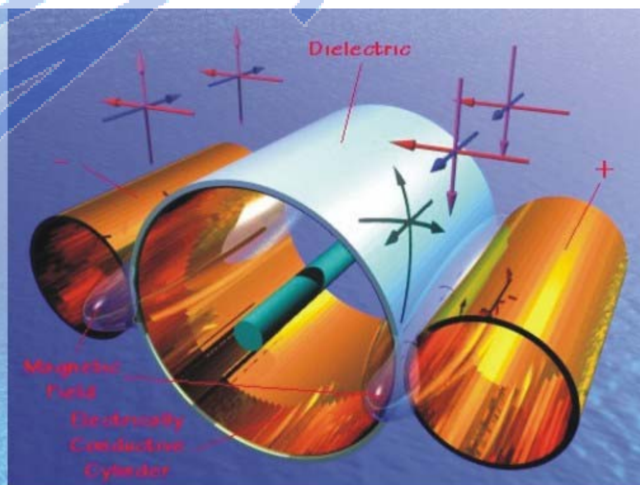
The Earth could be thought as a homopolar generator

Prin acest sistem se pot gândi generatoare de curent continuu care prin înserierea mai multor asemenea discuri să producă tensiuni de 20 – 50 V la sute de amperi tensiuni care pot fi utilizate pentru sudură – spre exemplu …

Lucrul cel mai interesant este că pe acest sistem se pot concepe tot felul de alte tipuri de generatoare electrice. Singura condiţie este ca câmpul magnetic să fie paralel cu axa de rotaţie a rotorului. Astfel se poate construi un asemenea generator folosindu-se în loc de un disc de cupru (sau de aluminiu) o ţeavă din acelaşi material.

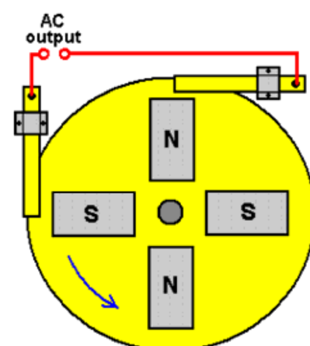
Cantitatea de energie culeasă va depinde de un cumul de factori cum ar fi diametrul ţevii, suprafaţa ei totală, viteza de rotaţie, intensitatea câmpului magnetic. Un asemenea generator arată astfel:

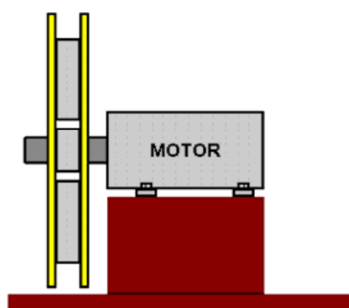

Prin combinarea unui asemenea cilindru de cupru acoperit însă cu un polimer cu alţi doi cilindri se va obţine un generator homopolar electrostatic care va colecta o cantitate mult mai mare de tensiune decât confratele lui cu un singur cilindru – îl vedeţi în dreapta.

Se poate obţine chiar şi curent alternativ cu ajutorul generatorului homopolar. Numai că acest curent nu va fi unul perfect sinusoidal ci forma de undă a lui va fi una în dinte de fierăstrău, care fireşte prin adăugarea la ieşire a unei combinaţii de condensatori şi rezistori inductivi poate fi rotunjită suficient încât să se apropie de cea

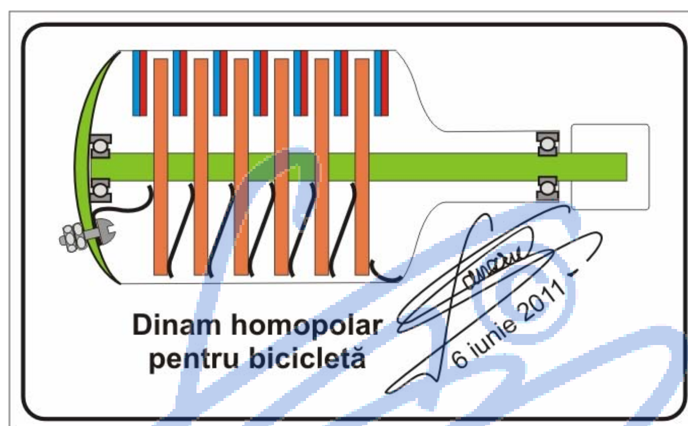

sinusoidală. Configuraţia pentru a obţine acest curent este următoarea:

Aşa că oricât de descurajantă ar părea la prima vedere tensiunea mică obţinută cu acest generator, faptul că intensităţile sunt uriaşe iar frecările insignifiante fac din el unul foarte promiţător.

Astfel prin fixarea a 20 de discuri de cupru pe un ax izolat electric şi aşezarea între ele a unor magneţi se pot obţine tensiuni de 5 – 10 V iar intensitatea va depinde de viteza de rotaţie a ansamblului şi de diametrul discurilor. Deoarece discurile nu sunt supuse nici unui fel de forţe de frânare, fie ele mecanice sau magnetice, lucrul mecanic necesar acţionării lor va fi unul insignifiant în comparaţie cu cantitatea de energie culeasă. Astfel un asemenea ansamblu ar putea foarte bine fi acţionat de un mic motor de casetofon, care să lucreze la o baterie moto de 9 V.

Eu însă am spus că propun aici un alt tip de dinam. Iată deci ilustrarea acestui principiu în cazul unui dinam de bicicletă:

După cum se poate vedea, axul şi capacul din spate ilustrate cu verde sunt izolatori. Între discurile de cupru sunt înserate perii care înseriază discurile, iar la capete peria de la periferia primului disc atinge de carcasă iar cea de la centrul ultimului este trecută la şurubul de masă a dinamului. Între discuri, se fixează câte un magnet subţire din NdFeB comparabil ca grosime cu discurile.

Un asemenea dinam nu va mai îngreuna pedalarea, va fi foarte fiabil şi va furniza tensiunea de 3 volţi. Intensitatea curentului nu va fi o problemă având în vedere dimensiunea foarte mică a discurilor.

E chiar de mirare cum industria constructoare de biciclete nu s-a orientat până acum spre acest sistem. Fireşte că întrebarea-i retorică. Interesul industriei actuale indiferent din ce domeniu fiind caracterizat de sloganul: „cât mai prost şi mai scump pentru o vânzare cât mai mare !"…

Articol scris azi 28 august 2011 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Caloriferul cu candelă

Zilele trecute am fost chemat la un prieten să sudez patru dopuri pe țevile de încălzire centrală rămase orfane de calorifer după ce prietenul meu s-a hotărât să se debranşeze de la sistemul centralizat de încălzire…

Pe drumul de întoarcere spre casă nu m-am putut abține să nu mă gândesc la ticăloşia conducerii acestei țări care a reuşit să distrugă economia şi să sărăcească populația în aşa hal încât au ajuns oamenii să renunțe de bună voie la căldura din case…

Şi atunci, fireşte mintea mea a început să caute soluții fiabile la această situație. După ce am trecut rapid prin soluțiile clasice, radiatoare electrice, centrale termice de apartament, convectoare pe gaze sau pe curent, sobe cu combustibil solid, etc. … am tras concluzia logică că pentru oameni ca prietenul meu, adică pentru cei aruncați în stradă fără nici o sursă de venit toate aceste soluții sunt prea costisitoare.

Şi sunt costisitoare nu numai datorită faptului că combustibilii lor sunt prea scumpi raportat la un venit din ce în ce mai mic, cât mai ales datorită faptului că toate aceste dispozitive de încălzire au randament foarte scăzut.

Puțină lume ştie că pentru arderea unui metru cub de gaz se consumă aproximativ 9 metri cubi de aer. Situația este identică şi pentru arderea combustibilului solid. Asta face ca orice sobă să aibă nevoie de o sursă permanentă de aer proaspăt. Acest lucru însă în cele mai multe cazuri nu se rezolvă prin alimentarea expresă a focarului sobei printr-o țeavă de aducțiune a aerului din exteriorul clădirii ci soba îşi trage aerul din însăşi camera pe care o încălzeşte.

Astfel apar mai multe inconveniente majore.

1. un consum al oxigenului din cameră în defavoarea ființelor ce trăiesc acolo
2. riscul crescut de intoxicații cu monoxid de carbon în situația în care există scăpări ale acestui gaz în încăpere. O cantitate scăzută de oxigen în combinație cu creşterea concentrației de monoxid de carbon înseamnă moarte curată…
3. o scădere a presiunii atmosferice în camera respectivă. Această scădere face ca din exteriorul camerei (respectiv clădirii) să năvălească permanent o cantitate de aer rece care pătrunde prin toate orificiile existente în cameră – cum ar fi, crăpăturile de la tocurile uşilor şi ferestrelor, coşul hotei de la bucătărie, ghenele instalației de apă şi sanitare de la baie şi bucătărie, etc. Acest lucru face ca în camera sobei respective să existe un permanent curent de aer, care ridică praful de pe podea, şi este răspunzător pentru tot felul de boli respiratorii, migrene şi reumatisme
4. dacă cumva camera (clădirea respectivă) va fi închisă ermetic – cazul celor care-şi montează ferestre şi uşi tip termopan, funcționarea acestor dispozitive de încălzire devine defectuoasă, căci neavând de unde să se alimenteze cu aerul necesar arderii în bune condițiuni, tirajul sobei va scădea drastic, arderea va intra în regim de ardere mocnită, cantitatea de monoxid de carbon din focar va creşte exponențial şi de aici toate accidentele cu centrale de apartament pe care le vedem la ştiri în sezonul rece. Rezolvarea este fireşte simplă, anume odată cu etanşarea clădirii prin geamuri termopan, trebuie creat un circuit de alimentare cu aer a focarului sobei sau centralei termice respective, circuit care constă într-o țeavă care să aducă aerul din exteriorul clădirii direct în focarul sobei…
5. soba care-ți trage aerul din camera pe care o încălzeşte va trimite fireşte acest aer pe cos… Astfel deşi aparent o sobă este un încălzitor eficient, în realitatea randamentul ei este foarte mic. Căci până la jumătate din căldura dintr-o sobă se pierde pe coş pentru asigurarea tirajului necesar absorbției aerului oxigenat din exteriorul clădirii, iar o parte din căldura cedată camerei (clădirii) este şi ea antrenată odată cu aerul care asigură arderea .

Aşa se face deci că de fapt orice sobă cu combustibili clasici, fie ei gazoşi, lichizi sau solizi, are un randament sub 50 %.

Cu alte cuvinte din acele multe sute de lei pe care le plătim lunar pe timpul iernii pentru încălzirea unei case, cea mai mare parte se pierd sub formă de aer cald ieşit pe coşul sobei…

Paradoxal de aici, este faptul că strămoşii noştri, care trăiau în peşteri sau în corturi şi se încălzeau cu focuri făcute pe sol, aveau o încălzire mult mai eficientă ca a noastră care ne încălzim cu sobe… ba chiar cu unele foarte moderne cum ar fi centralele de apartament…

Şi astfel mi-am amintit că de mai multe ori am citit în diferite surse referitoare la excursionişti sau în general la traiul ocazional în corturile turistice, faptul că o lumânare sau o spirtieră aprinsă într-un cort este suficientă pentru a creşte temperatura din acesta până la limita unui confort termic adecvat.

Şi imediat mi-am amintit şi de o imagine pe care am găsit-o mai de mult pe internet. Iat-o :

S-ar putea ca unora să le vină să râdă dar vă spun că două – trei asemenea dispozitive instalate într-o cameră vor încălzi camera la fel de bine, dacă nu chiar mai bine decât caloriferul pe care tocmai l-ați eliminat datorită faptului că nu vă mai permiteți să plătiți…

De ce ? Este foarte simplu. O candelă de obicei nu încălzeşte camera. Şi toți veți spune că datorită faptului că flacăra ei este prea mică. Este numai parțial adevărat. De fapt orice candelă încălzeşte camera în care se află, numai că ea de obicei este plasată pe perete sub o iconiță, arzând la înălțimea de peste 1,5 m. Căldura degajată de flacăra ei va urca rapid spre tavan, şi în cel mai bun caz se va acumula acolo. Dar nu va rămâne acolo ci va fi dispersată de către curenții de aer din

cameră. Atmosfera din camera unde se află o candelă se încălzeşte însă este insesizabil pentru simțurile noastre… creşterea fiind doar de maximum 1 – 2 grade.

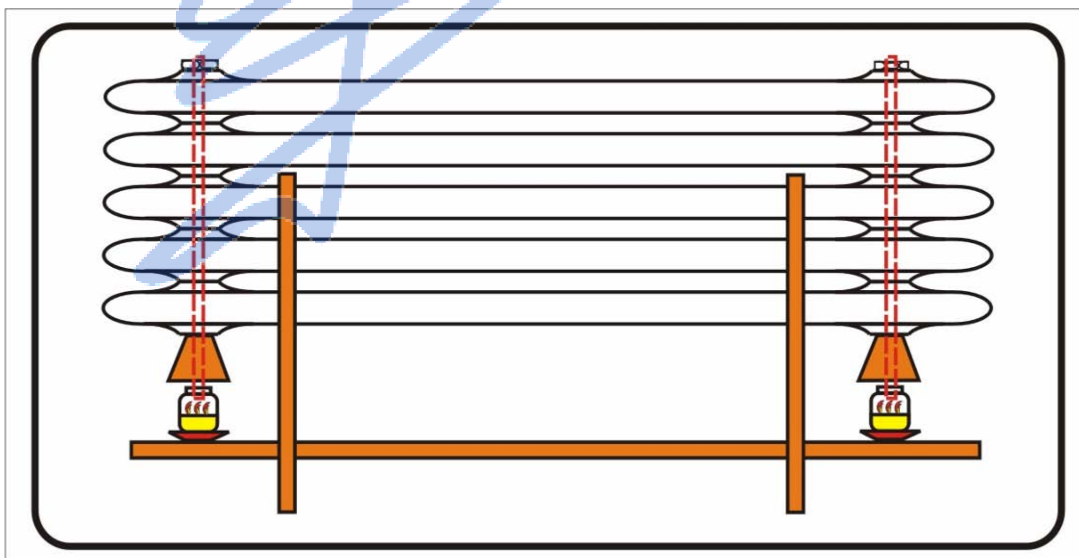
Dacă însă dimensiunea candelei va creşte considerabil până la cea a unui borcan ca cel din imagine, borcan care să fie plasat strategic la nivelul solului în zonele pe unde pătrunde aerul rece în cameră, iar deasupra flăcării se va construi un acumulator de căldură din teracotă – (ceramică, porțelan) randamentul candelei va creşte nesperat de mult. Tocmai asta reprezintă imaginea de mai sus, o candelă de dimensiuni mari care are deasupra un acumulator de căldură format din trei ghivece de ceramică fixate între ele cu un şurub şi mai multe şeibi şi piulițe. Flacăra candelei bate direct în tija metalică reprezentată de şurub. Acesta se încinge extrem de tare şi transmite căldura prin intermediul şeibilor şi piulițelor către cele trei ghivece care o vor acumula.

Deci, întreaga cantitate de căldură a flăcării candelei este cedată mai întâi acumulatorului de căldură, care o va ceda şi el la rândul lui treptat, către atmosfera din cameră. Trebuie să nu scăpăm din vedere că această candelă va arde permanent.

Ne existând coş de fum, nimic din căldura flăcării nu părăseşte camera, iar fumul nu afumă pereții ci se acumulează în interiorul ghivecelor, care pot fi din când în când demontate şi spălate.

Cheltuiala pentru încălzirea lunară va fi fireşte mult mai mică, căci o asemenea candelă consumă cam jumătate de litru de ulei pe lună.

Şi prin extrapolare s-ar putea chiar imagina cum am putea folosi ca acumulator de căldură însăşi caloriferul de fontă proaspăt demontat. Nu trebuie decât ca acesta să fie aşezat în poziție orizontală iar sub cele două găuri rămase după scoaterea dopurilor sale să se plaseze câte o pâlnie formată dintr-un ghiveci căruia i se lărgeşte gaura din fund până la dimensiunea celei din calorifer, iar sub această pâlnie va fi aşezată o candelă. Fiecare din cele două candele va trebui să aibă un fitil mai lat sau mai multe astfel încât flacăra să fie mai mare. Caloriferul de asemenea va avea cele două dopuri superioare astupate de câte o tijă filetată care va coborî până deasupra flăcării candelei unde va prelua căldura direct de la flacără (cu roşu punctat). Astfel căldura flăcării va fi predată către calorifer pe de o parte prin contact direct prin intermediul tijelor filetate şi prin convecție de la aerul cald dirijat de către pâlnia reprezentată de ghivecele de deasupra candelei. Astfel întreaga căldură a flăcărilor celor două candele va fi dirijată către interiorul caloriferului unde se va acumula:

Deşi poate părea o idee bizară, hilară şi poate de-a dreptul nebunească… ia încercați !....

Articol scris azi 4 septembrie 2011 la ora 11 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Căldură direct de la soare

Am mai spus, în cele pe care le-am scris anterior, că o parte din energia care ne înconjoară provine din vastitatea universului, o alta este proprie planetei pe care trăim iar o altă parte ne vine direct de la soare sub formă de radiaţie solară de diferite forme, luminoasă, termică, gama, etc.…

Prima dată când am aflat cum poate fi captată direct energia termică solară a fost în copilărie când am citit o cărticică în care printre altele se explica cum funcţionează un panou solar. Atunci am aflat că acesta funcţionează prin intermediul efectului de seră.

Se explica acolo ce se întâmplă dacă într-o zi însorită de iarnă aşezăm pe zăpadă, una lângă cealaltă două batiste, una albă şi una neagră. După câteva minute batista neagră se va încălzi şi sub ea zăpada se va topi. De ce ?

Pentru ca noi să vedem culorile, în natură se petrece un fenomen remarcabil. Lumina solară care are în spectrul ei frecvenţele tuturor culorilor vizibile şi invizibile (pentru ochiul nostru) când atinge un obiect, este absorbită de acesta. Însă nu în totalitate. Lumina având frecvenţa specifică culorii acelui obiect este reflectată. Astfel în cazul batistei negre, întregul spectru luminos este absorbit de batistă iar de reflectat este reflectată acea porţiune de lumină pe care noi oricum nu o vedem şi anume infraroşul şi o porţiune foarte, foarte mică din celelalte culori închise. În acest mod la ochiul nostru ajunge doar porţiunea de lumină cu lungimea de undă cea mai mare, adică cu frecvenţa cea mai scăzută pe care noi o percepem ca având culoarea neagră.

Restul radiaţiei luminoase, absorbită fiind de batista neagră, îşi va schimba frecvenţa ca urmare a coliziunii cu atomii din care-i constituită batista, şi din această luptă dintre lumină şi batistă aceasta din urmă se va încălzi topind zăpada de sub ea.

Astfel are loc absorbţia radiaţiei calorice a soarelui de către obiectele de culoare închisă. Într-o zi de vară, un obiect cu cât va fi mai închis la culoare cu atât se va încălzi mai tare…

Acum cum funcţionează efectul de seră ? Am spus că noi percepem culoarea închisă a unui obiect deoarece el reflectă preponderent radiaţia infraroşie şi în general cea cu lungimea de undă ce mai mare.

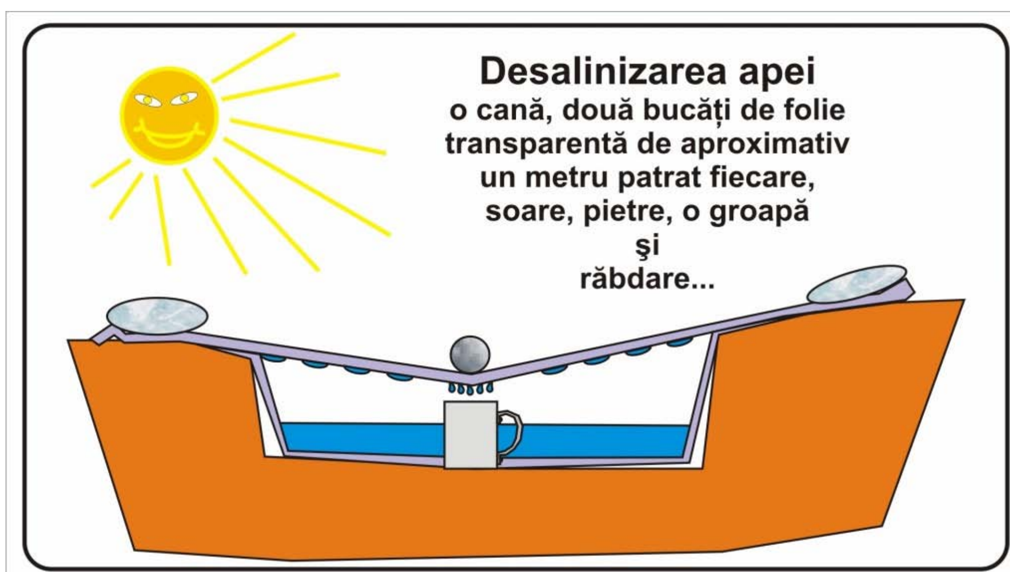
Sticla normală, de aproape orice tip ar fi ea, fiind făcută pentru a percepe prin ea toate culorile, este transparentă preponderent pentru radiaţia vizibilă. Deci dacă o rază trece printr-un geam iar pe cealaltă parte a geamului întâlneşte o suprafaţă neagră, porţiunea reflectată nu va mai fi situată în spectru vizibil ci preponderent în cel invizibil, anume radiaţia infraroşie adică cea calorică. Dar geamul fiind făcut să fie permeabil preponderent pentru radiaţia vizibilă nu va mai permite radiaţiei calorice de frecvenţă mică să treacă înapoi prin el. Datorită acestui fenomen, radiaţia calorică rămâne prizonieră pe partea geamului opusă soarelui. De aceea într-o seră este mult mai cald decât afară…

Ar fi bine, am spune acum, ca toate casele să fie construite ca nişte sere, ne-am încălzi direct de la soare. Ar fi bine, din păcate sticla este în general un prost izolator termic, iar în lipsa luminii solare pierde rapid căldura acumulată în interiorul camerei pe care o acoperă. De aceea serele, pe timp de iarnă, în zilele fără soare trebuie încălzite suplimentar cu agent termic.

Pe efectul de seră se bazează panoul solar. Primele panouri solare pentru încălzirea apei au fost nişte cutii din tablă cu fundul şi pereţii izolaţi termic pe fundul cărora erau înşirate nişte serpentine de ţeavă de cupru, vopsite împreună cu tot interiorul cutiei în culoare neagră. Deasupra erau aşezate un geam sau două cu un spaţiu vidat între ele. Două geamuri vor reţine o cantitate mai mare din radiaţia termică ce se întoarce înapoi după ce a intrat în contact cu suprafaţa neagră.

Un asemenea panou solar este destul de uşor de construit, căci nu pune probleme tehnice deosebite.

Un panou solar foarte primitiv este şi dispozitivul de desalinizare a apei folosit de când a apărut folia de polietilenă transparentă de unii oameni pe malul oceanelor din zonele însorite. Iată :

Deci se sapă o groapă pe plajă, se acoperă fundul ei cu o folie de plastic, pentru ca să formeze un rezervor impermeabil. Se umple cu apă de mare. În mijlocul gropii se plasează recipientul în care se va aduna apa desalinizată – în cazul nostru o cană din tablă – şi se acoperă totul cu o a doua folie, care va fi întinsă peste groapă. Ambele folii se fixează pe marginea gropii cu pietre iar pe mijloc, chiar deasupra cănii se pune o altă piatră pentru ca folia de sus să formeze spre cană un plan înclinat. În interiorul gropii va începe să lucreze efectul de seră care va face apa să se evaporeze.

Vaporii în contact cu folia de deasupra care e mai rece decât incinta gropii, vor condensa şi se vor scurge încet, încet pe panta formată de folie căzând în cană sub formă de picături de apă dulce.

Într-o zi însorită dintr-o groapă de numai jumătate de metru pătrat se poate aduna destulă apă dulce pentru necesarul unei persoane.

De aceea eu personal recomand ca din trusa de supravieţuire a oricărui călător să nu lipsească două pătrate de folie de polietilenă de bună calitate, cât mai transparente, cu latura de un metru.

Panourile solare moderne însă nu mai sunt construite ca nişte insectare ci sunt dispozitive înalt tehnologizate, care în locul cutiei au o serie de tuburi de sticlă acoperite cu oxizi care duc randamentul absorbţiei căldurii până foarte aproape de 100 %.

Din păcate, aşa cum am mai spus poate, aceste panouri sunt, cel puţin din punctul de vedere al nivelului de trai al românului de rând exorbitant de scumpe. De ce ? pentru că sunt făcut în întreprinderi de prelucrare a sticlei din ţări aflate destul de departe de noi. Trebuie să vă spun că tehnologia necesară creării acestor tuburi a avut-o şi ţara noastră. Eu însumi am lucrat într-o asemenea întreprindere. Aceea întreprindere, deşi încă mai există a fost în cea mai mare parte a ei închisă transformată în sediu pentru tot felul de firme căpuşă şi ce-i mai important, principala ei capacitate tehnologică, anume sticlăria, a fost definitiv închisă pe motiv că cuptoarele şi maşinile de prelucrare a sticlei ar fi învechite. Dar trebuie să vă spun dragi cititori, că în ţările vecine, cum ar fi Ungaria sau Bulgaria sticlăriile lucrează în continuare cu exact aceleaşi maşini. De unde ştiu acest lucru ? Pentru că pe aceste maşini am lucrat. Am lucrat pe maşinile de suflat sticlă din sticlăria Romlux-ului vreo trei ani de zile şi trebuie să vă spun că aceste maşini unele din ele nu erau de loc vechi ci fuseseră achiziţionate cu doar vreo doi ani înainte de angajarea mea acolo.

În sticlăria aceea care era una din cel mai mari din ţară, s-ar fi putu trage foarte bine şi tuburile componente ale panourilor solare moderne, cu atât mai mult cu cât maşina care trăgea tub de sticlă trăgea la data respectivă exact acelaşi tip de tub. Sticla din care sunt făcute tuburile de neon şi tuburile din componenţa panourilor solare este exact acelaşi tip de sticlă dură…

Iată un asemenea panou:

De fapt ca fost lucrător pe o asemenea maşină vă spun că un tub de acest fel are preţul de producţie cam de cinci ori mai mare decât un tub de lampă fluorescentă, asta datorită dimensiunii mai mari, a faptului că e format din două tuburi introduse unul în altul şi pentru că mai trebuie acoperit cu oxizi. Dar totul se face cu maşini şi costul de producţie e mic.

Şi chiar şi aşa, aduse de peste mări şi ţări aceste panouri solare au preţuri superumflate….

De unde ştiu şi acest lucru ? Iată că am să vă mai mărturisesc ceva. În urmă cu câţiva ani când m-am mutat în acest oraş, în aşa zisul „parc industrial” o porţiune din fosta întreprindere militară „Automecanica” care adăposteşte firme productive cu legături strânse cu „camarila portocalie” atunci exista o firmă mică, cu doar câţiva angajaţi, a unui chinez care importa direct de la el din ţară subansamblurile necesare construirii unor panouri ca cel de deasupra acestor rânduri, şi care făcea montajul aici vânzând apoi panourile în ţara noastră. Chinezului, la venirea sa i s-a permis instalarea în spaţiul pe care lucra, cu o chirie convenabilă, după care în numai doi ani a fost pur şi simplu izgonit din ţară de către conducerea oraşului … (am uitat să vă spun că oraşul meu e condus de un primar PDL).

La data respectivă, un panou aproape identic constructiv cu cel din imaginea de aici, era vândut de chinez cu preţul de 1200 lei în vreme ce pe piaţa românească oriunde în ţară cel mai ieftin panou de aceiaşi dimensiune, deci tot de 22 – 24 de tuburi costa 3500 – 4000 lei. Am cumpărat şi eu un panou de 22 de tuburi de la el şi am dat pe el 1007 lei.

Dacă chinezul a putut să-şi desfăşoare activitatea câţiva ani vânzând la acel preţ vă rog să mă credeţi că preţul de producţie al tuburilor este unul foarte mic…

Din momentul în care a demarat programul „casa verde” chinezului i-au fost impuse de către municipalitate şi de către proprietarii terenului nişte taxe atât de mari încât pur şi simplu omul ar fi fost nevoit pentru a se menţine în activitate, să mărească preţul peste cel practicat de restul pieţei din ţară… lucru ce ar fi însemnat pierderea oricărui client.

Am avut ocazia să stau de vorbă de mai multe ori cu el… A preferat să închidă afacerea şi să plece de unde a venit…

De aceea vă spun, ferm convins, că de fapt acest program intitulat „casa verde” nu este nici pe departe ceea ce se declară a fi ci este o altă modalitate de spoliere a cetăţeanului român şi a bugetului naţional…

Şi astfel nişte băieţi „deştepţi” după ce au distrus industria românească, în aşa fel încât să nu mai putem produce noi înşine cele ce avem nevoie, sub pretextul că le aduc ei de departe… se îmbogăţesc pe spinarea poporului român şi nu există nimeni care să-i tragă la răspundere pentru această trădare şi aceste hoţii…

Astfel acces la utilizarea energiei care ne vine gratuit de la soare în fiecare secundă pot avea doar o anumită categorie de cetăţeni şi de obicei aceştia nu sunt cei care ar avea cea mai mare nevoie de asta. Noi cei săraci rămânem în continuare sclavii unui stabiliment retrograd şi corupt…

De aceea am să vă propun aici o soluţie infinit mai ieftină şi care deşi nu are acelaşi randament ca panourile solare cu tuburi vidate, este suficient de bună pentru a ne asigura apa caldă gratuit chiar şi în zilele însorite de iarnă. Priviţi imaginea de mai jos:

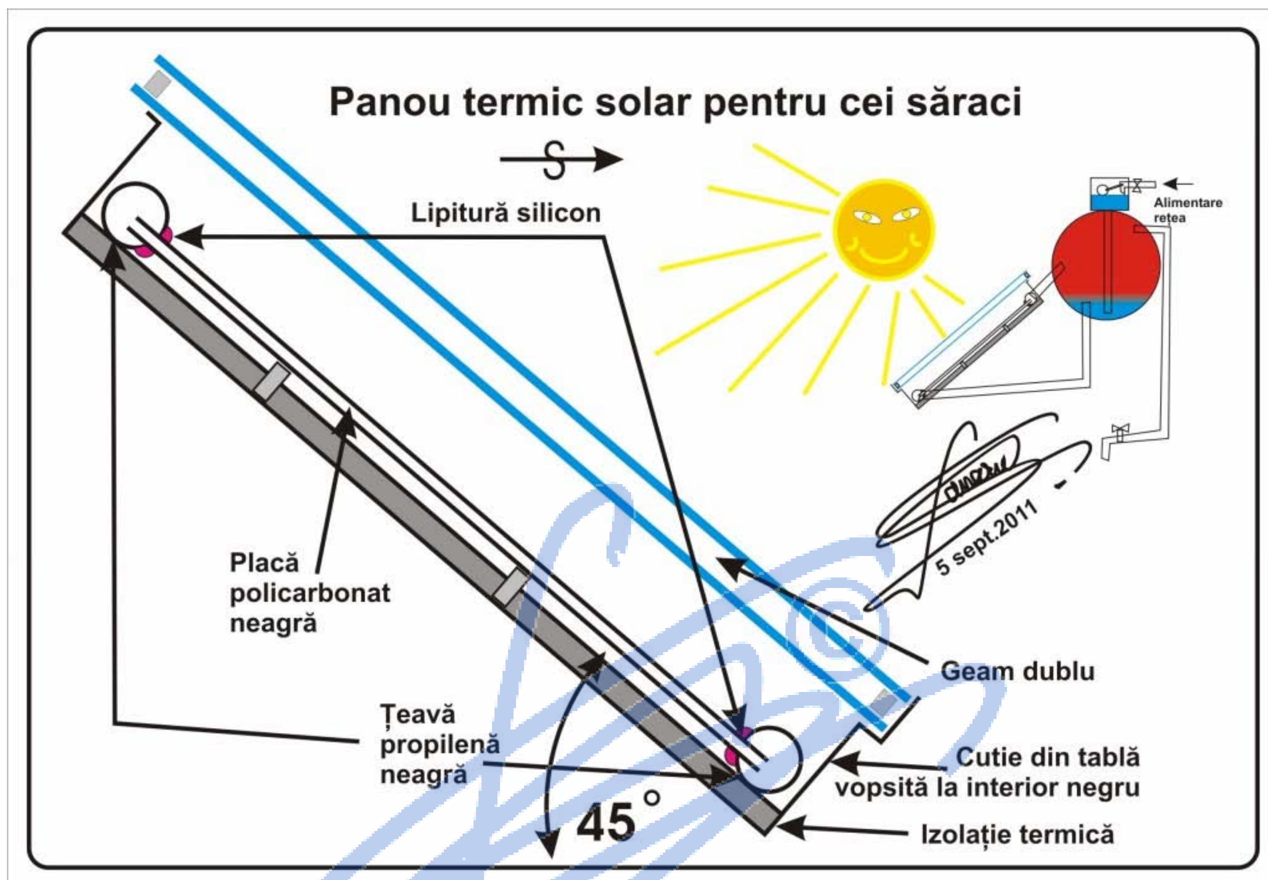

După cum se vede reprezintă o ţeavă din polipropilenă de culoare neagră în care intră o placă alveolată tot din polipropilenă neagră, placă foarte asemănătoare cu plăcile de policarbonat transparente sau de diferite culori ce se găsesc prin depozitele de materiale de construcţii. Placa de policarbonat este în principal destinată construcţiei de sere, pavilioane chioşcuri, acoperirii refugiilor pentru pietoni din staţiile de autobuze, etc. Ca urmare este şi aceasta destinată a sta în bătaia directă a soarelui fără a fi deteriorată de radiaţia solară. Pentru a obţine ceea ce e în imaginea de deasupra nu trebuie decât să cumpărăm o placă de policarbonat de culoare neagră (există unele translucide dar care au o culoare neagră). De asemenea se va cumpăra câte o bucată de ţeavă de polipropilenă cu diametrul de 32 mm cu lungimea mai mare cu 20 cm decât lăţimea plăcii de policarbonat.

Acestor ţevi li se vor conecta la capete conectori specifici. Pe diagonală aceşti conectori se vor astupa cu câte un dop făcut dintr-o placă rotundă din tablă sau plastic gros, intră perfect în conector. Pe lungime, ţevile vor fi decupate cu flexul suficient încât placa de policarbonat să intre puţin forţat în ţeavă. Se lipeşte apoi solid policarbonatul de ţeavă cu silicon, după care placa de policarbonat va fi vopsită cu o vopsea neagă rezistentă pe ambele feţe. În felul acesta obţinem cel mai simplu şi ieftin panou solar. Pentru a-i creşte însă randamentul putem să-l introducem într-o cutie de tablă cu pereţii izolaţi termic cu poliester expandat şi vopsiţi de asemenea negru şi peste

care să se afle un geam format din două foi de sticlă între care să fie vid sau un gaz inert. Pot fi pregătire de oricine se pricepe la geamuri termopan.

Întregul ansamblu ar trebui să arate cam aşa:

Intrarea apei în panou se face prin partea de jos iar ieşirea în diagonală pe sus. Schema generală a întregii instalaţii se vede în desenul mic din partea dreaptă sus. Pentru iarnă se poate înlocui apa cu un agent antigel, care să fie circulat prin bazinul de acumulare cu ajutorul unor serpentine.

Costurile de construcţie ale unui asemenea panou solar sunt cam la 10 – 20 % faţă de unul cu tuburi vidate de aceiaşi suprafaţă. Se va folosi sticlă transparentă normală (nu termopan !) foaia de sus de 6 mm iar cea de jos de 3 sau 4 mm. Poate fi folosită şi doar o foaie de 6 mm.

De aici se poate trage concluzia că eu nu sunt împotriva tehnologiilor cunoscute ca „regenerabile” aşa cum a înţeles cineva după ce mi-a citit cartea „Criza energetică – adevăr sau minciună”. Eu sunt împotriva faptului că ele, unele dintre ele având eficienţă scăzută, (de obicei fiind construite intenţionat cu randament scăzut) sunt vândute populaţiei la preţuri exorbitante… De aceea prefer să sfătuiesc cititorii să nu se încurce cu aceste tehnologii.

Ca să vă dau un exemplu. Un alternator ca cel din imaginea alăturată, de 1 KW destinat utilării unor microhidrocentrale, este comercializat de o firmă cu activitate în domeniu la preţul de peste 2500 de euro… ceea ce este o adevărată excrocherie…. Căci preţul lui de producţie e sub 400 de euro.

De aceea sfătuiesc cititorii să înveţe să-şi construiască singuri aceste dispozitive. Succes !

Articol scris azi 6 septembrie 2011 la ora 12 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

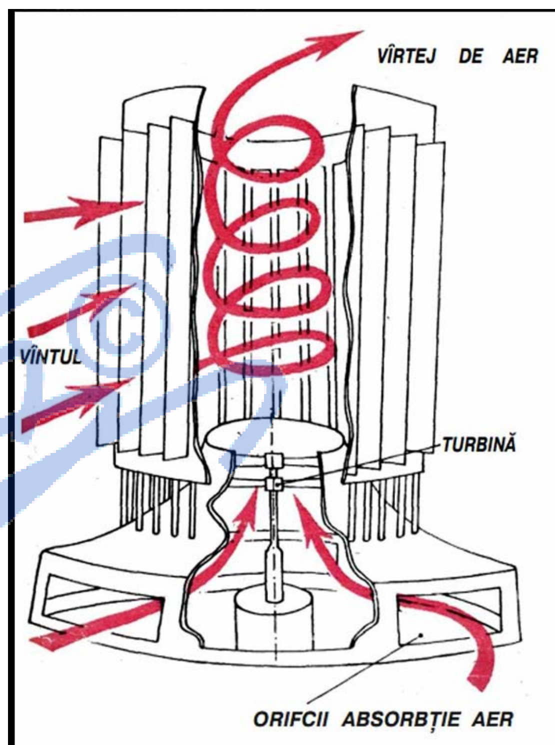
Şi tot de la soare…

A fost odată ca niciodată… că de n-ar fi…

Pe când eram încă copil în preumblările mele prin bibliotecile din oraşul unde locuiam am găsit o carte în care erau explicate pe înțelesul copiilor tehnologiile care azi sunt grupate în conceptul prea larg şi impropriu de energii regenerabile.

Din acea carte despre care spun şi-n articolul precedent, am aflat cum funcționează un panou termic solar – ce-i efectul de seră, cum se poate desaliniza apa de mare cu ajutorul soarelui, cum funcționează vreo două – trei tipuri de turbine eoliene, cum se preconizează a se exploata valurile mării şi multe alte chestii interesante, printre care şi cum funcționează un frigider cu amoniac…

Tot cam în acea perioadă am citit într-o revistă pentru copii următorul articol care avea şi o imagine sugestivă:

”

„Turbina tornado”

Este pe cît de cunoscută, pe atît de verificată de practică opinia potrivit căreia economisirea energiei reprezintă cea dintîi soluție pe calea reducerii consumurilor energetice, a diminuării costurilor şi a creşterii eficienței întregii activități economice. Practic, fiecare bec, fiecare maşină sau utilaj, folosite cu maximă grijă înseamnă o contribuție la marele efort al întregii țări de a se asigura independența energetică. Vă prezentăm cîteva soluții prin aplicarea cărora fiecare prieten al revistei „Start spre viitor" poate deveni un adept al economisirii energiei.

Turbina „Tornado" este o instalație care foloseşte forța vîntului cu un randament foarte ridicat putînd acționa generatoare de curent de puteri mari la dimensiuni relativ mici ale rotorului.

Instalația este formată dintr-un turn staționar, care cuprinde în interior, la bază, o turbină cu ax vertical.

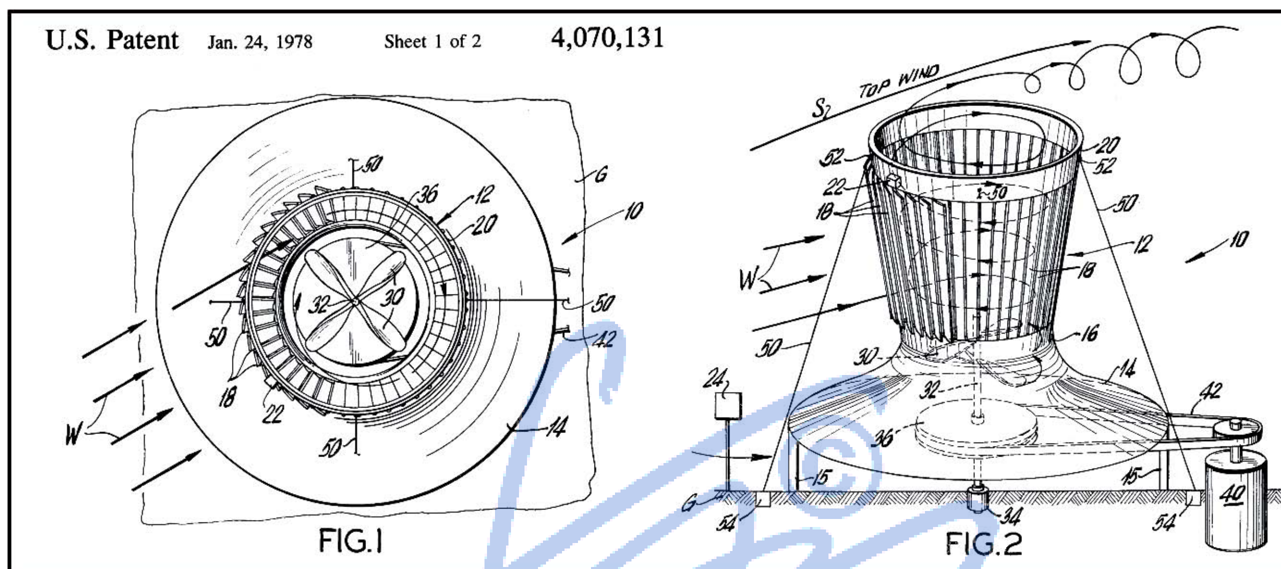
Pereții turnului au prevăzute deschizături ajustabile, care să fie deschise în partea din care suflă vîntul şi închise în partea opusă. Vîntul, intrînd în turn prin deschizăturile orientate spre el, se mişcă în vîrtejuri. Vîrtejurile duc la scăderea presiunii din interiorul turnului apărînd astfel o tendință de absorbție. La baza turnului sub palele turbinei exista guri de aer în legătură cu exteriorul, aerul este absorbit spre interior acționînd rotorul turbinei, după care iese prin partea superioară a turnului. Spre deosebire de motoarele eoliene convenționale, în care este implicat doar aerul ce trece prin zona activă măturată de palele rotorului, la instalația „turbinei Tornado" cantitatea efectivă de aer care acționează rotorul este de 35 de ori mai mare decît în zona frontală a turbinei. Deci pentru o aceeaşi viteză a vîntului, turbina din interiorul turnului poate livra o putere de 35 de ori mai mare decît o turbină similară aşezată în aer liber. Absorbția creată de vîrtejurile din interior măresc zona frontală efectivă a turnului, ducînd la captarea vîntului într-o zonă mai mare decît dimensiunile sale. În plus, curenții periferici ai vîntului, necaptați de turn, sînt antrenați în jurul său, creînd zone de presiune scăzută în partea opusă vîntului. Aceste zone depresionare ajută vîrtejul principal din turn să iasă afară, absorbind astfel şi aer din jurul construcției.

Randamentul maxim al turbinei „Tornado" se estimează la 59,3% (randament maxim posibil la o instalație eoliană, dar neatins de instalațiile convenționale). În această situație, pentru a obține o putere de 1 MW, ar fi suficientă o turbină cu diametrul de 2 m, în locul unui rotor convențional de 30 de ori mai mare.

Lucrarea este realizată din răşini poliesterice armate cu fibră de sticlă şi placaj de mesteacăn. Turbina a fost realizată la Casa pionierilor şi şoimilor patriei Reghin, jud. Mureş.”

Acum vreun an în căutările pe internet am găsit printre cele multe brevete de invenţii pe care le-am adunat şi brevetul american cu numărul 4070131 din data de 24 ianuarie 1978, acordat inventatorului James T. Yen şi intitulat… „Tornado-Type Wind Turbine”

Nici nu vă închipuiţi cât am fost de încântat citind acest brevet ! Iată imaginile din cadrul lui:

Dar să ne întoarcem la trecut…

După terminarea liceului am fost repartizat să lucrez la AESCL Târgovişte (Asociaţia Economică de Sere pentru Cultura Legumelor) una din cele mai mari sere din ţară, care fireşte că în acest moment nu mai există… A fost falimentată şi ulterior vândută unor afacerişti veroşi, ce aveau legătură cu fostul director, care după ce au vândut la fier vechi peste trei sferturi din sere, cu banii obţinuţi au înfiinţat o mică firmă pentru cultura florilor şi arbuştilor şi fireşte că acum trăiesc boiereşte … plini de bani cu maşini scumpe şi cu vile mari…

E o poveste interesantă cu falimentarea acestor sere. Aceste sere primeau agent termic de la Termocentrala Doiceşti. În anii de după 1989 s-a întrerupt colaborarea cu termocentrala tocmai în scopul justificării falimentării. Mă durea sufletul de ce se întâmpla cu serele aceste în care lucrasem şi care erau foarte noi – fuseseră construite în timpul copilăriei mele, şi am mers la directorul de atunci al acestor sere cerându-i să nu le închidă. Mi-a spus că nu are ce face pentru că nu are agent termic. I-am propus să construiască nişte generatoare de biogaz. Materialul vegetal necesar unor asemenea generatoare era chiar mult prea mult. M-a dat pe uşă afară pur şi simplu…

De fapt dacă s-ar fi dorit continuarea activităţii acestor sere, prin construirea unor generatoare de biogaz serele şi-ar fi asigurat căldura de peste iarnă din materialul vegetal rămas din culturile de pe tot anul…

Falimentarea şi distrugerea celor peste 100 ha de sere s-a făcut cu intenţie criminală clară…

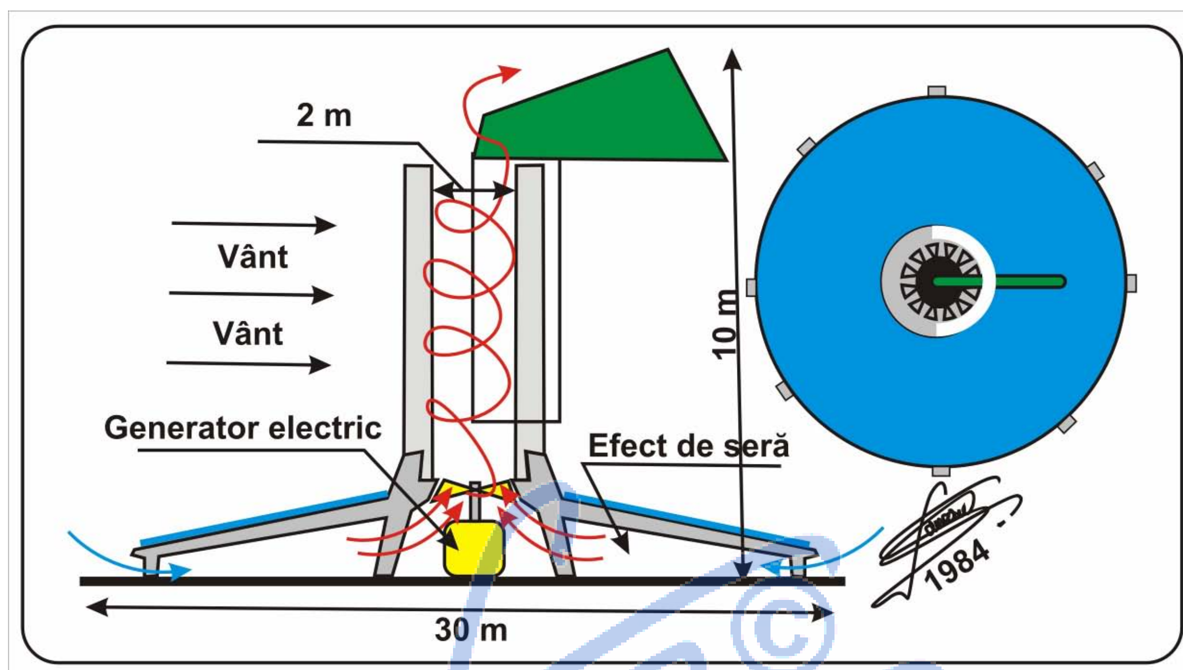
Acest director ulterior a devenit pentru o perioadă şi primarul oraşului Târgovişte…

Lucrând la aceste sere am înţeles pe deplin ce înseamnă efectul de seră. Pe timp de vară sub bătaia directă a soarelui aerul în interior ajungea uneori la peste 50 de grade. Dacă nu s-ar fi intervenit cu măsuri de aerisire căldura ar fi ajuns categoric foarte mare.

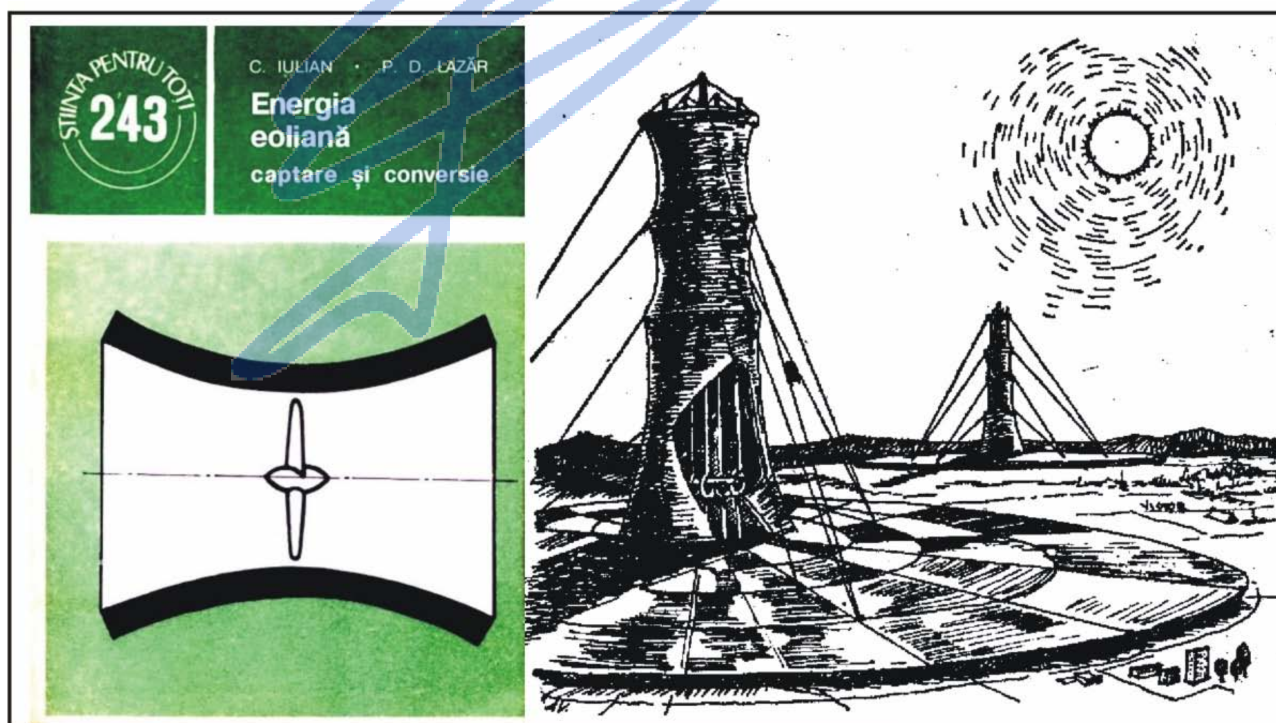
Îmi amintesc apoi că în concediul din timpul stagiului militar amintindu-mi de turbina Tornado despre care citisem în copilărie şi de căldura ce se adună în spaţiul de sub geamurile serelor am conceput următorul generator eolian care este o combinaţie între o seră circulară şi turbina Tornado. Deşi schiţa de atunci nu o mai am îmi amintesc perfect că am făcut-o în acel

concediu căci am avut-o la mine la întoarcerea din concediu şi mi-a fost distrusă de un coleg de armată…

Iată cam ce am conceput eu atunci:

După revenirea din armată am cumpărat dintr-o librărie o altă carte interesantă. Iat-o în partea stângă a imaginii de mai jos.

Cartea a părut în anul 1985. De aici am putut afla cam tot ce se putea şti atunci despre bazele ştiinţifice ale captării energiei eoliene. Am fost surprins de faptul că în toată această cărticică nu se pomenea nimic despre turbina despre care citisem cu nişte ani în urmă în revista pionierească „Start spre viitor”.

În schimb am găsit acolo o propunere a unui inginer german din Stutgard. Imaginea din partea dreaptă este propunerea lui, care constă în construirea unor sere circulare în centrul cărora să se afle câte un turn pe unde aerul cald să poată evada. În acel turn se plasează generatorul electric care va fi acţionat de turbine acţionate de mişcarea aerului potenţată atât de efectul de seră cât şi de cel de tiraj natural al coşului. Era o confirmare nesperată a fiabilităţii ideii mele din timpul armatei.

Deşi au trecut mulţi ani de atunci, o căutare pe internet şi o eventuală adresare la orice firmă care se ocupă cu realizarea sau comercializarea de instalaţii eoliene, ne va dezvălui faptul că nici turbina tornado nici ideea germanului din Stutgard nu sunt cunoscute…

Întreb retoric: Oare de ce ?

Eolienele comercializate în prezent de marea majoritate a producătorilor de asemenea echipamente abia dacă ajung la jumătate din randamentul unei turbine Tornado.

Şi în plus sunt şi exorbitant de scumpe…

Acum vreo câţiva ani am găsit o „posibilă” explicaţie a faptului că turbinele tornado nu sunt nici cunoscute nici utilizate. Tot pe o pagină de internet am întâlnit o referire la o lege care ar interzice folosirea lor pe tot cuprinsul Statelor Unite pe motiv că prin funcţionarea lor creează turbulenţe majore în straturile de aer până la mari înălţimi deasupra lor ceea ce poate perturba traficul aerian…

Oare acesta să fie adevăratul motiv ?... Tot întrebare retorică, deoarece niciodată vreo instalaţie făcută de om nu va putea atinge un asemenea grad de putere în funcţionare încât să fie responsabilă de asemenea fenomene.

De fapt eficienţa şi fiabilitatea unor turbine de tip tornado este mult peste ce se acceptă de către anumite cercuri industrial bancare actuale…

O turbină tip tornado suprapusă unei sere aşa cum am gândit eu în tinereţe ar putea ajunge lejer la puterea de câteva sute de MW ceea ce înseamnă puterea unei hidrocentrale de dimensiuni medii…

Şi în plus ar putea fi construită destul de uşor căci nu necesită investiţii spectaculoase…

Credeţi că ar permite cercurile care controlează producerea şi distribuţia energiei electrice ca o persoană să aibă în curte o centrală electrică atât de puternică ?...

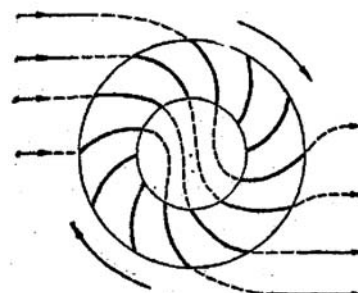

Fig. 18. Captator Lafond.

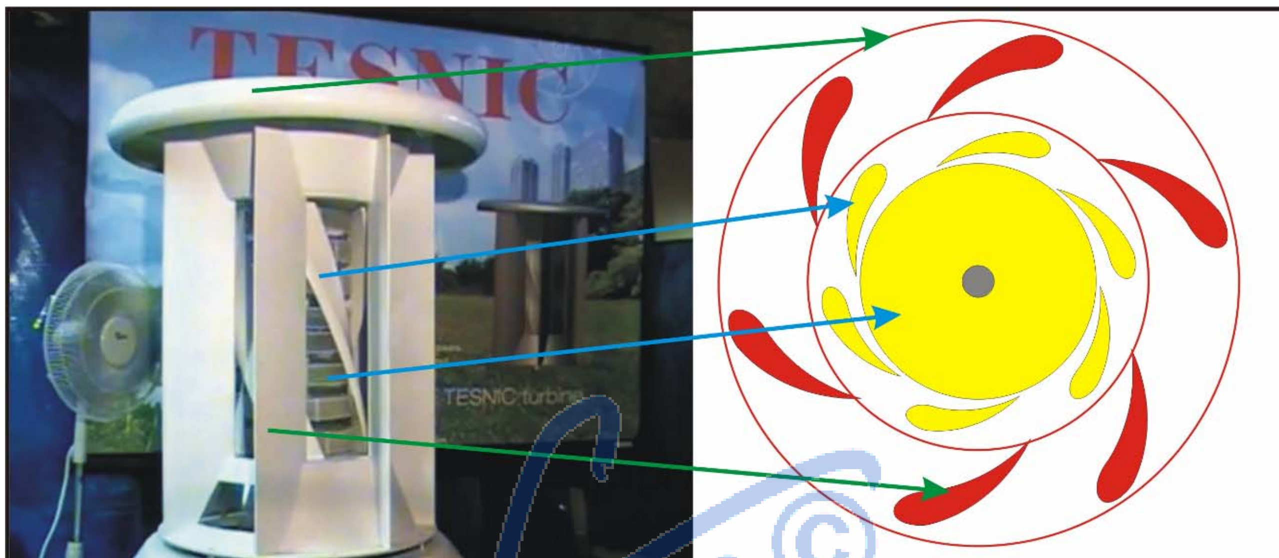
Asta nu înseamnă că un particular nu poate să-şi construiască o centrală tip tornado de dimensiuni minuscule care să-i poată asigura necesarul energetic al casei – adică vreo 20 – 30 KW.

În această idee am să vă prezint aici o altă turbină eoliană extraordinar de eficientă, care de asemenea nu este prea cunoscută pe plan mondial. E vorba de turbina concepută de o firmă canadiană, turbină numită „Tesnic”

Tesnic este combinaţia dintre un captator Lafond şi o turbină Tesla. Vă amintiţi cei care aţi mai citit despre funcţionarea turbinei Tesla de faptul că aceasta fiind construită doar din pachete de discuri suprapuse la distanţă foarte mică poate fi acţionată de orice fluid, fie el lichid sau gaz, distanţa între discuri depinzând de vâscozitatea fluidului care o acţionează. Prin faptul că nu are pale, ci discurile se rotesc datorită forţei de aderenţă la suprafaţă a fluidului, (capilaritate) această turbină este extrem de eficientă.

Turbina canadiană este formată din mai multe pachete de discuri care sunt fixate solidar pe acelaşi ax. De asemenea în exteriorul lor prinse la capete de două discuri mai mari sunt şase pale verticale cu profil clasic de aripă care se înşurubează în jurul discurilor pe un arc de cerc de 60 de grade. Fiind fixate pe acelaşi ax cu discurile aceste pale după ce sunt împinse de aer, acesta la părăsirea bordului de fugă al lor, în loc să se piardă pătrunde între discuri pe care le acţionează în continuare. Astfel aerul care străbate turbina acţionează aproape simultan asupra a două tipuri de organe active ceea ce măreşte eficienţa captării. În plus partea fixă a turbinei, carcasa ei este concepută la fel de ingenios. Deasupra şi dedesubtul rotorului turbinei carcasa are formă tronconică. Partea de jos este un trunchi de con cu baza mare jos iar partea superioară un trunchi de con cu baza mare sus. Între aceste trunchiuri de con sunt fixate tot şase aripi verticale, de astă dată drepte, care au rolul de a capta aerul din jurul turbinei şi a-l conduce spre rotor.

Iată deci cum arată turbina Tesnic, o turbină iarăşi foarte puternică şi uşor de construit. În schiţa din dreapta cu roşu am reprezentat partea fixă a turbinei iar cu galben partea mobilă adică rotorul ei. Iar cu săgeţi verzi şi albastre am arătat corespondenţa între imagine şi elementele din schiţă.

Fiecare pachet de discuri are cam 20 de discuri aflate la cca. 1 mm unul de altul. Această turbină funcţionează cu un randament extraordinar de ridicat, fiind pusă în mişcare doar de simple adieri de vânt şi lucrează practic perfect la orice viteză a vântului.

Fireşte că este comercializată în prezent doar de firma care a conceput-o dar m-aş mira ca peste douăzeci de ani să poată fi văzută şi în altă parte decât în câteva regiuni din Canada….

Celor care doresc să experimenteze o asemenea turbină le dau sfatul de a o construi cumva de o altă formă pentru a nu putea fi acuzaţi de încălcare a drepturilor de autor adiacente brevetului de invenţie.

E suficient ca baza şi vârful ei să nu mai aibă formă tronconică, pentru ca aspectul ei să se modifice şi deci ea să nu se mai încadreze în specificaţiile brevetului.

Eu propun spre exemplu următoarea formă:

Oricum ar fi dacă noi, cei interesaţi de economisirea energiei, sau de sănătatea planetei nu suntem ajutaţi de către oficialităţile planetei în demersul nostru, nu ne împiedică nimeni să încercăm să apelăm la tehnologii eficiente produse cu propriile noastre mâini.

Nu înseamnă că dacă un colector sau un orice alt tip de dispozitiv nu este produs în serie de fabrici, pentru că contravine intereselor veroase ale unor potentaţi, noi ceilalţi nu putem să ni-l manufacturăm. În fond chiar dacă drepturile omului pe această planetă au ajuns a fi aproape nişte concepte pur teoretice, încă nu am ajuns atât de rău încât să fim împiedicaţi să colectăm energia solară în propria noastră curte cu tehnologie făcută de propriile noastre mâini…

Dar dacă vom continua să fim pasivi se va putea ajunge şi acolo !....

Nu uitaţi vorba spusă de Edmund Burke :

„Pentru ca răul să triumfe este suficient ca cei buni să nu facă nimic”

Articol scris azi 28 septembrie 2011 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Cea mai eficientă sobă !...

Aşa cum am mai spus, în anumite cercuri de potentaţi există interesul, de cele mai multe ori neştiut, ca noi, cei mulţi să nu avem cunoştinţă şi nici acces la tehnologiile menite a ne uşura viaţa şi în general suntem forţaţi să utilizăm tehnologii ineficiente, scumpe şi periculoase din care însă ei, acei potentaţi nu au decât de câştigat.

În acest joc murdar suntem antrenaţi încă de mici prin felul cum suntem crescuţi şi educaţi de părinţi, de sistemul oficial de învăţământ, de societate în general…

De multe ori, integraţi fiind în acest fel societăţii care face din noi nişte aserviţi unor interese veroase, noi înşine ne punem beţe în roate unii altora în drumul nostru firesc spre progres, spre mai bine.

Acum ceva timp (cam doi ani) citind un articol despre cea mai nouă invenţie românească în materie de centrale termice, şi anume centrala termică pe peleţi „EcoHORNET” am remarcat un anumit ton dezaprobator în acele rânduri. Se spunea acolo că deşi această centrală termică este cea mai eficientă şi cea mai modernă centrală din câte există în prezent în lume, ea este achiziţionată preponderent de către germani şi alţi occidentali din ţări dezvoltate, în vreme ce nimeni din România nu pare interesat de ea.

Centrala termică respectivă a fost inventată de doi fraţi Aurel, de 62 de ani, şi Iuliean Hornet, de 60 de ani, un doctor inginer şi un economist din Brăila.

Se spunea cu reproş faptul că sunt mii de centrale cumpărate de germani în vreme ce în ţara noastră nu a fost achiziţionată decât de vreo 20 de mari bogătaşi.

Nu mi-a plăcut de loc tonul şi nu l-am putut înţelege cu atât mai mult în momentul în care am văzut preţul unei asemenea centrale – un preţ ce face piruete elegante în jurul sumei de 5000 de euro…

Orice român sărac cu scaun la cap preferă să ardă în continuare lemne furate din pădure în soba lui din teracotă, din cărămidă sau din burlan de metal, decât să se gândească măcar că ar putea vreodată să cumpere o asemenea centrală…

Păi, cel puţin într-o mare parte a zonelor rurale din ţară, cu banii pe care cei doi brăileni îi cer pe soba lor, lumea-şi cumpără casă…

Şi poate nu ar fi revoltătoare pretenţia lor dacă centrale termice pe combustibil solid care funcţionează pe acelaşi principiu pe care funcţionează şi centrala lor nu ar fi comercializate de diferite firme din domeniu cu preţuri de până la zece ori mai mici.

Şi totuşi, veţi spune trebuie să fie ceva cu această centrală… Da este.

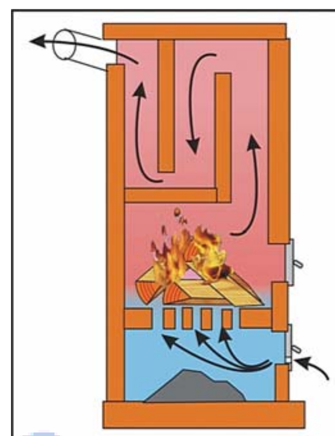
Este în întregime automatizată şi mai ales este astfel construită încât arderea este completă şi ca urmare nu mai apare necesitatea instalării unui coş de fum. Dar acest lucru este un lucru aproape normal pentru sobele cu ardere completă. Centralele termice pe combustibil solid cu ardere completă care se găsesc în mod curent în comerţ au coş de fum doar pentru eliminarea fumului degajat în procesul de iniţiere a arderii, în rest acestea nu mai produc fum.

Găselniţa celor doi brăileni este deci aceea de a face cumva ca fumul rezultat la pornirea centralei să fie reintrodus în focar.

În rest orice centrală termică modernă cu combustibil solid este automatizată şi prezintă aceleaşi garanţii de siguranţă ca şi orice centrală termică pe gaze sau pe curent electric.

Dar să vedem cum are loc arderea unui buştean de lemn. De obicei orice sobă din cele pe care în general le cunoaştem toţi, are începând de jos în sus, următoarele părţi componente:

- un cenuşar care este camera unde se adună prin cădere gravitaţională resturile rămase în urma arderii,
- camera de ardere, unde lemnele sau celelalte materiale combustibile ard,
- canalele de aer cald sau fumurile, care au diferite configuraţii mai simple sau mai complicate şi sunt constituite de traseul fumului prin sobă până la ieşirea spre coşul de fum,
- coşul de fum destinat evacuării în afara clădirii a fumului şi a gazelor toxice rezultate în urma arderii

Într-o sobă normală traseul aerului care întreţine arderea are un drum vertical, de jos în sus, şi e următorul: aerul pătrunde spre camera de ardere prin uşa cenuşarului, prevăzută de obicei cu fante, şi de acolo urcă spre camera de ardere pentru a întreţine arderea. Dar datorită faptului că acest aer este rece până la a ajunge la flacără pentru a o întreţine, el răceşte combustibilul solid respectiv. Căci, într-o sobă normală arderea are loc la partea superioară a combustibilului. Astfel un buştean aflat într-o sobă normală deşi arde de sus în jos, flacăra este totdeauna deasupra zonei de ardere iar buşteanul se află în zona rece a sobei.

Asta face ca totdeauna flacăra să atace o porţiune de buştean rece. Iată cu săgeţi traseul aerului printr-o sobă normală.

Acest traseu face ca niciodată flacăra să nu atingă 500 de grade indiferent de tipul de combustibil solid folosit.

Această temperatură este o temperatură mică de ardere care duce la o ardere incompletă a combustibilului solid, fapt ce are ca rezultat o mare cantitate de reziduuri nearse. Aceste reziduuri sunt: cenuşa, funinginea (funinginea este componenta solidă principală a fumului) monoxid şi dioxid de carbon precum şi alte gaze toxice. Toate aceste reziduuri nearse sunt de fapt carbon rezidual, carbon care după cum ştim poate arde. Deci o concluzie firească este că ar trebui să existe o modalitate de a arde şi aceste reziduuri. Această modalitate chiar există şi este cunoscută de foarte mult timp, încă dinaintea inventării primului autoturism.

Ce are primul autoturism cu sobele ? – aţi putea întreba.

Ei bine are căci atât prima locomotivă cât şi primul autoturism funcţionau cu combustibil solid, adică cu lemne şi mai târziu cu cărbuni. Pentru ca arderea să fie o ardere completă, de mare randament, primul lucru care se impune este pe lângă o bună uscare a combustibilului, o preîncălzire a acestuia.

Acest lucru se poate face prin inversarea sensului de circulaţie a aerului, astfel încât el să pătrundă în sobă pe sus, pe deasupra flăcării, unde s-ar încălzi, şi fierbinte fiind ar coborî încălzind combustibilul. Acest lucru fireşte pare mai uşor de spus decât de făcut. De aceea nici nu au existat până de curând sobe de acest tip. Este o luptă atât împotriva mişcării normale a aerului cald care are tendinţa de a urca cât şi a gravitaţiei. Totuşi sobele eficiente sunt construite în aşa fel încât mişcarea aceasta „nefirească" a aerului chiar să se petreacă.

Prin acest procedeu de alimentare a flăcării cu aer are loc un proces crucial care duce la arderea completă a combustibilului solid. Este un proces complex ce are loc în două faze. Una este o preîncălzire a combustibilului, o uscare a lui forţată. Dar întru-cât această uscare are loc în spaţiul închis din sobă, vaporii rezultaţi, care sunt la rândul lor puternic inflamabili se auto-aprind, şi odată cu această autoaprindere fac să ardă şi restul de reziduuri solide rezultate în urma arderii primare, adică cenuşa şi funinginea sunt din nou arse. Acest proces poartă numele de gazeificare, iar sobele care funcţionează pe acest principiu sunt sobe cu ardere inversă sau sobe cu gazeificare. Cu alte

cuvinte reziduurile rezultate în urma arderii primare împreună cu vaporii rezultați din aceasta se transformă în gaze puternic inflamabile.

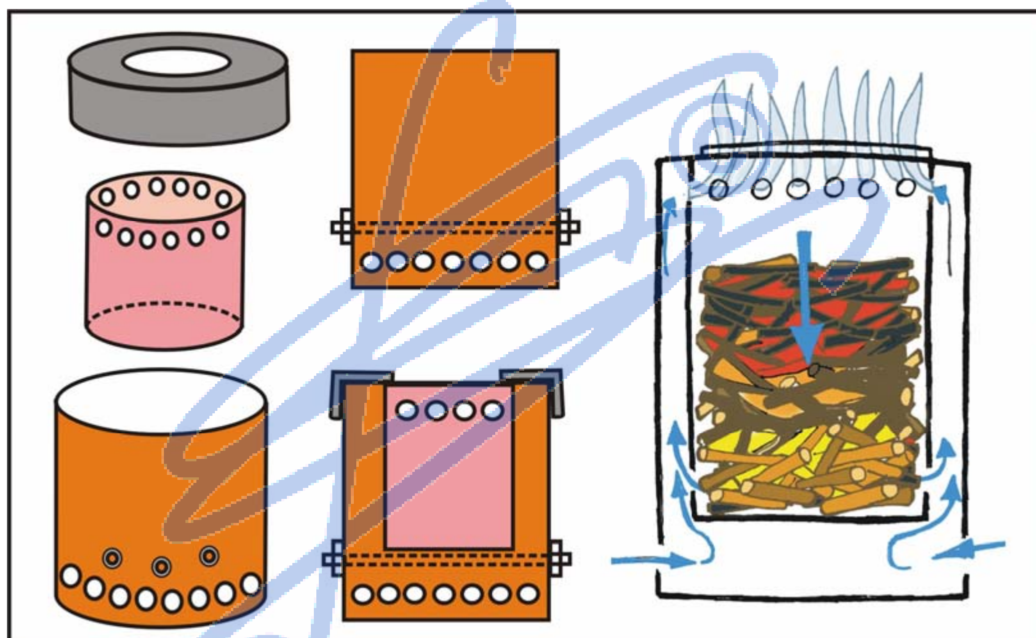
Procesul are ca rezultat o ardere de înaltă temperatură – care poate chiar depăşi uneori 1000 de grade – de aproximativ patru ori mai eficientă decât arderea dintr-o sobă normală, şi se petrece la nivelul inferior celui în care se află buştenii sau cărbunii.

De aceea sobele gândite special pentru acest tip de ardere au o a treia cameră interpusă între cenuşar şi camera de ardere , care poartă numele de cameră de gazeificare.

Arderea în aceste sobe, după aprindere, are doar o foarte scurtă durată ca ardere normală cu flacără deasupra lemnului, după care flacăra îşi schimbă direcția arzând în jos spre dedesubtul lemnelor acolo unde atmosfera încărcată cu aer cald şi cu gaze este mult mai inflamabilă…

Astfel prin acest procedeu de ardere, o sobă de teracotă de doi metri cubi poate fi lejer înlocuită de o sobiță cu ardere inversă (sau cu gazeificare) de doar jumătate de metru cub.

În urma acestui tip de ardere nu mai rezultă fum, nu mai rezultă gaze toxice, temperatura de ardere este de două – trei ori mai mare, şi timpul cât are loc aceasta este de patru ori mai mare – deci economie de combustibil, şi eficiență crescută. Şi oricât ar părea de ciudat o asemenea sobă este destul de uşor de construit. Iată:

După cum se vede, se foloseşte un cilindru care are fund – poate fi o găleată metalică dreaptă, căreia i se dau în partea de jos aproape de fund găuri de jur împrejur. Deasupra acestor găuri se va monta un grătar pus pe mai multe tije transversale. Peste acest grătar vine aşezat un al doilea cilindru cu diametru mai mic care însă nu mai are capace, căruia i s-au dat de jur împrejur găuri, însă la partea superioară. Peste aceşti doi cilindri se va aşeza un inel care să acopere spațiul dintre ei. Restul e simplu de înțeles din desenul din partea dreaptă a imaginii. Pornindu-se de la acest principiu, această sobiță poate fi integrată într-o construcție din teracotă care să aibă rol de acumulator de căldură. Se poate folosi şi asemenea candelei din articolul precedent, aşezându-se deasupra ei mai multe ghivece de teracotă, sau o carcasă mare din fontă, sau orice tip de acumulator de căldură ne putem imagina.

Această sobiță atinge temperaturi foarte mari de ardere şi nu scoate decât foarte puțin fum în primele două trei minute de ardere (fum care poate fi reținut cu succes în acumulatorul de căldură folosit). Arderea este completă, dintr-un kg de lemn care arde timp de câteva ore, rezultă câteva zeci de grame de cenuşă…

Succes celor interesați !

Articol scris azi 29 septembrie 2011 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Un alt fel de MEG

Aşa cum am scris în introducere am primit câteva scrisori de la un pensionar, doctor în electronică, care printre altele mă întreba : **ce înțeleg eu prin sistem deschis ?** Această întrebare a lui mi-a dovedit că de fapt el nu-mi citise cărțile în întregime înainte de a mă acuza de cele ce le povestesc în introducere.

Am să vă transcriu aici răspunsul pe care i l-am trimis la această întrebare:

… Dacă ați fi reuşit să citiți cartea mea complet poate că ați fi înțeles… eu repet, nu sunt un om de ştiință, deci probabil că pentru un om de ştiință e greu să înțeleagă exprimarea unui om simplu cu studii medii care transpune nişte concepte ştiințifice greu de înțeles uneori chiar şi pentru specialişti, în explicații pe înțelesul oricărui „prost”…

Deci sistemul deschis în privința lucrurilor tehnologice… După cum scriu şi în volumul 1 la pagina 109, să luăm cel mai cunoscut şi uşor de înțeles dispozitiv electronic anume transformatorul electric. Ca sistem închis acesta cedează în secundar mai puțină energie decât a primit în primar din cauza pierderilor datorate încălzirii, frecărilor, etc. … indiferent dacă e ridicător sau coborâtor de tensiune. Acest fapt e impus de legile termodinamicii, nu ?

Bun, dar el funcționează prin transferul energiei de la o bobină spre cealaltă prin intermediul câmpului magnetic indus de primar în miez.

Pentru ca energia din secundar să fie mai mare (ceea ce normal că e imposibil !) atunci ar trebui ca din exteriorul transformatorului să vină un surplus de energie.

Aceasta poate veni doar într-un singur fel : prin contactul dintre miezul transformatorului cu un magnet permanent şi atenție ! – aici intervine surpriza… şi creşterea frecvenței de lucru a transformatorului… căci creşterea frecvenței este în mod normal un factor de optimizare a randamentului… (dar creşterea frecvenței nu se poate face la un transformator obişnuit el primind frecvența rețelei… de aceea au apărut sursele de alimentare în comutație, pe care eu ca specialist în depanarea calculatoarelor le cunosc căci toate sursele pentru calculatoare sunt surse în comutație… Deci lăsăm deoparte creşterea frecvenței şi ne legăm doar de magnetul permanent….

Acest contact dintre miezul transformatorului şi magnet, va face ca liniile de câmp induse de primar să se însumeze cu cele ale magnetului permanent şi curentul indus în secundar va fi mai mare (fie în tensiune fie în intensitate funcție de cum este bobinat secundarul, dar în mod categoric mai mare…

Fireşte că bobinarea secundarului luându-se în calcul o putere furnizată mai mare decât cea din primar va face imposibilă funcționarea transformatorului fără ajutorul acelui magnet…

Astfel transformatorul dintr-un sistem închis a devenit unul deschis.

Acest tip de transformatoare este cunoscut de mult de către specialişti în electronică şi electricitate, dar nu este cunoscut de către marele public, nu se predă în şcoli şi mai ales… nu este folosit... Primele transformatoare de acest tip, după ştiința mea, au fost inventate prin anii 70 ai secolului trecut şi în general sunt cunoscute ca „Transformatoare parametrice”.

Acum dacă am lămurit cum poate primi transformatorul mai multă energie decât se injectează în primar, să vedem cum face schimb de energie cu mediul… Păi energia pe care a primit-o din exteriorul său, de la magnet însumată cu ceea injectată în primar, … va fi cedată înapoi mediului atunci când această energie din secundar, mai mare decât cea din primar va fi livrată… să spunem către un consumator rezistiv… deci va încălzi mediul ambiant.

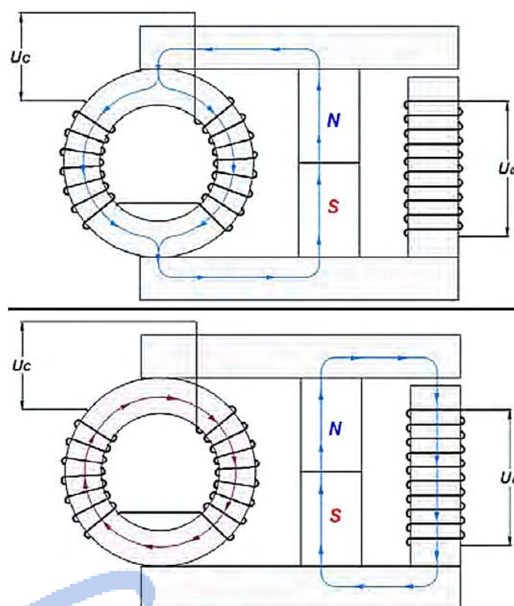
Astfel este posibil ca prin intermediul unui asemenea tip de transformator să preluăm de la rețea… să spunem 500 W şi să alimentăm un calorifer electric de 1500 W.

Randamentul transformatorului ca sistem de sine stătător rămâne acelaşi, dar coeficientul lui de performanță va fi triplu… Şi avem un dispozitiv tehnic care ca ansamblu împreună cu magnetul încalcă legile termodinamicii fiind un sistem deschis, dar fără magnet se supune lor fiind un sistem închis.

Acest lucru cred că sunteți de acord cu mine că nu convine mahărilor care stăpânesc sistemul internațional energetic… Păi dacă fiecare cetățean ar avea în casă un asemenea transformator consumul de la rețea ar fi mult mai mic, facturile ar fi mai mici… iar câştigul lor ar scădea… iată

deci cum se întrevede una din miile de aspecte ale acelei conspirații globale în care dumneavoastră nu puteți crede…

Când am descris în primul volum la pagina 109 cele ce tocmai le-am scris în paragraful precedent am explicat principiul care stă la baza funcționării generatoarelor electrice fără mişcare.

MEG-ul (Motionles Electric Generator) care a fost inventat prin 2002 de un colectiv condus de colonelul Thomas Bearden, este un dispozitiv care funcționează la frecvențe ridicate, miezul lui fiind făcut din ferite speciale. MEG-ul nu poate funcționa la frecvența de 50 sau 60 de hertzi a rețelei, dar există alte dispozitive asemănătoare care o pot face.

Unul din ele este cel pe care-l voi prezenta în continuare.

Ceea ce vedeți în imaginea alăturată se numeşte INCOMP ceea ce e un acronim pentru „Integral Comutator of Magnetic Fluxes” dispozitiv inventat de cetățeanul Valeri Ivanov din Elin Pelin Bulgaria.

Pe pagina de internet a acestuia numită „Delta-V Energy” acest dispozitiv este prezentat în felul următor:

Delta- V Energy

The device we propose is made on the basis of a INCOMP commutator. It is an electric power booster (PB) to be installed at the outlet of any source of electric power or at the inlet of the power source for a power consumer. It increases the power and the capacity of the electric power source 2-3 times or more, and, respectively, it reduces the power consumtion of the user 2-3 times or more.

„Dispozitivul pe care-l propunem, este făcut pe baza comutatorului INCOMP. Este un amplificator de putere electrică (PB) care poate fi montat la ieşirea oricărei surse de energie sau la branşamentul oricărui consumator. El va ridica capacitatea sursei energetice de 2 – 3 ori, respectiv va reduce consumul energetic de 2 – 3 ori. Poate fi instalat pe orice tip de sursă de energie : baterii fotovoltaice, turbine eoliene, generatoare Diesel, hidrocentrale sau baterii, etc.

Datorită compactității sale, poate fi folosit pentru orice tip de mijloc de transport – transport rutier, în aer, pe apă, sau submarin, etc., crescând capacitatea vehiculului de 2 – 3 ori în funcție de necesități.

Prețul kilowattului de energie instalat variază de la 1000 la 1500 – 2000 euro, depinzând de puterea instalată şi de destinația consumatorilor astfel încât aceştia să funcționeze în condiții optime.

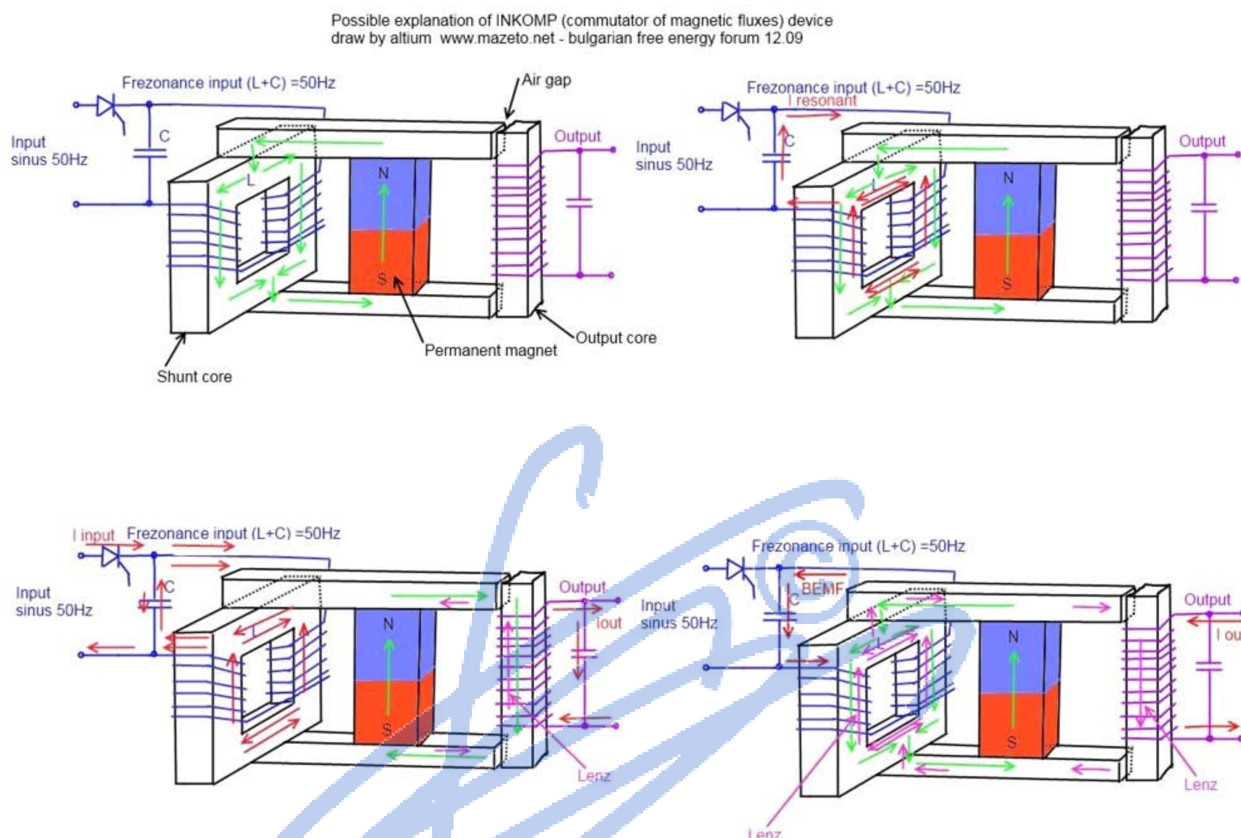
Întreținerea amplificatorului de putere este redusă la minim, de fapt practic lucrările de întreținere nu sunt necesare, perioada de funcționare a lui fiind de circa 30 de ani.

Principiul transformării de putere folosit pentru amplificatorul de putere este de aşa natură că nu există efecte periculoase asupra mediului şi nu sunt de fapt nici un fel de efecte.

Nu au fost detectate nici un fel de radiații sau efecte periculoase.

Amplificatorul de putere bazat pe INCOMP este un dispozitiv minunat, compact şi foarte eficient în a vă ajuta să vă rezolvaţi problemele energetice.”

Şi iată aici o altă imagine în care vedem schematic cum arată acest amplificator de putere:

După cum se poate vedea este un transformator care are o bobină împărţită în două jumătăţi egale pe un miez pătrat, dreptunghiular sau rotund, care este bobina de comandă. Între jumătăţile acestei bobine, în contact cu miezul este atât jos cât şi sus câte un braţ care încadrează un magnet permanent. În capetele acestui braţ, se montează un altul de legătură care poartă bobina de ieşire.

După cum se poate vedea aceste electromagnet de inducţie care preia oscilaţiile câmpului magnetic însumat dintre magnet şi bobina de comandă nu este în contact direct cu cele două braţe ci se află la o distanţă minusculă în care atenţie trebuie să fie aer. (1 mm care poate fi asigurată un distanţier mic din plastic în forma unei cutiuţe minuscule cu înălţime de 1 mm şi fără capace se poate face din izolaţia unui cablu electric).

Întregul miez este construit din tole normale de transformator de reţea, (ferosiliciu sau miumetal). Frecvenţa de lucru după cum se vede este de 50 Hz.

Conform explicaţiilor de pe pagina de internet acest transformator parametric este destinat a lucra cu orice sursă de energie, chiar şi cu cele de curent continuu. Pentru această situaţie există tiristorul şi condensatorul de la intrare. Tiristorul va fi comandat de un oscilator simplu fie cu tranzistor fie cu c.i. 555. În cazul folosirii cu o baterie auto, bobina de comandă se va calcula şi construi pentru tensiunea şi puterea pe care o poate furniza bateria iar bobina de ieşire se va calcula şi construi la tensiunea de 220 V pentru o putere de trei ori mai mare decât cea din bobina primară sau de comandă. Din această tensiune se va putea apoi alimenta atât consumatorul cât şi un încărcător pentru baterie.

În cazul folosirii ca amplificator de putere pentru tensiunea de reţea, se renunţă la condensatorul şi tiristorul de la intrare iar bobina de comandă se va calcula şi construi pentru 220 iar cea de ieşire pentru aceiaşi tensiune dar pentru un curent de trei ori mai mare.

Şi pentru cei care mi-au citit volumul trei „Întoarcerea la natură” probabil că-şi mai amintesc de transformatorul prezentat acolo la paginile 80 şi 81, care era tot un amplificator de putere. Pentru cei care nu au citit acel volum am s-l prezint aici din nou:

Cei care aţi citit volumul 1 al acestui ciclu, probabil că acum v-aţi gândit la transformatorul parametric descris în capitolul „şi transformatoarele” de la pagina 105.

Ei bine o să aveţi o surpriză ! Nu e vorba despre un transformator care are în componenţa construcţiei lui un magnet permanent.

Dar hai să ne amintim un pic ce spuneam atunci. Spuneam atunci că un transformator normal nu poate scoate la ieşire o putere mai mare decât s-a injectat în primarul lui, pentru că primarul va induce în miez un câmp electromagnetic de o anumită intensitate. Acest câmp va induce la rândul lui în bobinajul secundarului o putere, care datorită pierderilor magnetice din miez şi a celor inductive şi termice din bobină, va fi mereu mai mică decât cea injectată în primar.

De asemenea ne mai amintim că deşi calculul unui transformator este destul de simplu, există o relaţie strânsă între secţiunea miezului pe care se află bobinele şi puterea transformatorului. Ei bine asta pentru a nu avea surpriza de a constata că miezul fiind prea mic, nu ne încap bobinele pe el. Acolo nu am spus însă că nu se poate dimensiona miezul transformatorului cu o secţiune mai mare decât ne iese din calcul. De ce nu se utilizează însă miezuri mai mari, este doar o chestiune strict de economie de material.

Dar hai să vedem ce se întâmplă în miez la funcţionarea unui transformator.

În momentul închiderii circuitului bobinei primare, aceasta induce în miez un câmp magnetic. Acest câmp magnetic va avea polaritatea oscilantă odată cu schimbarea polarităţii curentului alternativ.

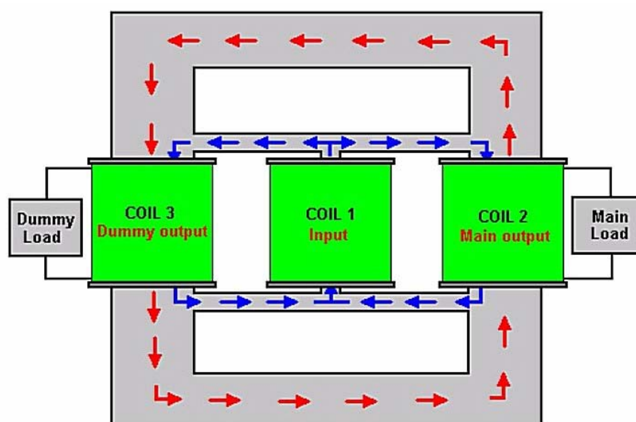
Să luăm în analiză cazul fiecărei polarităţi pe rând. Apare un câmp magnetic care va induce în bobina secundară un curent electric de acelaşi sens ca şi cel din primar, având o putere foarte apropiată. Dar ştim că orice bobină prin care trece un curent electric, fie ea un fir sau mai multe spire, induce la rândul ei un alt curent de sens invers…fenomenul autoinducţiei. La schimbarea polarităţii curentului alternativ care străbate primarul, atât în primar cât şi în secundar vor apărea curenţi autoinduşi şi fireşte aceştia vor induce şi câmpuri magnetice autoinduse, care se vor însuma cu cele principale. Asta va duce la o saturare a miezului transformatorului, fiind acest fenomen una din cauzele randamentului scăzut al transformării şi de asemenea al încălzirii transformatorului.

Dacă miezul transformatorului a fost construit la limita de jos al valorilor din calcul, atunci acest transformator va lucra foarte aproape de suprasarcină şi fireşte cu un randament scăzut.

Dacă însă miezul transformatorului va fi mult mai mare decât valoarea maximă admisă din calcul, atunci transformatorul se va apropia în funcţionarea sa de valoarea ideală a transformării.

Deci o scădere a saturaţiei magnetice a miezului poate duce la o creştere a randamentului transformatorului. Ei bine, această creştere a randamentului poate fi făcută să depăşească orice aşteptări printr-o construcţie aparte a miezului transformatorului.

Şi ca să nu mai lungim prea mult vorba, priviţi imaginea următoare:

După cum se vede este vorba de un transformator având miezul format prin introducerea unui miez E + I într-un miez U + U sau U + I.

A fost brevetat de Thane C. Heins cu brevetul canadian nr. CA2594905 intitulat „Bi-Toroid Transformer” din data de 18 ianuarie 2009.

Pe centrul miezului mic (E + I) se află bobina primară iar peste ambele miezuri de o parte şi de alta a primarului se află câte o bobină secundară. Secundarele acestui transformator se vor

calcula la puteri de trei ori mai mari decât primarul. Surplusul de putere va fi dat de autoinducția primarului şi secundarului însumat cu inducția şi autoinducția celui de-al doilea secundar (dummy output), secundar care nu se va folosi, rolul lui fiind doar de amplificator de putere. Câmpul magnetic excedent va circula prin miezul mare (cu roşu).

Acest tip de transformator furnizează puteri de trei patru ori mai mari decât primeşte. Şi poate fi folosit oriunde avem nevoie de o economie de energie.

Prin intermediul lui vom putea alimenta un calorifer electric sau un boiler de 5000 W chiar dacă priza noastră nu suportă mai mult de 1500 – 2000 W. Este deci un **transformator generator de putere.**

Iată în continuare şi cum arată o variantă practică de construcție a lui.

Este vorba de unul din primele prototipuri, de putere şi dimensiuni mici. Se observă totuşi că bobinele secundare sunt mai mari fiind confecționate cu conductor mult mai gros decât cea a primarului.

Articol scris azi 29 septembrie 2011 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Edward Leedskalnin

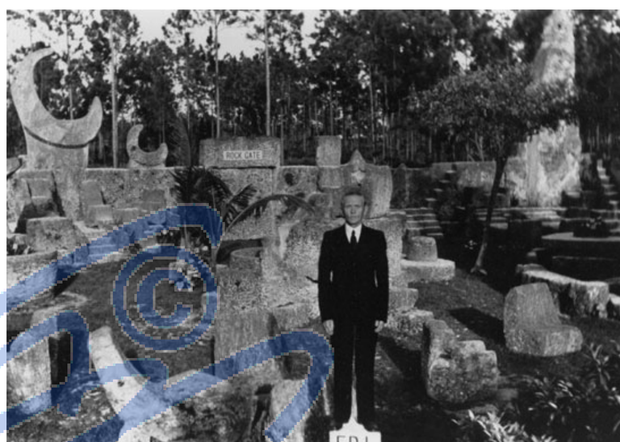
Probabil că în România, nimeni nu a auzit acest nume. Cine a fost el ? A fost ultimul titan pe care l-a cunoscut omenirea…

Un imigrant american de origine lituaniană, sculptor, ajuns peste ocean puţin înainte de a împlini 30 de ani. Un om cu o constituţie extrem de fragilă – avea doar 1,55 m înălţime, 40 kg greutate şi în plus era bolnav de tuberculoză.

Avea puţină şcoală, terminase doar patru clase…

Cu toate astea acest „pitic” a reuşit, ca în decurs de şaisprezece ani, lucrând singur, pe timpul nopţii, să taie din carieră, să fasoneze şi să îmbine perfect peste 1000 de tone de rocă coraliferă. Cel mai mare bloc prelucrat avea mai mult de 30 de tone, iar cel mai mic câteva sute de kilograme.

A construit astfel un întreg castel, folosind doar un vinci primitiv şi propriile sale mâini. De altfel vinciul îl folosea doar pentru manipulări de mică amploare căci în rest… ştia să facă pietrele să zboare…

Cunoştea secretul înaintaşilor noştri care au construit monumente megalitice pe toate cele cinci continente…

A murit luând cu el în mormânt marele secret…

Şi de atunci, mii de turişti care-i vizitează anual castelul, rămân cu aceiaşi întrebare fără răspuns cu care rămânem toţi când vedem marile piramide…

Mai concret, *Edvards Liedskalniņš* s-a născut la 12 ianuarie 1887 la Stāmeriena în Lituania şi a murit în noaptea de 7 decembrie 1951 în Jackson Memorial Hospital din Miami - Florida, datorită unui cancer la stomac.

Se cunosc destul de puţine lucruri despre viaţa sa. Se ştie că a terminat doar patru clase, că la vârsta de 26 de ani logodnica sa mai tânără ca el cu 10 ani, Agnes Scuffs l-a părăsit chiar cu o seară înainte de nuntă. Era prea sărac, prea bătrân ?...

Despre viaţa lui din ţara natală nu se ştie mai nimic – se pare că ar fi fost acolo un modest funcţionar. Înainte de a împlini 30 de ani a plecat spre America.

Ajuns pe continentul american se ştie că a lucrat la exploatări forestiere din Canada, California şi Texas unde s-a îmbolnăvit de tuberculoză.

Datorită bolii însă într-un târziu s-a stabilit în Florida în 1919. Ani de zile căutase terenul ideal pentru edificarea marii sale opere pe care aşa cum spunea avea s-o ridice pentru a sa „Sweet Sixteen” iubita care-l părăsise…

Căutările sale nu erau fără noimă. S-a descoperit abia după moartea sa că de fapt el căuta unul din punctele energetice puternice ale planetei şi în plus situat cât mai aproape de o carieră de piatră.

Căci aşa cum afirma:

„Am descoperit secretele piramidelor. Am descoperit cum egiptenii şi constructorii antici din Peru, din Yucatan şi din Asia, cu unelte simple, au ridicat pietre cântărind tone”…

După ce a achiziţionat un teren de 4 hectare (10 acri) în imediata apropiere a localităţii Florida City, începând din 1920 timp de 16 de ani a lucrat, noapte de noapte, la lumina felinarului la ridicarea monumentului pe care l-a numit „Rock Gate Park”.

Locuind în turnul castelului ducea o viaţă extrem de retrasă, şi de austeră. Se hrănea minimal, cu conserve şi legume cultivate de el însuşi într-o mică grădină de pe teritoriul castelului şi muncea…

Sunt afirmaţii ale unor vecini care l-au văzut mângâind pietrele şi cântându-le…

Cert este că folosindu-se de un vinci cu lanț prea subțire pentru a putea ridica o greutate mai mare de câteva sute de kilograme (este cel din imagine în dreapta jos)a prelucrat peste 1000 de tone de calcar coralifer şi ce-i mai important a reuşit să îmbine perfect fiecare bloc, fasonat la fel de perfect… uneori la înălțimea de peste patru metri…

Amabil, prietenos cu vecinii săi dar foarte secretos, se spune că avea un al şaptelea simț care-i permitea să simtă din timp când se apropia cineva şi înceta imediat lucrul. Extrem de rar a reuşit cineva în toți acei ani să se apropie de el.

Deci nimeni nu ştie cum manevra enormele blocuri…

Cum le ridica… E o enigmă… cel puțin pentru marea majoritate a noastră a celor de azi.

Deşi primea cu amabilitate pe oricine, - oferea un tur al castelului în schimbul sumei de 10 cenți - fiind o gazdă perfectă, mai ales pentru copii foarte încântați de castel, nu a spus nimănui niciodată nimic concret legat de metodele sale de lucru.

Spunea doar că „dacă ştii cum să o faci, nu e greu”.

În 1936 s-a apucat şi a mutat întregul castel, piatră cu piatră din Florida City în Homestad la 16 km distanță.

Sunt mai multe păreri privind cauza acestei mutări. În general se consideră că ar fi plecat deoarece în apropiere s-a construit o fabrică care-i deranja intimitatea, alții afirmă că ar fi descoperit acolo că energiile telurice ar fi fost mult mai puternice…

Dar apare fireasca întrebare la ce i-ar mai fi folosit de vreme ce castelul era oricum aproape terminat, cantitatea de rocă rămasă de manevrat fiind de acum destul de mică…

De fapt se pare că adevărul privind cauza mutării lui este mult mai prozaic… Se săturase de indiscreţiile vecinilor şi mai ales după ce un grup de tineri vandali l-au atacat într-o noapte bătându-l până ce aproape că l-au omorât, s-a hotărât să se mute…

Mutarea sa a fost una la fel de misterioasă ca şi tot restul activităţii sale de la venirea în acea zonă. Camioanele care transportau rocile, erau dirijate în imediata apropiere a blocurilor ce urmau a fi transportate, după care şoferului i se dădea liber câteva ore, sau pentru cazul unor blocuri mai mari până a doua zi dimineaţă.

Unul din şoferi care s-a întors imediat poate pentru că uitase ceva, poate doar din curiozitate afirma că deşi trecuseră doar câteva minute de la plecarea sa la revenire camionul era deja pe jumătate plin cu enormele blocuri de piatră.

Nici măcar cu ajutorul unor utilaje foarte performante nu s-ar fi putut ridica acele blocuri pe camion într-un timp atât de scurt…

Într-o singură lună a mutat întregul castel reasamblându-l pe noul amplasament în aceiaşi poziţie în raport cu punctele cardinale cum fusese construit pe vechiul amplasament.

Blocurile de piatră erau atât de bine fasonate încât se îmbinau perfect. În plus erau perfect echilibrate. Mărturie stă poarta pivotantă grea de 9 tone, care poate fi rotită doar de împingerea unui singur deget…

Când acesteia i s-a stricat axul, acum câţiva ani, a fost nevoie de o macara foarte puternică pentru a o putea repara…

După moartea lui cei care au intrat în locuinţa sa au rămas surprinşi de austeritatea locuinţei şi mai ales de aparatura destul de complicată pe care au găsit-o acolo.

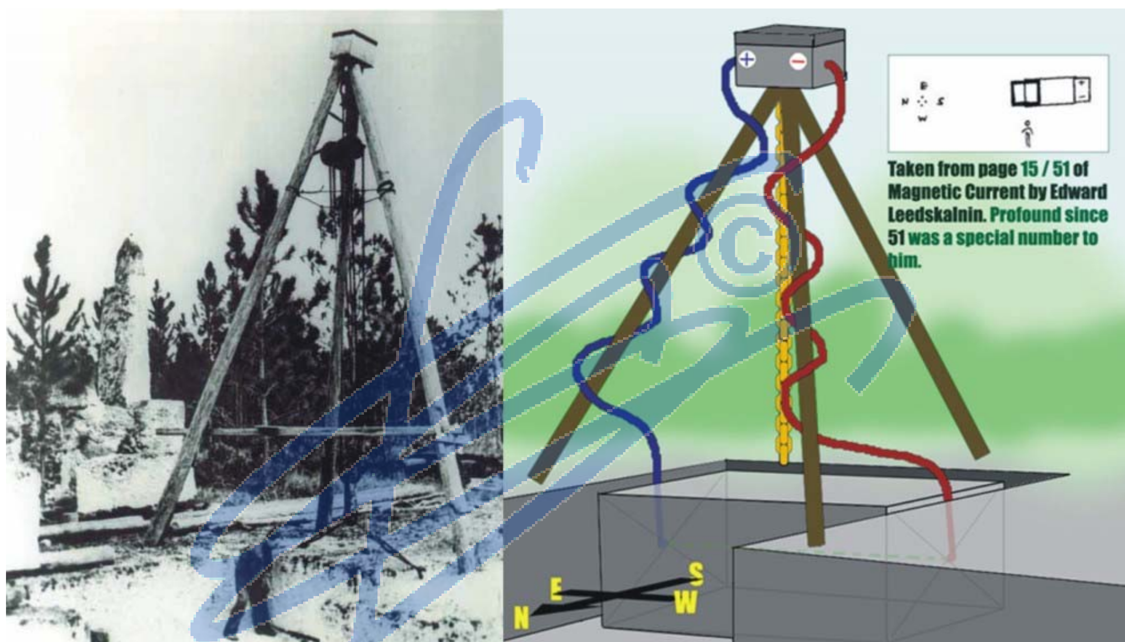
Cei care au studiat atât generatorul său electric cât şi complicatele circuite rezonante executate destul de primitiv, şi mai ales care i-au studiat şi opera, au ajuns la concluzia că reuşea să anuleze greutatea imenselor blocuri de piatră, inversând polaritatea magneţilor care circulă în ele cu ajutorul frecvenţelor radio.

Dar întru-cât fiecare obiect are o frecvenţă proprie de rezonanţă în funcţie de dimensiuni şi formă se pare că pentru a face acest lucru trebuia să ajusteze fin emiţătorul său construit cu bobine înfăşurate pe sticle şi condensatori variabili cu plăci…

Practic tot secretul stătea în misterioasa cutie fixată pe vârful vinciului, cutie care a dispărut imediat după moartea sa. Iată-l aici lucrând, într-una din puţinele fotografii rămase de la el, fotografii pe care şi le făcea singur.

Concret se pare că în această cutie se afla un receptor radio în ieşirea căruia, în locul difuzorului, pleca o antenă, în formă de buclă, un cablu, pe care-l petrecea după blocul de piatră.

Apoi prin ajustarea frecvenţei se pare că la un moment dat blocul îşi pierdea greutatea. Dacă această pierdere de greutate era totală sau numai parţială, iar e un mister…

Cert este că în mod sigur doar astfel se explică aparatura găsită pe proprietatea lui şi mai ales timpul scurt în care a reuşit ca absolut singur să manipuleze peste 1000 de tone de rocă…

Credeţi că a fost întâmplătoare dispariţia cutiei care se vede în fotografie, fixată în vârful trepiedului care purta vinciul ? Dacă aceasta ar fi fost furată de un om oarecare, în scurt timp s-ar fi aflat ce adăpostea, s-ar fi dezlegat misterul felului cum a ridicat şi manipulat un om de 40 de kilograme peste 1000 de tone de blocuri de rocă…

Dar acest secret dacă ar fi fost dezvăluit ar fi lovit mortal însăşi fiinţa sistemului industrial bancar al planetei… Acest secret nu trebuia aflat…

Credeţi că faptul că acolo undeva într-o localitate mică un om mută sute de tone nu se ştia undeva în anumite structuri ale serviciilor secrete americane ?...

Credeţi cumva că nu era supravegheat ? Din momentul în care Edward a plecat la spital şi până ce au pătruns oficial primii oameni pe proprietatea lui a fost timp suficient ca piesa principală de care depindea lămurirea misterului să dispară… Şi a dispărut… a fost luată de servicii specializate, căci altfel s-ar fi regăsit… deci ori a fost distrusă definitiv ori zace undeva într-unul din seifurile potentaţilor acestei planete, aşa cum zac atâtea alte dispozitive inovatoare furate sau acaparate, prin înşelătorii sau ameninţări, de la inventatorii lor cărora li s-a distrus viaţa…

Ca un argument trebuie să ştiţi că biografii lui Nikola Tesla, în urma cercetărilor lor, au ajuns la concluzia că totalitatea documentelor rămase de la acesta ar fi ocupat două vagoane de marfă… şi cu toate acestea publicul larg are acces la doar vreo 2000 de pagini… ceea ce înseamnă cam şase decimetri cubi sau vreo trei - patru kilograme de hârtie…

Restul… până la două vagoane – adică cam 20 de tone ?... Unde-s ?...

Nu cumva sunt cele adunate de către agenții guvernamentali de la toate hotelurile, laboratoarele şi ateliere unde a lucrat Tesla, în acele zile imediat următoare morții lui ?... Căci toți aceşti biografi care au studiat viața lui Tesla au întâlnit mărturii că imediat după moartea lui, documentele lui au fost ridicate de oficialități din diferite puncte unde acesta locuise sau lucrase…

Mă întreb şi eu aşa… retoric şi prosteşte, dar în acelaşi timp vă întreb şi pe dumneavoastră...

Şi de la Edward Leedskalnin ne-au rămas extrem de puține…

În afara mărturiei incontestabile că putea manipula gravitația, dată de însăşi existența castelului său, au mai rămas fotografiile pe care şi le făcea singur, câțiva metri de film dintr-o filmare făcută de nişte vecini, în care putem să-l vedem pe Edward în castelul său, şi trei cărți, sau mai bine spus trei broşuri în care el îşi expune atât concepțiile de viață cât şi pe cele ştiințifice.

Astfel prima sa carte intitulată „O carte în fiecare casă” apărută în 1936, cuprinde trei părți.

Prima parte fiind un poem dedicat fostei sale logodnice, urmată apoi de o expunere despre familie şi una despre politică.

Urmează cartea „Curentul magnetic” care prezintă o teorie a magnetismului total diferită de cea a ştiinței oficiale. Dar trebuie să ținem seama de faptul că la data când a apărut – 1945 – era poate singura încercare de explicare a magnetismului…

Problema este că această explicare este făcută de un om care are doar studii primare, nu e de-al lor, nu face parte din comunitatea ştiințifică oficială…

De altfel, nu e prima dată când ştiința oficială, neputându-şi explica unele fenomene sau funcționarea unor dispozitive prin prisma legilor termodinamicii sau a altor aşa zise legi fundamentale ale fizicii, refuză să ia act de ele sau chiar mai mult le resping, le ignoră şi ce-i mai rău denigrează în mod josnic pe vizionari ori îi amenință pe ei şi pe familiile lor sau chiar îi ucid… fireşte cu complicitatea unor obscure cercuri industrial bancare de pe tot cuprinsul planetei…

Şi chiar dacă pentru ştiința modernă teoria curentului magnetic al lui Leedskalnin pare fantezistă şi poate lipsită de suport ştiințific… ar trebui să ținem seama de faptul că ea este totuşi susținută de un mare şi solid suport practic…

Arătați-mi dumneavoastră, dragi cititori un singur academician actual care pornind de la teoria modernă a magnetismului a reuşit să ridice măcar o piatră de o tonă cu propriile mâini…

Căci în mod categoric marele secret al lui Leedskalnin e ascuns în această cărticică…

Dovadă că teoria magnetismului pe care a pus-o el la punct este una, dacă nu absolut fiabilă, cel puțin una care continuă să suscite interes, sunt numeroasele reeditări care s-au făcut de la moartea autorului.

Mai există două articole apărute într-un ziar local în 1946.

Iar ultima carte, de fapt broşurică este intitulată „Viața minerală, vegetală şi animală” apărută tot în 1945 în care acesta expune concepțiile sale privind funcționarea naturii în general…

Toate aceste cărticele sunt indisolubil legate şi ce-i mai important ele constituie o prismă prin care putem vedea lumea din jur altfel decât ne-a obişnuit sistemul actual de învățământ, societatea actuală, şi în general prejudecățile noastre…. Prismă creată de un om simplu, respins denigrat şi în mod intenționat ignorat de ştiința oficială, cu atât mai mult cu cât aceasta nu e capabilă să explice prin prisma legilor actuale ale acestei ştiințe dovezile materiale practice ce stau în sprijinul teoriilor acestui om…

Articol scris azi 30 septembrie 2011 la ora 18 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Ventilatoare, relee şi baterii auto

Toţi folosim baterii. Dar câţi dintre dumneavoastră ştiţi şi cum funcţionează acestea ? E simplu să afirmi că ele transformă energia chimică în energie electrică… dar dacă această afirmaţie este adevărată, cât de adevărată este şi cum se întâmplă această transformare dacă se întâmplă…

De fapt de când am învăţat prima dată despre baterii, undeva prin orele de chimie din ciclul primar şi până în prezent cei mai mulţi dintre noi am uitat … chiar şi cei mai tineri care au terminat şcoala mai de curând…

Câţi mai ştiţi că ceea ce noi numim curent baterii sunt de mai multe feluri şi cum se numesc aceste feluri ? Câţi ştiţi că în orice baterie pentru ca între bornele ei să existe un circuit de curent electric trebuie ca la aceleaşi borne, dar în interiorul bateriei să existe un alt circuit de sens contrar ?

Ceea ce noi numim în mod curent baterii sunt de fapt elemente galvanice care sunt de două feluri : pile electrice şi acumulatori.

Pilele sunt deci elemente galvanice primare construite din doi electrozi metalici sau unul metalic şi unul din cărbune între care se află electrolitul care poate fi unic sau pot fi doi. Aceştia pot fi lichizi, şi atunci pila se numeşte pilă umedă sau o pastă vâscoasă caz în care pila este pilă uscată.

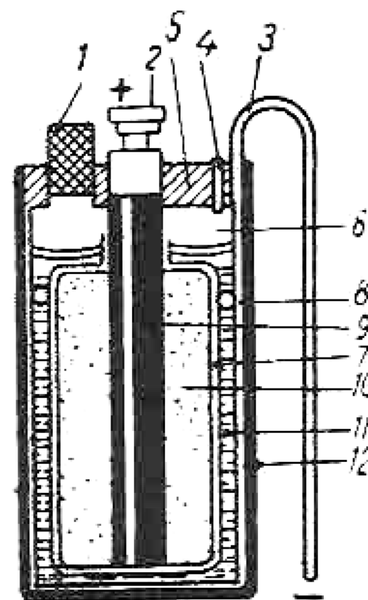
Datorită diferenţelor de sarcină electrochimice dintre toate aceste substanţe în momentul în care la bornele pilei se cuplează un consumator, la contactul dintre electrolit şi electrozi au loc reacţii chimice care duc la apariţia curentului electric. Practic electronii părăsesc atomii electrodului negativ şi se deplasează pe circuitul electric extern spre electrodul pozitiv (sensul real de circulaţie al curentului electric !) în vreme ce ionii rezultaţi adică atomii care au o sarcină pozitivă în urma pierderii electronilor se combină cu electrolitul. Această reacţie chimică care are loc în interiorul pilei face ca electrodul negativ şi electrolitul să se descompună iar pe electrodul pozitiv, anod să se depuneri rezultate din descompunerea electrolitului – proces numit polarizarea pilei.

Aceste depuneri, care diferă în funcţie de electrolit, împiedică circulaţia curentului electric şi ca urmare scurtează mult viaţa pilei. Pentru ca acest lucru să se întâmple cât mai târziu posibil alături de electrolit într-o pilă se mai introduce în jurul anodului o substanţă cu rol de depolarizator.

Cea mai comună şi utilizată pilă este pila Leclanche. Ea este banala baterie chinezească „777” pe care o punem în telecomandă, care e formată dintr-o carcasă de zinc, electrodul negativ şi o bară de cărbune care-i anodul, adică electrodul pozitiv ce se află scufundat într-o soluţie de clorură de amoniu (ţipirig) sau hidroxidul de potasiu (potasa caustică), iar depolarizantul este bioxidul de mangan (piroluzită) amestecat cu praf de cărbune, ce se pune într-un săculeţ în jurul anodului.

Ca o paranteză trebuie să ştiţi că există un depolarizator mult mai bun, care prelungeşte viaţa pilelor de mai multe ori, dar care nu este folosit tocmai pentru acest motiv… ar duce la scăderea vânzărilor… acest depolarizator este oxidul de plumb.

Iată cum arăta prima pilă Leclanche:

Notaţiile sunt următoarele: 1 – căpăcel, 2 – capacul metalic al anodului, 3 – catod, 4 – tub de aerisire, 5 – capac izolator, 6 – capac de carton, 7 – săculeţ de pânză pentru depolarizant, 8 – perle de sticlă pentru centrare, 9 – electrodul de cărbune – anod, 10 – depolarizant, 11 – electrolit, 12 – înveliş exterior izolator.

Pila Leclanche la fel ca orice pilă primară se caracterizează prin capacitate care este cantitatea de electricitate pe care o poate furniza – se măsoară în amperioră – adică câţi amperi poate furniza într-o oră fără să se autodistrugă. (1 Ah = 3600 C (coulombi))

O altă caracteristică a pilei este tensiunea la borne care este cuprinsă între 1,3 şi 1,5 V. Când scade sub 1,2 volţi de obicei, curentul furnizat este foarte mic. Acest curent scade odată cu consumarea electrolitului şi a electrodului negativ, lucru ce duce la creşterea rezistenţei interne a

pilei. Deci o altă caracteristică este rezistenţa internă care pe perioada funcţionării pilei este una rezonabilă situată undeva între 1,2 şi 5 Ω în funcţie de capacitate (0,25 – 500 Ah)

Încă odată specificăm că această pilă este element galvanic primar. La acest tip de element galvanic reacţia chimică care are loc şi care duce în timp la distrugerea pilei este o reacţie ireversibilă.

Există însă şi elemente galvanice numite secundare la care această reacţie de descompunere este una reversibilă şi anume aceasta apare atunci când la bornele ei se aplică o tensiune mai mare decât capacitatea ei. Reacţia fiind reversibilă, practic elementul galvanic secundar se reface, urmând ca apoi să cedeze aceiaşi cantitate de electricitate pe care a preluat-o de la sursa externă în timpul refacerii sale. Aceste elemente galvanice secundare poartă numele de acumulatori. Acumulatorii sunt de mai multe feluri: acumulator acid plumb, fero-nichel, nichel-cadmiu, nichel metal hidride (NiMH), Litiu Ion, Litiu polimer, etc.

Cel mai cunoscut şi utilizat este acumulatorul acid plumb, folosit pe scară largă în industria auto.

Spre deosebire de pilele primare, la pilele secundare reacţiile de descompunere care au loc aşa cum am spus sunt reversibile iar circuitul electric exterior care are loc cu ajutorul electronilor este însoţit la interior de unul care are loc prin electrolit şi care este rezultatul deplasării ionilor în sens invers între electrozi.

Să luăm cazul acumulatorului auto, plumb acid, care este format dintr-o cuvă din plastic în care se află o soluţie de acid sulfuric în care sunt scufundaţi electrozii din plumb. Aceştia sunt formaţi din grătare de plumb încărcate cu oxizi de plumb şi sunt identic atât pentru electrodul pozitiv cât şi pentru cel negativ.

Reacţia care are loc este următoarea:

$PbSO_4 + 2H_2O + PbSO_4 \rightarrow$ încărcare $\rightarrow$ $PbO_2 + 2H_2SO_4 + Pb$

Anod Catod $\leftarrow$ descărcare $\leftarrow$ Anod Catod

La descărcare se produce apă, fapt care face ca cu timpul densitatea acidului să scadă. De aceea aceşti acumulatori trebuie întreţinuţi prin completarea cu acid până se atinge din nou densitatea optimă a acestuia. Densitatea acidului dintr-un asemenea acumulator trebuie să fie de 1,24 – 1,25 pentru acumulatorul încărcat şi 1,17 – 1,18 când aceasta e descărcat. În general tensiunea unui element de acumulator acid plumb este de 2 V. Rezistenţa internă este cu atât mai mică cu cât capacitatea sa e mai mare. Astfel această rezistenţă se poate calcula prin următoarea formulă ri = 0,1 … 0,2/C măsurată în Ω. Am dat aceste date deoarece cei care vor să folosească asemenea acumulatori să aibă un minim de sprijin teoretic în întreţinerea acestora. Astfel prin calcul şi măsurători se poate şti ce rezistenţă internă sau ce densitate trebuie să aibă un acumulator iar dacă la măsurare acestea nu corespund se va şti ce măsuri trebuie luate.

După această introducere lungă în care am reamintit cam ce-s de fapt bateriile să discutăm un pic şi despre ce se poate face cu ele. Probabil că cei care mi-au citi cărţile anterioare ştiu că undeva în volumul intitulat „Criza energetică – adevăr sau minciună” spuneam la pagina 131 despre utilizarea lor pentru autovehiculele electrice iar la pagina 42 povesteam despre încărcătorul pulsatoriu al lui Tesla, care constă într-un comutator care comută două perechi de baterii între ele când serie când paralel fapt ce duce la o foarte rapidă încărcare a lor.

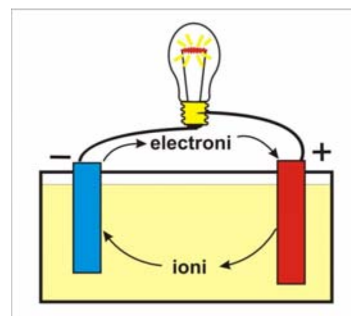
De asemenea în volumul „Întoarcerea la natură” am povestit la pagina 72 despre încărcătorul lui Bozidar Lisac care face acelaşi lucru fie cu două perechi de baterii fie cu doar o baterie şi cu ajutorul a doi sau patru condensatori cuplaţi rând pe rând serie şi paralel, iar anterior la pagina 69 am vorbit de un alt încărcător interesant şi anume FLEET –ul chinezesc.

Principiul care stă la baza acestor încurcătoare rapide şi extrem de eficiente este explicat ştiinţific în cartea lui Thomas E. Bearden intitulată „The Final Secret of Free Energy” şi l-am expus şi eu în primul volum când am spus despre comutatorul lui Tesla.

De fapt ce se întâmplă în momentul în care cuplăm un consumator la un element galvanic. Am spus că pe circuitul extern electronii pleacă de la catod spre anod.

Dar în acelaşi timp pe circuitul intern, adică prin electrolit are loc descompunerea acestuia şi migrarea ionilor prin soluția de electrolit dinspre anod spre catod adică în sens invers circuitului extern.

Numai că aici este tot secretul… în vreme ce se consideră că electronii se deplasează cu viteza luminii, datorită dimensiunilor lor minuscule, ionii, care să nu uităm sunt atomi cărora le lipseşte unul sau doi electroni, nu pot atinge asemenea viteze de deplasare fantastice, tocmai datorită dimensiunilor lor uriaşe în comparație cu electronii. Ca urmare în momentul închiderii circuitului extern, curentul ionic din interiorul elementului galvanic are o întârziere față de cel extern.

Dacă deci am închide circuitul extern şi l-am deschide apoi înainte ca primii ioni să ajungă să străbată distanța prin electrolit de la un electrod la altul, atunci ar avea loc un fenomen interesant.

Pe circuitul extern în momentul deschiderii circuitului, electronii s-ar îngrămădi brusc la electrodul pozitiv, supraexcitați şi „supărați” că nu mai au unde să se ducă, iar pe circuitul intern, reacția care ar porni firesc ca o descompunere, oprită fiind înainte de a se desfăşura s-ar vedea obligată „să facă calea-ntoarsă” adică să refacă starea inițială a electrolitului.

Astfel prin comutarea bateriei pulsatoriu, pe circuitul extern la o frecvență care să implice o perioadă mai mică decât cea necesară descompunerii chimice a componentelor elementului galvanic, acesta nu numai că s-ar încărca în regim accelerat, dar ar face-o fără a se deteriora, şi mai ales ar contribui şi la o colectare de energie din mediul înconjurător, datorită excitației acestuia la o frecvență ridicată.

Am avea deci nu doar o simplă încărcare a acumulatorului ci şi apariția unui surplus de energie…

Prin această metodă se pot încărca un număr de 2 – 4 acumulatori auto având ca sursă un acumulator. În felul acesta printr-o judicioasă rotație a celor 3 – 5 acumulatori pe cele două funcții de sursă de energie şi sarcini de încărcat, se poate avea un număr de 2 – 4 acumulatori încărcați permanent..

Iar această comutare rapidă se poate face atât pe cale mecanică cum a făcut Tesla cu cele patru baterii ale lui – folosind un comutator rotativ, cât şi pe cale electromecanică prin relee sau pe cale electronică prin relee electronice cum ar fi cele cu transistoare sau cu diode comandate (tiristori).

Veți spune poate: Bine, bine dar la ce-mi foloseşte mie să încarc baterii auto ? Eu nu am autoturism, şi în plus stau şi-n vârf de munte şi citesc la lumina lămpii…

Păi… tocmai că nu aveți curent electric, puteți avea cu ajutorul unor baterii auto. Astfel, trebuie să ştiți, acei dintre dumneavoastră care nu ați avut de-a face cu tehnica auto, faptul că becurile de far auto sunt becuri puternice, care de multe ori pot ajunge să dea la fel de multă lumină ca un bec normal de 100 sau 120 W.

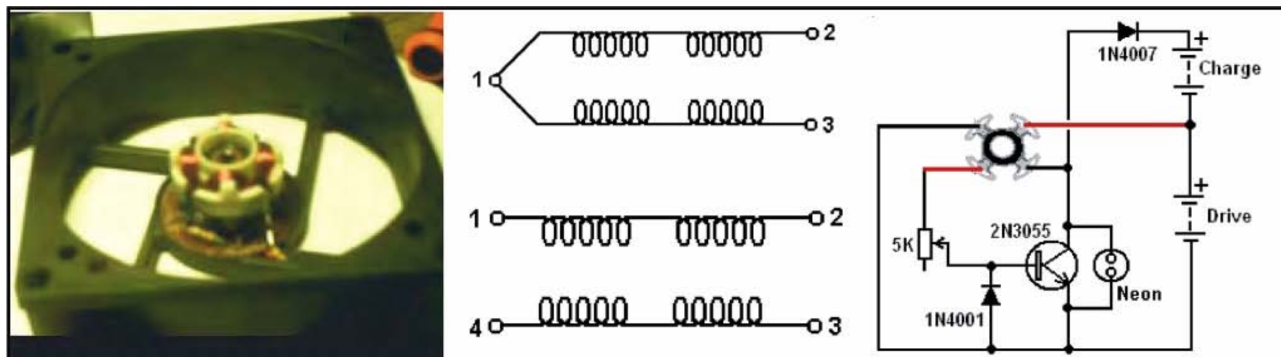
Iar pe de altă parte în ultimii ani au apărut tot felul de invertoare, atât de putere mică (100 – 150 W) destinate excursioniştilor cât şi de puteri mari (1500 – 3000 W). Aceste aparate electronice preiau tensiunea continuă din baterie sau grupul de baterii auto, şi o transformă în curent alternativ cu caracteristicile rețelei – 230 V – 50Hz.

Astfel dacă trăiți într-un sat aflat în creierul munților, iar primarul este unul pe care nu-l prea interesează electrificarea satului dumneavoastră puteți rezolva problema folosind un grup de câteva baterii auto care se vor încărca una de la alta prin această tehnică a comutării rapide.

Iată practic cum puteți face asta.

O metodă este folosirea unui ventilator de calculator. Este preferabil a se folosi un ventilator mare de 8 cm care funcționează la 12 volți, cum este cel care se găseşte în sursa de alimentare a calculatorului, sau mai nou la calculatoarele moderne, chiar şi pe procesor.

Acestui ventilator i se scoate elicea, şi se păstrează doar statorul său care prezintă patru bobine legate aşa cum se vede în centru sus:

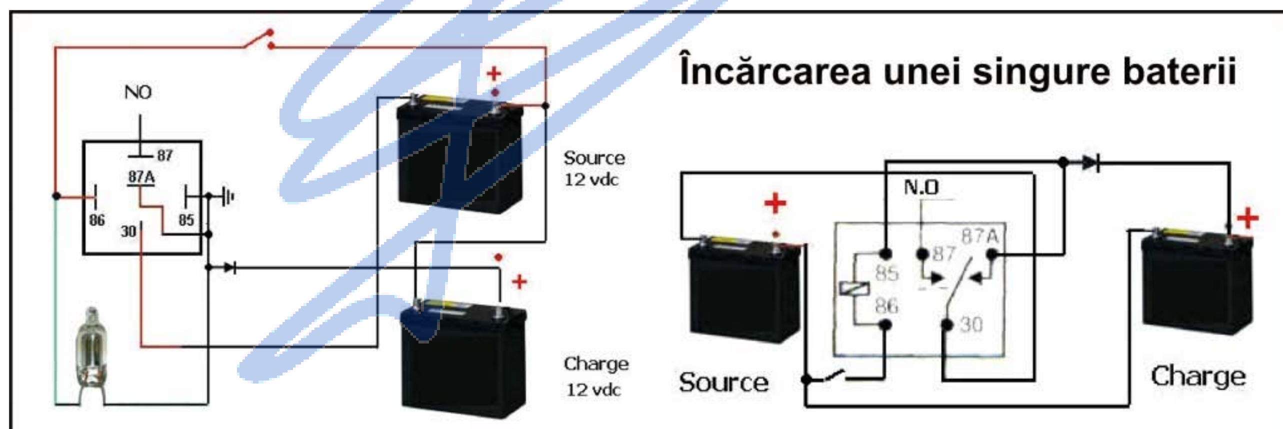
Se vor desface legăturile de la punctul 1 astfel încât să avem patru conexiuni, câte două la capetele fiecărei perechi de bobine. Aceste bobine vor fi legate apoi în montajul ce se vede în dreapta. Acest montaj nu are nevoie de nici un fel de reglaj. Şi dacă-l priviţi puţin mai atenţi, cei care aţi citi volumul „Întoarcerea la natură” veţi constata că seamănă oarecum cu FLEET-ul, bobina toroidală a aceluia fiind înlocuită aici de cele patru bobine ale ventilatorului.

Însă cea mai simplă modalitate de comutare a curentului de încărcare al bateriei este de a se folosi un releu în regim de autooscilaţie. Astfel poate fi folosit cu succes un releu auto ca acesta:

Cu ajutorul acestui releu se pot încărca rapid pornind de la o singură baterie de acumulator fie un acumulator independent fie mai mulţi.

Astfel iată, în schemele de montaj următoare cum poate fi folosit acest releu pentru a încărca o baterie. În partea stângă apare şi un bec cu neon ca indicator de funcţionare. Un asemenea bec este şi cel din starterele lămpilor fluorescente, precum şi cel ce se găseşte în şurubelniţele electrice pentru indicarea fazei (aşa numitele creioane electrice) :

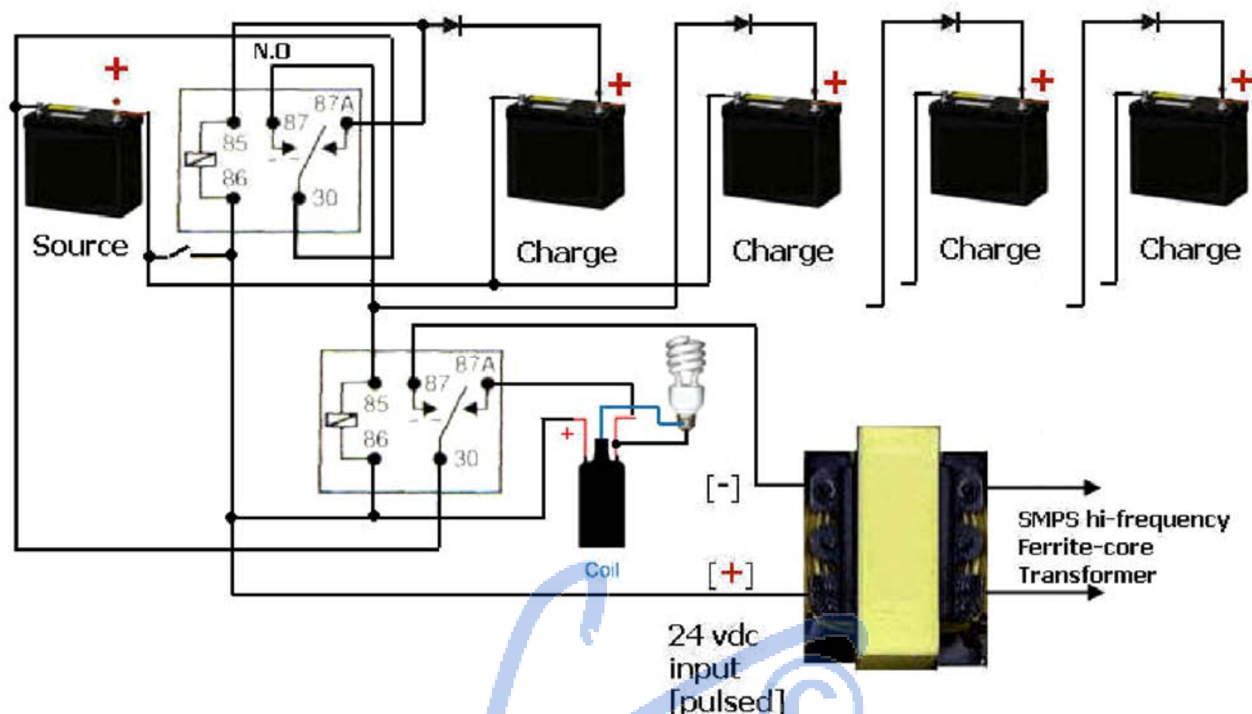

Şi iată în continuare un circuit mai complicat care pe lângă faptul că încarcă patru acumulatori având ca sursă de energie un al cincilea, mai are şi un circuit adiţional pentru alimentarea unei lămpi fluorescente economice cu fasung şi de asemenea un transformator cu miez de ferită menit a asigura energie pentru alţi consumatori.

Aşa cum spuneam la încărcarea prin comutaţii nu are loc doar simpla încărcare a acumulatorului ci şi colectarea de energie din mediul imediat ambiant ca urmare a excitării materiei la frecvenţe înalte.

De aceea acest circuit dacă ar fi analizat în amănunt şi măsurat cu tot felul de aparate de măsură se va dovedi că încalcă legile termodinamicii…

Dar fiţi siguri că cei care au pus la punct aceste circuite nu le-au desenat pur şi simplu de dragul de a le prezenta marelui public, ci ei chiar le folosesc şi ele sunt perfect funcţionale.

Spaţiul dedicat acestui articol nu-mi permite să intru în amănunte, dar aceste circuite şi multe altele au fost puse la punct de nişte americani preocupaţi de economisirea energiei şi cei interesaţi chiar pot verifica activitatea acestora la următoarea adresă: http://www.panacea-bocaf.org/ şi http://www.panacea-bocaf.org/ecohousing.htm .

Urez succes celor care vor dori să încerce aceste încărcătoare.

Articol scris azi 2 octombrie 2011 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Alchimia – magie sau ştiinţă ?

În vreme ce majoritatea occidentalilor au salarii ce le depăşesc pe cele din ţara noastră de 10 – 20 de ori, preţurile din comerţul românesc sunt de două sau de trei ori mai mari. Nici carburanţii nu fac excepţie de la această regulă.

Am hotărât să scriu acest articol în urma anunţului de ieri de pe unele posturi TV prin care se aducea la cunoştinţa publicului că preţul benzinei s-ar putea să ajungă sau chiar să depăşească până la sfârşitul acestui an şapte lei. Acum mă veţi întreba poate : Ce are de-a face carburantul auto cu alchimia ?… Ei bine să ştiţi că are, mai mult decât vă imaginaţi.

În vreme ce o proporţie foarte mare a populaţiei acestei ţări trăieşte cu un venit situat în jurul a 100 de euro, potentaţii acestui stat mafiot măresc zilnic preţurile…

În acelaşi timp de ceva vreme sistemul energetic naţional lucrează în regim de iminentă avarie. Asta cu atât mai mult cu cât debitul Dunării a atins minimul istoric de doar 2100 mc/s.

De altfel sunt zone pe unele braţe ale fluviului unde apa are doar câteva zeci de centimetri… Este un pericol major pentru funcţionarea în bune condiţiuni a centralei nuclearelectrice de la Cernavodă. Dacă nivelul va continua să scadă această centrală va trebui oprită… Atunci criza sistemului energetic naţional chiar va deveni realitate…

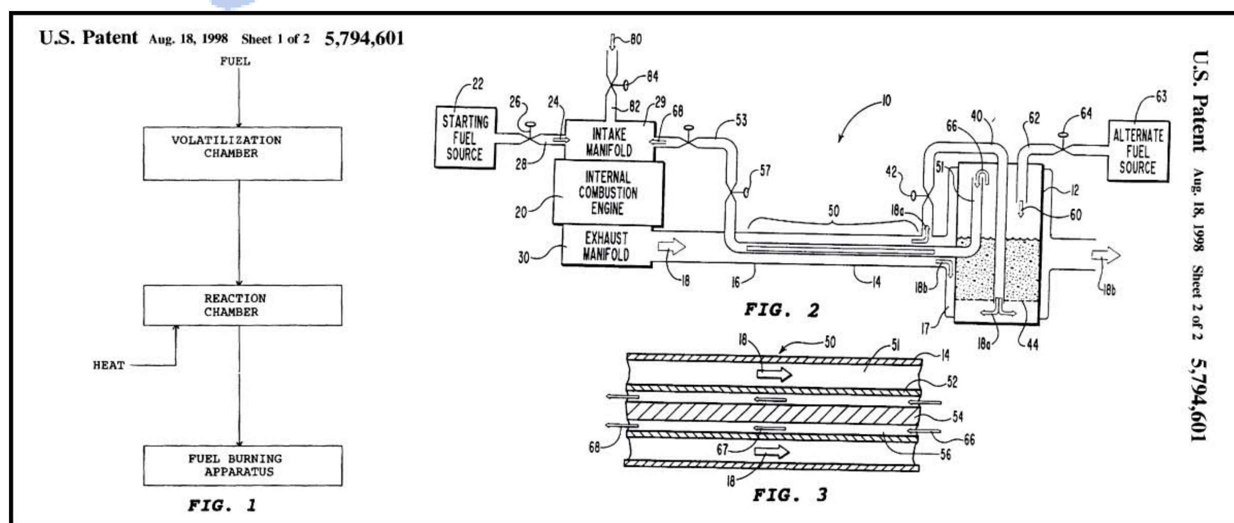
Visul a multe generaţii de oameni de ştiinţă din istoria medie cunoscută de noi, a omenirii a fost transformarea plumbului, a mercurului sau cine ştie a cărui alt element metalic în aur…

Un vis frumos irealizabil… aşa cum a şi dovedit ştiinţa modernă. Oare ? Să nu uităm că au fost unii alchimişti care au pretins reuşita acestei transformări. Şi de fapt de ce n-ar fi posibil ?

Acum ştim perfect, sau credem că ştim cum este alcătuită materia până în cele mai intime particule ale ei. De fapt nu e de glumă şi e o treabă serioasă… O eventuală descoperire a posibilităţii de a transforma un element abundent într-unul mai rar dar necesar ar salva multe domnii ale industriei moderne actuale… Şi de ce să nu o spunem o asemenea reuşită a acestei posibilităţi ar aduce încă un beneficiu omenirii… ar detrona sistemul bancar mondial care se bazează printre altele şi pe stăpânirea abuzivă a acelor resurse limitate ale omenirii….

În această primă parte vom vorbi despre realizarea unui om, unul din mulţii vizionari ai omenirii moderne pe care societatea prin reprezentanţii ei cei mai de vârf a încercat, şi în parte chiar a reuşit să-l distrugă…De ce ? Şi cine era acest om ?…

Prea multe despre el nu ştiu. Ştiu că este un inventator american care în urma a mai mulţi ani de cercetări a obţinut brevet de invenţie pentru cercetarea sa. Brevetul cu numărul american 5794601 din 18 august 1998 intitulat „Fuel pretreater aparatus and metthod”. Numele inventatorului este Paul Pantone. Iată imaginile care fac parte din acest brevet:

Şi iată şi cum arată realizarea practică a acestui brevet:

Dar să vă spun acum altceva după care vom analiza un pic şi această imagine de mai sus. Cei care mi-aţi citit precedentele cărţi vă amintiţi probabil că în volumul intitulat „Criza energetică – adevăr sau minciună”, pe la pagina 146, scriam următoarele rânduri:

„De asemenea pe la sfârşitul anilor 1930 un alt mare specialist în carburatoare, C. N. Pogue, a conceput printre altele un carburator care injecta benzină împreună cu aburi supraîncălziţi, lucru ce făcea să se străbată cu un litru de benzină, 200 km.”

Exact acelaşi lucru şi ceva mai mult face invenţia lui Pantone. Dar dacă acum 80 de ani oligarhiile industrial bancare nu erau atât de puternice cum sunt azi, şi brevetele lui Pogue sau altora ca el au putut fi obţinute uşor, azi există mai ales pe continentul american o directivă nescrisă către oficiile de brevete ca orice invenţie care nu se încadrează perfect în legile fizicii clasice (în speţă nu se supune legilor termodinamicii) sau care aduce atingere tehnologiilor actuale să fie refuzată.

În aceste condiţii este aproape o minune faptul că în prezent Pantone a reuşit să obţină brevet pentru invenţia sa.

Explicaţiile ar fi mai multe… fie invenţia nu a fost suficient studiată de către experţii oficiului de brevete, fie s-a mizat pe faptul că după ce va fi obţinut, acest brevet va fi urgent trecut la secret şi confiscat… cum de altfel s-a întâmplat cu multe invenţii pe continentul american în ultimii 30 de ani. E vorba de o lege care prevede că dacă o invenţie este susceptibilă a reprezenta un beneficiu sau o ameninţare pentru securitatea naţională ea este confiscată de către oficialităţi şi trecută în proprietatea armatei… (eu personal nu ştiu ce număr are şi din ce an e această lege dar am întâlnit mai multe referiri la ea în ultimii ani).

Din păcate Pantone imediat după ce a obţinut brevetul l-a declarat public. Veţi constata la o căutare pe Internet că planurile acestei invenţii sunt „open source”. În momentul în care sursa de informaţie reprezentată de acest brevet este declarată sursă deschisă oricui… se complică lucrurile…

Mai ales că el a rezistat presiunilor statului american (prin interpuşi sau direct) de a-i cumpăra, sau achiziţiona în vreun fel invenţia şi drepturile asupra ei.

Urmare a opoziţie sale, în anul 2006 a fost condamnat de către un tribunal la detenţie într-un centru psihiatric. Motivul ? Numai un nebun ar putea declara că un motor cu ardere internă poate funcţiona cu apă. Încarcerat deci la spitalul de nebuni, a fost victima abuzurilor oficialităţilor, a experimentelor mediale şi a încălcării tuturor drepturilor sale civile…

În ciuda tratamentelor cu tot felul de medicamente menite să-i spele creierii şi să-l facă din om neom, el a fost totuşi suficient de puternic şi a rezistat. În paralel publicitatea făcută cazului, de către familia sa, pe internet a făcut ca toţi cei ce au beneficiat în vreun fel de invenţia sa şi nu numai să se organizeze să adune fonduri şi să facă presiuni astfel că într-un târziu, după o detenţie de trei ani a fost eliberat.

În prezent se pare că are o firmă proprie şi pagină pe internet pe care-şi promovează şi vinde invenţia, având contracte cu unele firme din exteriorul Statelor Unite…… mai multe nu ştiu… De altfel ca să fiu sincer nici nu mă interesează prea mult. Scopul acestui articol fiind prezentarea invenţiei sale.

În esenţă invenţia sa este tot un fel de carburator care injectează abur în motor. Dar spre deosebire de un carburator, care este rezultatul tehnologic al unor uzinări într-o fabrică, invenţia lui Paul Pantone poate fi făcută de oricine.

Are spre deosebire de carburatorul lui Pogue în componenţa sa şi un magnet permanent care face ca funcţionarea ei să fie deosebită de funcţionarea carburatorului Pogue.

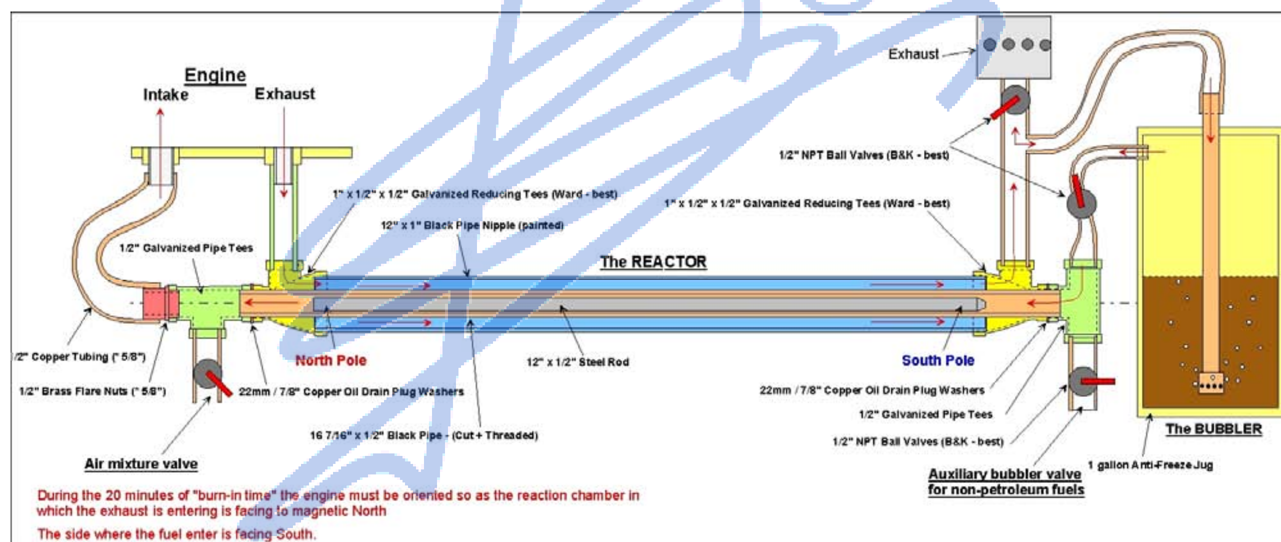
Magnetul permanent se poate obţine prin magnetizarea unei tije din fier beton într-o bobină de vreo mie de spire de conductor de cupru de 1,5 mm diametru, alimentată de la bateria maşinii timp de 10 – 20 minute.

În esenţă deci, invenţia lui Pantone este un reactor care creează plasmă la presiune şi temperatură scăzută, folosind ca sursă de alimentare orice fel de hidrocarbură.

Pare o chestie complicată. Dar nu e. Reactorul este ceea ce se vede în desenul de pe brevet notat cu 50 şi al cărui detaliu de construcţie este în figura 3 de pe brevet.

Practic reactorul constă într-o ţeavă din oţel inoxidabil, (merge şi oţel galvanizat) prin interiorul căreia este montat un magnet al cărui diametru este mai mic cu trei mm decât diametrul interior al ţevii şi care spre capătul sudic al său este ascuţit.

Pentru o mai bună înţelegere voi prezenta aici şi o schemă color luată de pe internet care este mult mai edificatoare decât desenele brevetului:

Această ţeavă prin care este montat un magnet este trecută prin ţeava care pleacă de la galeria de evacuare spre toba de eşapament. De altfel împreună cu aceasta se formează reactorul.

De asemenea mai există un barbotor, care în concepţia originală a lui Pantone (vezi desenul de pe brevet şi fotografia de sub ea) este integrat într-un vas prin care trec gazele de eşapament fapt ce face ca barbotorul să lucreze la cald. Deci iată cum este alcătuit şi cum funcţionează:

Barbotorul conţine pe fundul său un amestec de 1:4 carburant şi apă. Printr-o ţeavă, o parte din gazele de eşapament sunt aduse sub nivelul acestui lichid făcându-l deci să barboteze. Urmare a barbotajului, în incinta borcanului barbotorului se formează vapori fierbinţi de gaze de eşapament, carburant şi apă, care sunt preluaţi prin capac de o conductă care se duce spre capătul sudic al reactorului unde sunt obligate să treacă printre pereţii ţevii şi magnet, prin spaţiul îngust şi foarte fierbinte ca urmare a încălzirii de la gazele de eşapament. Prin trecerea pe lângă magnet la temperatură mare, acest amestec de carburant apă şi gaze de eşapament devine o substanţă nouă, o plasmă extrem de inflamabilă. La analizarea acestui amestec s-a constat că la ieşirea din reactor,

plasma aceasta conține substanțe noi, care nu erau conținute în nici una din componentele amestecului inițial şi nici în materialul din care este construit reactorul… De aici apare alchimia…

Se pare că pe lângă formarea unui gaz foarte inflamabil, acest reactor datorită magnetului, datorită temperaturii, sau mai precis datorită amândoura creează şi substanțe noi…

Acest gaz inflamabil la ieşirea din reactor este preluat de o conductă şi adus la galeria de admisie a motorului, cât mai aproape posibil de supapele de admisie.

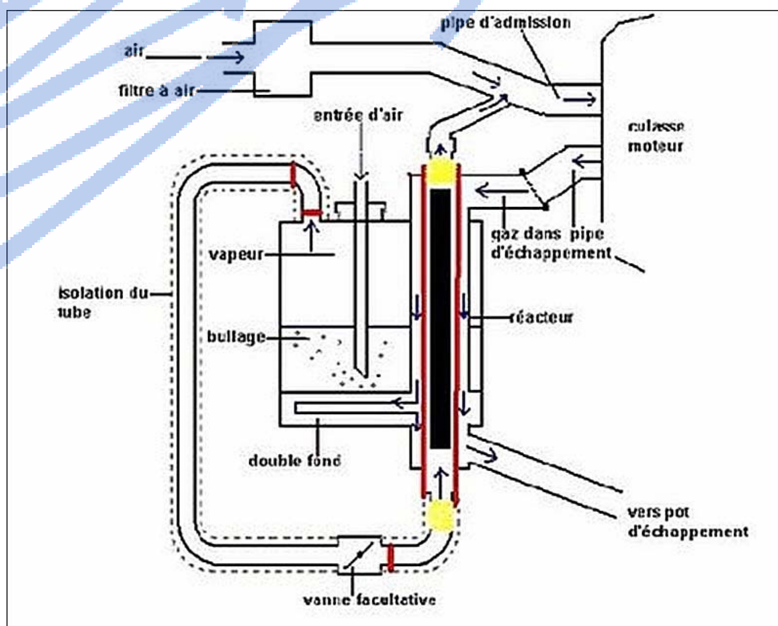
La motoarele Otto se va aduce sub carburator, iar la cele Diesel în galeria de admisie în curentul de aer venit de la filtrul de aer, subliniez iar, cât mai aproape de supapele de admisie.

După cum se poate vedea, asupra motorului nu se face absolut nici o modificare, singurele modificări făcute sunt asupra galeriilor de evacuare şi de admisie . Practic între galeria de evacuare şi țeava ce pleacă spre eşapament se va interpune reactorul, iar la admisie se introduce țeava care aduce gazul inflamabil de la reactor. Această țeavă va avea pe ea o clapetă, la fel ca cea de la carburator, care va lucra odată cu cea a carburatorului, astfel încât în momentul în care se apasă pedala de accelerație aceasta să se deschidă şi să se închidă odată cu cea a carburatorului.

După pornirea normală a motorului, la câteva minute, se poate opri definitiv alimentarea cu carburant de la rezervorul maşinii, urmând ca alimentarea motorului să se facă exclusiv de la reactor prin intermediul clapetei ce lucrează odată cu cea a carburatorului.

Asta presupune că ventilul care aduce carburantul de la rezervorul maşinii la carburator, respectiv pompa de injecție să poată fi acționat din interiorul habitaclului.

Barbotorul poate fi unul simplu făcut cu un borcan sau poate fi unul mai complex făcut din metal, cu pereți dubli şi aşezat pe galeria de evacuare pentru ca gazele de eşapament să-l înconjoare în drumul lor spre tobă. Mai există o soluție propusă de unii anume folosirea unui suport cu pereți dubli pe care să stea borcanul şi care suport să fie alimentat cu gazele de eşapament fierbinți ca aici:

Se prevede de asemenea două noi rezervoare unul cu apă şi unul cu carburant la proporția de 1:4 care să alimenteze barbotorul. Atenție nivelul lichidului în barbotor trebuie să fie sub un sfert. Deci rezervorul de apă de patru ori mai mare decât cel de carburant. Datorită funcționării reactorului cantitatea de amestec apă – carburant cu care va funcționa maşina va fi cam la jumătate față de cel de carburant cu care merge motorul în mod normal.

Deci dacă maşina consumă să spunem 10 l de benzină / 100 km, va consuma 1l benzină (sau mai puțin) + 4 l apă /100 km.

Această tehnologie care poartă numele de GEET (acronim pentru Global Environmental Energy Technology) este deci cunoscută încă din anii 30 dar nu a fost niciodată adoptată de constructorii auto, datorită colaborării lor strânse cu industria petrolieră. Singurele domenii în care a fost vreodată folosită a fost tehnica militară şi cea a curselor de formula întâi.

Marele avantaj al invenției lui Pantone este acela că poate fi adaptată pe orice motor, fără a face vreo modificare acestuia, şi mai ales este impactul extraordinar pe care-l are asupra funcționării motorului şi prin asta asupra poluării mediului.

Astfel, pe lângă faptul că motorul consumă doar a cincia parte din carburantul pe care-l consuma înainte, el nu mai poluează de loc…. sau aproape de loc, de ce să mințim.

De fapt cantitatea de fum ce va ieşi pe țeava de eşapament va fi atât de mică că pur şi simplu nu se va vedea. Emisiile de monoxid şi dioxid de carbon scad foarte aproape de 0 iar celelalte noxe

sunt reduse cu peste 80 %. Practic motorul nu va mai polua de loc, încadrându-se cu mult peste cele mai drastice norme Euro 5 (sau cât or fi ele !) de poluare.

O altă caracteristică interesantă este aceea că viaţa motorului creşte exponenţial, practic uzurile motorului scăzând la jumătate, de asemenea, datorită faptului că exploziile care au loc în camera de ardere sunt mai curate şi mai echilibrate, motorul va vibra mai puţin.

Şi bomboana de pe colivă… : ***motorul va funcţiona cu orice fel de hidrocarbură…***

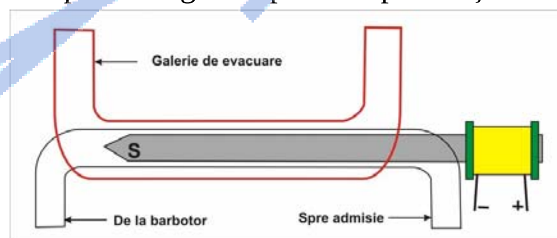
Veţi putea pune în rezervorul mic de la benzină până la ulei ars, ţiţei, păcură sau orice alt fel de reziduuri petroliere precum şi orice fel de ulei vegetal sau animal şi desigur alcool de orice fel… iar consumul va fi acelaşi indiferent de tipul de hidrocarbură folosit.

Şi încă ceva… acest dispozitiv poate fi adaptat tuturor motoarelor cu ardere internă, chiar şi motoarelor în doi timpi de pe scutere…. Vă imaginaţi cum ar fi ca un scuter care consumă 1,5 litri de benzină la suta de km să ajungă să consume doar 300 ml ?!... başca anularea poluării caracteristică motoarelor în doi timpi !

Şi am să mai fac aici o remarcă. Toţi cei care aţi fost vreodată implicaţi în folosirea unui automobil ştiţi că companiile petroliere afirmă sus şi tare că luptă pentru îmbunătăţirea calităţi combustibililor auto prin adăugarea a tot felul de aditivi (sunt peste 50). Cei mai mulţi dintre ei sunt declaraţi a fi adăugaţi pentru a îmbunătăţi comportamentul carburantului respectiv pe timp de iarnă. De fapt industria petrochimică luptă împotriva celor care vor să folosească carburatoare sau alte dispozitive cu vaporizare…

Din păcate e greu de realizat aşa ceva de vreme ce orice motor tocmai prin asta funcţionează. Explozia nu are loc în camera de ardere decât dacă carburantul este foarte fin amestecat cu aerul, adică pulverizat sau vaporizat.

Oricum ar sta lucrurile trebuie să ştiţi că GEET – ul domnului Pantone este imbatabil, prin configuraţia sa şi prin faptul că lucrează cu ajutorul câmpului magnetic poate vaporiza şi ulterior transforma în plasmă orice hidrocarbură !

Şi o altă paranteză… datorită temperaturii mari atinse pe galeria de evacuare, magnetul trebuie scos regulat şi remagnetizat sau poate fi înlocuit cu un electromagnet, cam în felul acesta:

În Franţa tehnologia GEET este studiată în facultăţile tehnice şi cu profil ecologic şi de asemenea acolo există multe firme care produc kituri de adaptare atât pentru motoare Otto cât şi pentru cele Diesel. Sunt şi alte ţări care au început să producă asemenea kituri pentru comercializarea către posesorii de autovehicule şi utilaje agricole. Iată un astfel de kit:

Ca urmare, a magicei alchimii care are loc în aceste două tuburi metalice şi în borcanul ce bolboroseşte, se poate renunţa la poluarea globală, chiar în condiţiile în care s-ar continua să se ardă hidrocarburi, dar… vorba unui mare istoric trecut în nefiinţă – Augustin Deac – „Nu se vrea !”…

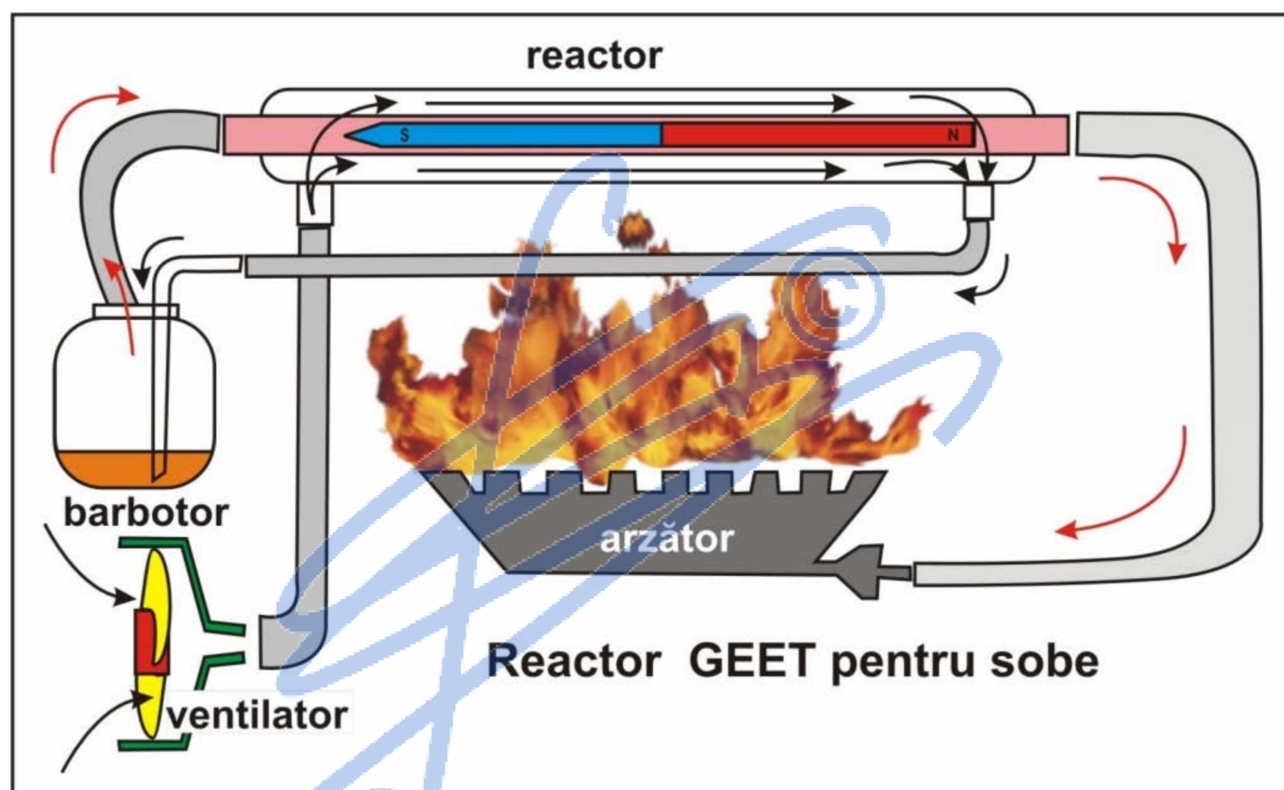
Tehnologia aceasta poate fi aplicată şi pentru sobele casnice. De altfel îmi amintesc că acum vreo câțiva ani am văzut o scurtă ştire la un jurnal de actualități despre un țăran dintr-unul din satele noastre de munte ce făcuse o chestie cu nişte țevi şi un mic ventilator la soba sa de teracotă şi aceasta se transformase într-un adevărat furnal…

Reporterii în goana lor după senzațional au remarcat doar efectul dar nu au fost în stare să înțeleagă nimic. Dar îmi amintesc remarca lui „nea Ghiță” respectiv care spunea că ideea i-a venit de la felul cum arde uleiul atunci când torni apă în tigaia aflată pe foc…

Vreo un an de zile am încercat să înțeleg cum a combinat acesta efectul arderii uleiului pe soba încinsă în amestec cu apa…

Răspunsul este desigur invenția lui Pantone…

Şi ca urmare am să vă prezint aici şi felul cum trebuie aceasta adaptată pentru utilizarea la orice sobă. :

Atenție reactorul nu se va pune în bătaia directă a flăcării ci doar în apropierea ei pentru a se putea încălzi… (din această imagine aşa se vede, dar asta înseamnă doar că trebuie să fie încălzit de la căldura produsă de flacără).

Urez aici succes celor care plecând de la acest articol, după căutări pe internet şi cu ajutorul unor mecanici auto pricepuți vor reuşi să-şi modifice maşina nu doar pentru un consum mai mic, cat mai ales pentru eliminarea totală a poluării. Această modificare a maşinii poate fi făcută de un mecanic auto bun în cel mult două, trei zile.

De asemenea urez succes celor ce vor modifica şi soba pentru a se încălzi mai ieftin…

Articol scris azi 5 octombrie 2011 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Alchimia – magie sau ştiinţă ? – II

În paginile precedente scriam despre alchimia ce se petrece în reactorul GEET – Pantone şi despre perspectivele pe care această tehnologie le deschide unui viitor în care să se elimine poluarea, să se refacă legăturile de prietenie şi respect pe care strămoşii noştri le-au avut cu mama noastră a tuturor, planeta Pământ.

Visul de secole al alchimiştilor de a transmuta elementele chimice şi în special aurul, este pe cale să se înfăptuiască, dar fireşte, nu ca o ţintă principală ci ca un rezultat secundar al unui proces mult mai important… acela de a obţine o energie curată şi ieftină în cantităţi suficiente pentru a satisface necesarul unei civilizaţii responsabile…

Dar începuturile sunt destul de îndepărtate de zilele noastre şi surprinzător, atunci nebănuite.

Prin secolul nouăsprezece chimistul Thomas Graham a descoperit că paladiul, în funcţia de catalizator al reacţiilor chimice are o afinitate deosebită pentru hidrogen. Proprietatea paladiului de a absorbi hidrogenul a devenit rapid cunoscută de toţi chimiştii lumii.

Prin anii 20 ai secolului trecut chimiştii Friedrich Paneth şi Kurt Peters au anunţat transformarea hidrogenului în heliu printr-o reacţie nucleară în care hidrogenul a fost absorbit de pulbere fină de paladiu, la temperatura camerei. Mai târziu, (din cine ştie ce motiv!?...) ei au retractat acest anunţ cu pretextul că heliul ar fi putut contamina experienţa fiind preluat din atmosfera camerei… Cantitatea de heliu în procente din compoziţia totală a atmosferei este suficient de mică la înălţimea de 2 m deasupra suprafeţei solului pentru ca acest motiv să mi se pară, cel puţin mie, personal, unul cusut cu aţă albă !

În 1927 a fost rândul suedezului Tandberg să obţină heliu din fuziunea hidrogenului într-o celulă electrolitică cu electrozi de paladiu. Brevetul obţinut pentru această muncă a lui se numeşte cam aşa „Metodă de producere a heliului şi a energie utile de reacţie”.

După descoperirea deuteriului din 1932 el şi-a continuat experienţele cu apă grea. Dar la fel cum s-a întâmplat şi cu Peters şi Paneth se pare că acest brevet ar fi fost ulterior negat pe motiv că nu ar putea explica procesul fizic implicat.

Şi iată cum, prin 1956 ajungem la termenul de fuziune rece pentru aceste procese, termen folosit prima dată de către Luis W. Alvarez în munca sa privind fuziunea mezon – catalizată. În 1986 în cercetările privind geo – fuziunea posibilă a avea loc în miezul pământului ale lui E. Paul Palmer, apare iar noţiunea de fuziune rece.

Şi hai să explicăm un pic ce înseamnă fuziune, la rece, sau la cald…

Fuziunea a doi atomi înseamnă fireşte unirea acestor doi atomi, numai că aceasta nu are ca rezultat ca-n reacţiile chimice normale, o substanţă chimică formată dintr-o moleculă conţinând doi atomi, ci un nou element chimic…

În reacţiile chimice obişnuite doi atomi de substanţe chimice se alătură cu ajutorul unui catalizator oarecare, pentru a forma o sare, o bază, o substanţă complexă formată din molecule, în care cei doi atomi rămân neschimbaţi, ei doar alăturându-se pe baza covalenţei – a diferenţei lor de încărcătură electrochimică.

În fuziune, doi atomi combinaţi, presupune ca ceştia să se apropie până la a face contact unul cu altul şi din acest contact să rezulte un alt element chimic.

Problema este că în mod normal, în natură acest fapt este imposibil, datorită încărcăturii electrice a atomilor, din orice substanţă ar fi aceştia, încărcătură care este pozitivă. Având aceiaşi încărcătură, apropierea dintre doi atomi nu este posibilă ei respingându-se reciproc.

Singurul loc în care acest lucru se petrece natural este în exploziile termonucleare din interiorul stelelor. Acolo acest lucru este posibil datorită presiunilor şi temperaturilor fantastice care depăşesc forţa de respingere dintre cei doi atomi… adică… „dacă nu ştii, te-nvăţ, dacă nu vrei, te oblig !”…

Datorită acestei caracteristici electrostatice a atomului, cea mai mare parte a oamenilor de ştiinţă consideră că fuziunea la rece (la temperatură scăzută) este o utopie. Tot datorită acestei idei se cheltuiesc sume imense pentru studiul fuziunii la cald. Fuziunea la cald este practic ceea ce se

întâmplă în orice stea. Adică datorită temperaturii şi/sau presiunilor foarte mari forţa de respingere dintre atomi este învinsă şi porneşte reacţia termonucleară care generează energie.

Pentru a se reproduce acest proces în condiţii de laborator sau în condiţii controlate trebuiesc utilaje foarte complexe care să asigure temperaturile şi presiunile extrem de ridicate, şi acest lucru nu se poate obţine decât cu consumuri energetice fantastice…

Ca urmare de fapt mai degrabă fuziunea la cald este o utopie, căci chiar dacă este declanşat procesul, acest lucru se face cu consumuri energetice mari şi se întreţine extrem de greu cu consumuri energetice şi mai mari. În plus controlul reacţiei termonucleare de fuziune la cald este aproape imposibil de făcut, riscurile fiind enorme. Este practic ca şi când am încerca să aprindem un soare pe Pământ.

De aceea, tehnologia energetică nucleară actuală, se bazează pe opusul fuziunii anume pe fisiune, adică pe dezintegrarea atomilor, dar aceasta are un foarte mare dezavantaj anume degajarea pe lângă energia termică în sine, a unei cantităţi aproape egale de radiaţii nucleare periculoase. În plus produşii rezultaţi în urma acestui proces – deşeurile radioactive, sunt la fel de toxici, perioada în care această radiaţie dispare fiind extrem de lungă, fapt ce creează serioase probleme tehnico-economice cu privire la depozitarea ulterioară a acestor deşeuri…

Ca urmare fuziunea la cald este improbabilă de realizat datorită problemelor extreme pe care le pune declanşarea, controlul şi întreţinerea, şi pe de altă parte datorită costurilor extreme ale acestor procese tehnice.

Fisiunea este de asemenea o tehnologie scumpă. Dacă veţi intra pe internet să vedeţi cât costă un MWh energie nuclearelectrică, cât costă de asemenea menţinerea unei centrale nuclearelectrice în funcţiune veţi ajunge la concluzia falsă că e o energie ieftină…

Dar în momentul în care veţi adăuga la cheltuielile de producţie şi administrarea şi întreţinerea procesului şi a liniilor de distribuţie precum şi administrarea ulterioară a deşeurilor rezultate, veţi constata că de fapt energia electrică obţinută pe această cale este chiar mai scumpă decât cea obţinută prin centralele termoelectrice pe gaz, păcură sau cărbune…

Şi dacă e să ne jucăm cu atomii, singura cu adevărat fezabilă şi de viitor este fuziunea la rece, care nu doar că este posibilă dar este chiar ieftină, uşor de controlat şi nepericuloasă pentru mediu.

Numai că…

Hai să vă mai spun ceva privitor la felul cum funcţionează comunitatea ştiinţifică mondială…

Oamenii de ştiinţă, academicieni, universitari, cercetători sunt toţi doar nişte „şoareci de bibliotecă" care au naivitatea de a crede că cercetările lor contribuie la mersul înainte al omenirii, dar din păcate ei nu dispun de nici un ban…

Toţi banii care susţin sistemul ştiinţific actual vin de la cei care-i produc, adică de la industriaşi şi bancheri. Doar că aceştia au doar interese materiale proprii… Nimeni dintre cei bogaţi nu doreşte progresul omenirii. Ei doresc doar progresul lor propriu… iar pentru ei noţiunea de progres înseamnă cu totul altceva decât pentru un cercetător ştiinţific… înseamnă doar mai mulţi bani în conturi şi mai multă putere…

Pentru cei cu bani natura, viaţa din jur, planeta care ne susţine pe toţi a fost făcută doar pentru ca ei s-o distrugă, s-o toace mărunt până ce devine… bani… sau avantaje materiale şi de putere…

Iar ei, cei care au banii nu-i vor da niciodată pentru ceva ce le-ar putea periclita lor avantajele materiale şi de putere asupra celor din jurul lor…

De aceea se injectează sume imense în cercetări care nu au nici o finalitate sau care contribuie, în orice fel la menţinerea pe cât posibil a situaţiei actuale… sau chiar la înrăutăţirea ei.

Şi tot de aceea universităţile din întreaga lume primesc fonduri pentru cercetări privind fuziunea la cald, deoarece aceasta-i o himeră… Iar himerele nu-ţi schimbă statutul social şi economic dacă eşti un om puternic şi cu conturi mari…

Deci ca o concluzie ar fi că interesele celor bogaţi nu vor coincide niciodată cu interesele oamenilor de ştiinţă

Şi de aceea chiar dacă oamenii de ştiinţă şi inventatorii vor binele omenirii, sunt prea mari şi prea multe interese care vor face ca cei care au făcut cele mai revoluţionare şi promiţătoare descoperiri să fie denigraţi, oprimaţi, înlăturaţi uneori cu brutalitate şi fără scrupule, de multe ori

de chiar confraţii lor care, pentru un meschin câştig material sau pe scara socială îşi uită pierdută demnitatea umană…

Au existat atunci, la începutul secolului trecut industriaşi, proprietari de mine care visau ca din minele pe care le stăpâneau să împânzească planeta cu milioane de stâlpi care să susţină zeci de milioane de kilometri de cabluri…

Au existat industriaşi care visau ca întreaga planetă să fie străbătură de maşinile, trenurile, vapoarele şi avioanele construite în fabricile lor, şi care toate acestea să meargă cu petrolul extras şi prelucrat de ei în fabricile lor….

Au existat la începutul secolului trecut bancheri care visau să finanţeze pe acei industriaşi… şi au existat la începutul secolului trecut bancheri care visau să stăpânească şi să conducă guvernele şi prin ele planeta…

Dar tot atunci a existat un om de ştiinţă şi inginer de geniu care visa să dăruiască omenirii electricitatea gratuit, fără fire…

A existat atunci acelaşi inginer de geniu care visa ca planeta să fie străbătută de mijloace de transport care să funcţioneze cu electricitate captată local din mediul înconjurător…

Acel vizionar de geniu a descoperit însă rapid că oricât de mult ar dori societatea progresul, dacă potentaţii vremii nu-l vor, acesta nu va avea loc…

Visele lui erau altele decât visele lor …

Iar ei, nu puteau accepta pericolul ca visele lor să fie spulberate de un pârlit de om de ştiinţă oricât de genial ar fi fost el… Dar … nu putea fi eliminat fizic… era prea cunoscut…

Şi astfel a început prima şi cea mai mare campanie de distrugere a unui om, din întreaga civilizaţie modernă…

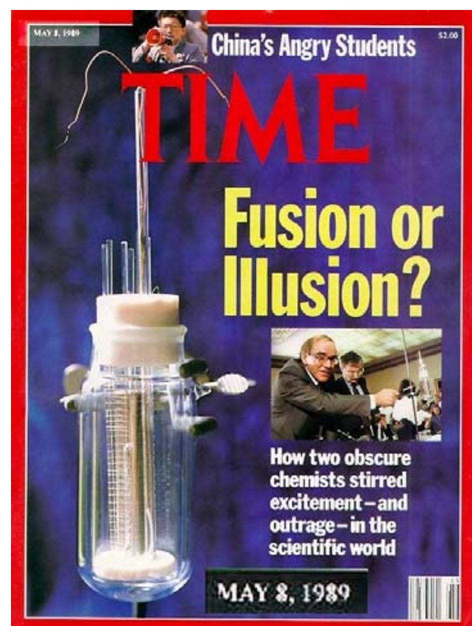
I-a fost ars laboratorul în care se găseau zeci de invenţii în curs de materializare, în care se găseau mii de pagini de brevete, de desene, de lucrări ştiinţifice…

I-au fost retrase fondurile iar în presă a început treptat să fie prezentat ca fiind un om de ştiinţă bolnav mintal, nerealist şi lipsit de viziune…

A devenit curând prototipul omului de ştiinţă nebun.

A murit sărac şi neştiut într-o cameră de hotel după ce ultimul său vis aflat de ani de zile neterminat din lipsă de fonduri a fost dărâmat, utilajele de acolo i-au fost furate iar terenul a fost confiscat în contul datoriilor…

După moartea sa i-au fost confiscate zecile de tone de documente şi lucrări de ştiinţă depozitate la hotelurile unde locuise şi la laboratoarele unde lucrase, iar campania de denigrare a devenit şi mai sălbatică.

I-au fost retrase din librării şi biblioteci lucrările de ştiinţă, i-a fost şters numele din toate manualele şcolare de pe întreaga planetă…. Şi asta, după ce el dăruise omenirii întreaga civilizaţie electrică pe care o trăim acum…

A fost o lecţie dură pe care comunitatea ştiinţifică mondială a înţeles-o pe deplin…

De atunci nici un om de ştiinţă nu a mai îndrăznit să iasă din cuvântul potentaţilor fără a-şi risca poziţia socială, prestigiul şi viaţa…

Visele acelor industriaşi şi bancheri se află acum împlinite cu mult peste ce-au fost ele atunci… De atunci omenirea a fost aruncată într-o neagră perioadă de stagnare, obscurantism şi decădere morală, perioadă din care încă nu a ieşit şi sunt încă puţine speranţe că va ieşi curând…

Aşa se face că atunci când în mai 1989 Martin Fleischmann de la Universitatea din Southampton şi Stanley Pons de la Universitatea din Utah au anunţat realizarea lor uimitoare cu entuziasm şi speranţă de mai bine, au deschis o adevărată cutie a Pandorei.

Într-o celulă de electroliză a apei grele aceştia au anunţat nivele de temperatură extrem de mari, imposibil de atins dintr-o reacţie chimică obişnuită. În urma unei comisii ştiinţifice de cercetare a Departamentului de Energie a Statelor Unite s-a tras concluzia că experienţa lor este irepetabilă, că anunţul lor a fost prematur şi iresponsabil şi activitatea lor a fost catalogată drept ştiinţă patologică…

A început un val de denigrări, din partea, de cele mai multe ori, chiar a colegilor lor de breaslă. Adevărul este că nereuşita repetării experienţei lor a fost cauzată de nerespectarea întru totul a condiţiilor în care aceştia au efectuat cercetările. În ciuda faptului că de atunci şi până în prezent experienţa lor a fost confirmată de sute de laboratoare ştiinţifice de pe întreaga planetă ei au rămas nişte personaje controversate în lumea ştiinţifică, şi li s-a refuzat patentarea procedeului folosit atunci. De altfel ce-au făcut ei atunci ?

Au repetat experienţele înaintaşilor lor în condiţii mai moderne şi mai stricte. Adică au efectuat o electroliză a unei soluţii de sare de litiu în apă grea cu catod de paladiu şi anod de platină.

Faţă de înaintaşii lor însă au folosit curent electric pulsatoriu de înaltă frecvenţă şi amplitudine, care a făcut ca electroliza să atingă randament foarte ridicat.

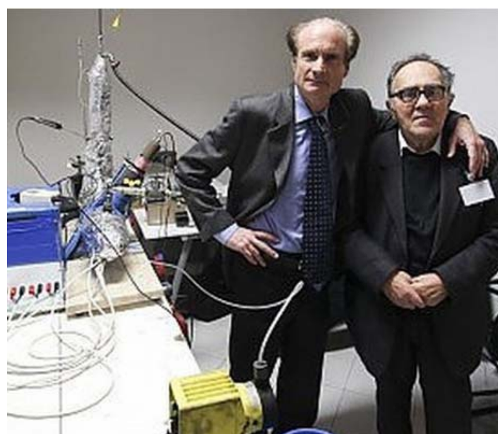
Iată ce se întâmplă în celula lor de electroliză:

În momentul în care curentul electric începe să circule prin electrolit, în pulsaţii, moleculele de apă grea se desfac în ioni de hidroxid şi atomi de deuteriu.

La anodul de platină ionii de hidroxid se adună, şi se recombină iar în apă grea, eliberând câte un atom de oxigen ce se adună în formă de bule în soluţie.

Datorită afinităţii extreme a paladiului pentru hidrogen, atomii de deuteriu eliberaţi în soluţia de electrolit cu apă grea saturează catoul în cantităţi uriaşe, creând un stres în acesta, până ce la un moment dat încep să pulseze în acesta, în rezonanţă cu ritmul pulsaţiilor electrice proces ce duce la fuziune lor în atomi de heliu cu degajarea unor cantităţi uriaşe de căldură, mult peste orice ar putea fi explicat la o reacţie chimică de orice tip ar fi fost aceasta.

Reacţia aceasta are loc la temperatura camerei iar procesul poate fi repetat de oricine cu respectarea strictă a purităţii metalelor din care sunt făcuţi electrozii şi a densităţii apei grele. Pare a putea fi soluţia energetică a viitorului… numai că nu uitaţi ce v-am povestit mai sus un pic despre Nikola Tesla.

Interesant este faptul că la 14 ianuarie 2011, alţi doi fizicieni de la Institutul Naţional de Fizică Nucleară al Italiei, au anunţat un alt procedeu de obţinere a fuziunii la rece, care este – după spusele lor – chiar mai eficient şi mai uşor de reprodus, şi care ar putea asigura omenirii o energie a cărui cost ar fi de sub un cent pe KWh, ceea ce este cu adevărat o soluţie energetică fiabilă. Ei nu au fost întâmpinaţi de aceiaşi atitudine a potentaţilor şi a mediului academic oficial poate – gândesc eu – pentru că reacţia lor deschide porţile unui domeniu fascinant şi anume transmutaţia elementelor – visul de secole al alchimiştilor. Cei doi italieni ce se numesc Andrea Rossi şi Sergio Focardi, au depus deja actele pentru obţinerea brevetului pentru procedeul folosit şi de atunci s-a şi început construcţia unei centrale nuclear electrice ce va fi gata în curând şi care se construieşte în Grecia.

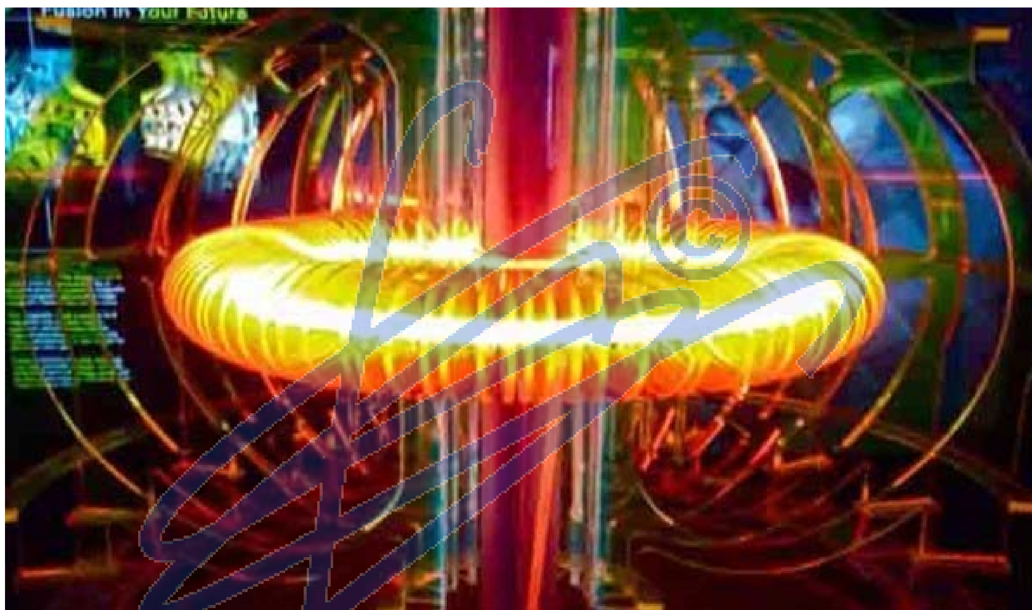
Se ştiu mai puţine despre procesul folosit de aceştia – probabil pentru că la data când s-a făcut publică realizarea lor brevetul nu fusese încă obţinut, iar acum centrala electrică nu e încă gata. Se

pare că ei folosesc o reacţie termonucleară de joasă temperatură ce se desfăşoară într-o incintă metalică închisă, saturată cu hidrogen la presiune crescută. În această incintă se mai află o cantitate de doar o zecime de gram de pulbere nanometrică de nichel. Incinta este încălzită cu un consum de 400 W, moment în care nanopulberea de nichel intră în reacţie atomică cu hidrogenul şi se transformă în pulbere de cupru. În urma acestei reacţii rezultă fuziunea hidrogenului în heliu cu eliberarea a 12 KW de energie termică, adică un câştig de 300 de ori.

După cum au anunţat ulterior cei doi se pare că câştigul ar putea fi ridicat la 400 dar atunci ar exista riscul destabilizării reacţiei şi producerii unor explozii.

Am mai găsit doar aceste date tehnice: mărimea reactorului lor — 0,5 x 0,5 x 1 m, putere consumată — 0,4 KWh, putere emisă — 15KWh/h., consumabile 0,1 gr nichel şi 0,01 gr hidrogen la 10 KWh, 1kg de nichel ajunge pentru producţia de 10 KWh timp de 14 luni. Preţul tonei de nichel este de aproximativ 30 000 dolari.

Atât se ştie până acum… Iată şi o fotografie pe care am găsit-o referitor la procedeul lor, dar am serioase dubii că aceasta chiar reprezintă reactorul lor.

Ar fi de făcut aici un mic comentariu cu privire la procedeul folosit de Fleischmann şi Ponce, care, după părerea mea, de vreme ce a fost validat până acum de sute de alte laboratoare de cercetări din lume este unul fezabil. Ce mai vreau să spun aici este faptul că se confirmă încă odată ceea ce a spus Tesla acum mai bine de 100 de ani anume că curentul electric pulsatoriu de înaltă frecvenţă este cel care poate deschide porţile spre domenii nebănuite ale ştiinţei.

Iar în ce priveşte procedeul celor doi italieni, probabil că li s-a permis realizarea centralei nuclear electrice din Grecia în speranţa unor minţi bolnave că ar putea prin acest procedeu să obţină probabil cine ştie ce substanţe miraculoase ce le-ar permite o şi mai mare îmbogăţire sau creştere de putere…

Aici închei invitându-vă să reflectaţi serios la implicaţiile ce se întrevăd în urma lecturii prezentului articol… după ce am să vă reamintesc faptul că eu am afirmat în repetate rânduri că nu sunt de acord cu obţinerea energiei prin consumul resurselor planetei…

Când nu vom mai avea nichel ?... se va repeta ce se întâmplă acum cu petrolul ?...

De fapt ştiţi ce cred că se va întâmpla ? Noi nu vom simţi nici o scădere a preţului energiei electrice, căci aceasta pe motiv că vine tot pe stâlpi şi cabluri va avea preţul neschimbat la consumatorul final. Cei ce vor avea de câştigat vor fi doar proprietarii centralelor nuclear electrice respective…

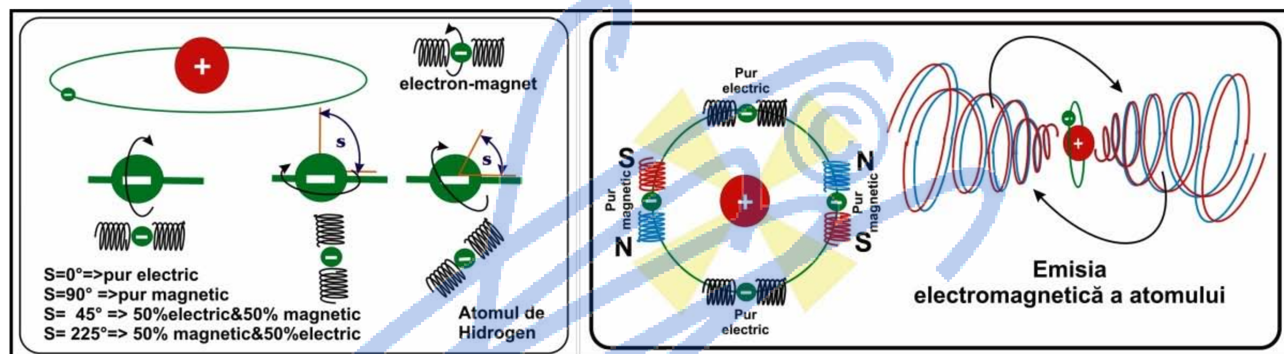
Articol scris azi 9 octombrie 2011 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Ce-i ZPE ?

Cei care mai fac cercetări pe reţeaua internaţională Internet şi mai citesc presa dedicată noilor surse de energie, întâlnesc uneori acest acronim, care în unele locuri este folosit fără a fi explicat sau măcar extins la cuvintele care-l compun…

Aşa cum am mai spus, electronii în mişcarea lor de rotaţie în jurul nucleului au o variaţie a axei de rotaţie (spin) de la o axă paralelă cu orbita de revoluţie în jurul nucleului până la perpendiculară pe această orbită. Într-o mişcare de revoluţie, un electron are două poziţii perpendiculare şi două poziţii paralele cu orbita, ale axei sale de spin. În momentul în care axa sa este perpendiculară pe axa de revoluţie electronul emite radiaţie pur magnetică iar când are axa pe direcţia de revoluţie emite radiaţie electrică. La 45 şi 225 de grade radiaţia este mixtă adică electromagnetică.

Aici trebuie să-mi cer scuze pentru faptul că am descoperit că în cartea trecută imaginea care ilustrează acest lucru are legenda greşită. Am greşit-o nu din neştiinţă ci din pură neatenţie. Deci priviţi imaginea de mai jos care ilustrează interdependenţa dintre poziţia axei de spin a electronului şi radiaţia sa:

În acelaşi timp nici protonii şi neutronii precum şi celelalte particule subatomice nu sunt nemişcate, şi acestea având mişcare de spin precum şi de revoluţie unele în jurul celorlalte.

Întreaga această mişcare a acestor particule, care să nu uităm au încărcături electrostatice diferite fac din atom în întregul său un puternic emiţător de radiaţie electromagnetică. În acelaşi timp în anumite circumstanţe de poziţie a electronilor şi celorlalte particule subatomice faţă de nucleu, atomul emite şi unde gravitaţionale.

Această mişcare permanentă a particulelor subatomice face ca materia în sine să intre în rezonanţă oscilând la o frecvenţă foarte ridicată, frecvenţă dată de variaţia momentelor particulelor respective. Cum radiaţia în sine este energie şi cum mişcarea particulelor subatomice şi a atomilor nu încetează nici măcar la – 272,15° C (zero absolut) energia disipată astfel în masa materiei universale mai poartă numele de energie a punctului zero (ZPE).

Radiaţia aceasta emisă de particulele subatomice şi de atom în sine umple atât tot spaţiul intraatomic cât şi spaţiul dintre atomi şi dintre molecule fiind omogenă şi izotropă. Densitatea ei este fantastic de mare şi anume 10^{108} J/cmc (deoarece 1J = 1Ws => echivalent 25 GWh energie electrică)…

Marele inconvenient este că întreaga materie emite această energie, chiar şi aşa zisul vid spaţial, care nu e de loc vid. Amintiţi-vă că peste 90% din materia universală este materia întunecată…

De aceea această energie mai e numită uneori şi energia vidului – făcându-se referire tot la temperatura de zero absolut din spaţiile intergalactice şi la faptul că o lungă bucată de timp s-a presupus – şi în unele medii încă se mai crede că spaţiul intergalactic ar fi gol…

Deoarece întreaga materie emite această energie, dificultatea cea mai mare este de a o detecta. Orice aparat de măsură pentru a putea măsura ceva trebuie să se raporteze la o valoare diferită de

valoarea de măsurat. Este ca şi cum aflându-ne scufundați în ocean am încerca să separăm şi să măsurăm o cantitate de apă din ocean folosindu-ne de o lingură făcută tot din apa de mare…

De aceea până în prezent şi chiar şi acum din partea marii majorități a fizicienilor, această cantitate enormă de energie a fost ignorată, pe motiv că neputând fi detectată şi măsurată cu aparate convenționale nici nu poate fi folosită…. Ceea ce nu e adevărat.

Faptul că nu putem măsura apa din ocean cu o lingură făcută din aceiaşi apă, aflându-ne noi înşine scufundați în ocean, nu înseamnă că acea apă nu există ci doar că noi nu avem mijloacele necesare de a o măsura în acele circumstanțe. Dar aflați în ocean simțim curenții de apă şi diferențele de temperatură ale acesteia….

Pentru acest fapt al problemelor de detecție şi de separare a unei anumite cantități de energie din energia aceasta universală, colectarea acestei energii este considerată de marea majoritate a oamenilor de ştiință imposibilă, dar pentru unii dintre ei este doar o provocare.

Deci colectarea şi utilizarea acestei energii ar consta doar în schimbarea locală a densității ei astfel încât prin apariția unei diferențe între acea zonă şi restul mediului înconjurător, ar apărea tendința naturală de reechilibrare energetică cu mediul, ceea ce ar face din energia local densificată una disponibilă pentru utilizare…

Această densificare locală a energiei are loc prin schimbarea frecvenței de oscilație a materiei, schimbare care poate avea loc fie pe cale electrică, fie magnetică, fie electromagnetică sau pe cale electrostatică.

Prin utilizarea energiei electrice nu se întâmplă decât o reechilibrare energetică locală care are loc în urma unei dezechilibrări făcute anterior de către o maşină pe care o numim obişnuit generator. Deci energia nu se consumă ci doar circulă în mediul înconjurător din care facem parte integrantă.

Practic într-o explicație simplă lucrurile se petrec cam aşa. „Generatorul” pe care-l folosim, prin faptul că lucrează la o frecvență diferită de frecvența de vibrație naturală a mediului, (să luăm exemplul unui alternator de 50 Hz), creează în mediul imediat apropiat un dezechilibru de densitate energetică. Generatorul devine prin funcționare un mediu a cărui frecvență mai scăzută implică o densitate mai scăzută, fapt ce duce la o scurgere de energie din mediu în generator, scurgere care este dependentă strict de frecvența la care lucrează generatorul.

Acest lucru este făcut de orice tip de „generator electric cunoscut”. Numai că generatoarele folosite de tehnologia actuală sunt extrem de puțin eficiente (tocmai datorită frecvenței foarte scăzute de lucru a lor – 50 Hz), cantitatea de energie deviată din starea ei naturală de echilibru, fiind extrem de mică comparativ cu devierea ce s-ar putea obține printr-o tehnologie bine gândită şi aplicată.

Practic dacă frecvența de lucru a „generatoarelor” actuale ar fi crescută corespunzător, în aşa fel încât să se apropie cât mai mult de frecvența de oscilație la nivel atomic a materiei, cantitatea de energie manipulată local din mediu ar creşte exponențial.

Ca o concluzie, energia punctului zero sau energia vidului, este energia radiată de particulele atomice şi subatomice, în mişcarea lor perpetuă, care nu încetează nici la zero absolut şi care este prezentă în întreaga materie universală având caracter omogen şi izotrop.

Această energie deşi este foarte greu de detectat şi măsurat datorită faptului că noi înşine împreună cu aparatele noastre de măsură facem parte din ea, este disponibilă a fi deviată şi folosită local de oricine, utilizând o tehnologie adecvată, uneori extrem de simplă.

Energia punctului zero constituie de fapt viitorul energetic al omenirii şi tehnologia energetică normală a oricărei civilizații care se respectă pe sine şi mediul din care provine.

Articol scris azi 16 octombrie 2011 la ora 13 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

„Ce-o fi ăla orgon ?”...

Nu vă mai agitați de pomană.

Atât eu cât şi mulți alții înaintea mea nu am reuşit să găsim în vreun dicționar explicativ al oricărei limbi de pe glob acest cuvânt, pentru simplul motiv că nu există. Acest cuvânt a fost inventat în anul 1930 de către Wilhelm Reich.

S-o luăm cătinel… deci mai întâi să vedem cine a fost cel ce a inventat termenul şi ulterior vom afla şi ce-i orgonul.

Deci dacă la fel ca în cazul lui Edward Leedskalnin, probabil că prea puțini au auzit numele lui Reich, sunt în mod sigur mult mai mulți cei care au auzit de Sigmund Freud.

Wilhelm Reich a fost un american de origine austriacă, născut la data de 24 martie 1897. A fost discipolul lui Freud, un foarte bun psihiatru şi psihanalist, un la fel de bun scriitor în domeniul său de activitate.

Îl vedem în imaginea alăturată. În 1930 a anunțat că a descoperit o nouă formă de energie pe care a numit-o orgon şi care este omniprezentă atât în ființele vii cât şi în spațiul lipsit de viață, energie pe care a descris-o ca fiind o energie cosmică primordială de culoare albastră, prezentă oriunde, şi care influențează direct şi pozitiv viața, emoțiile, procesele climatice, culoarea cerului şi gravitația precum şi formarea galaxiilor şi planetelor.

În 1933 a publicat cartea „Psihologia de masă a fascismului” care a fost imediat interzisă de nazişti. Urmare a acestui fapt, simțindu-se în pericol Wilhelm Reich a hotărât să părăsească țara natală şi a emigrat în Statele Unite ale Americii.

Reich a fost un om direct, cinstit care nu acceptat niciodată compromisul un om deschis sincer, aşa cum ar trebui să fie orice om de ştiință. Ajuns în Statele Unite a raportat cinstit organelor superioare toate cercetările sale, convins fiind că prin asta contribuie la progresul societății.

Conform lui Reich bolile sunt cauzate de blocarea sau degradarea energiei orgonice din corpul viu. A pus la punct mai multe dispozitive care colectau şi concentrau energia organică cu ajutorul cărora a reuşit adevărate miracole în domeniul medical. Efectele constau de fapt în fortificarea sistemului imunitar până la un asemenea grad încât se vindecau chiar tumorile.

Dispozitivele sale orgonice pe care a început să le construiască prin 1940, erau alcătuite cu ajutorul unor cristale sau aveau forma unor cutii cu pereții formați din straturi de material metalic şi izolator într-o anumită configurație, asemănătoare unor condensatori. A construit acumulatori orgonici în forma unor cutii de diferite dimensiuni în care erau introduse animalele de laborator sau chiar oamenii… Energia colectată şi concentrată de acestea putea vindeca nu doar animalele de laborator bolnave de cancer ci şi oameni şi plantele.

Astfel el a devenit conştient că a pus la punct o metodă medicală universal valabilă. Ba chiar şi bolile planetei puteau fi vindecate cu energie orgonică. El a pus la punct şi un dispozitiv pe care l-a numit tun orgonic cu ajutorul căruia reuşea să reechilibreze energetic atmosfera din jurul centralelor nuclear electrice, sau a releelor de transmisiuni în preajma cărora afirma că este o mare concentrare de energie orgonică negativă…

În planul vieții de zi cu zi toți ştim că în preajma acestor instalații persoanele sensibile nu se simt bine. Cu atât mai mult acest efect este cunoscut în ultimii ani de când dezvoltarea telecomunicațiilor fără fir a atins dimensiuni globale.

Cei care lucrează în domeniul parapsihologic afirmă că aura persoanelor aflate în imediata apropiere a unui dispozitiv orgonic capătă o dezvoltare extraordinară, atât ca intensitate luminoasă cât şi ca dimensiune. De asemenea tot aceste persoane afirmă că entitățile negative nu agreează apropierea unui asemenea dispozitiv, motiv pentru care părăsesc imediat incinta în care se află un dispozitiv orgonic.

Am găsit unele surse de informare care afirmă cu tărie că de fapt orgonul ar fi ceea ce japonezii numesc „ki” chinezii „chi” iar hinduşii numesc „prana”… adică energia universală care animă atât viul cât şi neviul în tot spaţiul înconjurător.

În 1947, în urma publicării unor articole despre energia orgonică şi beneficiile ei, Administraţia Medicamentelor şi Alimentelor (FDA) a început o anchetă asupra activităţii lui Reich în urma căreia i s-a interzis practicarea metodelor sale medicale. Ulterior a fost acuzat de nerespectarea restricţiei şi a fost arestat şi condamnat. În paralel în 1956 mai multe tone de publicaţii despre energia orgonică sunt arse de FDA.

În anul următor, la data de 3 noiembrie Wilhelm Reich moare în închisoare în urma unui atac de cord, cu exact o seară înainte de eliberarea condiţionată pe care tocmai o obţinuse…

Şi am să fac aici o mică paranteză. Probabil că la noi în ţară sunt puţini care ştiu că de fapt această organizaţie federală americană – FDA este mai rea decât era inchiziţia în evul mediu.

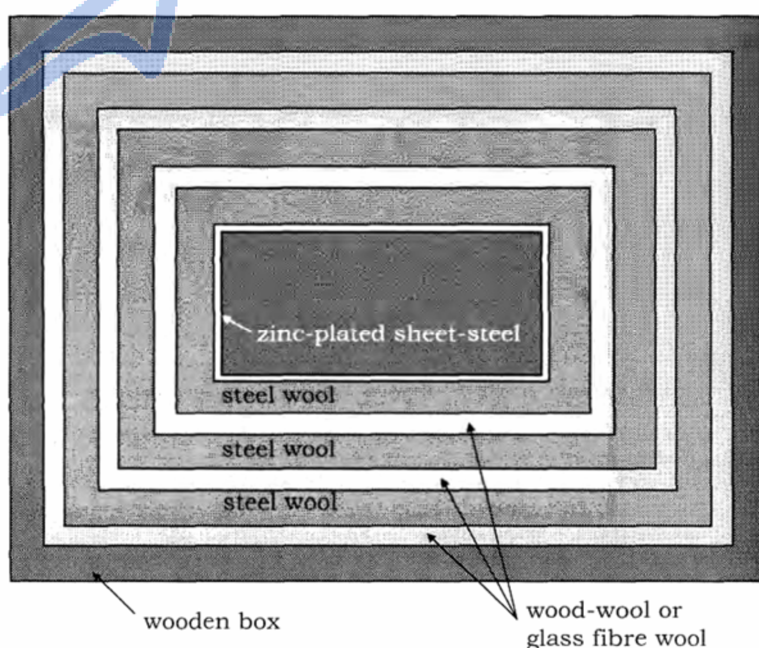
Practic după părerea mea cel puţin o treime din morţile cauzate de diferite boli, de tratarea necorespunzătoare a bolilor şi de o proastă alimentaţie de pe întregul glob, sunt urmare directă a acestei organizaţii criminale care şi-a extins tentaculele în diferite forme pe întreg globul.

Ca un argument la ceea ce vă spun este faptul că deşi cele mai multe adaosuri alimentare moderne sunt toxice (majoritatea E-urilor şi celorlalţi aditivi alimentari precum şi fluorurile din pastele de dinţi) sau unele extrem de toxice (vezi acidul fosforic şi cel cianhidric din Coca Cola – de aceea şi este formula acestei băuturi menţinută la secret !) această organizaţie prin numeroasele ei tentacule guvernamentale de pe întreg globul promovează în continuare folosirea acestor substanţe.

Şi un alt argument. Aţi auzit cumva de medicul Stanislaw Raymund Burzynski ? Precis veţi spune că nu. Este poate unul din puţinii medici din lume care pot vindeca aproape orice fel de formă de cancer, pe baza unui tratament ce acţionează genetic şi care are o rată de vindecare copleşitoare de peste 80 %. Cu toate acestea acest medic, care locuieşte pe teritoriul statelor Unite, a făcut obiectul mai multor anchete din partea FDA, şi este considerat un criminal în toate statele americane cu excepţia unuia singur. Prizonier în statul în care locuieşte este ultima speranţă a bolnavilor de cancer de pe tot cuprinsul continentului american, clinica sa fiind un adevărat loc de pelerinaj…

Deci:

Acumulatorul orgonic original construit de Reich era aşa cum am spus o cutie fărmată din straturi suprapuse de material izolator şi conductor. Iată cum erau construite primele sale cutii cu funcţie de acumulator orgonic pentru tratament:

După cum se vede nu era de loc complicat. Vata metalică de oțel poate fi înlocuită cu şpan fin (în lipsa posibilităților de a procura şpan – ce să facem, au fost unii care-au distrus în aceşti 20 de ani sutele de întreprinderi industriale de pe tot cuprinsul patriei ! – se vor putea folosi spălătoare metalice pentru vase, care sunt făcute fie din şpan de oțel obişnuit fie din şpan de oțel inoxidabil).

Vata de lemn sau de sticlă ştim toți ce e… Vată de sticlă se găseşte mai greu un pic, dar poate fi înlocuită cu vata bazaltică care arată exact la fel şi care poate fi găsită în orice depozit de materiale de construcții fie la suluri fie în plăci standardizate. Vata de lemn este rumeguşul.

Cutia este construită după cum se vede din lemn iar în interior e căptuşită cu tablă zincată.

De atunci până în prezent cei care s-au preocupat de acest domeniu au pus la punct o serie întreagă de alte dispozitive cu funcție de concentrare şi manipulare a acestei energii.

Deşi cei interesați pot găsi instrucțiuni şi descrieri amănunțite pentru construcția unor dispozitive orgonice, am să vă prezint aici construcția unui asemenea dispozitiv pentru a înțelege că nu e nimic complicat şi că oricine poate încerca să-şi aşeze prin casă asemenea dispozitive în loc de bibelouri…

Materialele necesare ar fi următoarele. În primul rând pilitură metalică sau şpan metalic mărunțit (aşa cum am spus puteți folosi spălătoare de vase sau cablu lițat de cupru dezizolat şi mărunțit cu o foarfecă de tăiat tablă). Apoi mai aveți nevoie de cinci cristale de cuarț măricele cam de 4 – 5 cm lungime, apoi de o răşină bicomponentă (răşină epoxidică) şi fireşte de un vas în care să puteți construi bibeloul. Se poate folosi o găleată mică din plastic, pentru smântână sau orice altă cutie de plastic cu volumul 1 – 2 litri.

Se va unge bine găletuşa pe interior cu pastă de var, pentru ca răşina să nu adere direct la pereții ei – găletuşa jucând rol de cofrag.

Se pregăteşte răşina conform instrucțiunilor specifice de pe ambalajul ei. Aici eu aş recomanda un material mai natural şi mai puțin toxic. Anume în locul răşinei eu recomand a se folosi ceară de albine sau parafină. Ceara de albine se găseşte în formă de calupi la orice magazin al asociației crescătorilor de albine de pe tot cuprinsul țării.

Dacă se va folosi ceară sau parafină se poate renunța la pasta de var iar cutia va trebui să fie dintr-un material rezistent la temperaturi ridicate, pentru ca în momentul în care turnăm ceara în el să nu se deformeze, şi cu pereții cât mai lucioşi pentru ca ceara să nu adere la ei. Ulterior calupul de ceară întărit se poate scote uşor căci ceara fiind grasă nu se lipeşte de pereții vasului…

Deci se toarnă pe fundul găleții un strat subțire de cca. 1 cm de ceară. Şi până ca aceasta să se întărească se presară uniform în ea pilitură de fier. Apoi exact în centru se înfige primul cristal de cuarț în aşa fel încât acesta să intre în contact cu pilitura. Apoi se continuă a se turna ceară amestecată uniform cu pilitură până ce cristalul este acoperit. Când ceara a ajuns să acopere cristalul în jurul lui se vor plasa celelalte patru cristale, în poziție orizontală cu vârful foarte aproape de cristalul din centru astfel încât să se formeze o cruce care are cristalul vertical în centru.

Se continuă să se toarne ceară amestecată uniform cu particulele metalice până ce şi aceste cristale sunt acoperite complet.

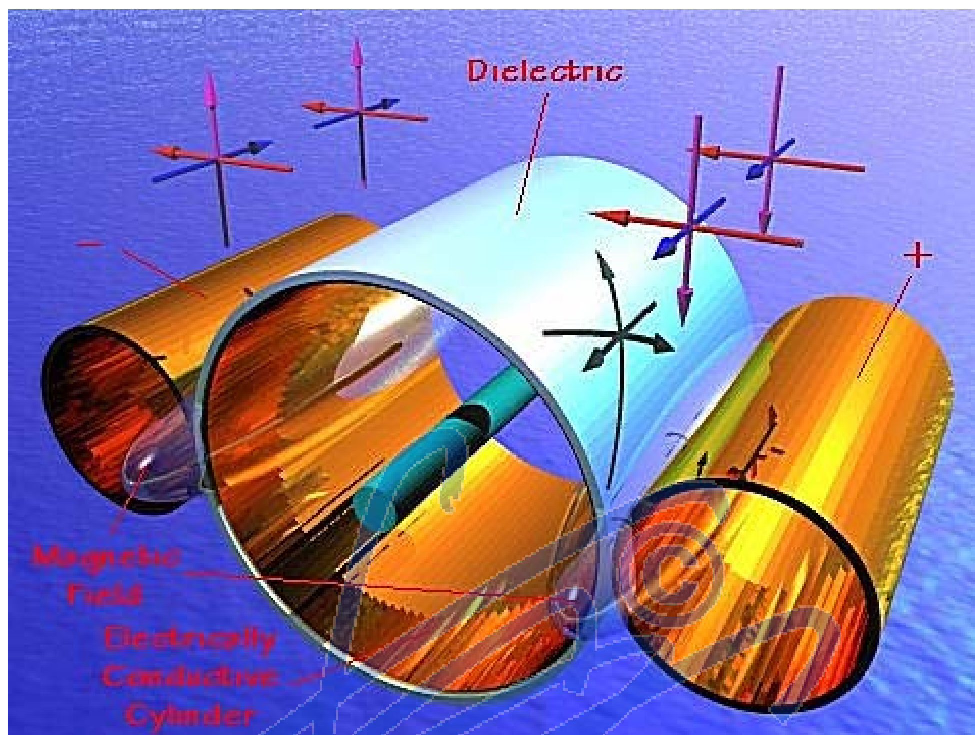
După întărirea completă se va scoate blocul de ceară cu întregul său conținut din găletuşă şi se va finisa . Avem astfel un acumulator orgonic eficient care plasat în cameră ca orice bibelou, va îmbunătăți atmosfera energetică a casei şi implicit ne va feri de rele … prin efectul său benefic asupra organismului….

Succes !

Articol scris azi 18 octombrie 2011 la ora 12 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Cel mai eficient generator homopolar

Ideea acestui articol mi-a venit în momentul în care mi-am amintit de o afirmaţie făcută de cel mai fidel cititor al meu. Vă amintiţi de imaginea aceasta ?:

Această imagine reprezintă un generator homopolar de o factură aparte. După cum se poate vedea în imagine şi cum am spus şi-n articolul precedent acest generator este o combinaţie între un generator homopolar şi unul electrostatic. Cilindrul central de diametru mai mare este acoperit la exterior de un material dielectric – un polimer şi are prin centrul său un magnet. Prin rotirea cilindrului central sunt antrenaţi şi cei doi cilindri laterali iar diferenţa de potenţial este culeasă între aceştia doi. Dar spre deosebire de un generator homopolar clasic acesta furnizează pe lângă intensitatea mare a curentului şi o tensiune crescută.

Ei bine cititorul meu mi-a sugerat ideea de a pune pe lângă cilindrul central mai multe perechi de cilindri radiali nu doar una, tensiunea culegându-se în paralel de la toate perechile…

În acel moment nu am realizat importanţa acestei afirmaţii, dar ieri mi-a revenit în memorie afirmaţia lui şi mi-am amintit că, de fapt chiar există un generator homopolar oarecum asemănător care are un randament fantastic…

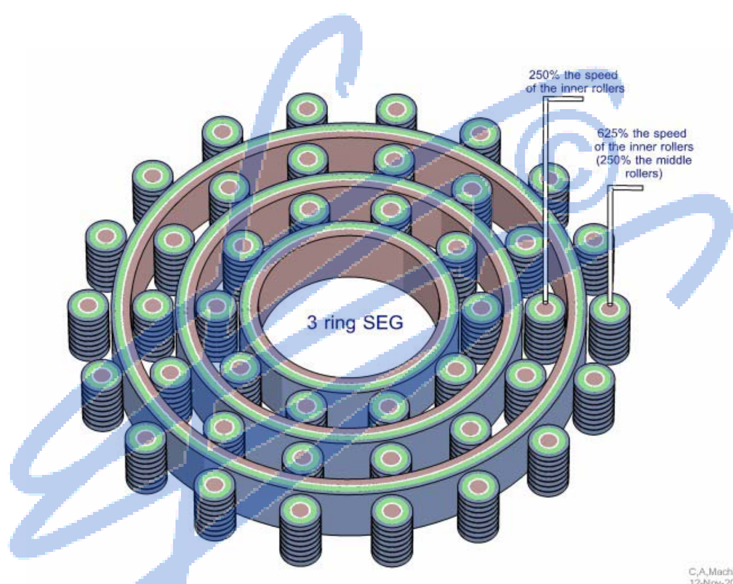
Să vedem mai întâi care-i caracteristica de bază a generatorului lui Faraday ? În orice disc sau cilindru metalic care se roteşte cu viteză mare purtătorii de sarcină sunt cumva azvârliţi de forţa centrifugă spre periferie. Astfel se face că apare aici o aglomerare de sarcini negative ce duc la o diferenţă de potenţial între axa de rotaţie şi circumferinţă. Diferenţa de potenţial nu e mare în schimb intensitatea curentului poate fi uriaşă şi e cu atât mai mare cu cât diametrul discului sau cilindrului este mai mare. De ce ? Pentru că la un diametru mare creşte viteza de deplasare radială a circumferinţei şi implicit şi forţa centrifugă. Acest lucru a fost redescoperit şi de un electrician care lucra prin 1946 la atelierele de reparaţii ale unei întreprinderi locale de distribuţie a energiei electrice din Marea Britanie. În acea perioadă se ocupa de reparaţia şi întreţinerea contoarelor electrice. Ori, aşa cum ştim toţi, orice contor electric are în componenţa sa un disc Faraday pe post de motor homopolar, motor care acţionează un numărător cu rotiţe dinţate care constituie de fapt contorul energiei ce trece prin aparatul numit contor electric.

Omul, despre care am mai vorbit în cartea „Criza energetică – adevăr sau minciună” se numea John Roy Robert Searl şi am inclus acolo un citat mare preluat dintr-o carte veche apărută cu nişte ani în urmă la o editură care a dispărut.

Dar nu am explicat de loc cum şi ce fel cu aparatele construite de acest om…

Ei bine se pare că devenind conştient că pentru ca un generator homopolar normal să dea o tensiune crescută trebuie să aibă dimensiuni foarte mari, acest om s-a gândit să facă ceea ce-mi sugera mie cititorul meu. S-a gândit să facă un generator homopolar compus, făcut din mai multe generatoare mai mici. Astfel el a gândit un rotor complicat format din mai multe inele magnetice între care să se afle role cilindrice tot magnetice. Atât rolele cât şi inelele le-a acoperit cu un strat de polimer dielectric şi apoi cu un strat de cupru. În felul acesta a realizat un generator homopolar electrostatic în genul celui din imaginea de mai sus dar mai complex. Fiecare rolă magnetică acoperită cu polimer şi cupru devenea un mic generator homopolar electrostatic independent, care se rotea prinsă între alte două generatoare homopolare electrostatice independente construite de fiecare inel.

În felul acesta a obținut ceea ce se vede în imaginea următoare.

A gândit că inelele trebuie rotite din exterior iar acestea antrenând rolele magnetice dintre ele vor genera curent electric care se va însuma şi va fi cules de la un inel la celălalt până la margine unde plasând nişte bobine de inducție de jur împrejur ar fi cules această tensiune înaltă.

Se pare că primul generator astfel construit a fost pus în mişcare de un motor electric de mici dimensiuni. Numai că ceea ce a rezultat a fost mult peste aşteptări în sensul că tensiunea culeasă la periferie a fost extrem de mare. A hotărât să oprească motorul pentru a studia mai bine problema. Surpriza mare a venit în momentul în care motorul electric a fost decuplat de inele. În acel moment, contrar aşteptărilor conform cărora inelele ar fi trebuit să se oprească datorită frecărilor dintre ele, acestea au început să se rotească mai repede, şi s-au accelerat până ce, la un moment dat aerul din jurul generatorului s-a ionizat iar la foarte scurt timp după aceea întregul ansamblu de „rulmenți” magnetici s-a ridicat de la sol, a stat câtva timp suspendat în aer, apoi aerul în jurul său a devenit deodată roşu intens, s-a auzit în acelaşi timp un bâzâit înalt, iar „rulmenții” au zburat fulgerător vertical spre cer pierzându-se în spațiu… Acest efect a primit ulterior numele de efect Searl.

A fost o pierdere grea pentru John Searl deoarece la acea vreme magneții sinterizați nu se găseau ca azi, el fiind nevoit să-şi facă singur fiecare magnet.

Următoarele sale discuri au avut cam aceiaşi soartă, ba chiar unul din ele i-a zburat distrugând tavanul şi acoperişul clădirii.

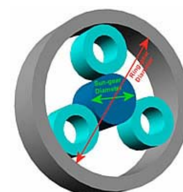
Dar, deoarece el pornise în cercetările sale de la a construi un generator electric, fără a se aştepta că va obţine o farfurie zburătoare, în paralel cu dezvoltarea şi controlul discurilor zburătoare a construit şi un generator electric cu ajutorul căruia a devenit independent energetic, pentru următoarele decenii. Iată mai jos un grupaj de fotografii reprezentându-l pe John Searl, dedesubt generatorul său electric în diferite variante iar la dreapta detalii ale structurii inelelor şi rolelor din care e compus generatorul său:

Acum, eu cred că generatorul său ar putea fi făcut cu destul de multă uşurinţă de oricine folosind magneţi sinterizaţi din neodim (NdFeBo) care să fie introduşi fest în cămăşi din ţeavă de polipropilenă şi apoi în ţeavă de alamă sau de cupru. Există numeroase dimensiuni de magneţi cilindrici cât şi de magneţi inelari şi o alegere îngrijită din sumedenia de tipodimensiuni oferite de producătorii de magneţi ar putea duce la construirea unui generator ca acesta.

Nu voi intra aici în amănunte privind viaţa lui John Searl sau ce şi cum a mai făcut el cu „farfuriile sale zburătoare”. Despre aceste farfurii putem doar spune că generează 511 kV şi inelele lor se rotesc la o viteză de rotaţie de 80 000 de rotaţii pe secundă….

Deşi părerea mea e că probabil că viteza de rotaţie e greşit raportată la secundă în cartea unde am găsit informaţia (mai degrabă cred că ar trebui raportată la minut) am să comentez doar următorul lucru legat de generatorul acesta anume aceea că viteza sa de rotaţie se pare că ar creşte dinspre periferie spre centru… (dacă analizaţi desenul veţi constata că aşa e, căci la o rotaţie completă a inelului exterior, datorită faptului că mişcarea se transmite prin intermediul rolelor, inelul interior va executa un număr mai mare de rotaţii) Este principiului reductorului cu trei pinioane încastrate în interiorul unei coroane dinţate. Axul central se roteşte mai repede decât coroana dinţată…

Nu intru aici în amănunte privind funcţionarea şi comportarea discurilor zburătoare făcute prin această tehnologie…

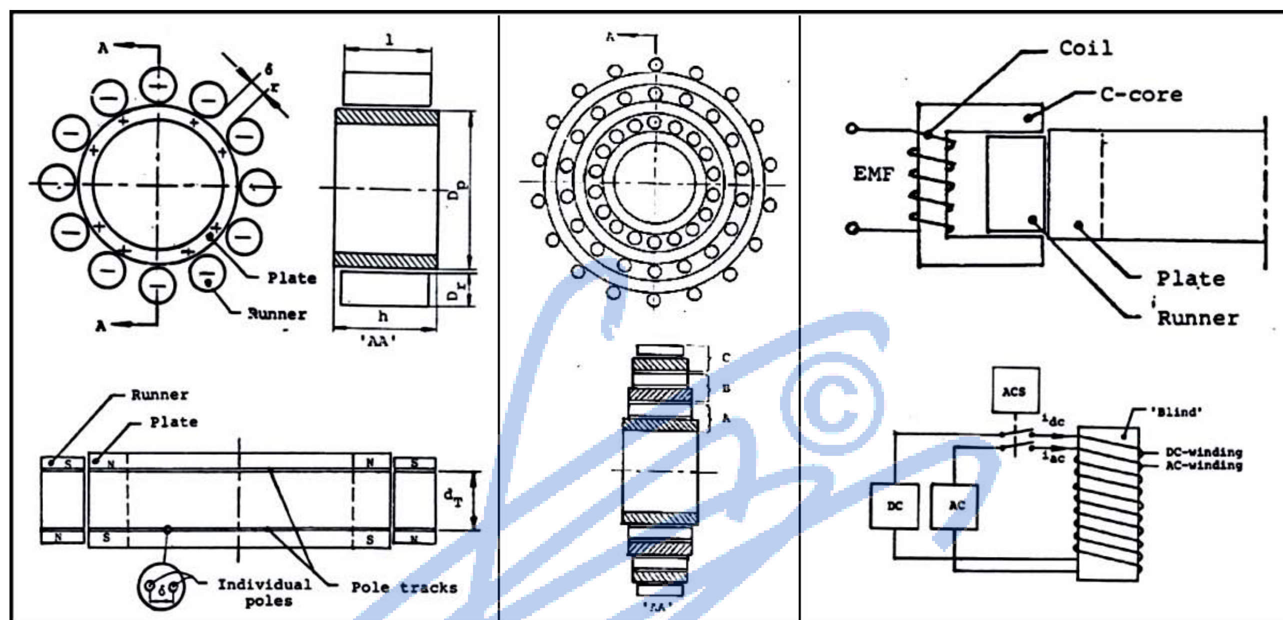
Discurile zburătoare gravitaţionale, oricât vi s-ar părea de ciudată afirmaţia pe care o voi face acum nu sunt doar OZN-uri de pe alte planete din univers ci multe, foarte multe, cred că

aproximativ jumătate din ele, sunt invenţii ale unor cetăţeni de pe planeta noastră şi au fost construite de diferite fabrici militare ale unor ţări puternic dezvoltate. Există cel puţin trei principii de funcţionare şi de ceva vreme mă gândesc să scriu o carte separată în care să prezint brevetele acestea şi felul cum funcţionează „OZN”- urile pământeşti…

Pe noi în acest moment ne interesează cum e construit şi cum funcţionează Generatorul cu Efect Searl. (SEG)

Într-una din descrierile pe care am găsit-o pe internet generatorul lui Searl este descris ca „un motor liniar cu rulmenţi magnetici având caracteristicile unui autotransformator”

Priviţi deci imaginea de mai jos:

Începând din partea stângă se poate vedea că rolele magnetice care sunt intercalate între inele magnetice sunt aşezate cu polaritatea opusă faţă de inele astfel încât ele aderă în mod natural la inele. Se poate vedea bine că inelul din partea de jos are polul nord în partea superioară iar rolele au polaritatea sud în această poziţie. Datorită atracţiei şi faptului că rolele au înălţimea mai mică decât inelele rolele se vor aşeza natural pe centrul inelelor. De aceea întregul generator este format din inele şi role cu înălţimi descrescătoare dinspre centru spre margine, ceea ce duce la centrarea lor naturală pe verticală asigurând astfel ca datorită atracţiei magnetice dintre ele aceste componente nu se vor dezmembra în timpul funcţionării. Acest amănunt constructiv se poate observa la vederea în secţiune laterală din imaginea centrală. În construcţia originală rolele şi inele sunt construite din patru straturi de materiale diferite.

Astfel există un rezervor de electroni – un pământ rar – neodim, un strat magnetizat accelerator compus din nichel sau fier, un regulator al fluxului de electroni, format dintr-un al treilea strat de teflon sau Nailon 66 şi în fine un strat exterior din aluminiu sau cupru. Dimensiunile şi greutatea rolelor trebuie să fie strict identice pentru fiecare secţiune în parte. O diferenţă de dimensiuni şi greutate dintre rolele de pe un etaj de peste 0,05 grame poate duce la pierderi de putere iar dacă toleranţa totală depăşeşte 3,3 grame generatorul nu mai funcţionează.

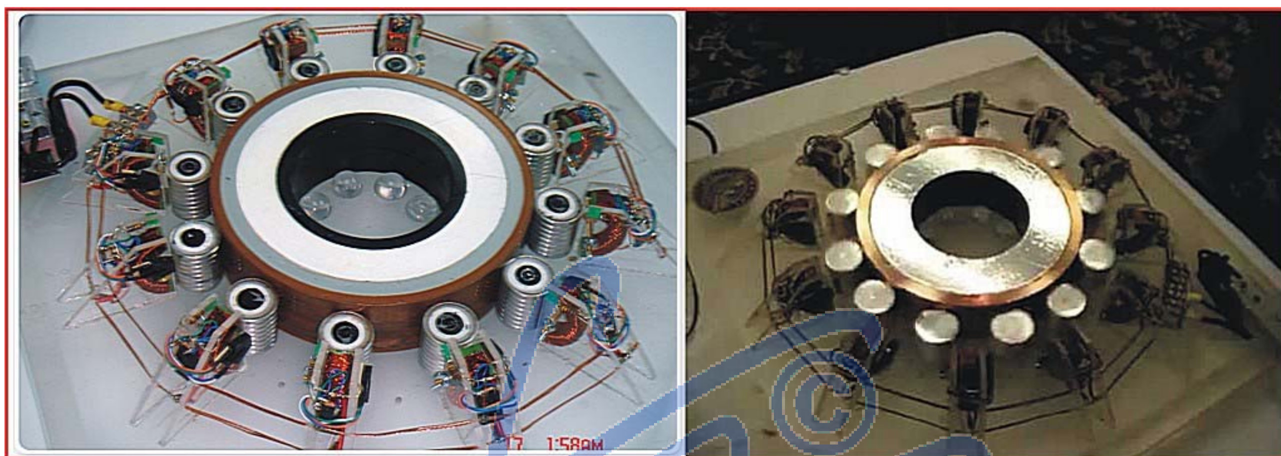
Rolele sunt în număr minim de 70 : 10 la primul inel, 25 la cel intermediar iar 35 pe cel exterior. Dar în mod normal un generator clasic are 96 de role.

În jurul inelului exterior sunt bobine pe miezuri în formă de U printre braţele cărora trec rolele. Bobinele au diferite configuraţii funcţie de tipul de tensiune care se urmăreşte a se culege – curent alternativ sau curent continuu. Bobinele pot fi văzute în schiţele de pe partea dreaptă a imaginii de mai sus.

În partea de jos se poate observa că pe acelaşi miez sunt două înfăşurări, una pentru curent continuu şi alta pentru curent alternativ, înfăşurate paralel şi care sunt legat la nişte comutatoare şi

la un mic controler electronic. În felul acesta cu ajutorul aceloraşi bobine se poate îndeplini un dublu scop, acela de a controla viteza de rotaţie a generatorului, (la fel cum cantitatea de curent ce trece prin contoarul nostru roteşte discul mai repede sau mai încet) astfel reglându-se atât frecvenţa cât şi tensiunea şi intensitatea curentului cules…

Iată mai jos două mici generatoare experimentale destinate demonstrării efectului, generatoare care se vede că au construcţii diferite. În vreme ce cel din stânga este făcut conform specificaţiilor lui Searl din cele patru straturi separate, cel din dreapta este făcut dintr-un inel magnetic din neodim încastrat într-un alt inel din cupru iar rolele sunt de asemenea magneţi de neodim (e vorba fireşte de magneţi NdFeBo):

Prin configuraţia sa constructivă şi prin felul cum funcţionează acesta este poate cel mai dezarmant dispozitiv cu care se poate demonstra celor sceptici sau rău voitori că de fapt generatoarele cu energie liberă care lucrează independent autoalimentate furnizând şi cantităţi importante de putere sunt reale ci nu sunt născocirile unor bolnavi obsedaţi de perpetu-uri mobile…

De altfel John Searl a avut de suferit foarte mult în viaţă datorită faptului că a construit aceste dispozitive, ajungând chiar la un moment dat în starea de a-şi pune capăt zilelor.

Dar despre ce-a suferit el… în alt articol.

Articol scris azi 20 octombrie 2011 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Neştiuți sau ignorați …

Arthur Schopenhauer care a trăit între 1788 şi 1860, spunea despre adevăr că trece prin trei faze. În prima fază este ridiculizat, în cea de-a doua este puternic respins iar în ultimă instanță ajunge să fie acceptat ca pe ceva normal.

Iar rabinul Shlomo Riskin, a afirmat în 1998 că atunci când eşti cu un pas înaintea mulțimii eşti un geniu iar atunci când eşti cu doi paşi, eşti un țicnit.

Aceste două afirmații pot fi văzute în partea de jos a paginii de oricine vizitează paginile de internet ale „PESSWiki”.

Cei de-o seamă cu mine, adică cei trecuți de patruzeci de ani, vă amintiți că prin anii 80, mai exact în 1983 - 1984 se auzea un zvon cum că Nicolae Ceauşescu încearcă să obțină cumva premiul Nobel pentru pace ?

Premiul pentru pace a fost acordat atunci unui român. Şi nu unui român de pe alte meleaguri cum a fost George Emil Palade din America, pentru medicină în 1974, şi Elie Wiesel tot din America pentru pace în 1976 sau Herta Muller din Germania pentru literatură în 2006.

Nu. În 1985 premiul Nobel pentru pace a fost acordat unui cetățean român din România… şi anume lui Ioan Moraru (1927-1989). Absolvent al facultății de medicină din Cluj, doctor docent, director al Institutului de Medicină Legală Mina Minovici, şi al Institutului Victor Babeş, membru şi vicepreşedinte al Academiei Române, vicepreşedinte al Academiei de Ştiințe Medicale şi reprezentant pentru România la Organizația Mondială a Sănătății, Secretar general şi Ministru adjunct al Ministerului Sănătății, a avut o bogată activitate ştiințifică şi o mare contribuție la dezvoltarea medicinii ca practician şi prin multe tratate ştiințifice în domeniul său de activitate.

Premiul pentru pace a fost acordat atunci organizației "Medicii lumii pentru prevenirea războiului nuclear"pe care el împreună cu Mihail Kuzin, din URSS, şi Bernard Lown din SUA o înființaseră în tinerețe. În vreme ce ceilalți doi au avut în țara lor câte o filială puternică a acestei organizații, românul nostru nu reuşise să înființeze şi în țara noastră o filială. În vreme ce ceilalți doi au fost omagiați şi aclamați de poporul lor pentru acest premiu, în țara noastră nu au ştiut de acest fapt decât concetățenii săi din satul de baştină…

Câți ştiți că dacă nu existau doi români din Sibiu şi anume Conrad Haas (a trăit în secolul 16) care a inventat racheta cu mai multe trepte şi Hermann Oberth 1894 – 1980) care a inventat tehnologia de combustie a rachetelor, omul nu ar fi ajuns niciodată să părăsească pământul spre cosmos.

Iată aici o listă impresionantă, şi e doar ceea ce e mai cunoscut şi poate fi găsit pe Internet destul de uşor:

- 1827 - Petrache Poenaru, membru al Academiei Romane şi unul dintre organizatorii învățământului național inventează predecesorul stiloului modern: „condei purtăreț, fără sfârşit, alimentându-se singur cu cerneală”
- 1858 - Bucureşti - primul oraş din lume iluminat cu petrol şi prima rafinare a petrolului.
- 1880 - Dumitru Văsescu - construieşte automobilul cu motor cu aburi.
- 1881 Alexandru Ciurcu - obține un brevet din Franța prin care prevede posibilitatea zborului cu reacție.
- 1885 Victor Babeş - realizează primul tratat de bacteriologie din lume.
- 1886 Alexandru Ciurcu - construieşte prima ambarcațiune cu reacție.
- 1887 C. I. Istrate - Friedelina şi franceinele.
- 1895 D. Hurmuzescu - descoperă electroscopul.
- 1899 C. I. Istrate - o nouă clasă de coloranți.
- 1900 Nicolae Teclu - becul de gaz cu reglarea debitului.
- 1904 Emil Racovită - fondatorul biospeologiei.
- 1905 Augustin Maior - telefonia multiplă.
- 1906, 18.03 - Traian Vuia - avionul cu tren de aterizare pe roți cu pneuri; cu „Vuia I” acesta reuşeşte prima decolare fără să folosească nici un mijloc ajutător, numai cu aparate aflate la bord (în fapt, primul avion din istorie).

- 1906 A. A. Beldiman - aparatul hidraulic cu daltă de percuție pentru sondaje adânci.
- 1908 Lazar Edeleanu - primul procedeu de rafinare a produselor petroliere cu bioxid de sulf din lume, procedeu care îi poarta numele.
- 1908 Acad. Nicolaie Vasilescu-Karpen – „pila Karpen”, care funcționează încă şi produce curent electric, neîntrerupt, de aproape 100 de ani!
- 1910 iunie - Aurel Vlaicu - lansează primul avion din lume fuselat aerodinamic.
- 1910 Tache Brumărescu - maşina de tăiat sulf.
- 1910 Stefan Procopiu - efectul circular al discontinuităților de magnetism.
- 1910 Gh. Marinescu - tratamentul paraliziei generale.
- 1910 Henri Coandă reuşeşte primul zbor al unui avion cu reacție (fabricație proprie).
- 1910 Ioan Cantacuzino – „fenomenul Cantacuzino” (aglutinarea unor microbi).
- 1913-1916 Ioan Cantacuzino - vaccinarea antiholerică (metoda Cantacuzino)
- 1916 D. Danielopolu - acțiunea hipertensivă a digitalei.
- 1918 Gogu Constantinescu - întemeiază o nouă ştiință: sonicitatea.
- 1919 Stefan Procopiu - unitatea elementară de energie magnetică (magnetonul).
- 1920 Emil Racoviță - pune bazele Institutul de Speologie Cluj (primul din lume).
- 1920 ing. Gheorghe Botezatu - a calculat traiectoriile posibile Pământ - Luna, folosite la pregătirea programelor „Apollo” (al căror părinte a fost sibianul Herman Oberth); el a fost şi şeful echipei de matematicieni care a lucrat la proiectul rachetei „Apollo” care a dus primul om pe Luna.
- 1921 Aurel Persu - automobilul fără diferențial, cu motor în spate (de forma „picăturii de apă”).
- 1921 Nicolae Paulescu - descoperă insulina; pentru ca era un anti-mason virulent, Premiul Nobel l-au primit canadienii F. Banting şi J.R.J. McLeod pentru aceasta descoperire
- 1921 Ştefan Procopiu - Fenomenul Procopiu (depolarizarea luminii).
- 1922 C. Levaditi şi Sazevac - bismutul ca agent terapeutic împotriva sifilisului.
- 1925 Traian Vuia - generatorul de abur cu ardere în camera închisa şi cu vaporizare instantanee.
- 1930 Elie Carafoli - avionul cu aripa joasă.
- 1933 Henri Coandă - aerodina lenticulară (farfuria zburătoare).
- 1938 Henri Coandă - efectul Coandă.
- 1938 Henri Coandă - discul volant.
- 1952 Ia ființă Institutul Național de Geronto-Geriatrie „Dr. Ana Aslan” primul institut de geriatrie din lume, model pentru țările dezvoltate, prin asistență clinică şi cercetare. „Ana Aslan” are, anual, mii de pacienți. Efectele terapiei Aslan asupra îmbătrânirii au convins încă de la început, aducând institutului pacienți cu nume celebre: Tito, de Gaulle, Pinochet, Chaplin, Claudia Cardinale, prințese, conți şi directori ai unor mari bănci ale lumii. Renumele produselor „Aslan” a trecut şi Oceanul, John Kennedy recurgând, pentru o afecțiune a coloanei vertebrale, la un tratament la domiciliu cu „Gerovital”.

Şi lista priorităților româneşti în tehnologia mondială poate continua pe multe pagini. Toți aceşti mari inventatori şi oameni de ştiință nu sunt cunoscuți de nimeni în propria lor țară…

Câți dintre dumneavoastră ştiți că vestitul turn Eiffel nu ar fi existat dacă un inginer constructor român nu ar fi inventat metodologia de construcție a lui (e vorba de tehnica inovatoare folosită de inginerul roman Gheorghe Pânculescu la construcția tronsonului de cale ferata Bucuresti-Predeal). Constructorul vestitului turn metalic de 300 de metri înălțime inginerul Gustave Eiffel a venit personal la Vălenii de Munte pentru a sta de vorbă cu Pânculescu şi pentru a vizita tronsonul de cale ferată construit de acesta. Din prietenia şi colaborarea celor doi s-a născut turnul metalic din inima Parisului. Şi iarăşi, acest turn, trebuie să mai ştiți, că a fost construit cu grinzi metalice provenite de la oțelăria din Reşița.

Am să fac aici şi un mic comentariu referitor la Lazăr Edeleanu. Din câte-mi amintesc, după ce acesta a pus la punct procedeul de rafinare a țițeiului, statul român de la acea dată nu a arătat nici un fel de interes pentru realizarea lui. Pur şi simplu l-au ignorat. Aşa că, puteți dumneavoastră să vedeți că felul cum îşi tratează actualmente statul român proprii cetățeni, nu e ceva tocmai nou.

Văzând că procedeul pe care l-a pus la punct nu interesează pe nimeni în ţară, acesta a făcut ce ar fi făcut orice om cu scaun la cap, adică l-a vândut peste hotare cui a dat mai mult. Astfel că tehnologia rafinării ţiţeiului a ajuns să fie proprietatea Statelor Unite ale Americii.

Ulterior când industria petrolieră a ţării s-a dezvoltat, acest procedeu a trebuit să fie folosit de către rafinăriile româneşti sub o licenţă foarte costisitoare.

Şi ca o paranteză, aici legat de vânzările peste hotare. Am văzut adesea că domnul Tudor Barbu de la OTV pune întrebarea următoare adresându-se poporului – telespectatorilor săi:

Noi unde-am fost când cele 1000 de întreprinderi industriale ale ţării au fost închise şi date la fier vechi ?

Am fost aici. Numai că din momentul în care frâiele acestei ţări au fost preluate prin fraudă şi vicleşug de cei ce s-au instalat la putere de 20 de ani, tot prin vicleşug s-a reuşit şi sărăcirea populaţiei.

Unde-am fost eu, care sunt destul de cult şi am pretenţia că nu-s prea prost, atunci când întreprinderea în care lucram, construită de tatăl meu şi din care ar fi trebuit să ies la pensie a fost aruncată la fier vechi ?

Iată unde am fost. Venit dintr-un sistem politico economic în care populaţia nu era obişnuită să fie înşelată grosolan de către stat (care pe atunci îşi respecta obligaţiile faţă de cetăţenii săi) atunci când mi s-a spus că întreprinderea se va închide temporar pentru retehnologizare am crezut.

Am crezut că noul regim care promitea marea cu sarea va moderniza întreprinderea, va aduce utilaje noi, va pune ţara pe un făgaş mai drept spre progres şi dezvoltare.

Când, după ce am plecat, şomajul tehnic a fost transformat prin manevre birocratice în şomaj definitiv în paralel cu dezmembrarea întreprinderii nu am mai avut ce mai face.

Şi această manevră s-a făcut simultan în toate cele 1000 de întreprinderi ale ţării… În plus, acolo unde întreprinderea era suficient de mare având peste 5000 de muncitori care în cazul unei revolte ar fi reprezentat un pericol pentru cei ce distrugeau întreprinderea, s-a recurs la oferirea de 10 până la chiar 60 de salarii compensatorii. Oamenii văzându-se cu o sumă atât de mare în mână uitau supărarea, iar ulterior odată cu deschiderea graniţelor dacă nu mai găseau de lucru aici puteau pleca oriunde, amândouă aceste acţiuni fiind o supapă pentru eliminarea tensiunii sociale…

Înainte ca populaţia să se trezească şi să realizeze ce se întâmpla cu adevărat, deja totul era pornit la vale pe panta abruptă a distrugerii şi nu se mai putea face nimic. Un popor căruia i-a fost distrusă coliziunea socială, i-au fost cumpăraţi capii şi a fost adus în sapă de lemn, nu mai are ce face… singurii care au apucat să se revolte au fost minerii, dar amintiţi-vă ce au păţit liderii lor – unul din ei a fost ucis iar cel mai cunoscut Miron Cosma a fost încarcerat mulţi ani pentru acuzaţia de subminare a economiei naţionale. Dar închiderea tuturor acelor mine şi aruncarea în stradă fără oferitrea altor perspective a zeci de mii de oameni ai muncii cum se numeşte oare ? Şi amintiţi-vă şi de Săhlean de la CUG Iaşi… amintiţi-vă cum acţiunile lor sunt şi acum încriminate şi ce e mai grav sunt încriminate de proprii lor concetăţeni… Oare chiar nimeni nu realizează în ţara asta, că ei atunci, au luptat pentru a împiedica distrugerea patriei lor, patriei noastre ?!...

Amintiţi-vă că în primii ani după 1989 erau sute de mii de oameni pe străzi pentru că ieşeau toţi din întreprinderi conduşi fiind de liderii lor de atunci, şefi de echipe, maiştri, tehnicieni, ingineri, etc.

Când, după ce sub acelaşi pretext mincinos al retehnologizării, cea mai mare parte a forţei de muncă a ţării a fost trimisă acasă, desfiinţându-se coliziunea socială a poporului, a fost uşor a se duce la bun sfârşit jaful. Iar apoi, poporul ajuns într-o stare de sărăcie din ce în ce mai accentuată a vândut şi a devalizat singur ce mai era de vândut şi de devalizat din disperarea pentru ziua de mâine. A fost o politică deliberată de distrugere, bine gândită în care s-a mizat pe cartea „câştigătoare” a inocenţei unui popor care nu ştia ce-i capitalismul sălbatic…

Noi n-am ştiu şi nu ştim nici acum cum trebuie răspuns la asemenea comportări ale oligarhilor industrial bancari. Noi nu am învăţat la orele de economie politică din şcoală, politica sindicală capitalistă, noi nu am fost învăţaţi de mici cum să ne organizăm dacă ni se fură fabrica de sub picioare căci la noi nu se punea problema luptei sindicale… noi nu am învăţat de mici aşa cum fac

cei din occident în ce fel se poate lua atitudine la aşa ceva… iar după ce am fost împrăştiaţi ca pleava fiecare pe la casele lor luptându-ne cu greutăţile unei vieţi din ce în ce mai dure…care ne-a făcut să ne retragem zdrobiţi fiecare în cochilia lui… ce am mai fi putut face ?

Şi acum… Acum am început să ne vindem pământul celor care vin din alte părţi cu utilaje şi bani puşi la dispoziţie de statele lor pentru a cumpăra aici… şi astfel rapid şi sigur această ţară dispare de pe hartă…

Plânge sufletul în mine când văd cum concetăţenii mei nu se ridică la luptă dar pe de altă parte înţeleg şi motivele pentru care n-o fac şi stau, om sărac, cu şapte calificări, şi fără casă şi loc de muncă, şi privesc neputincios cum patria mea e distrusă fără a putea face nimic… căci eu nu mai am nici măcar unul din drepturile civile pe care le-am avut la naştere….

Dar să trecem mai departe… Căci poate aşa o fi soarta acestui popor… Şi până la urmă poate că ce distrug şacalii ăştia acum va reuşi vreo generaţie viitoare să refacă…

Polonia a fost de mai multe ori desfiinţată şi totuşi a reuşit să se refacă…. Poate că tinerii care vor veni după mine, după noi, vor reuşi să repare ceva, iar dacă nu…

Dar credeţi-mă că pentru cineva crescut şi educat cu dragoste şi respect pentru patria sa este ucigător de greu de suportat ceea ce se întâmplă…

Şi iată, ca o dovadă că actualii conducători ai ţării sunt nişte criminali trădători de ţară, chiar în momentul în care vă scriu acum (este 22 octombrie 2011 ora 19 şi 30) se anunţă pe postul tv. „Antena 3” pregătirea de vânzare către canadieni, pe 50 milioane euro a întreprinderii miniere „Cuprumin” de la Roşia Poieni. Cantitatea de cupru, de acolo fiind estimată la peste zece miliarde de euro iar aurul care are concentraţia de 1g/tona de minereu fiind estimat la 100 miliarde de euro…

Se motivează o datorie a „Cuprumin” de 16,5 milioane de euro către distribuitorii de energie. Dar statul român actual de sorginte mafiotă nu are bani să plătească datoria întreprinderii de stat „Cuprumin” Roşia Poieni, deoarece tocmai a alocat 17 milioane de euro pentru trei săli de sport…

Şi acum am să vă mai redau aici alte paragrafe luate din aceiaşi sursă din care am luat lista de mai sus, paragrafe pe care le voi comenta pe scurt pe fiecare în parte:

Radioactivitatea artificială a fost descoperită de o savantă de la Facultatea de Ştiinţe Bucureşti, şi însuşită apoi de Marie Curie şi întrebuinţată pentru distrugere. Cerând un grad superior la facultate, savanta românca îi scria regelui Carol al II lea: „Numirea mea s-ar putea face pe aceeaşi cale excepţională ca şi a domnilor recomandaţi de dl. Perrin, ca o recompensă a descoperirii radioactivităţii artificiale, care este a mea şi de al cărui fruct s-a bucurat dna Joliot Curie, recomandată de însuşi dl. Perrin pentru Premiul Nobel. (-) Domnul Decan al Facultăţii de Ştiinţe şi o parte din profesori mă sacrifică pentru a nu-i nemulţumi pe dl. Perrin şi pe şotii Joliot Curie, de care, zic dumnealor, au nevoie. – Veşnicele – plecăciuni - faţă de cei de afară, bogaţi, deci deştepţi şi merituoşi! Nedreptăţita savantă înfiinţase din proprie iniţiativă Catedra de Radioactivitate de la Facultatea de Ştiinţe Bucureşti”

Oricât am căutat pe Internet nu am reuşit să aflu cum se numea savanta română, dar poate că nu-i nevoie neapărat să ştiu eu cum se numea. Istoricii specializaţi în istoria ştiinţei şi tehnologiei ştiu. Oricum poate că aici se adevereşte acea justiţie divină. Doamna Curie avea obiceiul de a nu se proteja de loc la lucrul cu substanţe radioactive, ţinând adese flacoanele cu substanţe în buzunare…

Aşa că a murit de anemie generată de expunerea la radiaţii.

Însă ceea ce vreau eu să subliniez aici este că, iată nu doar acum există trădare în favoarea unor interese mărunte şi meschine… din păcate parcă, ceea ce e azi e de neimaginat…

Iustin Capră este un inventator celebru al României, din păcate mereu tratat cu indiferenţă (chiar ostilitate) de autorităţile statului, condiţii în care nu e de mirare ca unele din invenţiile sale (de miliarde de dolari) i-au fost pur şi simplu furate de americani. În 1956, la nici 25 de ani, – Iustin Capră a inventat primul rucsac zburător, un aparat individual de zbor. După 7 ani în care, semidocţii savanţi – l-au tratat cu dispreţ pentru ca era doar tehnician şi nu inginer, în 1963, americanii Wendell Moore, Cecil Martin şi Robert Cunings au preluat invenţia din România şi au

lansat-o în fabricaţia de serie. În 1958, Iustin Capră a realizat prima variantă a rachetonautului, cu care s-a ridicat de la pământ la – Ambasada SUA din Bucuresti. Rezultatul: invenţia a fost şi aceasta furată şi brevetată în 1962 de Wendell Moore („specializat" deja!), iar inventatorul a fost arestat de Securitate pentru ca ar fi dorit să fugă din ţară cu aparatul sau – Iustin Capră mai este şi realizatorul celui mai mic autoturism din lume, „Soleta", care consuma – 0,5l/100 km şi al unei motorete unică în lume ce funcţionează cu acumulatori (37 kg, 30 km/h, 80 km autonomie cu o încărcare).

Domnul Iustin Capră nu a dorit niciodată să înstrăineze vreuna din invenţiile sale.

Iată un alt exemplu de om deosebit şicanat şi neluat în seamă de oficialităţile ţării – am mai vorbit de el:

Mihai Ruşeţel a inventat motorul cu apă! „Cazul Rusetel", este elocvent pentru geniul românesc dar si pentru „talentul" cu care ne risipim forţele şi putem să ne pierdem valorile.

Proiectul a fost depus la OSIM în 1980 şi a fost brevetat în abia în ianuarie 2001. Până atunci, Securitatea l-a şicanat pentru refuzul de a cesiona invenţia statului, iar în februarie 1990, precaut, el a refuzat angajarea ca şi consilier tehnic la „Mercedes" (2.500 DM lunar) pentru a nu pierde, eventual, proprietatea invenţiei „Motorul său se bazează, ca principiu de funcţionare, pe „cazanul Traian Vuia", invenţie folosită încă la locomotivele Diesel electrice pentru încălzirea vagoanelor.

Poate fi utilizat în domeniul transporturilor terestre şi navale, în locul turbinelor din termocentrale, şi chiar a centralelor termoelectrice.

În lume, mai există două brevete în domeniu (Japonia şi SUA), dar acestea nu depăşesc nivelul locomotivei cu aburi, necesitând combustibil solid sau lichid. „Motorul Ruşeţel" foloseşte drept combustibil doar apa, şi are dimensiunile unui motor de Dacie, sursa de energie iniţială fiind o banală baterie de maşină. Datele tehnice preconizate de a patra sa macheta (10 l/100 km consum de apa, 70 km/h viteza maxima) pot fi îmbunătăţite la realizarea prototipului: un motor cu apa montat pe o Dacie 1310. Directorul general al Uzinelor Dacia, ing. Constantin Stroe, care cunoaşte acest proiect chiar din 1980, a afirmat ca este dispus să ajute inventatorul cu orice are nevoie pentru realizarea prototipului şi a declarat, încântat. „Reuşita ar fi un miracol, şi cred ca în asemenea caz ar trebui sa se inventeze pentru acest om Premiul Super Nobel"

În vreme ce cei mai mulţi iau drept dovadă a nefuncţionării unor asemenea proiecte tocmai faptul că ele nu sunt implementate tehnic („dacă ar merge într-adevăr ar fi fost scoase pe piaţă !" – spun ei), prea puţini ştiu că de fapt interese veroase care nu sunt dispuse să acorde credit unor invenţii care le pot periclita situaţia actuală, fac ca ele, invenţiile respective, să întârzie să primească avizele şi finanţările necesare. În felul acesta se sădeşte în mentalul public ideea că invenţiile respective nu sunt bune, se exclude din mediul social şi profesional inventatorul respectiv, şi se aşteaptă ca acesta să o sfârşească – pe cale naturală sau nu, după care nemaiexistând autorul, invenţia este confiscată şi distrusă sau dosită prin seifurile unor potentaţi…

O menţiune specială facem pentru Ştefan Procopiu, fizician de renume mondial, doctor honoris causa al mai multor universităţi din lume, membru al Academiei Române, întemeietorul scolii romaneşti de magnetism, om de mare ţinută profesională, de înaltă atitudine civică şi patriotism. În 1919, plecând de la teoria cuantelor a lui Max Planck, calculează valoarea magnetonului teoretic (unitatea elementara de energie magnetică), astăzi cunoscut ca „magnetonul Bohr-Procopiu". În 1921 descoperă fenomenul de depolarizare a luminii în suspensii şi coloizi, denumit fenomenul Procopiu, urmat în 1930 de efectul Procopiu, în magnetism. Propus spre acordarea premiului Nobel pentru fizică de către comisia de recomandări în urma dovedirii teoretice a existenţei magnetonului, a fost privat pe nedrept de distincţie, aceasta fiindu-i înmânată savantului danez Niels Bohr, deşi descoperirea a fost anunţată întâi de român.

Aici am să spun că iată, una din situaţiile care se repetă mereu, pentru care deşi acest popor naşte cel mai mare număr de genii la mia de locuitori, aceştia sunt ignoraţi şi înjosiţi pe plan intern şi de multe ori internaţional datorită faptului că suntem conduşi şi am fost conduşi de nişte „pigmei"…

Dr. fiz. Eugen Pavel, de la Institutul de Fizică Atomică de la Măgurele, a realizat un CD ROM (din sticlă) cu o capacitate de stocare de 15.000 ori mai mare decât a unuia obişnuit. Pe 5 astfel de CD uri ar putea fi stocată întreaga Bibliotecă a Academiei Române, iar informațiile ar putea rezista – 5.000 de ani!!! În noiembrie 1999, invenția sa a fost premiată cu medalia de aur la Salonul Mondial al Invențiilor „Bruxelles Europa”, iar autorul doreşte cu orice preț producerea de serie în România. Dar forurile din România întârzie la nesfârşit formalitățile.

Eu îmi amintesc foarte clar cum am citit într-o revistă dedicată tehnicii de calcul un articol despre această invenție. Se spunea atunci în revista respectivă că în cel mult un an acest CD va fi folosit, cel puțin de instituțiile de stat unde e nevoie de arhivarea de mari cantități de date.

Am aşteptat şi continui să aştept – în van – această materializare…

Nicu Mincu din comuna Iveşti (Galați) vindecă diverse boli cu leacuri şi ceaiuri preparate din 170 de plante. La 81 de ani, arată ca la 50, pentru că, spune el, a descoperit un (secret) elixir al tinereții.

Priviți ce se întâmplă în sistemul medical şi farmaceutic românesc… Este acaparat ca şi cele mondiale de către mafia farmaceutică care denigrează prin orice mijloace mai mult sau mai puțin morale şi mai ales imorale medicina tradițională …

Şi alt scurt paragraf:

Nicolae Bălaşa (39 de ani), un inginer mecanic din Dolj, socoteşte mental mai rapid decât calculatorul (înmulțiri, împărțiri, ecuații de gradul II, radicali de ordinul III si IV)! Fost inginer la Uzina Mecanica Filiaşi, din 1994 Nicolae Bălaşa este şomer.

Ar fi de neconceput ca un stat responsabil să nu folosească capacitățile unui asemenea om…

Dar, nu-i aşa că la noi este posibili orice ? Oare de ce ?...

Ioan Davidoni (52 de ani), un bănățean sărac materia, dar bogat în idei geniale, este un exemplu relevant pentru modul în care ne pierdem cea mai mare bogăție: inteligența şi inventivitatea. Angajat al fabricii de sticlă din Tomeşti (Timiş), pentru care a realizat, în câțiva ani, 45 de invenții şi inovații, el a fost disponibilizat când a îndrăznit să-şi ceară drepturile (o parte din cele 4,3 miliarde de lei economii aduse fabricii la nivelul anului 1995, adică – de 4 ori greutatea sa în aur !) şi apoi a fost reangajat ca muncitor – „din milă”!! Ulterior, Ioan Davidoni a mai realizat două invenții de excepție: un recuperator de peliculă de țiței şi pantofi magnetici antistress ce pot asigura o longevitate de peste 100 de ani – Prima invenție valorează miliarde de dolari în Vest, a doua a înregistrat-o inutil la OSIM, pentru ca atât chinezii cât şi americanii i-au furat şi folosit invenția cu un profit imens. De exemplu, în SUA s-au vândut peste 10 milioane de perechi, cu un profit de peste 1 miliarde de dolari. În acest timp, statul român ignoră în continuare o invenție, într-adevăr de miliarde.

L-am văzut la o emisiune televizată în urmă cu nişte ani când încerca să-şi găsească dreptatea cu ajutorul presei. Trageți singuri concluziile…

Şi citiți în continuare:

Ion Scripcaru, strungar şi lăcătuş mecanic din satul Uzunu (Giurgiu) nu găseşte de 4 ani, 15.000 USD pentru a-şi realiza invenția epocală (până la proba practică): motorul care nu consumă nimic! Acesta ar trebui să funcționeze pe baza gravitației, fiind în fapt „instalație mecanică amplificatoare de putere, capabilă să transforme forța statică gravitațională în lucru mecanic”. „S-ar închide toate centralele nucleare”, spune el. Numai că OSIM (Oficiul de Stat pentru Invenții şi Mărci) a refuzat sa-i breveteze invenția în lipsa unei machete funcționale, doar pe baza schițelor.

Petre Roman şi Ministerul Cercetării şi Tehnologiei l-au tratat cu indiferență (1997), iar sponsorii nu se înghesuie (ca şi statul) să-i asigure cei 15.000 USD necesari.

Aici am să vă spun că am dat acum vreun an sau doi peste un mesaj postat pe un forum (cred că al electroniştilor sau softpedia). Se vorbea în acel forum despre energia liberă şi printre mesajele postate era şi unul în care cel ce scria afirma că de mai mulți ani studiază posibilitatea construirii unui motor pur gravitațional. Afirma că a pus la punct toate detaliile tehnice dar că nu-l poate construi deoarece pentru asta are nevoie de o sumă mare de bani pentru a achiziționa o cantitate de mercur, fără de care motorul său nu putea fi făcut. Îmi amintesc că pomenea şi de faptul că nu-l

poate breveta deoarece nu are o machetă funcţională…. Fireşte că nu-mi amintesc cine era cel ce scria aceste lucruri, şi de fapt e posibil ca atunci să nu-şi fi dat adevăratul nume dar eu înclin să cred că respectivul era chiar Ion Scripcaru…

Trebuie să ştiţi că de fapt inventatorii care nu au în spate un institut de cercetări, o întreprindere industrială, o organizaţie ştiinţifică, o situaţie materială deosebită şi mai ales cei care ies din rând prin inovaţii şi idei care sunt total diferite de linia oficială nu au nici o şansă să-şi vadă ideile materializate.

De aceea pe meleagurile noastre este suficient ca inventatorii să fie ignoraţi şi denigraţi de către stat, sau să li se amâne la nesfârşit primirea avizelor şi fondurilor necesare, pentru ca ei să fie marginalizaţi şi scoşi în afara societăţii. Căci la noi inventatorii sunt oameni săraci şi nu pot să-şi materializeze invenţiile fără ajutor. Dar pe alte meleaguri situaţia este alta, acolo datorită nivelului de trai ridicat, invenţiile pot fi făcute de oameni cu o situaţie materială suficient de bună pentru a-şi permite să le construiască şi să le pună-n funcţiune pe banii lor şi datorită acestui fapt se ajunge chiar ca situaţia să capete accente tragice…

Articol scris azi 23 octombrie 2011 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Persecutaţi sau ucişi…

Am încheiat articolul trecut cu fraza aceasta:

Dar pe alte meleaguri situaţia este alta, acolo datorită nivelului de trai ridicat, invenţiile pot fi făcute de oameni cu o situaţie materială suficient de bună pentru a-şi permite să le construiască şi să le pună-n funcţiune pe banii lor şi datorită acestui fapt se ajunge chiar ca situaţia să capete accente tragice…

Şi înaintea ei a fost aceasta:

Trebuie să ştiţi că de fapt inventatorii care nu au în spate un institut de cercetări, o întreprindere industrială, o organizaţie ştiinţifică, o situaţie materială deosebită şi mai ales cei care ies din rând prin inovaţii şi idei care sunt total diferite de linia oficială nu au nici o şansă să-şi vadă ideile materializate.

Această regulă se aplică cu atât mai mult pentru cercetătorii şi inventatorii din domeniul energiilor libere… de fapt în acest domeniu se încadrează perfect atât invenţia lui Ion Scripcaru cât şi a lui Mihai Ruşeţel.

Din occident nu cunosc foarte multe exemple, dar vi le voi prezenta pe cele pe care le ştiu şi care sunt de notorietate în lume…Voi începe cu …

Nikola Tesla. 9 iulie 1856 Smilian (Croaţia) – 7 ianuarie 1943 New York

Întru-cât despre marele geniu de origine istro-română am mai vorbit nu voi insista prea mult acum. Voi spune doar câteva cuvinte.

Am găsit destul de des afirmaţia conform căreia acesta ar fi fost cel puţin un pic dus cu pluta, mai ales în a doua parte a vieţii. Chiar şi domnul pensionar doctor în electronică Aurel Millea mi-a scris acest lucru…

Şi stau şi mă gândesc cât de îndepărtate în timp sunt urmările propagandei făcute împotriva lui atunci când a început să-i deranjeze serios pe potentaţii vremii prin atitudinea şi convingerile sale…

Toţi cei care fac această afirmaţie o fac ca urmare a unor informaţii primite la a treia mână de la cineva care a citit sau a auzit el, că Tesla ar fi fost nebun, şi mai ales ca urmare a faptului că multe din programele de pe cealaltă coastă a Atlanticului în frunte cu desenele animate (lucrurile învăţate de mici – sunt cele mai persistente – nu ?!) l-au catalogat de mult ca fiind prototipul savantului nebun.

Nici unul din aceştia nu au citit opera lui Tesla, (chiar aceea puţină care este publică) şi nici biografiile lui scrise de biografi avizaţi, cum ar fi John J. O'Neill ziarist care l-a cunoscut personal pe Tesla şi care a publicat o biografie a lui la puţină vreme după trecerea savantului în nefiinţă, sub titlul ***„Prodigal Genius Biography of Nikola Tesla”*** la 15 iulie 1944 sau, Marc J. Seifer care a publicat cea mai completă şi exactă biografie sub titlul ***„Wizard”*** în 1996, biografie a cărei prefaţă este semnată de strănepotul lui Nikola Tesla – William H. Terbo, preşedintele societăţii memoriale Tesla.

Aceasta din urmă biografie, o recomand cu căldură cititorilor români, cu atât mai mult cu cât pe lângă că e cea mai exactă a fost tradusă şi publicată de curând şi în ţara noastră la editura „Pro Editură şi Tipografie” sub titlul ***„Tesla Biografia unui geniu”***

Celor care înţeleg limba engleză (de acum 100 şi… de ani) opera publică a lui Tesla se găseşte pe Internet toată… pe lângă unele cărţi scrise de diferiţi scriitori sau biografi ai săi în timpul vieţii lui precum şi la puţin timp după moartea sa. Există un volum intitulat ***„Complete U.S. Patents of Nikola Tesla”*** şi un altul intitulat ***„Nikola Tesla - Lectures, Patents, Articles”*** care a fost editat de Muzeul Tesla din Belgrad în 1956 precum şi volumul de note ştiinţifice de la Colorado Spring : ***„Tesla - Colorado Springs Notes 1899-1900 (1978)”***, şi de asemenea ***„The Inventions Researches and Writings of Nikola Tesla with Special Referinces to his Work in Polyphase Curents and High Potential Lighting by Thomas Commeford Martin”*** apărută în 1894…

Aceste cărţi în limba engleză pe care le-am înşirat aici se găsesc toate destul de uşor în format .pdf pe Internet sau pe reţelele locale (hub-uri). Se mai găseşte şi un volum de documente ale FBI-ului de peste 250 de pagini privitoare la viaţa şi activitatea lui Tesla – ***„Tesla FBI file”***

Doar după ce veți citi măcar biografia lui scrisă de Seifer şi îi veți studia măcar în parte opera, veți înțelege cât de gravă a fost şi continuă să fie nedreptatea care i se face şi mai ales veți înțelege pe deplin faptul că fiecare din miliardele de locuitori actuali ai planetei îi datorează direct bunăstarea…

Thomas Henry Moray (1892-1974)

Am scris despre el în volumul „Întoarcerea la natură” la pagina 51. Moray a făcut cunoştinţă cu scrierile lui Tesla prin anul 1900. Copilul a citit acolo că universul este străbătut de o formă de energie universală care ar putea fi folosită pentru a pune în mişcare maşinăriile. Visul din copilărie al lui s-a transformat în realitate după ce devenit inginer electronist, a pus la punct un colector de energie radiantă în greutate de 25 kg care era capabil să furnizeze 50 KW constant, perioade îndelungate. Tensiunea furnizată alimenta atât becuri cât şi încălzitoare electrice şi chiar motoare, cu toate că nu avea caracteristicile tensiunii rețelei naționale de distribuție a energiei electrice.

Aparatul său se baza pe nişte piese complexe, care constau dintr-o combinație între tuburi electronice şi transistoare. Fiind primul care a conceput şi construit tranzistore, şi datorită faptului că la data respectivă – 1939 – tehnologia care stătea la baza funcționării aparatului său nu putea fi încă înțeleasă, numeroasele sale cereri de brevetare a aparatului au fost refuzate.

Neputând obține brevet de invenție Moray a refuzat să dezvăluie principiul de funcționare şi schema constructivă a aparatului şi de asemenea a refuzat vânzarea lui sau colaborarea cu terțe persoane.

Ca urmare a acestei atitudini a sa, a fost hărțuit de reprezentați ai statului (FBI, CIA, Fisc, aşa zişii oameni în negru, etc.) a fost împreună cu familia sa victima mai multor atentate cu arma de foc, ce vizau eliminarea sa fizică, laboratorul i-a fost spart de mai multe ori, i s-au furat documentele şi într-un târziu chiar aparatul a fost distrus de unul din angajații săi, filo rus frustrat că guvernul sovietic nu poate pune mâna pe minunăția respectivă.

Tot restul vieții sale Moray a purtat armă şi a folosit o maşină blindată cu care se deplasa oriunde. A murit paranoic, bolnav de o frică patologică lăsând fiilor săi sarcina de a-i duce mai departe munca.

Lester J. Hendershot (1898-1961)

Despre el am vorbit deja. Dar m-am oprit acolo unde, urmare a amenințărilor şi a unei sume de bani a fost convins să nu mai lucreze la aparatul său şi să se retragă din viața publică. Deşi în anii următori a continuat să mai arate la câte o demonstrație aparatul său, persoana lui nu a mai făcut prea multă vâlvă.

Conform spuselor fiului său, Mark, Lester ar fi primit la data de 19 aprilie 1961 un telefon de la cineva care se oferea să-i finanţeze dezvoltarea aparatului său în scopuri comerciale.

Însă în aceiaşi zi, când s-a întors de la şcoală, Mark l-a găsit pe tatăl său mort în maşina familiei, maşină căreia îi mergea motorul. Un furtun tras de la țeava de eşapament era introdus în habitaclu.

Nu s-a făcut nici o anchetă, concluzia oficială fiind sinuciderea… Suspectă sinucidere când tocmai îi surâdea norocul, nu credeți ? !

Edvin Vicent Gray (1925 – 1989)

Aici am să introduc o scurtă notă biografică pe care am extras-o din cartea lui Peter A Lindemann ***„Energia liberă Secretele electricității reci”*** pe care am tradus-o acum un an:

„Edwin Gray s-a născut în Washington, DC. în 1925. A fost unul din cei 14 copii ai familiei.

La vârsta de 11 ani, a devenit interesat de domeniul electronicii care se dezvolta, atunci când a privit câteva din primele demonstrații ale unui radar primitiv testat peste râul Potomac. La 15 ani a prăsit căminul părintesc şi s-a înrolat în armată, unde a frecventat şcoala de inginerie avansată timp de un an înainte de majorat. După atacul de la Pearl Harbor s-a înrolat în forțele navale făcându-şi datoria de combatant în Pacific.

După război, a lucrat ca mecanic şi şi-a continuat studiile în domeniul electromagneticii. După patru ani de experimentări, el a învățat cum să „separe pozitivul” şi în 1958 a făcut primul său motor EMA (Electric Magnetic Association), model care rula în 1961. Al treilea prototip EMA a fost testat cu succes timp de 32 de zile, înainte de a fi oprit pentru analize. Cu raportul acestuia în

mână, Gray a început să caute cu seriozitate fonduri. După ce a apelat la marea majoritate a corporațiilor importante a înființat o societate pe acțiuni în 1971. În jurul lui 1973 EVGray Enterprises, Inc avea un birou în Van Nuys, California, sute de investitori privați şi un nou (# 4) prototip de motor EMA. Ed Gray a obținut de asemenea „Certificatul de merit” de la Ronald Reagan, pe atunci guvernatorul Californiei. În vara lui 1973 Gray a făcut demonstrații ale tehnologiei sale care au fost reflectate pozitiv de presă. Un an mai târziu Gray s-a asociat cu constructorul auto Paul M. Lewis pentru a construi primul automobil electric fără combustibil din America. Dar necazurile fierbeau.

În 22 iulie 1974, procuratura districtuală din Los Angeles a efectuat un raid la biroul şi magazinul firmei EVGray Enterprises şi a confiscat toate documentele economice şi prototipurile. Timp de opt luni, procuratura a încercat să dovedească că e un şarlatan şi să caute printre acționari pe cineva care să depună plângere împotriva lui. Nu au reuşit însă nimic şi acuzațiile au fost retrase. În 1976 Gray a fost nevoit să pledeze vinovat pentru două infracțiuni economice minore şi în sfârşit a fost eliberat. Procuratura nu i-a mai înapoiat niciodată prototipurile.

În ciuda acestor necazuri, un număr de lucruri bune s-au petrecut. Primul său brevet pentru motor a fost obținut în iunie 1975, şi în februarie 1976 Gray a fost propus pentru titlul de „Inventator al anului” pentru „descoperirea şi dovedirea unei noi forme de energie electrică” de către Asociația Oficiului de Brevete din Los Angeles. În ciuda acestui sprijin, Gray a păstrat o amintire urâtă despre această perioadă. La sfârşitul anilor 1970 Zetech, Inc a achiziționat tehnologia lui Gray şi EVGray Enterprises şi-au încetat existența. În jurul anilor 1980 a oferit guvernului federal tehnologia sa pentru creşterea programului SDI al lui Reagan. A scris scrisori tuturor membrilor Congresului atât din Senat cât şi din Camera Reprezentanților, Preşedintelui şi Vicepreşedintelui şi fiecărui membru al Cabinetului.

Remarcabil, ca urmare al acestei campanii de scrisori, nu a primit nici măcar un singur răspuns ! În cursul anilor 1980 Gray a trăit în Council, Idaho, unde a scris şi a obținut celelalte două brevete. În 1986 el avea o proprietate în Grande Prairie, Texas unde un număr de noi prototipuri ale motorului EMA au fost construite. În 1989 lucra în aplicații ale tehnologiilor propulsiei şi încă locuia în Council Idaho, şi avea reprezentanțe comerciale în Council, Grande Prairie, Texas şi în Sparks, Nevada.

Edwin V. Gray a murit în magazinul său din Sparks, Nevada, în aprilie 1989, în circumstanțe misterioase. Avea 64 de ani şi o sănătate perfectă.”

Richard Clem

Am mai scris despre el în volumul „Criza energetică – adevăr sau minciună ?” la pagina 83 şi ca atare voi povesti aici pe scurt povestea lui. Angajat la o firmă din Dallas a observat că pompa maşinii de asfalt pe care lucra continuă să se rotească până la jumătate de oră după ce e oprită a vrut să vadă cărui fapt se datorează acest lucru.

A pus mâna şi a demontat acea pompă şi a descoperit că faptul este urmare a designului ei conic şi a modului cum canalele spiralate de pe rotorul conic se îngustează dinspre admisia aflată la vârful conului spre refularea aflată la baza conului.

S-a gândit că ar putea transforma pompa într-un motor mărind durata de rotație a ei dacă o va pune vertical şi îi va adăuga nişte duze tangente la baza conului care să ajute la menținerea rotirii.

Prin această manevră a făcut ca gravitația să contribuie la creşterea presiunii dinspre vârful rotorului aflat sos şi baza aflată jos unde prin duze lichidul iese cu mare vteză antrenând rotorul într-o mişcare crescută de rotație.

Motorul astfel rezultat a funcționat cu ulei având la ax un exces de putere fantastic de 350 cai putere. Pornea cu ajutorul unei pompe acționate electric de la bateria maşinii şi ulterior după ce ajungea la viteza de rotație de 1800 – 2500 de rotații pe minut, era decuplat de la sursa de putere şi rămânea să funcționeze independent. După circa 8 – 9 zile rotația lui înceta.

Acest motor a fost montat pe maşina lui Richard Clem, maşină de teren, care a reuşit astfel să parcurgă aproximativ 230 000 km.

A murit suspect, de un infarct în 1972, a doua zi după ce semnase un contract de colaborare cu întreprindere carboniferă care urma să monteze pe utilajele ei motorul său…

Copii săi au îngropat motorul speriați. Planurile motorului au fost confiscate de oficialitățile locale. Abia de curând după 1990 s-a aflat despre el de la unul din copii săi care a acceptat cu greu să facă publică povestea.

John Roy Robert Searl

De asemenea am scris de el în acelaşi volum la pagina 159 prin intermediul unui amplu citat dintr-o carte apărută prin anii ’90 şi am făcut-o fireşte în articolul precedent.

Generatorul său care funcționa din 1955 îi asigura independența energetică. În 1985 a primit din partea stației energetice locale somația de a plăti curentul electric pe 30 de ani. Deoarece a refuzat plata acelei facturi a fost arestat şi condamnat. În paralel un grup de vandali i-au spart casa şi i-a distrus-o din pod până-n temelii furându-i şi geratorul pentru a nu exista dovezi ale independenței sale energetice. Urmare a fost că după 15 luni de puşcărie nu mai avea casă, care fusese arsă, nu mai avea familie, nu mai avea nimic… Constatând că fosta soție nu era străină de toate cele întâmplate, a încercat să se sinucidă prin otrăvire, dar a avut norocul să fie salvat de cineva care trecea pe marginea drumului şi l-a găsit pe moarte în şanț sub un gard viu

Deşi între timp a reuşit să-şi refacă viața exemplul său este poate relevant pentru ce poți păți dacă te aşezi de-a curmezişul curentului…

Despre **Paul Pantone** şi **Wilhelm Reich** am scris deja în articolele precedente din acest volum.

De asemenea despre **Viktor Schauberger** (1885 – 1958) am scris pe larg în volumul precedent pomenit mai sus. După ce în timpul războiului în ciuda vârstei înaintate, a fost obligat să lucreze în lagărul de la Mauthausen unde a construit discuri zburătoare pentru nazişti, în 1968 a fost păcălit de nişte aşa zişi investitori americani că va fi sprijinit să pună în producție maşinăriile lui. A plecat împreună cu fiul său în Statele Unite unde a fost obligat de către agenți guvernamentali să semneze acte prin care renunța la toate drepturile asupra invențiilor sale, şi i-au fost confiscate toate documentele. A murit în țara natală la câteva zile după întoarcerea din Statele Unite, distrus şi deznădăjduit.

John Hutchinson din Vancouver care este vestit pentru efectul său şi pentru aparatele sale controversate. Deoarece este un nonconformist este evitat şi chiar respins de mediul ştiințific oficial. Dar în anii 80 când făcea demonstrații publice şi cercetări cu aparatele sale a primit mai multe amenințări de la persoane necunoscute…. După ce John Hutchison împreună cu Dr Judy Wood au publicat o fițuică intitulată „Anomaliile de la World Trade Center şi efectul Hutchinson” au fost hărțuiți de autoritățile canadiene.

Floyd Sweet (1912-1995)

A conceput şi construit un dispozitiv încadrat în categoria generatoarelor fără mişcare, în care a folosit magneți condiționați pentru a vibra magnetic la o anumită frecvență. La sfârşitul anilor ’80 a fost acostat la un supermagazin de un om ce s-a declarat reprezentantul unui consorțiu energetic care l-a amenințat direct că-l va suprima dacă nu încetează cercetările la aparatul său. În aceiaşi perioadă a primit numeroase telefoane anonime de amenințare.

În domeniul auto există multe asemenea exemple. Astfel:

*- Prin 1971, **William Bolon** din Rialto, California, a construit un motor cu aburi neobişnuit, ce putea propulsa un vehicul pe o distanță de 25 km cu doar 1 litru de benzină. Motorul utiliza doar 17 piese mobile, avea greutate de circa 250 gr. şi elimina transmisia mecanică. După o mare campanie publicitară, fabrica inventatorului a fost incendiată, iar patentul a fost vândut unui concern indonezian.*

*- În 1974, chimistul **John Andrews** a realizat un aditiv ce permitea benzinei obişnuite să fie combinată cu apă, reducând costul combustibilului la un cent pe litru. După ce a demonstrat eficiența substanței sale, oficialii Marinei au dorit să negocieze patentul de fabricație, dar inventatorul nu a mai fost de găsit.*

*- **L. Mills Beam** a realizat un carburator supereficient încă din anii '20. După jumătate de secol, el a descoperit un compus vegetal ce avea acelaşi efect. În principiu, nu era decât o metodă de utilizare a gazelor fierbinți de eşapament pentru vaporizarea benzinei ce trebuie arsă. Prin rearnjarea moleculelor de benzină, el a reuşit să tripleze distanța de deplasare, obținând în acelaşi*

timp îmbunătăţirea combustiei şi reducerea noxelor, dar a fost silit în cele din urmă să vândă formula.

*- **John W. Gulley**, din Gratz, Kentucky, a reuşit să transforme un autoturism Buick, cu 8 cilindri, utilizând o metodă de vaporizare asemănătoare cu a lui Beam. Investitori din Detroit au cumpărat şi suprimat folosirea dispozitivului respectiv, în 1950.*

*- **Clayton J. Querles** din Lucerne Valley, California, a făcut o călătorie de 10.000 mile la bordul Buick-ului său folosind drept combustibil doar carbid în valoare de 10 dolari. Pentru aceasta, el a construit un generator asemănător unei lămpi de miner. Conform afirmaţiilor făcute, un sfert de kilogram de acetilenă sub presiune era suficient pentru a realiza propulsia maşinii. Deoarece, acetilena era inflamabilă, el a montat o valvă de siguranţă la generatorul său şi a introdus returul într-un vas cu apă. Inventatorul a mai studiat cu succes şi metodele de vaporizare a benzinei.*

*- Dreseratorul a fost creat de **Lester Berriman** la începutul anilor '70, în Santa Ana, California. Funcţionarea sa avea la bază un amestec foarte precis (22/1) de combustibil cu aer şi putea propulsa o maşină. Testele făcute maşinilor au arătat că acestea respectau standardele ecologice şi permiteau un câştig de 18% al distanţei de deplasare. Deşi concernele Holley Carburetor şi Ford au semnat acordurile de începere a fabricaţiei în 1974, de atunci nu s-a mai auzit nimic.*

*- În 1969, **Joseph R. Zubris** a realizat proiectul unui autovehicul electric (patent U.S. nr.3809978) ce avea un cost de funcţionare de circa 100 $/an. Principiul de funcţionarea se baza pe eliminarea pierderilor de energie din sistem, randamentul de funcţionare fiind cuprins între 75% şi 95%, în funcţie de regimul de lucru. Inventatorul a fost şocat de „lipsa de interes” manifestată de marile companii, aşa încât a început să vândă licenţe micilor investitori pentru suma de 500$*

*- **Joseph P. Troyan** a proiectat un volant pus în mişcare de aer, ce putea propulsa un automobil utilizând principiul „amplificării corelate a mişcării în sistemele închise”. Motorul (patent U.S. nr.040011) a fost cuplat unor generatori electrici, formând astfel un sistem de putere variabilă şi absolut ecologic.*

Lista inventatorilor şi invenţiilor din domeniul auto care au fost suprimate şi nu au fost puse în practică niciodată este foarte lungă. Aceste câteva exemple sunt extrase din cartea „Extraterestrul român” de Valentin Ovidiu Vâzdoagă, carte în care asemenea exemple se înşiră pe multe pagini.

Din aceiaşi carte am să mai adaug aici un citat:

- Într-o seară, Bird (Christopher Bird ziarist australian) se întorcea acasă la volanul maşinii sale, ascultând o emisiune radiodifuzată în care cineva prezenta eforturile depuse pentru realizarea unei maşini propulsate cu ajutorul celulelor fotovoltaice. Conform celor menţionate, maşina era deja într-o fază avansată de realizare şi se estima că putea fi produsă la un preţ acceptabil pentru a putea fi cumpărată chiar şi de persoanele cu un venit mediu. La un moment dat, moderatorul a pus întrebarea-cheie: „Când va intra maşina pe piaţă?”, „Probabil niciodată. Vă daţi seama că trusturile petroliere ne-ar cumpăra într-o clipită!” Teribil adevăr! A doua zi, Bird s-a interesat la compania aeriană despre care se susţinea că a realizat maşina, iar o voce categorică i-a precizat că acolo „nu este testată nici o maşină şi nici nu a fost vreodată”...

Şi am să vă mai adaug aici un paragraf interesant găsit undeva prin imensitatea Internetului românesc…

*„În pofida faptului că mulţi oameni avizaţi declarau existenţa farfuriilor zburătoare drept o aiureală, s-au găsit destui care să ia de bune lucrurile acestea. Printre ei şi inginerul **Basil Van den Berg,** din Africa de Sud, care, bazându-se pe obiectele şi mesajele extraterestre atât de hulite, a reuşit să inventeze şi să construiască un motor fără carburant, căruia prestigiosul săptămânal „Stern” i-a acordat în numărul său din 29 aprilie 1962 un spaţiu larg. „Era vorba de un aparat antigravitaţional, pe care Van den Berg voia să-1 experimenteze în Mexic. De ce tocmai în Mexic, asta a refuzat s-o dezvăluie. Însă s-a întâmplat un lucru la care nimeni nu s-ar fi gândit: când a început să se vorbească despre invenţia sa şi aceasta a devenit din ce în ce mai cunoscută,*

inginerul Van den Berg a dispărut pe neaşteptate, fără să lase vreo urmă. Acest incident curios şi, poate, dramatic, a fost interpretat în diferite feluri de cei care urmăreau cu interes lucrările lui Van den Berg şi a început chiar să se şoptească un lucru straniu, anume că ar fi fost răpit de fiinţe venite din afara planetei noastre. Alţii au emis opinia că ar fi fost sechestrat de o atotputernică companie industrială, ceea ce ar face să se presupună că în chestiunea OZN-urilor există interese mult mai mari şi mai statornice decât se consideră în mediile ştiinţifice de pe întreg globul”

Şi iată în continuare alte cazuri şi mai şocante:

În iulie 2007 **Aerielle Louise** (strănepoata lui Nikola Tesla) a fost găsită moartă, „practic fiartă” de instalaţia de încălzire a clădirii unde locuia. Se făcuse cunoscută ca o susţinătoare înfocată a studiilor lui John Hutchinson.

Dr. James Black, Dr. Eugene Mullove şi Micheal Zubuhr au avut în comun faptul că au pus la punct dispozitive de colectare a energiei libere funcţionale şi eficiente. Şi au mai avut în comun ceva… au murit toţi trei în condiţii suspecte.

M. DeGeus a fost găsit mort în maşina sa în parcarea aeroportului Charlotte Douglas International Airport din Carolina de Nord. Se ocupa de mai mulţi ani cu studiul unor anumite materiale cristaline care au caracteristica de a fi natural într-o stare de dezechilibru electronic. Spre exemplu un cristal de turmalină indiferent cât de mic ar fi spart şi fărâmiţat va prezenta la capetele sale o diferenţă de potenţial. Domnul DeGeus reuşise prin stratificarea mai multor materiale de acest gen să realizeze o baterie perpetuă şi tocmai se ducea să încheie un contract pentru dezvoltarea şi scoaterea pe piaţă a invenţiei sale…

Ancheta poliţiei şi a medicinii legale a stabilit că suferise un atac de cord. Dar sunt unele voci printre care şi a colonelului Bearden care afirmă că de fapt a suferit un atac de cord provocat prin mijloace psihotronice.

Un altul care a avut o moarte asemănătoare a fost **Stanley A. Mayer** pe numele căruia există mai multe brevete legate de utilizarea apei drept combustibil în transporturi cu ajutorul electrolizei (US#4389981, US#4421474, US#4465455, US#4613304, US#4613779, US#4798661, US#4826581, US#4936961). Acestea sunt doar brevetele pe care le posed eu dar ştiu că sunt mai multe.

Dr. Eugene Mallove care a publicat o scrisoare deschisă referitoare la necesitatea alocării de fonduri pentru cercetări privind energia liberă, a fost şi el ucis.

Precis sunt mai mulţi dar eu doar despre aceştia am aflat.

Aşa că dragi cititori, nu ne rămâne decât să cugetăm şi să tragem fiecare ce concluzii putem…

Articol scris azi 24 octombrie 2011 la ora 22 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Un alt fel de electronică

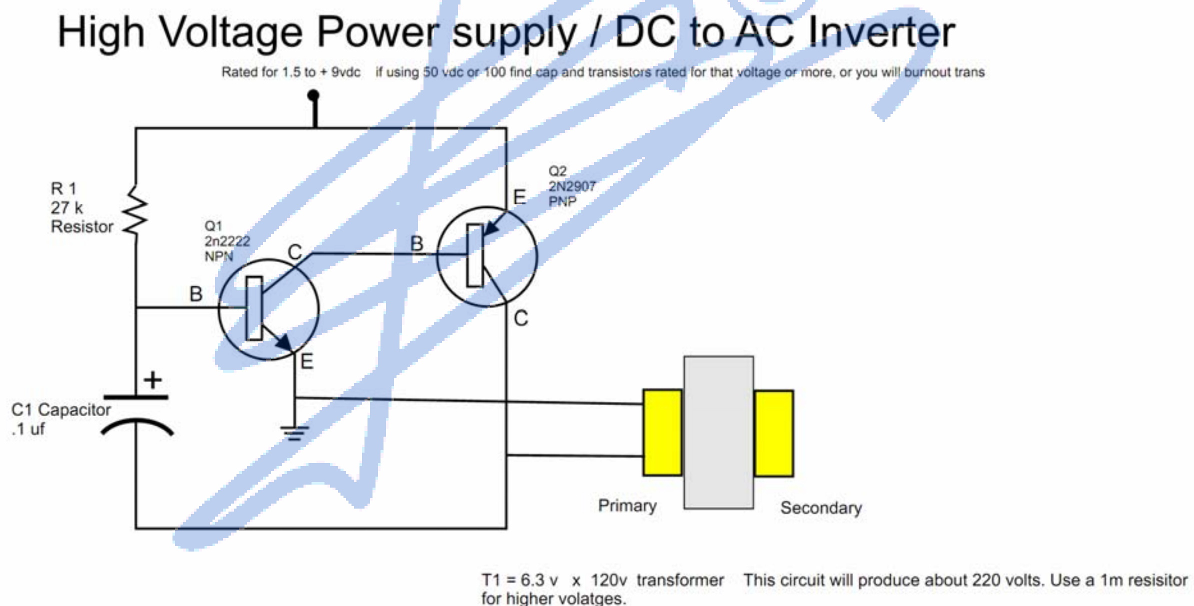
În articolul scris pe data de 23 mai, spuneam că noi, cei de azi, trăind în epoca tranzistorului şi a circuitului integrat, nu mai putem înțelege lucrările şi activitatea în domeniul electric al celor de acum 100 de ani, care de multe ori, făceau ceea ce noi azi facem cu ajutorul unui tranzistor, folosindu-se de cu totul alte mijlocare.

Fraza exactă era următoarea:

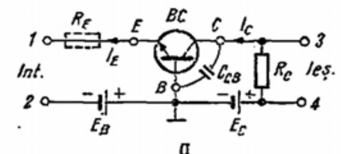
Şi abia acum am început să înțeleg pe deplin de ce tehnologia lui Tesla nu este înțeleasă în ziua de azi. Noi, cei de azi, obişnuiți cu amplificatoarele electronice cu tuburi, sau cu transistoare ori circuite integrate, şi cu comutatoare de înaltă frecvență formate din diode comandate, privind brevetele acestui geniu, care acum o sută şi ceva de ani nu avea la dispoziție nimic din tehnologia electronică actuală, fiind obligat să realizeze amplificările şi comutațiile de înaltă frecvență prin dispozitive extrem de simple, nu înțelegem mai nimic.

Obişnuiți cu comutații şi amplificări electronice cu semiconductori şi cu bobinele obişnuite care nu au decât pierderi, nu putem înțelege cum puteau avea bobinele şi dispozitivele electromecanice de atunci capacitatea de a rezolva aceste deziderate chiar mai bine decât o face electronica ultra modernă de azi.

Iată, priviți imaginea de mai jos, care reprezintă cel mai simplu invertor electronic care se poate construi. Atenție este genul de invertor prin care spuneam anterior că trece întregul curent consumat la ieşire:

Dragi cititori înainte de a vă spune ce am de spus aici, am să vă mai arăt o mică imagine. Iat-o în partea dreaptă. Reprezintă regimul de funcționare al unui tranzistor în montaj cu baza comună.

Este cel mai des întâlnit mod de montare a tranzistorului cel mai întâlnit şi anume cel NPN. (e la fel ca-n schema de sus) În această configurație un curent de bază mic ca valoare de intrare va genera în colector un curent de ieşire mare. Noi cei din ziua de astăzi dacă vom avea nevoie să amplificăm un semnal electric oarecare ne vom gândi automat la un montaj electronic a cărui componentă principală să fie un tranzistor, sau un circuit integrat amplificator, iar dacă vom avea nevoie de o amplificare mare neapărat vom apela în gândirea noastră la un tranzistor de mare putere sau mai multe tranzistore legate în serie în aşa zisul montaj „Darlington”. Dar, deşi amplificarea tranzistorelor poate fi foarte mare, datorită faptului că sunt piese electronice, joncțiunile semiconductoare din care sunt făcute nu pot lucra cu curenți foarte, foarte mari.

Dar lăsând deoparte asta, ce vom face dacă nu vom avea de unde să luăm un tranzistor ? Sau mai corect pusă întrebarea ar fi asta: Ce aţi face dacă aţi trăi acum 100 de ani şi tranzistorul nu s-ar fi inventat ? Apropo, să vă amintesc că de fapt primul tranzistor a fost inventat de Moray în 1939.

Oricât ne-am stoarce creierii probabil că nu ne vom putea gândi la o altă modalitate de a amplifica un semnal electric. Decât poate cu ajutorul unei lămpi… Dar dacă să spunem că nici aceasta nu a fost încă inventată ?...

Veţi răspunde poate că de vreme ce lampa nu a fost inventată nu avem nevoie să amplificăm un semnal electric…

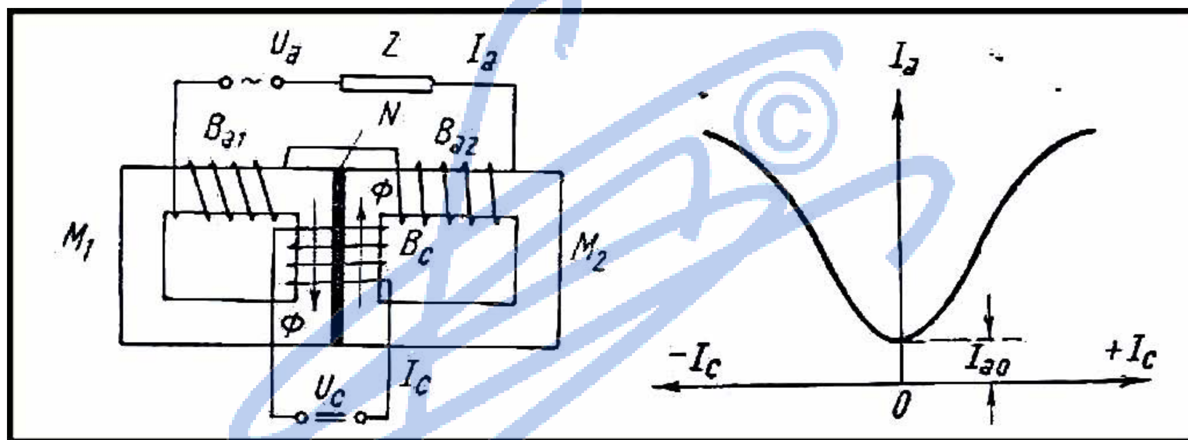
Oare ? Nu cumva lampa – tubul electronic cu vid – a fost inventat tocmai ca rezultat al unei necesităţi… şi oricum semnalele electrice erau înaintea lămpii…

Sau poate că… ce-a fost mai întâi, oul sau găina ?...

Deci aflaţi dumneavoastră că înainte de a se inventa tubul electronic – dioda, trioda, tetroda, pentoda şi aşa mai departe – amplificările semnalelor electrice se făceau pe cale electromagnetică…

Ha, ha, ha… Nu-i aşa că nu prea vă daţi seama cum ?

Iată imaginea următoare şi ulterior am să vă şi dau explicaţia chiar din cartea de unde am scos-o:

E un transformator ciudat, dar care la o privire mai atentă aduce un pic cu un tranzistor montat în configuraţia cu baza comună…

Acest fragment pe care îl voi transcrie mai jos, împreună cu imaginea de mai sus sunt extrase dintr-o carte după care învăţau meseria de electrician părinţii noşti. E vorba de manualul pentru şcolile de maiştri intitulat „Electrotehnică generală” autori inginerii I. Corodeanu, C. Buzatu, P. Manolescu, şi I. Codru.

Deci iată citatul:

«***Amplificatoare magnetice***. *Se consideră un miez de oţel magnetic cu două bobine Bc şi Ba. Bobina Ba se alimentează cu o tensiune alternativă de valoare eficace Ua, care face ca prin circuit să treacă un curent cu valoare eficace Ia. După cum se ştie intensitatea eficace a curentului Ia depinde şi de reactanţa bobinei în curent alternativ Ba, iar reactanţa acestei bobine creşte şi scade odată cu permeabilitatea magnetică μ a oţelului din interiorul bobinei. Dacă se aplică bobinei Bc o tensiune continuă Uc, prin ea va trece un curent continuu Ic, producând în oţel o magnetizare suplimentară. Aceasta va duce miezul de oţel în apropierea saturaţiei magnetice când permeabilitatea magnetică scade odată cu creşterea inducţiei magnetice (adică a magnetizării) în oţel. Pe măsură ce se va mări curentul Ic, magnetizarea suplimentară va creşte, permeabilitatea magnetică a oţelului va scădea, reactanţa bobinei Ba va scădea de asemenea, şi în consecinţă, curentul alternativ Ia va creşte. Astfel, mărind sau micşorând curentul continuu Ic, se măreşte sau se micşorează curentul alternativ Ia. Pe fenomenul descris mai înainte se bazează funcţionarea amplificatoarelor magnetice. La un asemenea amplificator se utilizează două miezuri magnetice din oţel, M1 şi M2 , separate printr-un strat nemagnetic. Bobina de curent alternativ este împărţită în două jumătăţi, Ba1 şi Ba2 fiecare jumătate pe câte un miez magnetic. Bobina de curent continuu*

Bc este înfăşurată în jurul celor două ramuri apropiate ale miezurilor de oţel. Sursa de curent alternativ care produce tensiunea de valoare eficace Ua are o putere mult mai mare decât sursa de curent continuu. După cum se arată pe figură cele două jumătăţi de bobină Ba1 şi Ba2 sunt astfel înfăşurată încât să producă în interiorul bobinei de curent continuu fluxuri magnetice Φ egale şi de sens contrar, pentru a nu perturba prin inducţie circuitul magnetic de mică putere de curent continuu. Prin variaţia curentului Ic (dat de o sursă de putere mică) se face să varieze curentul Ia (dat de o sursă de putere mare) care trece prin impedanţa de sarcină Z. Variaţia curentului comandat Ia în funcţie de curentul de comandă Ic este arătată în figura 26-26 pentru ambele sensuri ale curentului continuu. Există diferite tipuri de amplificatoare magnetice şi diverse scheme de montaj, care permit anumite forme ale curbei, arătând dependenţa curentului alternativ Ia (mărimea de ieşire) de curentul continuu Ic (mărimea de intrare). »

Acum un mic comentariu. Există şi amplificatoare rotative. Se numesc amplidine, sunt un fel de generatoare electrice acţionate de nişte motoare şi au bobinajul conceput astfel încât o parte din bobine sunt de comandă şi control iar restul sunt de ieşire, lucrează prin autoinducţie care creşte dependentă de curentul din bobinele de comandă şi poate ajunge la amplificări impresionante de 10 000 de ori pentru tensiuni de până la 100 KV.

Dar nu despre ele vreau să comentez. Ci despre amplificatorul magnetic de mai sus. Trebuie să ştiţi că are faţă de componentele electronice active nişte avantaje de neegalat. În primul rând există separaţia galvanică dintre curentul de intrare şi cel de ieşire, la fel ca la relee şi contactoare.

În anumite situaţii este extraordinar de important acest lucru. În al doilea rând poate lucra cu curenţi foarte mari, asigurând în acelaşi timp şi amplificări importante. Un mare dezavantaj s-ar putea să fie faptul că poate avea distorsiuni şi răspunde încet la variaţia curentului. Ca urmare nu poate fi folosit decât în anumite tipuri de automatizări şi fireşte spre exemplu în construcţia unor oscilatoare de frecvenţă joasă. Oscilatorul din care e format invertorul reprezentat în prima imagine poate fi construit foarte bine cu un asemenea tip de amplificator magnetic, fapt ce face să nu mai fie o problemă faptul că tot curentul consumat trece prin el, chiar dacă acesta este de putere mare.

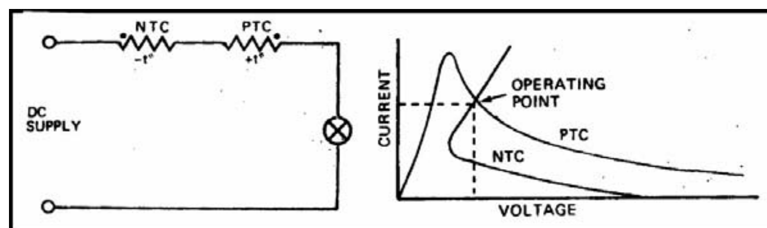
Pentru asta oscilatorul reprezentat de cele două transistoare nu va mai comanda primarul transformatorului de ieşire pentru ca puterea să treacă prin ci el va comanda bobina de curent continuu a amplificatorului magnetic, iar curentul de sarcină va fi astfel total separat de oscilatorul electronic.

Şi fireşte că s-ar putea gândi şi un oscilator pur electromagnetic cu ajutorul acestui amplificator…

E chestie de ingeniozitatea fiecăruia…

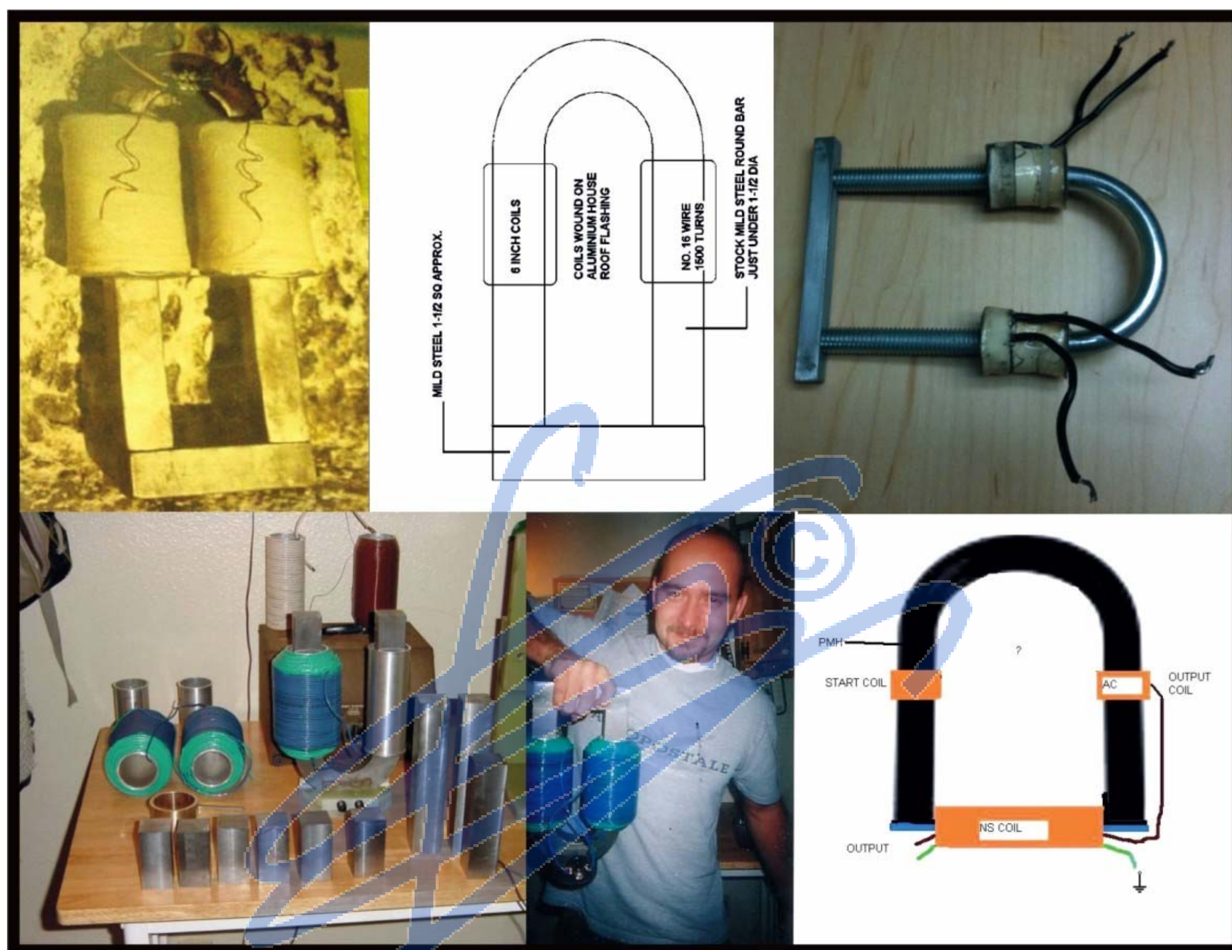
Acum am să vă mai prezint un lucru interesant. Ştiaţi că se poate construi un oscilator doar cu rezistenţe ?

Veţi spune că e imposibil. Cu toate acestea este perfect posibil. Doar că acele rezistenţe nu sunt unele obişnuite ci sunt termistori – rezistenţe a căror caracteristică curent tensiune variază cu temperatura. Prin folosirea unui termistor cu coeficient de temperatură negativ şi a unuia cu coeficient de temperatură pozitiv se poate construi un oscilator de foarte joasă frecvenţă. Cei doi termistori se vor înseria. Însă ei trebuie aleşi cu grijă pentru a îndeplini condiţia de funcţionare care este dată de punctul de intersecţie ale celor două curbe curent – tensiune ale lor, care trebuie să fie ca-n graficul alăturat schemei de montaj:

Pentru a regla frecvenţa de oscilaţie, fiecăruia din ei, sau doar unuia dintre ei i se pune în paralel (sau chiar şi în serie) un potenţiometru cu valoare mai mică decât cea a termistorilor respectivi. Prin variaţia uşoară a rezistenţei totale cu ajutorul potenţiometrului se poate varia frecvenţa la care va oscila oscilatorul nostru cu rezistenţe…

Şi voi mai supune atenției voastre un dispozitiv interesant. Este vorba de un electromagnet… sau magnet… sau… nu prea ştiu ce e, căci porneşte ca un electromagnet şi se comportă ca un magnet. A fost inventat de domnul Edward Leedskalnin despre care am vorbit pe data de 30 septembrie. Priviți grupajul de mai jos:

Ceea ce vedeți în toate aceste fotografii poartă numele de „Perpetual Motion Holder” , şi eu l-am tradus prin „generatorul perpetuu”.

Dacă priviți cu atenție imaginea din stânga sus (sepia) acesta este un electromagnet original, de dimensiuni mari construit de însuşi Leedskalnin şi se găseşte printre obiectele aflate la castelul său.

Conform specificațiilor din cartea lui Leedskalnin, „Curentul magnetic” miezul în formă de U trebuie să aibă următoarele dimensiuni : înălțimea 30 cm, distanța între brațe 8 cm (se obține prin îndoirea unei bare din fier moale cu lungimea de 1 m). Puntea de legătură trebuie să fie făcută din acelaşi tip de fier moale şi să calce perfect pe capetele miezului în formă de U. Cele două bobine trebuie să fie bobinate cu 1500 de spire de fir de Cu având grosimea de 1mm, izolat. Dar aceste dimensiuni nu sunt critice. Spre exemplu în imaginea din dreapta sus se vede un asemenea electromagnet construit pe o tijă filetată cu conductor mai subțire de 1 mm şi întregul ansamblu e mai mic de 30 cm înălțime. Bobinele trebuie bobinate în acelaşi sens şi aşezate astfel încât pe capetele barei în formă de U să poată forma cei doi poli magnetici (deci sensul bobinării lor să fie acelaşi de la un capăt la altul a barei. De asemenea capetele celor două bobine trebuie legate între ele.

Ciudățenia apare atunci când cele două brațe fiind unite prin puntea metalică, se vor alimenta cele două bobine de la o baterie de 9 – 12 volți. Alimentarea nu trebuie să dureze decât cel mult o

secundă două. Dar în acel moment electromagnetul va atrage puternic puntea care se va lipi de brațe, prin ea închizându-se liniile de câmp magnetic şi… când vom întrerupe alimentarea…

Surpriză ! Puntea nu se va desprinde ci va rămâne în continuare lipită de cele două brațe, căci din acest moment electromagnetul nu mei e electromagnet ci e magnet permanent… Dar este unul extrem de puternic. Puntea va rămâne prinsă magnetic de miezul în formă de U oricât timp…

Dacă se va întrerupe legătura electrică dintre cele două bobine, magnetul va deveni un obiect inert pierzându-şi instantaneu proprietățile magnetice. De aceea Leedkalnin l-a numit „Perpetual Motion Holder” deoarece el a tras concluzia că prin această montură electrică a bobinelor, între cele două bobine apare un curent electric permanent care se autoîntreține la infinit.

Leedskalnin afirmă în cartea sa că a ținut-o mai multe luni, forța de aderență fiind identică ca în prima zi.

În partea de jos stânga şi centru se pot vedea două fotografii care ilustrează comportarea acestui dispozitiv.

Trebuie să vă mai spun, că Edward Leedkalnin afirma, dacă nu mă înşeală pe mine memoria, de mai multe ori în cartea lui că el lucrând cu magneți pentru crearea de curent electric a avut de multe ori rezultate mai bune folosind conductori de fier (oțel moale) decât conductori de cupru.

Un mic comentariu… Dacă veți privi imaginea din articolul din 19 aprilie, aceea a invenției lui Cook veți constata că şi acolo e vorba de un fenomen oarecum asemănător.

Acum să vă lămuresc ce e cu fotografia din dreapta jos. Aceasta este o fotografie pe care am extras-o de pe un forum străin acum mai bine de un an şi care reprezintă ceea ce se afirma acolo că reprezintă un convertor „curent continuu → curent alternativ” realizat cu acest dispozitiv magnetic.

Nu am avut posibilitatea materială să construiesc dispozitivul pentru a-i măsura caracteristicile electrice, deci eu nu garantez 100% de veridicitatea afirmației, deşi Leedskalnin, în cartea sa, într-o exprimare puțin ambiguă de om simplu şi probabil şi cu oarecare carențe de cunoaştere perfectă a limbii engleze literare americane, (să ne amintim că era venit din Lituania) spune că acolo apare curent alternativ.

E posibil ca comportarea acestui dispozitiv să fie urmare fie a unui curent electric continuu permanent între cele două bobine, fie, de ce nu ? a unui curent alternativ. Dar pentru a extrage acest curent categoric nu se poate interveni asupra celor două bobine ci mai sigur este să se construiască o a treia fie peste cele două (deci care să le înglobeze pe amândouă, fie peste puntea de legătură. De asemenea eu bănuiesc totuşi că pentru apariția curentului electric alternativ cele două bobine s-ar putea să trebuiască să fie legate în cruce… Nu ştiu. Eu doar v-am adus atenției acest dispozitiv.

Poate că e posibil să funcționeze şi în configurația propusă de fotografia din dreapta jos.

Cu prima ocazie când voi putea, eu voi verifica aceste aspecte, cu atât mai mult cu cât pentru cei pasionați de energie liberă ar fi o modalitate nesperat de simplă de obținere a curentului alternativ din curent continuu – nu uitați curentul continuu de înaltă tensiune a generatoarelor electrostatice, sau cel continuu de mare intensitate a celor homopolare. Convertiți în curent alternativ aceşti curenți ar putea fi apoi foarte uşor aduşi la valori utile uzului curent cu ajutorul unui transformator obişnuit.

O specificație însă ! Curentul alternativ care s-ar obține eventual prin această metodă va fi un curent alternativ de înaltă frecvență rezultat ca urmare a oscilației naturale apărută la rezonanța dintre cele două bobine.

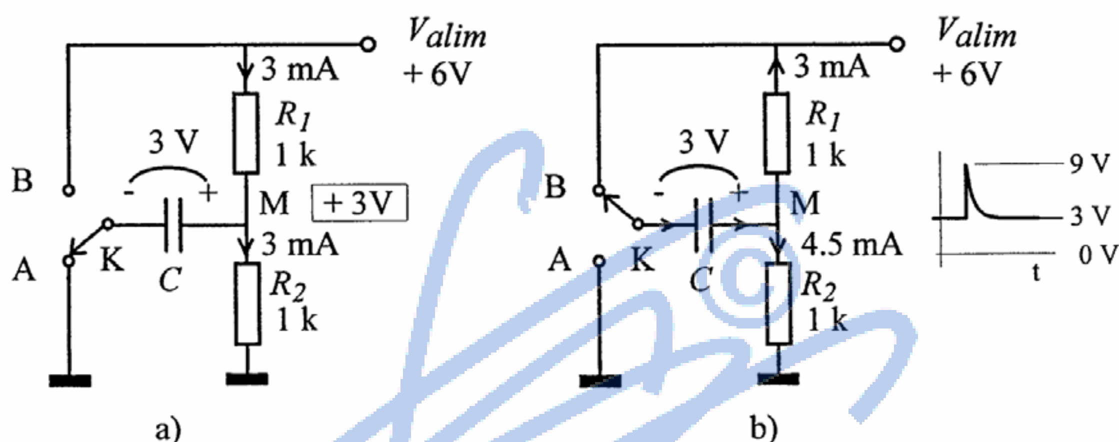
Pentru cei interesați de experiențele lui Leedskalnin cu magneți, cartea sa „Magnetic curent” se poate găsi uşor pe Internet în format .pdf, iar peste câteva luni sper ca eu însumi să public un volum reprezentând traducerea întregii sale opere, care nu e extraordinar de mare, după cum ați înțeles desigur citind articolul despre el din data de 30 septembrie. Eu deja am terminat de tradus „Curentul magnetic” şi lucrez la această traducere a operei sale paralel cu ceea ce vă scriu acum.

Doresc succes celor dispuşi să se joace cu acest dispozitiv interesant.

Acum am să vă povestesc câteva lucruri puțin cunoscute despre unul din cele mai vechi componente electronice, anume condensatorul. Acesta are unele proprietăți despre care profesorii noştri de fizică nu ne-au spus fie din prostie, fie din nepăsare pentru elevii lor, fie că nu şi-au dat seama de importanța lor, fie, ce e mai grav, pentru că nu au voie să ne spună.

Am să vă transcriu aici câteva paragrafe dintr-un manual de electronică intitulat „Electronică Manualul studentului vol. II „ scris de Mihai P. Dincă apărut la Editura universităţii Bucureşti în 2003 .

« *În consecinţă dacă potenţialul unei armături este forţat să efectueze o variaţie instantanee ΔV, potenţialul celeilalte armături suferă exact aceiaşi variaţie instantanee ΔV. Această proprietate nu este trivială deoarece tensiunea pe un rezistor şi tensiunea pe un inductor ideal pot avea variaţii instantanee. Importanţa proprietăţii reiese foarte clar din problema prezentată în figura 9.4, pe care aveţi puţine şanse să o găsiţi în problemele de electricitate. Comutatorul K a fost trecut în poziţia A de foarte mult timp, astfel încât a fost atins regimul de curent continuu, potenţialul punctului M fiind la Valim/2= 3V, iar tensiunea pe condensator fiind egală tot cu 3V. la momentul t=0 comutatorul este trecut brusc în poziţia B, ca în desenul b) al figurii. Care sunt valorile potenţialului M şi curenţilor prin rezistoare* **imediat după comutare** *?*

Deoarece tensiunea de pe condensator nu suferă variaţii instantanee, în primul moment după comutare armătura din dreapta va continua să se găsească tot cu 3V deasupra armăturii din stânga, ajungând astfel la 9V, astfel potenţialul punctului M, sare brusc de la valoare de 3V la cea de 9V – **deasupra tensiunii de alimentare !** *După cum vedeţi tensiunile pe rezistoare au variaţii instantanee. Legea lui Ohm permite determinarea curenţilor imediat după comutare. Se observă că prin R1circulă un curent orientat acum spre sursa de alimentare.*

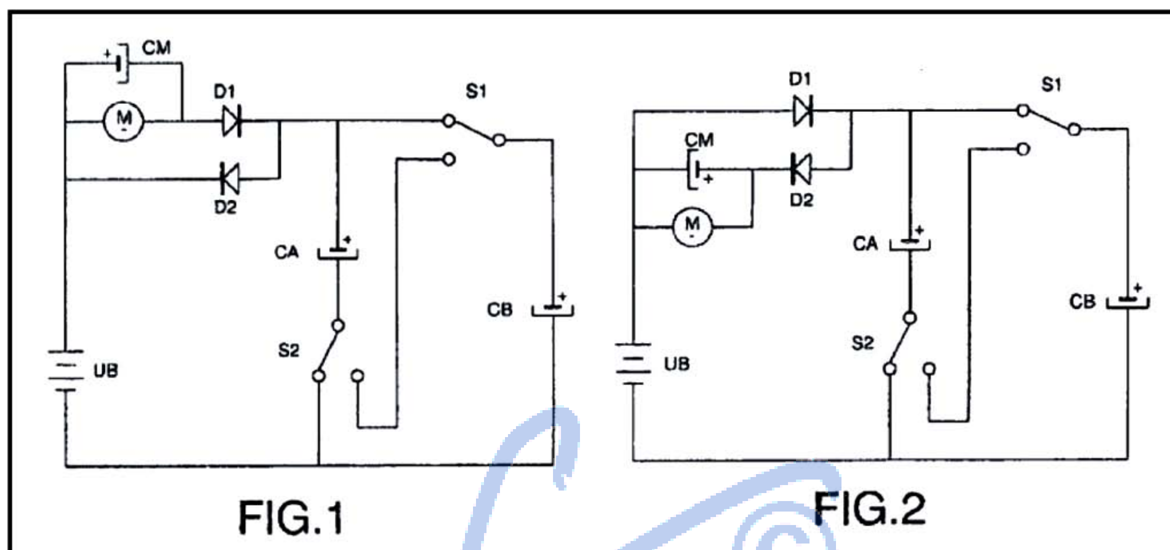
În programa de fizică pentru liceu din Franţa, continuitatea tensiunii pe condensator şi a curentului prin inductor, este specificată explicit; din fericire această programă n-a fost însăilată de către specialiştii curriculumişti ai ministerului de profil de pe Dâmboviţa.

Aceiaşi ecuaţie ΔU(t)/Δt=I(t)/C ne mai spune un lucru important: **mărimile I(t) şi U(t) nu sunt obligate să aibă mereu semne identice**, *aşa cum se întâmplă la rezistor. Astfel condensatorul poate fi în anumite momente consumator de energie iar în altele generator de energie. După o prelucrare simplă, relaţia 9.5 conduce la expresia energiei electrice primite de condensator de la restul circuitului:* $dW=U(t)I(t)=d[CU^2(t)/2\ ]$*. Energia nu este disipată ci înmagazinată la creşterea lui |U(t)| şi apoi cedată circuitului la scăderea modulului tensiunii.* **»**

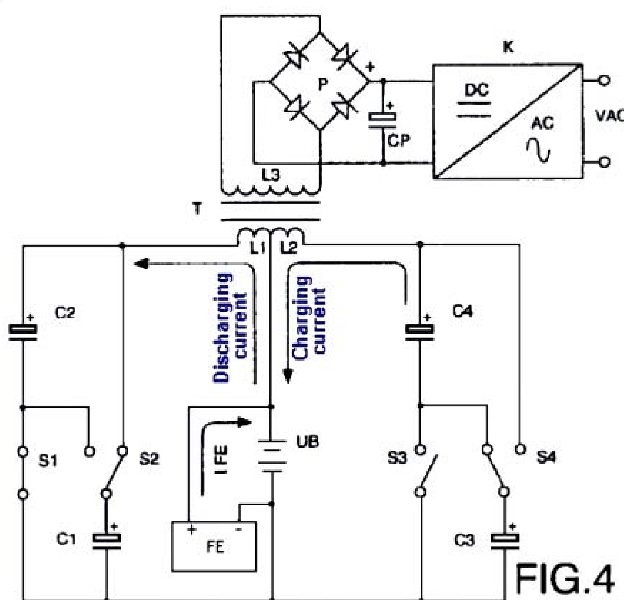
Vă amintiţi ce că spuneam eu la articolul „Ventilatoare, relee şi baterii” ?:

„Numai că aici este tot secretul… în vreme ce se consideră că electronii se deplasează cu viteza luminii, datorită dimensiunilor lor minuscule, ionii, care să nu uităm sunt atomi cărora le lipseşte unul sau doi electroni, nu pot atinge asemenea viteze de deplasare fantastice, tocmai datorită dimensiunilor lor uriaşe în comparaţie cu electronii. Ca urmare în momentul închiderii circuitului extern, curentul ionic din interiorul elementului galvanic are o întârziere faţă de cel extern. Dacă deci am închide circuitul extern şi l-am deschide apoi înainte ca primii ioni să ajungă să străbată distanţa prin electrolit de la un electrod la altul, atunci ar avea loc un fenomen interesant….”

Ei bine pe acest principiu al variației întârziate a tensiunii pe armăturile condensatorului şi a faptului că el poate fi ori consumator, ori generator de energie stau mai multe încărcătoare pulsatorii pentru baterii, cum ar fi încărcătorul lui Tesla numit „pompa geovoltaică sau comutatorul Tesla, şi încărcătorul lui Bozidar Lisac – brevetul american cu numărul US20080030165 pe care l-am prezentat în volumul „Întoarcerea la natură” la pagina 72:

Şi iată alături un alt desen extras din acest brevet. O privire atentă a acestora ne va releva că funcționarea lor se bazează pe principiul expus mai sus. Fireşte că la prima vedere unii nu prea ar înțelege cum e posibil ca un număr de mai mulți acumulatori să poată fi încărcați mai eficient decât încărcătoarele actuale, pornind de la o altă baterie, dar în acelaşi timp trebuie să recunoaştem că dacă profesorii noştri ne-ar preda acest lucru ar trebui implicit să recunoască, fie măcar şi în parte că energia liberă nu e o himeră ci e ceva real:…

Nici un profesor de fizică care raportează totul la legile termodinamicii aşa cum le-a învățat el pentru sisteme închise şi având o gândire închistată în acest concept nu va fi capabil să recunoască acest lucru şi ca urmare nici nu va accepta vreodată să spună studenților săi despre ceva ce în concepția lui încalcă aceste legi… pe care tocmai le-a predat !

Nu vă închipuiți cumva că domnul profesor universitar doctor în electronică Aurel Millea care vede în cărțile mele doar o colecție impresionantă de perpetu-uri mobile, ar putea să le predea studenților săi principiile de funcționare ale acestor dispozitive…

Şi tot despre ceea ce nu ştiu sau nu vor profesorii să ne spună despre condensator este următorul fapt pe care vi-l voi descrie în continuare.

În 1923 profesorul Dr. Paul Alfred Biefield, la Institutul de Studii Avansate din California a descoperit că un condensator încărcat la o tensiune continuă foarte ridicată, (de la câțiva kV la câțiva MV) care este suspendat are tendința de a se deplasa spre polaritatea pozitivă. Doi ani mai târziu, studentul lui, T. Townsend Brown a primit permisiunea de a se ocupa de fenomenul descoperit, astfel că până la moartea profesorului său, zece ani mai târziu, Brown ajunsese să cunoască şi să înțeleagă pe deplin fenomenul. Dacă un condensator elementar, format din două plăci

de dimensiuni inegale este încărcat cu tensiune continuă de mai multe zeci de mii de volţi, aerul din imediata apropiere a armăturii pozitive pierde electronii atraşi de armătură, iar ionii rămaşi având aceiaşi polaritate ca armătura sunt respinşi puternic formându-se astfel în imediata apropiere a suprafeței armăturii un spaţiu vid care atrage armătura respectivă. În acelaşi timp la armătura opusă fenomenul se petrece în sens invers în aşa fel încât se creează o presiune care împinge armătura.

Din combinaţia acestor două variaţii bruşte de presiune, condensatorul ca întreg se va deplasa spre polaritatea pozitivă. În acelaşi timp datorită vidului apărut în faţa sa şi a faptului că mediul este puternic ionizat, condensatorul respectiv poate atinge viteze superioare vitezei sunetului fără ca bangul sonic să se manifeste.

Fenomenul respectiv a primit numele celor doi şi studiile avansate efectuate de Brown au dezvăluit că există o legătură strânsă între sarcina electrică a unei particule şi masa sa gravitaţională. În perioada 1953 – 1974 acesta a efectuat mai multe studii secrete care au dezvăluit faptul că acest fenomen poate fi folosit cu succes la propulsia de mare viteză şi chiar mai mult fenomenul este însoţit de apariţia unor câmpuri gravitaţionale locale. Cu alte cuvinte practic un asemenea condensator având dimensiuni potrivite , electrodul pozitiv mai mic dielectricul potrivit şi tensiunea aplicată de valoare adecvată devine un motor gravitaţional, care va funcţiona în orice mediu chiar şi în cel intergalactic dezvoltând viteze teoretic nelimitate. De altfel tot felul de studii militare desfăşurate în aceiaşi perioadă au arătat că rachetele sau avioanele cărora li se aplică o diferenţă de potenţial mare între bordul de atac şi cel de fugă vor avea un câştig de viteză care poate merge de până la de 5 – 6 ori.

Şi fireşte că fenomenul a fost imediat însuşit şi folosit de armatele lumii în paralel cu omiterea sa din orice programă de învăţământ de pe glob. Cunoscutul bombardier invizibil (pe radar) B – 2 este primul care a beneficiat din plin de această tehnologie, tehnologie clasificată ca fiind unul din cele mai mari secrete militare de pe glob… Iată cum în imaginile de jos se vede şi efectul ionizării ca urmare a tensiunilor înalte :

Aşa se face că o tehnologie care aplicată tuturor mijloacelor de zbor ar duce la economii fantastice de combustibil în acelaşi timp cu o creştere a vitezelor de deplasare, şi cu urmări pozitive în protecţia mediului, este ţinută la secret, sectorul civil din întreaga lume rămânând în continuare un consumator vorace de hidrocarburi, un poluator din ce în ce mai agresiv al mediului şi implicit un criminal prin atentatul permanent la viaţa şi sănătatea fiecăruia dintre noi, fiinţele trăitoare pe această planetă…

Articol scris azi 27 octombrie 2011 la ora 23 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Roata

Istoria şi arheologia oficială afirmă că roata ar fi fost inventată acum 5500 de ani. Eu sunt convins că a fost inventată cu mult înainte, dar asta nu contează acum… Dacă înaintea ei au fost doar simpli buşteni aşezați sub pietrele de dimensiuni mari pentru a uşura deplasarea lor, prin trecerea timpului aceştia au evoluat. Au evoluat devenind doar nişte felii, discuri decupate din capetele buştenilor, care unite fiind printr-o prăjină, făceau ca distanța parcursă de către greutatea sprijinită pe axul dintre cele două discuri să se deplaseze mai repede şi pe o distanță mai lungă pentru acelaşi efort fizic. Indiferent însă, cum şi când a fost inventată şi cum a evoluat roata, încă de la începuturile folosirii ei omul şi-a dorit mai mult. Dacă înainte de a o avea a dorit un buştean pe care să-l pună sub o piatră, când a avut-o şi-a dorit o roată care să se rotească singură, pe care să nu mai fie nevoie să o tragi sau să o împingi cu brațele sau cu animale de povară…

Şi acest deziderat a fost atins într-un târziu prin inventarea roții de moară şi a roții dințate acționate de ea,.. şi la foarte scurt timp a fost inventată roata acționată de vânt…

Dar chiar şi acum când avem roata acționată de arderea carburantului sau de curentul electric, tot ne mai dorim o roată care să meargă singură…

Şi deşi această roată deja există, fiind cea în butucul căreia se află un motor electric sau unul magnetic, ea nu poate fi folosită datorită intereselor fantastic de mari ale celor care produc motoare ce merg cu hidrocarburi, a celor care produc hidrocarburile cu care merg motoarele, a celor care extrag țițeiul din care se fac hidrocarburile, şi a celor care câştigă de pe urma acestora trei la un loc şi anume bancherii care ştiu că o roată care merge singură şi cu o eficiență mai mare, ar însemna dispariția acestora trei şi falimentul băncii lor.

Şi pentru ca nimeni să nu le amenințe câştigurile inventând o roată care să meargă singură, încă de mult timp în urmă aceştia, prin profesorii care îşi câştigau traiul dintr-un mic procent al câştigurilor lor, au declarat prin legi ale ştiințelor tehnice moderne că o roată nu se poate roti singură… Astfel legile termodinamicii spun că nu pot exista roți care merg singure, le denumesc perpetuu mobile, şi toți copii învață de mici că perpetu-urile mobile nu pot funcționa pentru că încalcă legile termodinamicii. Şi acei copiii, întreaga lor viață vor fi convinşi că o roată nu merge singură şi nu se vor obosi măcar să se întrebe dacă nu cumva s-ar putea totuşi ca legile să nu fie chiar legi iar roțile să poată totuşi să meargă singure…

Numai că cei care ne împuie capul de mici cu legile termodinamicii şi cu imposibilitatea existenței a ceea ce ei numesc perpetuu mobile, scapă din vedere un lucru…

Scapă din vedere că în preajma noastră oriunde ne-am deplasa pe acest pământ există o forță care mişcă orice greutate de pe planetă… şi anume forța gravitațională…

Dar, vedeți dumneavoastră… pe planeta asta… mai există şi oameni care nu au învățat în copilăria lor fizică, nu au învățat poate nici alte lucruri pe care noi ceilalți mulți le-am învățat, şi ei nu le-au învățat din diferite motive. Unul din principalele motive ar fi cel care începe să se facă simțit din ce în ce mai mult şi în România ultimilor ani… sărăcia.

Şi te trezeşti astfel că un neica nimeni de la țară, fără şcoală fără a şti măcar cele mai elementare reguli ale funcționării mecanismelor, construieşte ceva care se mişcă încălcând toate legile stipulate de fizică, bulversându-i pe marii profesori din facultăți şi mai ales ce e de neacceptat şi de neiertat, dovedind lumii întregi că ştiința lor e o prostie, şi făcându-i de râs…

De altfel acum mai mulți ani, pe când mă aflam ca muncitor pe un şantier de construcții industriale, şi lucram la reparația unui rezervor de apă suspendat (cunoscutele ciuperci din toate fabricile de pe cuprinsul țării) am fost surprins să aflu un lucru care m-a pus pe gânduri şi mi-a influențat gândirea până în prezent. Mă aflam împreună cu vărul meu, acolo sus, la 75 de metri înălțime, întinşi la soare, într-o pauză de masă, şi mi-a povestit că a citit o nuvelă, (cred că nu mă înşel aici) care spunea despre un om venit de pe altă planetă, care având un cu totul alt algoritm de gândire decât noi pământenii putea inventa nişte lucruri de neimaginat pentru noi ceilalți şi principiile de funcționare ale lor ne erau extrem de greu de înțeles datorită unghiului diferit din care interpretăm lumea… Ei bine, tocmai aceasta-i situația unui om fără şcoală. El gândeşte total diferit

de noi cei cu şcoală… algoritmii lui de gândire s-au dezvoltat în mod natural, creaţi de necesităţile vieţii ci nu de influenţa nefastă a unora ce se declară profesori a toate ştiutori…

Suntem poate mai îndreptăţiţi ca pe aceştia să-i considerăm genii mult mai mult decât pe cei care inventează tot felul de minunăţii după ce au trecut prin şcoală… Influenţaţi de scânteia divină din ei sunt demni de admirat de noi toţi… Dar în locul admiraţiei capătă oprobriul public, căci aduc asupra lor şi a celor din preajma lor răzbunarea celor pe care i-au jignit prin realizările lor.

Un asemenea om a fost tăietorul de lemne din Statele Unite despre realizarea căruia am scris la pagina 69 în „Criza energetică – adevăr sau minciună ? ”

Ca o paranteză, am să vă spun că am primit nişte comentarii precum că de fapt roata aceea gravitaţională nu ar fi funcţională. Eu am explicat acolo cum cred eu că funcţiona ea, dar părerea mea era chiar de acolo că energia pe care ar dezvolta-o este mică, reprezentând un procent foarte mic din greutăţile totale care o acţionează...

Doar la o dimensiune suficient de mare ar putea deveni rentabilă. Este de asemenea foarte posibil să nu poată funcţiona singură şi de atunci şi până în prezent m-am gândit de multe ori că poate nu-i dădea nimeni de cap pentru că ea nu e o roată gravitaţională pură ci mai degrabă un amplificator de lucru mecanic menit a creşte forţa unui motor foarte mic, care ar învinge doar frecările ei, astfel ca să se poată pune la treabă gravitaţia mai uşor…

Dar am să vă spun acum că există o roată pur gravitaţională, care funcţionează singură de mulţi ani, este mare de poate fi văzută de la sute de metri şi asigură energie casei celui care a construit-o… Şi deşi este construită undeva pe o margine de drum şi este văzută de toţi turiştii care trec prin localitate venind şi ducându-se de-a latul întregii Europe, este total ignorată de mediul academic care nu-i recunoaşte de loc existenţa …

La 40 km de marginea Parisului, spre est se află localitatea Couilly Pont-aux-Dames, o frumoasă comună franţuzească cu toate minunăţiile naturale caracteristice unui sat aflat în mijlocul naturii. Iată antetul paginii de internet a localităţii:

Ciudat, (sau poate nu) ceea ce ar trebui să fie atracţia turistică numărul unu a localităţii nu se vede pe nicăieri. E drept sunt două articole mici dar nici o fotografie. De fapt despre ce e vorba mai concret ? Este vorba de generatorul gravitaţional al lui Aldo (Albert) Costa. Roata acestuia transformă energia gravitaţională în energie electrică. Principiul ei de funcţionare este simplu. Printr-un mecanism ingenios, Costa a reuşit să facă ca între centrul de simetrie şi centrul de greutate al roţii să existe o permanentă asimetrie, care creează un dezechilibru permanent al roţii, ceea ce o face să se rotească sub acţiunea gravitaţiei.

Roata e fixată într-o fundaţie de beton de circa 5 tone şi pe un şasiu de 18 m înălţime. Janta roţii are diametrul de 17,8 m. Roata care cântăreşte 4 tone, e formată de fapt din două roţi montate paralel cu un mic decalaj între ele şi are 236 de greutăţi situate pe fiecare spiţă. Fiecare din aceste greutăţi se deplasează spre centrul sau periferia roţii 3,4 cm cu ajutorul unui mecanism ingenios.

Mecanismul de deplasare a greutăţii e format dintr-un levier cu rol de contragreutate, de echilibrare şi deplasare a greutăţii, un resort pentru readucerea ei în poziţia iniţială pe cealaltă jumătate a roţii, şi un clichet care blochează resortul până în momentul în care acesta trebuie eliberat.

Deplasarea greutăţilor este declanşată de două limitatoare mecanice situate diametral jos şi sus care acţionează asupra clichetelor şi levierelor – se văd în cele două poze din dreapta jos.

Deşi deplasarea greutăților pe spițe are o distanță foarte mică, având în vedere numărul lor şi dimensiunea roții ea e suficientă pentru a crea dezechilibrul necesar rotirii permanente a uriaşei roți.

Roata lui Costa a fost declarată de către oamenii de ştiință ca perpetuu mobile şi ca atare oficial ea nu există iar aceştia deşi unii din ei s-au deplasat să vină să vadă cu proprii lor ochi că ea chiar există, funcționează, şi-i asigură omului independența energetică totuşi, oficial nu spun nimic...

Aldo Costa a început cercetările şi experimentele pentru construcția acestei roți în tinerețe, şi a realizat mai multe modele funcționale până când a ajuns la varianta definitivă pe care o putem vedea, oricare din noi, cu condiția de a ne putea deplasa până la el acasă. Această variantă a roții este deci rezultatul unei vieți întregi de muncă, căci în 2009 acesta împlinea 88 de ani. E posibil ca deja el să fi murit, nu ştiu... Imaginile sunt parte dintr-un filmuleț de pe Youtube parte de pe Wikipedia, dar sunt vechi.

Ştiu doar că iată, iarăşi un exemplu de om ce fără să aibă studii care să-i spună că ceea ce a realizat el e un perpetuu mobile, a muncit cu sârg şi pasiune de la vârsta de 25 de ani, pentru a realiza ceea ce ştiința oficială nici nu se oboseşte să studieze deoarece calculele ei rigide îi spun că aşa ceva nu poate exista…

Trebuie însă să spunem că roata pe care am merge acum s-o vedem nu este totuşi cea construită de Aldo, deoarece în urma unei furtuni puternice, în 1999 roata originală s-a prăbuşit. Ce vedem acum este o copie fidelă a roții originale realizată însă de municipalitate.

Rezolvarea punerii la muncă a forței gravitației ar fi una din cele mai simple şi accesibile forme de energie liberă de care ar putea beneficia oricine cu cheltuielile cele mai mici. Numai că cu ocazia documentării pentru prezentul articol am remarcat că zona de pe serverul Youtube dedicată roților gravitaționale , deşi prezintă iconițele a multe filme demonstrative ale unor roți gravitaționale mai mult sau mai puțin funcționale realizate de sute de persoane de pe tot globul, în momentul în care vrei să vizionezi filmulețele respective, eşti întâmpinat fie de mesajul „acest film a fost retras de utilizator”, fie imaginea îngheață minute în şir pe un ecran negru în centrul căruia se roteşte binecunoscutul semn care arată că filmulețul se încarcă.

Dar dacă în acel moment încerci să accesezi un filmuleț legat de mondenități sau alte nimicuri acesta se deschide instantaneu… Ştiu din experiență că cei interesați cu adevărat de energie liberă sunt foarte puțini, deci blocarea filmulețelor respective nu este urmare a unui număr mare de accesări. Şi în încheiere am să vă aduc la cunoştință un alt aspect de care m-am lovit personal. De ceva vreme căsuța mea de e-mail care conține doar mesaje despre energia liberă este din ce în ce mai rar accesibilă şi să nu credeți că ar fi plină, nu; am ocupat decât vreo 2 – 3% din spațiul alocat...

Articol scris azi 30 octombrie 2011 la ora 18 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Câte ceva despre magneți

De-a lungul anilor în care am studiat despre tehnologiile „free energy” căutând tot felul de informații pe internet, am constatat că pe măsură ce trecea timpul, informațiile disponibile deveneau din ce în ce mai multe şi mai accesibile. După părerea mea aceasta a fost urmarea pe de o parte a dezvoltării rețelei internaționale iar pe de altă parte a faptului că cei dispuşi să facă publice aceste informații erau din ce în ce mai mulți în defavoarea celor ce le obstrucționau.

Deşi obstrucționarea acestor informații continuă, ea este azi mai slabă sau are alte forme mai puțin dure…

Există în continuare situri la care accesul este restricționat, există altele care au fost desființate şi de asemenea există multe altele care au fost preluate de către cei interesați de dezinformare şi obstrucționare şi au fost convertite în cu totul alte direcții (este cazul unuia din siturile despre tehnologia lui Searl, sau şi mai notoriu sit-ul altenergy-pro.com al lui Donald Lee Smith).

Pe de altă parte, în țara noastră nu se pune problema obstrucționării acestor tehnologii căci nu e nevoie – datorită faptului că urmare a politicilor criminale ale guvernărilor ce s-au perindat în ultimii douăzeci de ani, România este distrusă atât din punct de vedere economic cât şi social şi moral, poporul român s-a transformat într-o populație de oameni aduşi în pragul disperării iar posibilitățile lor materiale sunt inexistente. Există, deasupra lor o minoritate de criminali formată din 16 000 de milionari în Euro şi de vreo douăzeci – treizeci de ori mai mulți care trăiesc bine pe spinare restului care sunt aduşi sub pragul sărăciei maxime…

Urmare a acestei situații suntem obligați chiar dacă ştim că există alternative să rămânem sclavii unor tehnologii învechite, costisitoare, poluante, agresive şi criminale, anume tehnologiile energetice actuale.

Am mai spus de ce … din sărăcie, din incultură, din prostie, din varii alte motive. Cu toate acestea, printre noi, nu doar pe meleagurile noastre ci şi pe plan mondial există o altă minoritate de oameni cărora le pasă de resursele naturale ale planetei, le pasă de curățenia aerului pe care-l respirăm toți, le pasă de păduri şi de animalele din ele, le pasă de curățenia apelor şi de viața din ele, le pasă de ceea ce lasă moştenire celor ce vin după ei.

Dar sunt puțini… Sunt extrem de puțini… probabil că procentul lor este egal cu cel al super îmbogățiților de deasupra noastră… Dar tot la fel un procent important din ei sunt săraci, unii din ei poate că-şi permit cu oarecare sacrificii accesul la noile tehnologii şi doar foarte, foarte puțini din ei au acces deplin la aceste tehnologii. Aceştia ultimii sunt de obicei hărțuiți, obstrucționați şi eliminați…

Acum internetul este plin de multe modele de motoare magnetice şi de la ele vom porni în micul nostru demers de lămurire a unor cunoştințe despre magneți.

Până în urmă cu câteva decenii singurii magneți cu care ne puteam întâlni erau cei metalici în formă de bară cu secțiune rectangulară îndoiți în formă de U pe care-i studiam la orele de fizică din şcoală. Puterea acestor magneți era mică, ei abia putând ține o cutie de jumătate de kg de bolduri, agrafe sau cuie. Dar erau suficient de puternici pentru a demonstra fenomenul.

Alți magneți de care ne puteam lovi erau cei de culoare neagră în formă de inel lipiți cu adezivi speciali pe difuzoare. Aceştia erau ceva mai puternici dar fireşte, erau şi mult mai voluminoşi…

Cu nici unul din aceşti magneți nu se putea şi nu se poate construi un motor magnetic.

De altfel acei magneți aveau proprietatea de a înmagazina în câmpul lor magnetic mai puțină energie decât se consuma pentru magnetizarea lor. De aceea orice profesor de fizică de pe acea vreme ne-ar fi spus ferm convins de asta că puterea utilă a fi extrasă dintr-un magnet fiind mai mică decât s-a consumat pentru realizarea lui, este ilogic a încerca să foloseşti un magnet pentru obținerea de lucru mecanic. Ca un corolar datorită primei legi a termodinamicii era logic că nu se poate construi un motor cu magneți. Cu toate acestea nici unul din profesorii de atunci nu ştiau sau nu voiau să ştie că primul motor magnetic fusese construit cu multe secole în urmă – în 1260 de

către Pietrus Peregrinus, inginer militar francez – şi era perfect posibil a se obţine lucru mecanic doar din forţa dată de câmpul magnetic al magneţilor permanenţi.

În prezent situaţia este diferită. Magneţii care se fabrică acum din pământuri rare şi metale de tranziţie au proprietatea de a acumula câmpuri magnetice fantastic de mari la consumuri de energie electrică extrem de mici. Practic un magnet realizat după câteva minute de supunere a lui sub influenţa unor electromagneţi puternici, este garantat că-şi va pierde magnetizarea abia după câteva sute de ani…

Ei bine aceşti magneţi sunt cei care pot fi folosiţi cu succes de orice meşter constructor fie la realizarea unui motor magnetic, fie pentru realizarea unui colector de energie liberă.

Înainte de a vă explica de câte tipuri sunt magneţii, cum sunt construiţi, ce proprietăţi au şi cum îi puteţi recunoaşte, pentru a şti cum să vă procuraţi magneţii necesari pentru diferitele dumneavoastră proiecte am să vă mai spun ceva. Anume, faptul că magneţii au suscitat interes din partea oamenilor de ştiinţă şi urmare a acestui interes de-a lungul timpului s-au structurat o serie de 12 caracteristici ale magneţilor pe care ar fi bine să le revedem pentru o mai bună înţelegere a lor:

1. prima şi cea mai evidentă proprietate e că magneţii se atrag sau se resping în funcţie de poziţia relativă a lor unul faţă de celălalt,
2. magneţii se resping mai puternic decât se atrag,
3. fluxul magnetic circulă între polii magnetului cu viteza luminii,
4. forţa de atracţie dintre magneţi şi metalele feroase e direct proporţională cu pătratul greutăţii lor,
5. câmpul magnetic al magnetului poate fi ecranat prin amplasarea între magnet şi obiectul dorit a nu fi influenţat de magnet, a unui ecran feromagnetic,
6. doi magneţi aflaţi în apropierea unui ecran sunt atraşi mai mult de acesta decât între ei,
7. forţa de alunecare a unui obiect metalic, sau a unui alt magnet e mai mică decât forţa necesară îndepărtării pe direcţia liniilor de flux magnetic,
8. energia magnetului e concentrată aproape în întregime la cei doi poli ai săi,
9. magnetul pierde din forţă atunci când e lovit sau încălzit, datorită alinierii particulelor magnetice,
10. prin folosirea forţei de respingere a magneţilor timp îndelungat aceştia slăbesc treptat, datorită abaterilor particulelor magnetice,
11. un obiect metalic aflat între doi magneţi va fi atras de magnetul cel mai puternic.
12. forţa de respingere între cei doi poli identici ai unui magnet este invers proporţională cu pătratul distanţei dintre ei. ($F=1/\mu * m_1m_2/d^2 = m_1m_2/ \mu\ d^2$ …unde m_1 şi m_2 reprezintă forţa celor doi poli, d este distanţa dintre ei, μ este constanta permeabilităţii magnetice a mediului (pentru aer este 1) ca urmare de obicei aceasta este omisă formula rezultată fiind $F= m_1m_2/d^2$)

Acestea fiind spuse, fără a intra în amănunte tehnice deosebite să descriem un pic de câte feluri sunt magneţii. Deci :

Magnetita – este mineralul natural cu proprietăţi magnetice sau magnetul natural format dintr-un amestec de fier şi oxizi de fier. Are culoare neagră strălucitoare cu irizaţii albăstrui. La noi în ţară îl găsim ca element component al şisturilor cristaline şi al altor roci şi minereuri metalifere din Carpaţii Occidentali în localităţi ca Teliuc, Ruşchiţa, Răşinari, Sadu, Lereşti, etc.

Oţelul moale şi fierul sunt materialele din care oricine poate obţine magneţi cu ajutorul unei baterii auto şi a unei bobine de câteva sute de spire. Magneţii astfel obţinuţi pierd magnetizarea rapid cu o rată ce depăşeşte 5 – 10% pe an. Datorită faptului că sunt obţinuţi din bară de oţel moale prezintă pe lângă magnetismul căpătat toate defectele şi calităţile materialului din care provin, dintre care cel mai supărător este faptul că ruginesc.

Alnico este o denumire generică pentru categoria de magneți formați dintr-un aliaj de aluminiu, nichel şi cobalt. Toate acestea fiind metale slab oxidabile aspectul acestor magneți este asemănător oțelului inoxidabil, şi multă lume crede că sunt magneți din oțel inoxidabil. Se obțin fie prin aliere la cald din topitură fie prin sinterizare la cald din pulberi ale metalelor sus pomenite.

Sinterizarea, pentru cei care nu ştiu, este procesul prin care un amestec de pulberi bine omogenizate este presat la presiuni foarte mari într-o formă.

Sinterizarea e de două feluri, la rece şi la cald. Pentru sinterizarea la rece, în pulberile respective se adaugă şi adezivi speciali care fac ca coeziunea pulberilor respective să se mențin în forma rezultată şi după încetarea presării.

Sinterizarea la cald are loc în apropierea temperaturii de topire a pulberilor respective fapt ce face ca acestea topindu-se la suprafață să adere unele la altele, fără a fuziona total între ele, păstrându-şi cu alte cuvinte, structura cristalină internă.

După turnare în forme din topitură sau după sinterizare aceştia sunt magnetizați cu ajutorul unor electromagneți speciali de mare putere. De altfel toți magneții se magnetizează în acest fel, ei nu prezintă nici o proprietate magnetică după scoaterea lor din forme…

Magneții Alnico au marele avantaj că nu ruginesc şi că îşi păstrează magnetizarea până la temperaturi ridicate (în jurul temperaturii de 500ºC). Au magnetizare moderată pe care şi-o pierd cu o rată aproximativă de 1%pe an.

Feritele sunt materialele de culoare neagră din care sunt făcuți cei mai comuni şi des întâlniți magneți. Feritele sunt materiale sinterizate din pulberi de fier şi alte matale de tranziție precum şi din oxizii acestora, au culoare neagră şi din punctul de vedere al proprietăților magnetice sunt de două feluri. Ferite cu permeabilitate magnetică foarte mare dar care nu-şi păstrează magnetizarea, destinate folosirii ca miezuri pentru transformatoarele de înaltă frecvență (mai mare de 10 KHz) şi ferite destinate obținerii magneților care se magnetizează puternic.

Feritele se obțin deci din amestecuri de oxizi de fier, şi magneziu, nichel, cobalt, cupru, zinc, bariu în diferite combinații şi rețete în funcție de proprietățile pe care trebuie să le aibă ferita respectivă.

De asemenea din punctul de vedere al durității lor feritele sunt de două feluri, ferite moi şi ferite tari. Un exemplu de ferite tari sunt miezurile feritice ale transformatoarelor de linii şi de deflexie ale televizoarelor. Feritele moi sunt cele din care sunt realizați magneții inelari de pe difuzoarele mari.

Feritele moi sunt obținute prin sinterizare, au o culoare neagră cenuşie mătăsoasă şi se sparg transformându-se uşor în pulberi

Feritele tari se obțin tot prin sinterizare dar la cald, au culoare neagră lucioasă cu aspect cristalin sticlos, şi sunt denumite şi ferite ceramice, se sparg în cioburi asemănătoare porțelanului.. Compoziția lor este asemănătoare cu cea a feritelor moi şi au comportare asemănătoare.

Feritele destinate realizării magneților au următoarea compoziție – pentru feritele tari oxizi de fier şi pulberi de fier şi stronțiu – iar pentru feritele moi oxizi de fier şi pulberi de fier şi bariu.

Magneții feritici au magnetizare moderată şi-şi pierd magnetizarea cu o rată aproximativă apropiată de cea a magneților alnico. Pot fi întâlniți în toate motoarele de curent continuu de la jucării şi de la casetofoane în dinamurile de la biciclete, pe spatele difuzoarelor, etc.

Pământuri rare – sunt substanțele chimice din grupa lantanidelor. Sunt două categorii de magneți obținuți cu aceste substanțe şi anume cei care au un pământ rar, samariu sau neodiu şi un metal de tranziție fier sau cobalt..

Se obțin prin sinterizare la cald şi au o capacitate magnetică fantastică comparativ cu tipurile descrise anterior.

Magneții cu neodiu şi fier – au formula $Nd_2Fe_{14}B$, $Nd_1Fe_4B_4$ sau $Nd_5Fe_2B_6$ şi au fost realizați prima dată în 1984 de către japonezi. Unele formule au în compoziție şi preseodimiu, carbon, azot vanadiu, etc. Au trei mari dezavantaje. În primul rând sunt casanți. Datorită forțelor mari, dacă se ciocnesc între ei sau de un obiect metalic se sparg fărâmițându-se în mai multe bucăți şi aşchii ascuțite. Al doilea mare dezavantaj este că datorită pulberilor de fier ruginesc foarte uşor. De aceea sunt de obicei acoperiți cu aur, argint, nichel, crom, sau diferite tipuri de vopsele. Şi de asemenea sunt foarte sensibili la temperaturi ridicate, marea lor majoritate suportând temperaturi maxime de 80º C – au indicativul N. Se fac şi pentru temperaturi mai ridicate şi au următoarele indicative: M – 100ºC, SH – 120ºC, EH – 150ºC şi UH – 200ºC. Se impune deci manipularea lor îngrijită pentru a nu-i distruge prin spargere sau pentru a nu li se coji stratul protector împotriva oxidării şi evitarea folosirii lor la temperaturi ridicate..

Au magnetizare foarte puternică – un magnet cu dimensiunea unei cutii de chibrituri poate susține 100 kg. Iată în imaginea alăturată trei magneți sferici de câțiva milimetri diametru susțin o cheie franceză de un sfert de kg:

Pierd extrem de puțin din putere – de obicei 0,2 – 0,3% pe an, ceea ce duce la concluzia că sunt garantați că-şi pierd magnetizarea abia după 300 – 500 de ani. Se întâlnesc în marea majoritate a micro căştilor audio, în hard discurile de calculatoare etc.

În imagine, în dreapta se văd cei doi magneți în formă de plăci în arc de cerc fixați pe cele două ecrane metalice din miumetal. Sunt subțiri de 3 mm şi au lungimea de 2 – 3 cm. Pot susține lejer între 5 şi 20 kg, funcție de dimensiuni (fiecare marcă de hard disc are dimensiuni diferite ale acestor magneți în funcție de capacitatea discului şi de viteza cu care acesta lucrează).

Magneții cu samariu şi cobalt sunt realizați în principal din samariu şi cobalt ($SmCo_5$ sau Sm_2Co_{17}) Dar rețetele speciale pot conține şi azot, fier, vanadiu, cupru, zirconiu, zinc, titan, etc..

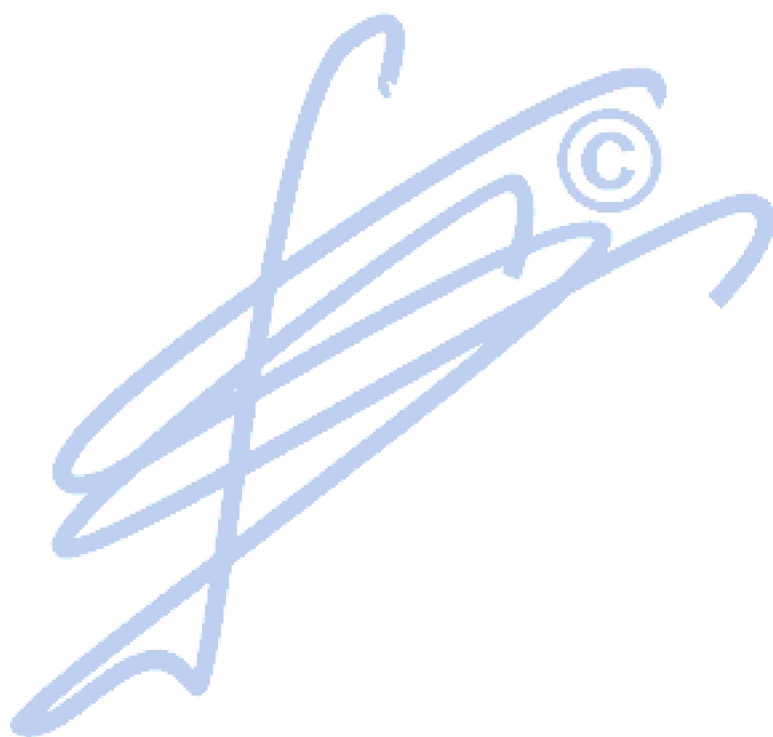
Au proprietăți asemănătoare cu precedenții, dar sunt mai scumpi deoarece au rezistență mult mai mare la temperaturi ridicate. Se obțin tot prin sinterizare la cald. Se aseamănă la aspect cu magneții feritici, dar au de obicei culoare gri. Uneori însă sunt metalizați la fel ca cei cu neodim.

Aceste ultime două categorii de magneți datorită forței fantastice a câmpului lor magnetic sunt cei folosiți cu succes atât pentru construirea de motoare magnetice sau generatoare de mare randament (dinamuri şi alternatoare) cât şi pentru toate tipurile de colectoare de energie liberă pe bază de rezonanță magnetică la frecvențe ridicate.

Datorită vieții lor foarte lungi construcțiile realizate cu ei pot fi interpretate de cei care au un număr redus de neuroni ca fiind perpetu-ui mobile. Dar ele chiar dacă vor funcționa poate ani mulți după moartea noastră, totuşi la un moment dat vor înceta să funcționeze datorită demagnetizării magneților care vor necesita atunci remagnetizarea.

În general toate materialele obținute prin sinterizare au dezavantajul de a fi casante. Deci cu atât mai mult magneții obținuți astfel trebuie mânuiți cu atenție pentru a-i feri de şocuri, atât datorită riscului de spargere cât şi a celui de a le grăbi demagnetizarea.

Articol scris azi 2 noiembrie 2011 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Donald Lee Smith

«…Omul este un fir de praf pe Pământ, Sistemul Solar este un fir de praf în Galaxie, şi la rândul ei, Galaxia este un fir de praf în univers (Cosmos). Toate acestea nu reprezintă decât un vast rezervor de energie ambientală. Conştiinţele Soarelui deschid uşi larg către alte surse energetice. Energia electromagnetică care e prezentă oriunde în Univers este accesată prin activitate catalitică, direct ca-n celulele fotovoltaice, sau indirect prin mijloace mecanice. Undele magnetice rezonând (acţiunea la distanţă a lui Faraday) activează mereu transferul energiei către puncte separate de consum. Metoda capturării şi utilizării acestei energii este opţională, şi de aceea costurile sale sunt dependente de prostia omenească (energia liberă).

Accesul direct este de preferat şi transferul energetic prin tehnologia celulelor fotovoltaice asigură catalizatorul. Nivelul enorm de înalt al energiei ambientale nu este detectat de instrumentele care iau ca punct de referinţă acelaşi nivel energetic ambiental. O lingură de apă luată din ocean nu defineşte oceanul. Sosind, undele magnetice sunt reflectate, deviate sau absorbite. Undele magnetice deviate, rotesc electronii pieziş producând energie electrică utilă.

Undele energetice absorbite produc căldură, de aceea interiorul Pământului este fierbinte. În sistemele electrice mişcarea fizică este în direcţia curgerii curentului, tracţiunea frecării contracurentului defineşte gravitaţia. Acumularea maselor rezultate din scurgerea energetică asigură toate entităţile solide împreună cu efectul lor gravitaţional…”

„… Energia electrică utilă este obţinută direct din mişcarea de rotaţie a electronilor indusă de influenţa undelor magnetice sau indirect prin schimb mecanic ca în dispozitivele de tip dinam.

Simpla rotaţie a electronului converteşte energia din energie magnetică în energie electrică şi invers. Natura furnizează gratuit o cantitate imensă de inducţie a undelor magnetice în univers…”

„… Generarea puterii electrice necesită prezenţa electronilor stimulaţi prin diferite metode, metode prin care sunt supuşi unor impulsuri magnetice sau electrice lucru ce are ca rezultat colectarea energiei electrice. Bobinele şi sistemelor magnetice în mişcare caracteristice generării actuale a energiei sunt înlocuite cu inducţia rezonantă magnetică prin folosirea radiofrecvenţei.

Cantitatea de energie transferată prin inducţie rezonantă este direct dependentă de pătratul frecvenţei…”

„…Energia utilă este rezultatul unui dezechilibru în mediul energetic ambiant, care e un fenomen tranzitoriu. În câmpul electric considerarea unui sistem închis al echilibrului termic, este un subiect ucigător cu limitări severe ale utilităţii. Inversarea rotaţiei electronului produce unde magnetice care reprezintă un sistem deschis nu un subiect pentru echilibru termic. Aceste unde fiind nerestricţionate, sunt o sursă universală de energie atunci când sunt duplicate prin rezonanţă şi devin disponibile nelimitat. De aceea cheia spre energia nelimitată este rezonanţa magnetică. În scopul înţelegerii acestui lucru, este necesar a se înfige un ţăruş în inima fizicii tradiţionale.

Sistemele neliniare şi deschise sunt universal disponibile în sistemele rezonanţei magnetice, a exploziilor de orice tip (inclusiv al exploziilor atomice) şi a combustibililor de orice tip. Echivalentele mecanice ar fi levierele, diferenţialele şi hidraulica. Cel mai evident exemplu este pianul unde lovirea unei clape dă un sunet de un anumit nivel, care rezonând cu corzile alăturate, creează un sunet de un nivel mult mai înalt.

Energia rezonantă magnetică se auto amplifică în mod clar, demonstrând mai multă energie la ieşire decât la intrare….»

Aceste citate sunt dintr-o carte scrisă de domnul pe care-l vedeți în fotografia din partea dreaptă a paginii precedente. Numele cărții este „Metodele energiei rezonante” (Resonance Energy Methods) apărută în septembrie 2002. Numele autorului este cel pe care-l citiți în titlul acestui articol.

Cine-i omul ? Ce spune cartea ?...

Cetățeanul american Donald Lee Smith care în prezent este foarte bătrân şi bolnav, este unul din practicienii şi teoreticienii de marcă internațională a energiei libere. Ani de zile a avut o pagină pe internet intitulată www.altenergy-pro.com, care în prezent nu mai există, fiind preluată de cei care obstrucționează accesul la informații privind energia liberă.

Cartea sa poate fi descărcată de la adresa http://www.free-energy-info.com/Smith.pdf .

Concluzia generală a cărții este că rezonanța magnetică obținută prin oscilații electronice este cheia spre descărcarea unei cantități imense de energie din mediul imediat înconjurător. Donald Lee Smith nu folosea termenul de energie a punctului zero şi nici cel de energie a vidului, termeni care la data când el activa nu erau încă încetățeniți. El considera că energia este prezentă în mediul ambiant şi este disponibilă oricui ştie să o facă să se scurgă de acolo cu ajutorul rezonanței electromagnetice care excitând electronii îi făcea să cedeze cantități nelimitate de energie.

Bun electrician şi electronist, a fost consilier tehnic pentru mai multe firme energetice şi de-a lungul vieții a pus la punct, brevetat şi construit mai bine de patruzeci de dispozitive energetice bazate pe principiul ce se desprinde din citatele precedente. Din păcate unele din ele fac obiectul unor brevete a căror drepturi sunt deținute de firmele unde a lucrat iar cea mai mare parte a dispozitivelor le-a oferit lumii întregi prin situl despre care tocmai am spus că nu mai există. Aşa se face că în prezent doar un număr foarte mic din dispozitivele sale este cunoscut de marele public.

Există însă fotografii iar lectura cărții sale poate ajuta pe oricine are cunoştințe minime de electricitate şi electronică să înțeleagă cum sunt construite şi funcționează ele.

Caracteristic pentru toate este cantitatea enormă de energie pe care o furnizează ele la un consum energetic foarte mic. Am dat exemplul unui generator cu dimensiunea unui disc audio, cu opt perechi de bobine cu miez magnetic, ce se vede în partea stângă, care acționat fiind de un mic motor de curent continuu furnizează nici mai mult nici mai puțin de 400 kW (8x1000Vx50A).

Mai multe lucruri despre el nu ştiu. Mă voi mulțumi să vă prezint un grupaj de fotografii cu dispozitivele lui despre care am aflat şi dintre care, pe unele le-am discutat fie în volumul de față, fie în precedentul:

Articol scris azi 2 noiembrie 2011 la ora 23 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Alt fel de pistoane

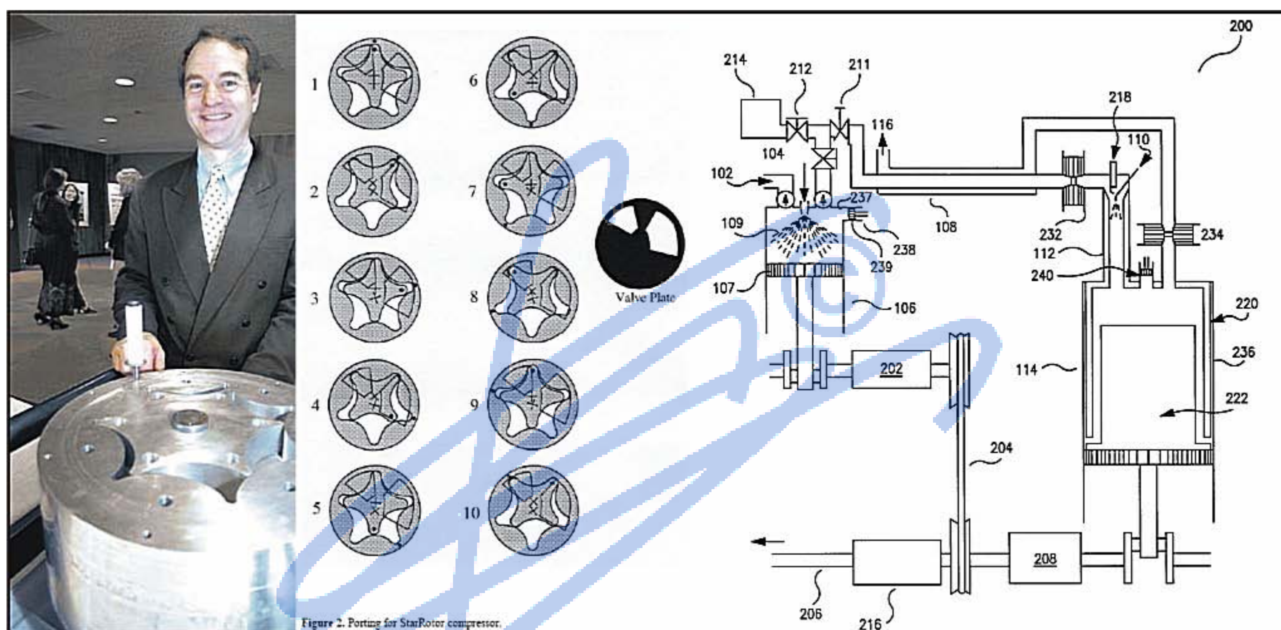
Când auzim cuvântul „pistoane” marea majoritate a noastră ne gândim la motoarele cu ardere internă, fie ele Otto sau Diesel care echipează cvasitotalitatea mijloacelor de transport terestru şi pe apă de azi…

Foarte puţini ştiu însă că aceste două motoare nu sunt nici cele mai bune, nici cele mai performante nici cele mai economice şi nici cele mai fiabile…

Practic au numai defecte şi poate de aceea sunt şi atât de răspândite.

Am să vă prezint acum câteva tipuri de motoare mult mai eficiente, mai economice, mai fiabile şi mai puţin poluante.

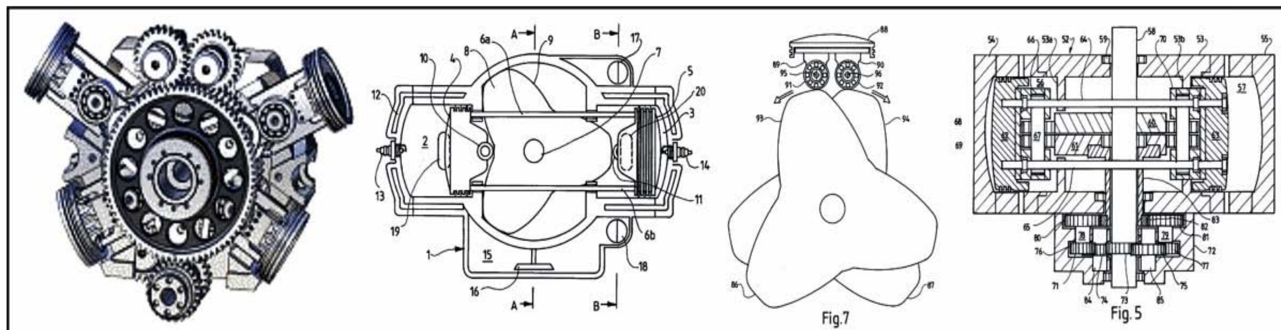
Motorul cu piston în stea, conceput şi realizat de Mark Holtzapple din Texas. A primit brevetul numărul U.S. 6336317 din data de 8 iunie 2002:

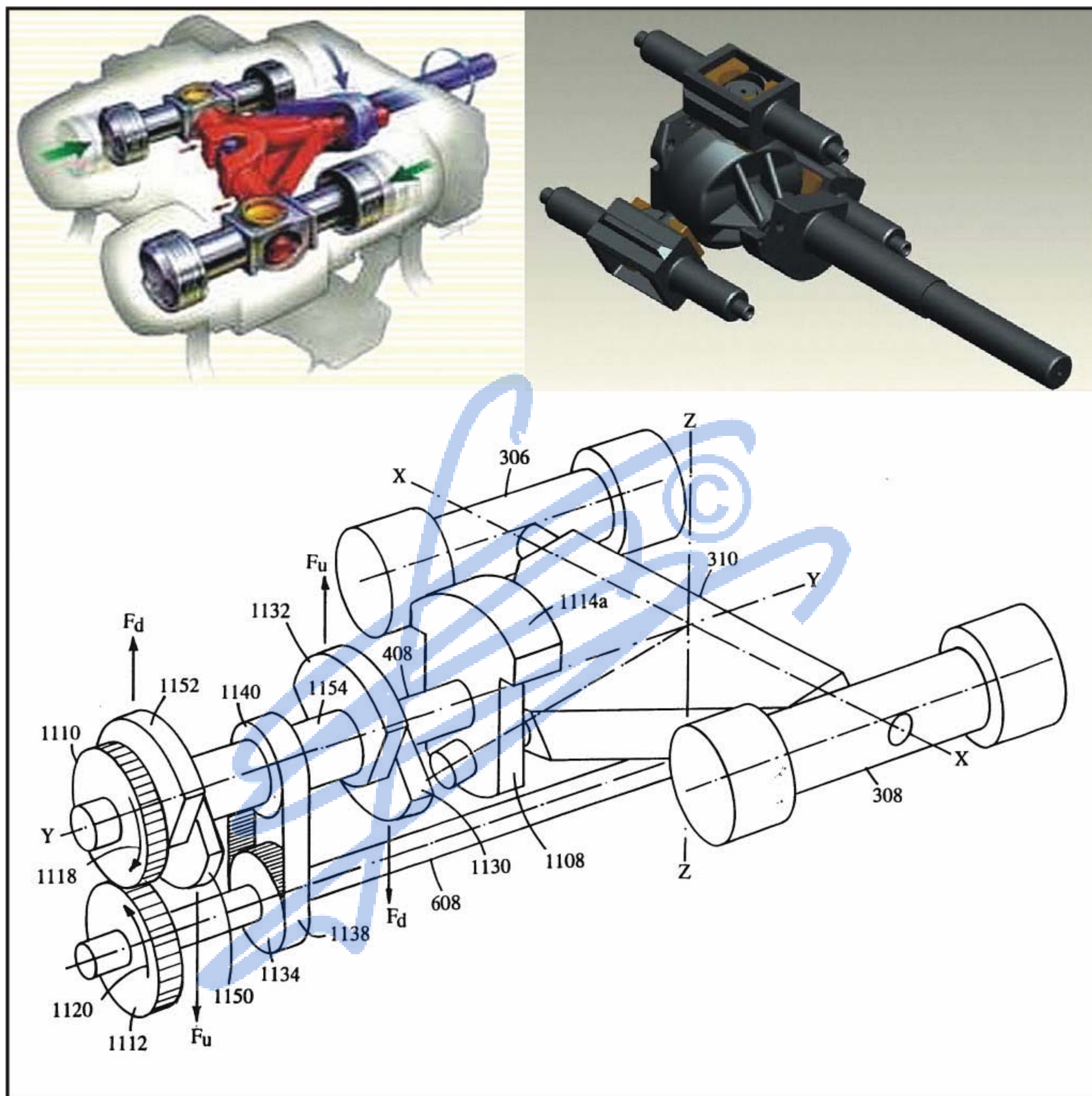
Acest motor este mai eficient ca oricare din cele folosite actual, cu aproximativ 60%.

Un alt motor foarte eficient care de asemenea are foarte puţine piese în mişcare şi consumă mult mai puţin este motorul tip „REVETEC”. Motorul a fost inventat de David Howell-Smith Bradely are brevetul numărul US 5,992,356.

Motorul acesta constă într-un arbore care are formă de stea în trei colţuri, acţionat de două pistoane fără bielă manivelă. Acestea rulează pe arbore prin nişte rulmenţi iar motorul în sine este de asemenea foarte fiabil şi eficient, are forţa de torsiune de trei ori mai mare decât un motor Otto de aceiaşi capacitate, şi consumă cu 50% mai puţin:

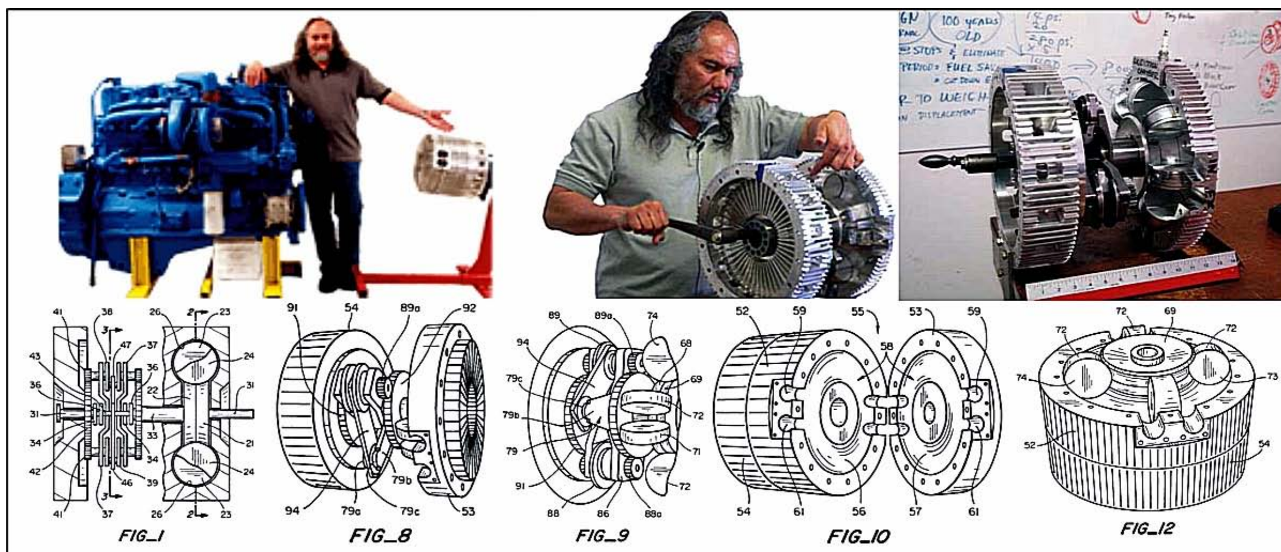
Un alt motor foarte eficient este motorul cu patru pistoane inventat de Robert Sanderson din Texas.. Brevetul numit „Piston Engine Ansambly” are numărul US 6397794 din data de 4 iunie 2002. De asemenea e mai mic este mai fiabil are mai puține piese, vibrează mai puțin, consumă mai puțin e mai puțin poluant :

Motorul din imaginile de mai sus a renunțat la arborele cotit, la fel ca şi precedentele. Prin mişcarea alternativă a celor patru pistoane cuplate două câte două (306, 308), piesa triunghiulară 310, dintre ele va împinge arborele 114, într-o mişcare de rotație.

Şi iată acum poate cel mai eficient motor cu ardere internă şi cu pistoane, din câte poate exista. Este vorba de motorul lui Raphial (Ralph) Gordon Morgado din California. Acesta este de 40 ori mai puternic decât un motor cu aceiaşi capacitate şi este fireşte mult mai economic şi mai puțin poluant. Pentru acest motor a fost obținut brevetul US nr. 6739307 din data de 25 mai 2004.

Iată, în fotografia din stânga sus se vede inventatorul alături de un motor diesel uriaş în dreapta, în vreme ce în partea sa stângă se vede motorul său care-l poate înlocui. De asemenea se văd mai multe desene extrase din brevet:

Motoarele acestea sunt doar o mică parte, o extrem de mică parte din ceea ce se inventează în domeniul motoarelor cu ardere internă în scopul eficientizării, reducerii consumului şi a poluării.

Nu vă faceţi însă iluzii dragii mei cititori ! Nu veţi vedea niciodată vreunul din aceste motoare pe vreun vehicul fie el terestru, acvatic sau aerian. Interesul este ca motoarele să fie cât mai puţin eficiente. Puţin eficient înseamnă prost, prost înseamnă că se strică des. A se strica des înseamnă că se cumpără des… societatea de consum care are ca unic scop venitul imediat şi cât mai mare al unor şmecheri care controlează industria şi sistemul bancar mondial…

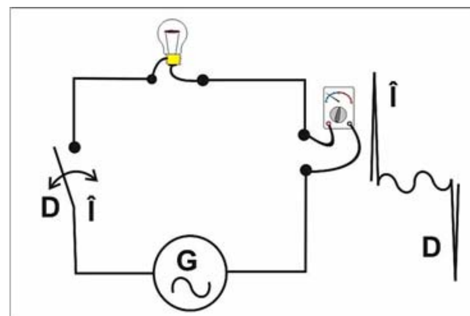
Articol scris azi 4 noiembrie 2011 la ora 20 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Alt fel de pistoane II

Înainte de continuarea acestui articol am să vă amintesc ceva. În cele pe care le-am scris cu ceva timp în urmă am spus că atunci când acționăm asupra întrerupătorului de lângă uşă în momentul în care intrăm în camera întunecoasă sub capacul acestuia se întâmplă un scurt circuit.

Acest scurt circuit constă într-un vârf tranzitoriu de tensiune. Acest fenomen se întâmplă atât în curent continuu cât şi în curent alternativ, atât la închiderea circuitului cât şi la deschiderea lui.

Fenomenul într-o ilustrare sugestivă arată astfel:

Pe acest fenomen se bazează încărcătoarele pulsatorii de baterii ale lui John Bedini. Dar nu despre ele vom vorbi acum. Privind cu atenție desenul alăturat pe care eu am încercat să-l fac cât mai sugestiv, observăm că vârful de tensiune are amplitudinea de multe ori mai mare decât amplitudinea curentului nominal (de obicei cam de 10 – 20 de ori mai mare). Acest vârf de tensiune este cu atât mai mare cu cât consumatorul care este alimentat din circuitul respectiv este mai mare.

Fenomenul l-am explicat „băbeşte” prin faptul că purtătorii de sarcină deplasându-se cu viteza luminii, iar timpul în care are loc deschiderea sau închiderea circuitului este extrem de lung raportat la această viteză, se întâmplă o aglomerare masivă de purtători de sarcină pe capătul circuitului reprezentat în acel moment de întrerupător.

Aceste vârfuri sunt prezente şi atunci când închiderea şi deschiderea circuitului are loc periodic, chiar dacă această perioadă este extrem de scurtă – spre exemplu cazul unui releu care lucrează în regim de auto oscilație. Acest fenomen este cel răspunzător de asemenea, de inelul de scântei electrice pe care-l observăm la colectorul rotorului motoarelor electrice.

Acest fenomen are o serie de avantaje foarte utile din punctul de vedere al colectării energiei libere. Despre încărcătoarele lui Bedini am spus deja. Trebuie să ştiți că aceste scântei tranzitorii periodice duc la o destabilizare energetică importantă a mediului imediat înconjurător.

În cazul consumatorilor inductivi aceste vârfuri de tensiune şi de intensitate (căci saltul nu este doar de pură tensiune ci şi de intensitate a curentului) sunt absorbite în bobine, creează autoinducție şi împiedică circulația normală a curentului electric. Practic aici e vorba pe lângă inducție şi autoinducție şi de fenomenul rezultat din asta, caracteristic bobinelor în curent alternativ anume reactanța. Cu cât acest fenomen al vârfurilor tranzitorii e mai intens cu atât autoinducția şi reactanța sunt mai importante…

De aceea până în prezent acest fenomen a fost considerat de către ştiința energetică actuală un fenomen supărător pentru că în consumatorii inductivi şi rezistivi produce o suprasarcină a rețelei fiind absorbiți de aceasta şi crescând temperatura circuitelor.

Dar dacă bobina ar fi făcută pe principiul bobinei pentru electromagneți a lui Tesla, adică ar fi o bobină non inductivă, aceste vârfuri s-ar însuma în modul cu tensiunea nominală, ducând nu doar la economii de energie ci chiar la o scurgere energetică din mediul înconjurător spre bobina respectivă – adică ar avea loc o colectare de energie liberă.

Nu uitați cercetările efectuate de Nikola Tesla în ultimii ani ai secolului 19 când a pus bazele teoretice ale curenților pulsatorii de înaltă frecvență şi tensiune. Amintiți-vă că transformatorul amplificator cunoscut mai mult ca transformatorul rezonant Tesla sau „generatorul de fulgere” tocmai pe acest principiu funcționează.

Pe acest principiu al colectării energiei libere din mediu cu ajutorul vârfurilor de tensiune tranzitorii se bazează şi generatorul lui Edwin Gray.

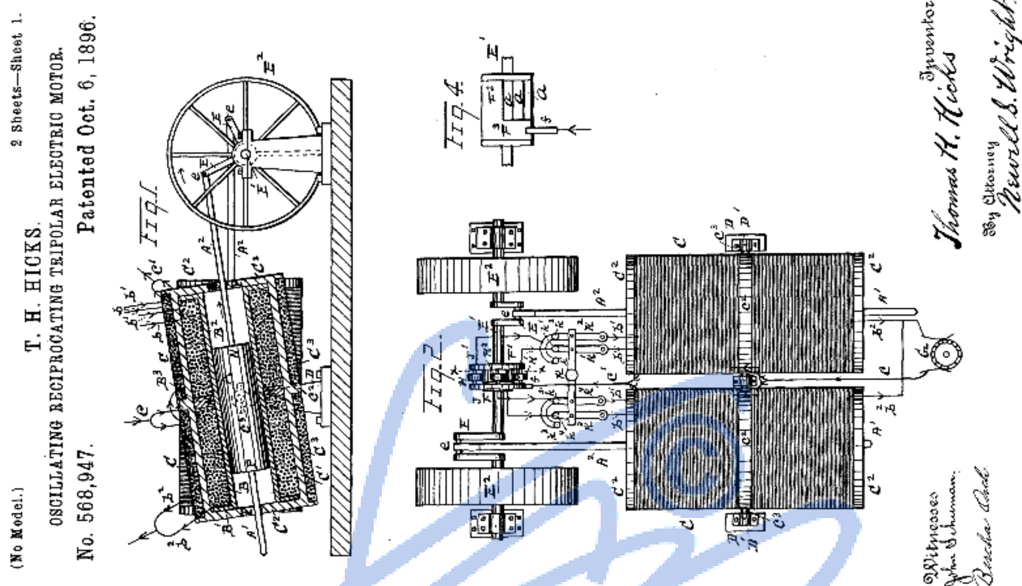
Nu uitați ce a spus Tesla anume că descărcările pulsatorii de înaltă tensiune induc în conductorii obişnuiți şi în orice piesă metalică aflată în apropiere curenți de foarte mare intensitate.

Ca urmare dacă circuitul de mai sus ar lucra cu curent continuu (să spunem de 12 V) şi am pune în locul întrerupătorului unul rotativ care să întrerupă circuitul repetat cu frecvență mare iar în locul becului un electromagnet bobinat cu o bobină non inductivă acest electromagnet ar fi mult mai

puternic decât unul acționat printr-un curent continuu staționar, de atâtea ori de câte ori este mai mare amplitudinea vârfului de tensiune față de nivelul regimului nominal al ei. Practic deşi electromagnetul ar fi alimentat de la tensiunea de 12 V el ar avea puterea unuia alimentat de la o tensiune de zece ori mai mare.

Oamenii au constatat de mult timp că forța de tracțiune a electromagneților este foarte mare şi era normal să se gândească la a o folosi în scopuri utile.

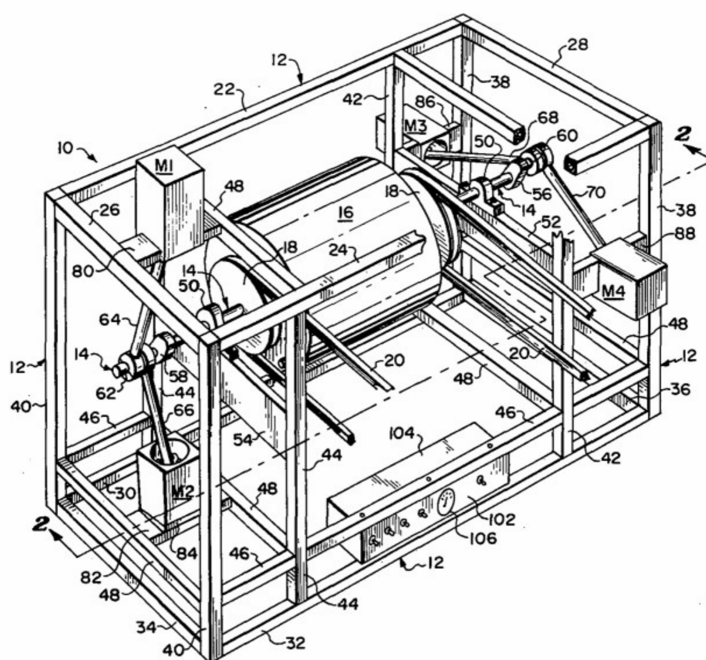
Astfel au apărut construcții ca aceasta:

E vorba după cum se poate vedea de un motor electromagnetic trifazic inventat în 1896 de cetățeanul britanic rezident în Detroit, Thomas H. Hicks.

De atunci au mai fost inventate multe asemenea motoare. Eu am o serie de cinci brevete eliberate în perioada 1977 – 1987. Vi le voi prezenta pe scurt – adică în imagini şi vom comenta puțin la fiecare. Sunt foarte interesante.

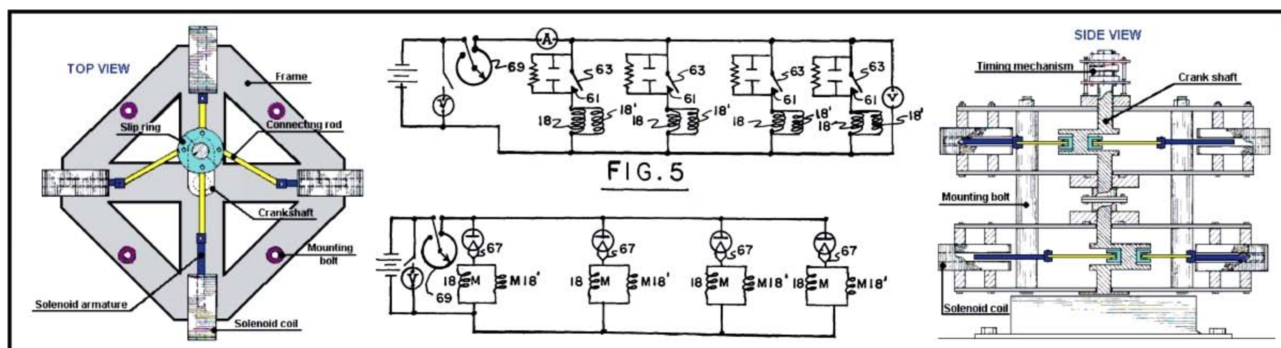
Astfel priviți imaginea alăturată:

Este invenția cetățeanului american Benjamin R. Teal. Brevetul are numărul 4024421 din 17 mai 1977. Reprezintă un generator electric acționat de un motor format din patru pistoane electromagnetice (M1 – M4). 16 nu reprezintă aşa cum ați putea crede generatorul electric ci este un volant masiv care are la capete câte o fulie de curea prin intermediul cărora se acționează generatorul electric.

Comanda electromagneților se face prin întrerupătoare acționate de limitatoare fixate la capetele volantului (nu se văd în această figură). Astfel este posibil ca pornind de la una sau două baterii auto să se poată acționa un generator electric de rețea de zeci de ori mai puternic.

În continuare priviți o invenție a aceluiaşi inventator. Brevetul are numărul 4093880 din data de 6 iunie 1978:

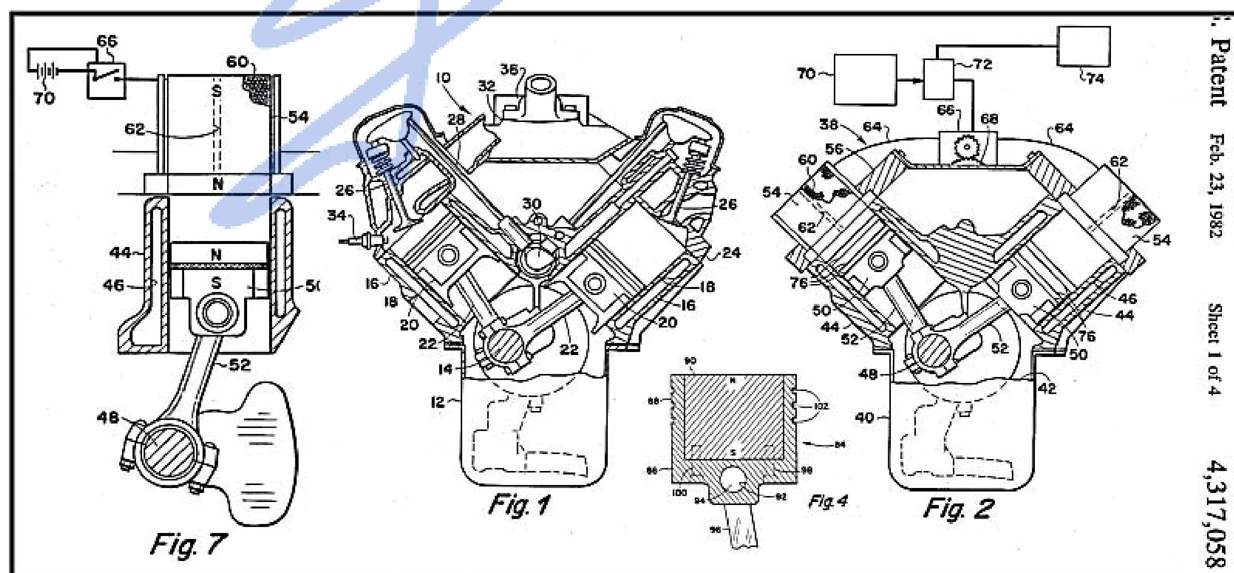
Cele două fotografii color din capetele grupajului le-am extras dintr-o altă sursă decât brevetul original gândind că sunt mai sugestive color. În rest ele sunt identice cu desenele din brevetul original. Desenul din centru însă este din brevetul original şi reprezintă două posibile scheme electrice de comandă ale celor opt electromagneți.

Aici se impune observația că paralel cu comutatorul rotativ pe circuitul fiecărui electromagnet în parte este aşezat câte un condensator şi o rezistență. Rolul condensatorului este să se încarce de la vârfurile tranzitorii de curent (scântei) la închiderea şi deschiderea întrerupătorului pentru ca în perioadele când curentul este oprit ei să se descarce înapoi în baterie. În felul acesta se asigură o încărcare permanentă a bateriei. Practic consumul efectiv al acestui motor fiind extrem de mic.

Puterea motorului astfel realizat este mai mare decât a unui motor cu ardere internă de aceiaşi mărime fizică, la un consum energetic extrem de redus.

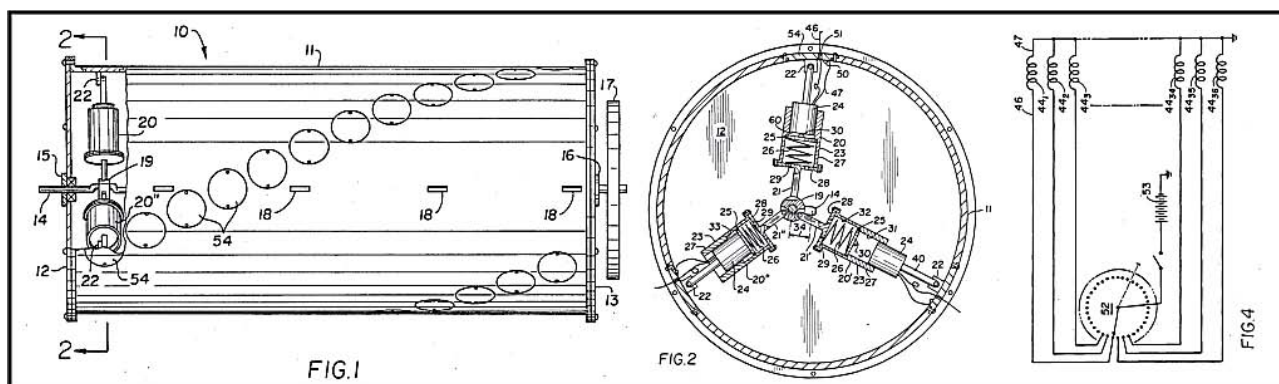
Voi spune la sfârşitul articolului cum acest tip de motor poate fi făcut să nu consume efectiv nici un pic de curent din baterie, singurul moment în care bateria se descarcă fiind la pornire, şi atunci când partea electrică a vehiculului – faruri semnalizare, etc. – funcționează fără ca motorul să meargă..

Vă amintiți că în volumul „Motoare magnetice – aplicații” spuneam că orice motor cu ardere internă poate fi adaptat la unul magnetic prin montarea în capul pistoanelor şi în blocul de chiulasă a unor magneți puternici? Ei bine iată că nu sunt singurul om care s-a gândit la o asemenea soluție:

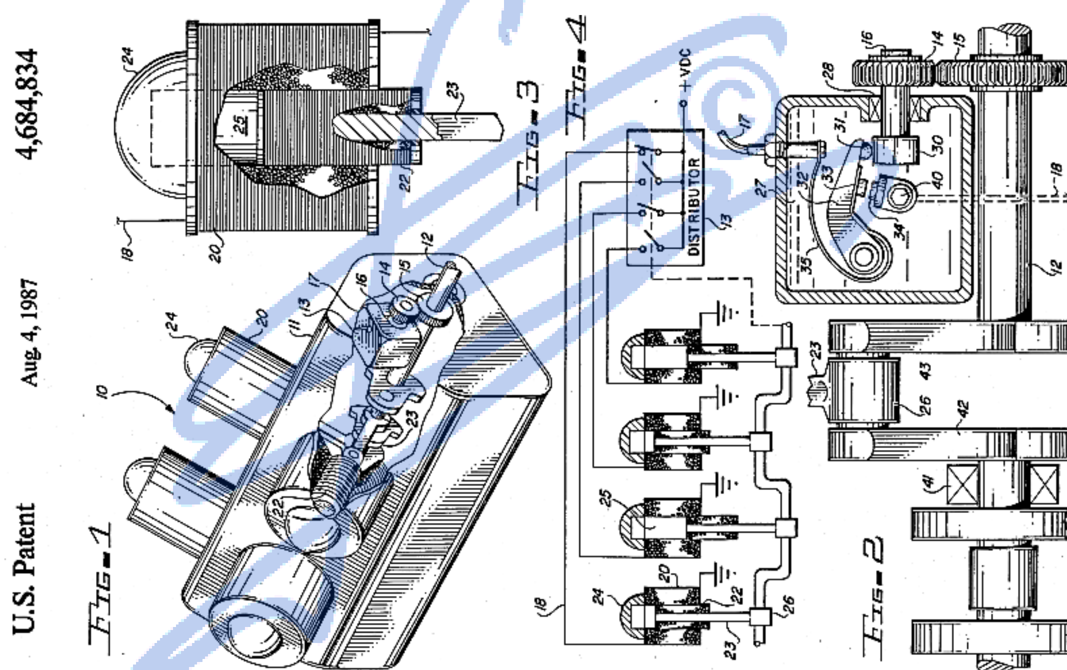
E vorba de invenția lui Sherman S. Blalock din Inola S.U.A. Brevetul poartă numărul 4317058 din data de 23 februarie 1982. Domnul Blalock a montat magneți doar în capul pistoanelor iar în blocul de chiulasă a montat electromagneți…

Şi priviți în continuare o altă invenție interesantă bazată tot pe pistoane electromagnetice :

E vorba de motorul lui Neil H. Angus, tot din Statele Unite, care are brevetul numărul 4345174 din data de 17 august 1982. Aici poate vă veţi întreba de ce nu o fi făcut un motor electric normal… că tot cu o tulumbă seamănă… Da, dar această abordare asigură consum mai mic de curent şi putere mare…

Şi un ultim brevet care prezintă tot un motor asemănător celor cu ardere internă pe care le cunoaştem toţi:

Inventatorul american William J. Hartman prezintă în brevetul numărul 4684834 din 4 august 1987 un motor care prezintă pistoane metalice simple ce sunt atrase de solenoizi. O abordare tehnică asemănătoare cu a lui Teal.

Trebuie să vă spun că, chiar dacă aceste motoare nu au fost niciodată montate într-o maşină pe liniile de producţie a vreunei fabrici auto, asta nu este aşa cum ar putea crede cei cu puţini neuroni, datorită faptului că nu sunt bune. Din contră. Sunt mult mai bune, mai puternice, mai economice, mai puţin zgomotoase şi total nepoluante faţă de motoarele cu ardere internă folosite actualmente.

Dar problema lor este că nu merg cu hidrocarburi şi sunt suficient de simple constructiv pentru a avea o viaţă lungă…

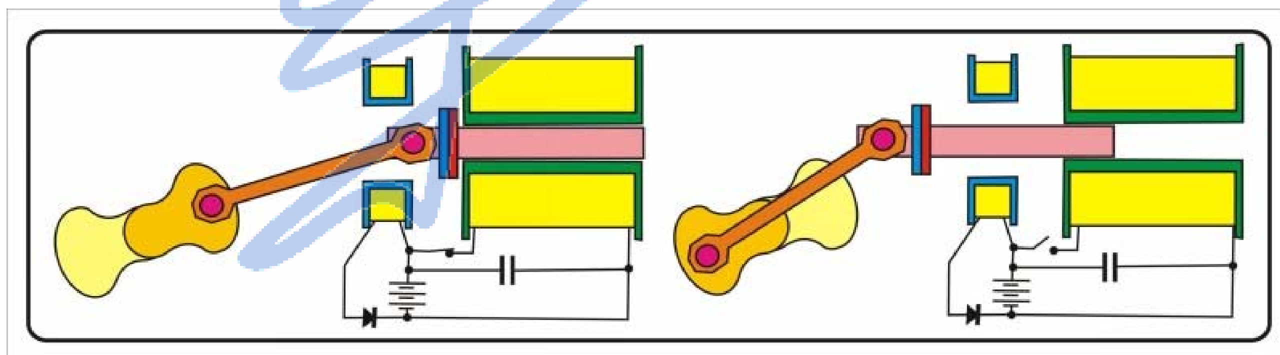
În plus sunt mult mai curate… nu necesită decât foarte puţină ungere, nu necesită instalaţii de răcire complicate…

Iată, acum am să vă arăt un grupaj de fotografii extrase dintr-un filmuleţ de pe Youtube. Mi-aş fi dorit ca rezoluţia filmului să fie mult mai mare, dar oricum, dacă aveţi acces la Internet puteţi să-l vedeţi singuri fie pe Youtube fie pe adresa ce se vede pe imaginile de mai jos:

Acest motor are dimensiunea a patru baterii auto şi merge la 24 de volţi furnizaţi de două baterii auto înseriate. În capul pistoanelor are câte un magnet de neodim. E făcut în întregime din piese nemagnetice. Blocul motor e făcut din plăci de aluminiu îmbinate cu corniere din acelaşi material, cilindri sunt din ţevi de PVC, doar arborele cotit şi cei doi volanţi (la capătul din stânga şi după peretele despărţitor) sunt din oţel. Comanda electromagneţilor (solenoizi) se face din comutatorul rotativ aflat pe axul motor în partea dreaptă – se vede în fotografia din dreapta sus.

Acum am să vă explic ceea ce v-am promis – priviţi :

E clar nu ? Pe piston se montează un inel magnetic care circulă prin interiorul unei a doua bobine ce are rol de bobină de inducţie care încarcă bateria. În acelaşi timp în paralel cu întrerupătorul solenoidului este un condensator de cca. 100 volţi care se încarcă de la scântei şi se descarcă în baterie când întrerupătorul e deschis. Astfel bateria se consumă doar la pornirea motorului şi când sunt consumatori porniţi în timp ce motorul e oprit.

Şi un ultim amănunt ! Imaginaţi-vă cum ar fi motorul lui Sanderson cu pistoane electromagnetice ?! Cred c-ar fi un motor interesant !

Articol scris azi 5 noiembrie 2011 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Alt fel de automobile

În copilărie îmi amintesc că pe programul naţional de televiziune, lunea, la ora 17 era o emisiune despre noutăţi ştiinţifice. Se numea „Orizont tehnico ştiinţific” realizată de Andrei Bacalu.

Cred că la una din ediţiile acestei emisiuni a fost prezentată invenţia unui inginer pensionar din Iaşi în vârstă de peste 60 de ani. Acesta realizase un sistem pedalier deosebit care permitea unei biciclete normale să atingă lejer viteza de 70 – 80 km/h. Copil fiind am fost pur şi simplu stupefiat de invenţie.

În documentarul respectiv bătrânul s-a întrecut cu nişte ciclişti din lotul naţional pe distanţa de 20 sau 30 Km între Iaşi şi o comună apropiată. I-a lăsat pe tinerii de la lot să parcurgă jumătate din traseu după care a pornit şi el cu bicicleta lui ciudată.

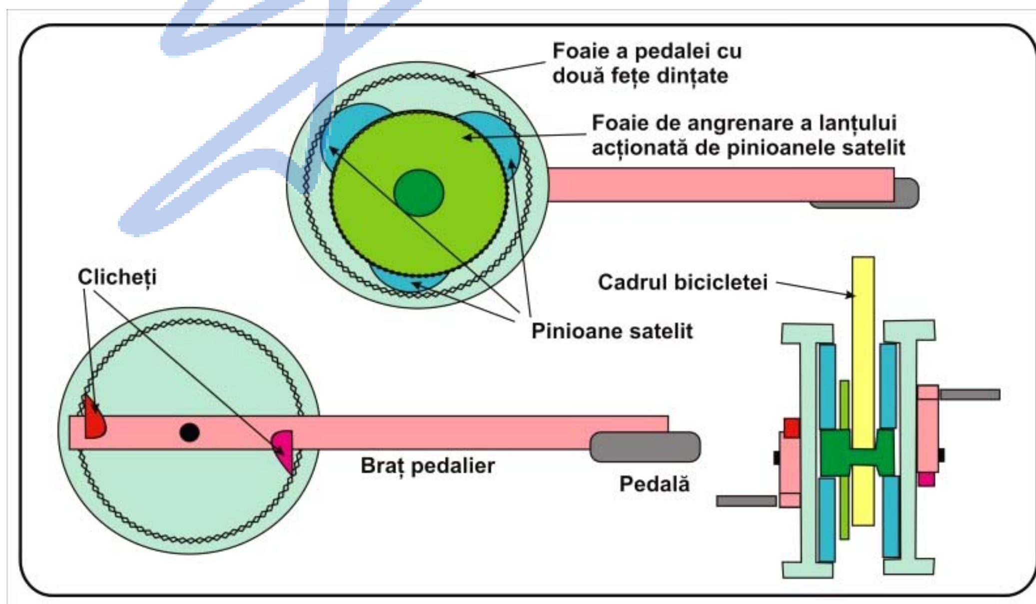
Spun ciudată pentru că sistemul pedalier respectiv lucra prin mişcări alternative ale picioarelor. Îmi mai amintesc că foaia pedalieră era mai mare decât normalul, angrenarea ei cu lanţul nu se vedea deoarece exista o carcasă metalică peste tot angrenajul, iar braţele pedalelor erau cam de două, trei ori mai lungi ca la o bicicletă normală şi mişcarea lor era doar de circa 10 – 20 de grade de arc.

Pedalând rar a căpătat rapid viteza de 65 km pe care operatorul a filmat-o pe kilometrajul maşinii televiziunii care îl însoţea. În scurt timp i-a ajuns din urmă şi apoi i-a întrecut pe tinerii ciclişti care pedalau cu foc pe semicursiere normale.

Îmi amintesc clar cum a fost prezentat brevetul de invenţie şi cum s-a afirmat că există un contract de colaborare cu fabrica de biciclete Tohan contract care prevedea că în maximum un an de zile fabrica va scoate pe piaţă bicicleta minune…

Şi de atunci… Nimic !

Acum cred că ştiu cum era construit sistemul şi aş risca să afirm că sunt aproape sigur că arăta cam aşa sau cumva asemănător:

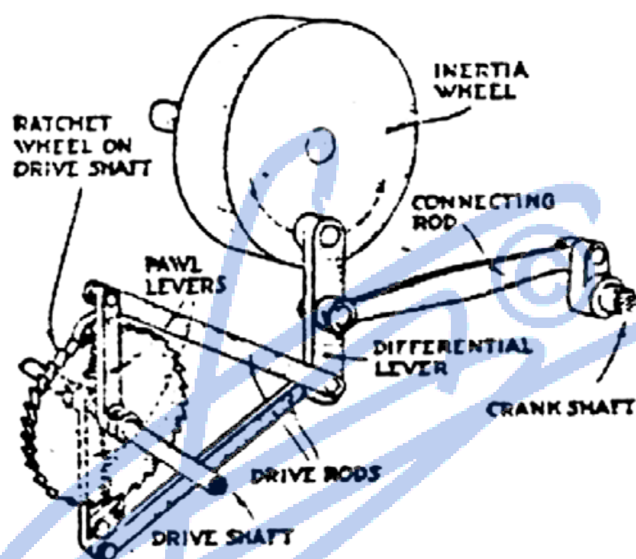
Ce nu am înţeles până de curând a fost cauza pentru care fabrica de biciclete nu a mai scos pe piaţă bicicleta… În prezent sunt convins că ştiu care-i şi cred că bănuiţi şi dumneavoastră…

Acum am să vă pun o întrebare, la care fireşte că voi răspunde eu, dar ar fi excelent dacă dumneavoastră, dragi cititori aţi şti să răspundeţi la ea. Ştiţi oare cine a fost Gogu Constantinescu ?

Probabil că cei mai mulți dintre dumneavoastră veți spune nu, chiar înainte de a vă mai gândi vreun pic.

George (Gogu) Constantinescu (n. 4 octombrie 1881, Craiova, d. 11 decembrie 1965, Londra) a fost unul din cei mai importanți oameni de ştiință şi ingineri din țara noastră. Este cel care a folosit prima dată la noi în țară betonul armat, este cel care a inventat asfaltul, cel care a inventat sistemul de sincronizare a mitralierei de pe avioane cu palele elicei, a pus bazele unei noi ştiințe anume sonicitatea, a inventat prima cutie de viteze automată şi multe, multe altele. A fost aproape la fel de prolific în creațiile sale tehnice ca şi Nikola Tesla. Din 1907 şi până în 1965 a obținut 317 brevete de invenție.

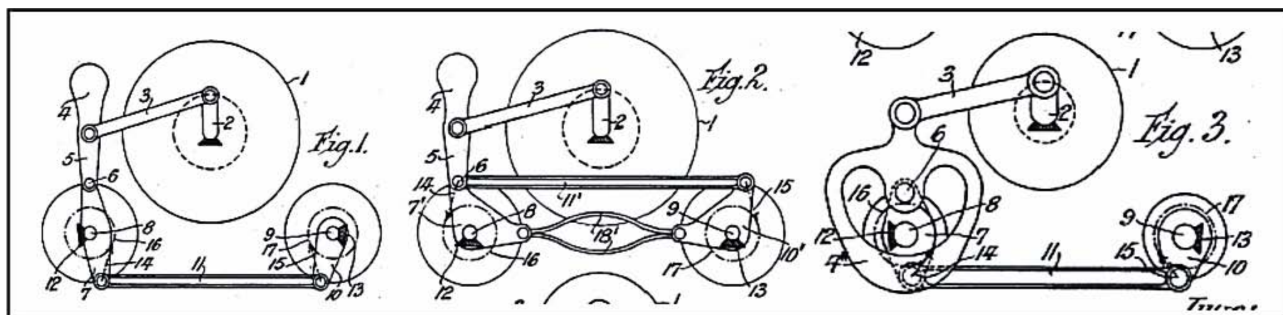
Cutia sa de viteză automată este deosebită fiindcă nu are nevoie de ambreiaj şi nu e compusă din arbori cu pinioane cum sunt cutiile de viteze normale. Variatorul său de viteză este unul inerțial şi poate fi văzut în imaginea următoare:

Dacă privim cu atenție imaginea de mai sus, vedem că arborele cotit pune în mişcare volantul inerțial cu ajutorul tijei de legătură articulată la jumătatea levierului diferențial. De la acelaşi levier pleacă două tije cu clichet care acționează asupra roții dințate care e montată pe axa motoare.

Pe măsură ce creşte viteza motorului, prin intermediul volantului creşte şi viteza şi forța axei roților motoare.

Iată în continuare alte câteva desene extrase dintr-unul din brevetele sale anume din brevetul american nr. 1715816.

Acum este simplu de înțeles, nu. Dacă am combina sistemul pedalier al inginerului din Iaşi de acum douăzeci şi ceva de ani cu acest sistem inerțial al inginerului Gogu Constantinescu, vom obține un vehicul care se va putea deplasa foarte uşor, pe orice teren, cu viteză destul de mare, şi efort moderat. Ar fi ceea ce ne arăta odată de mult un desen animat vestit şi mult îndrăgit. Am putea avea o maşină pe care să o punem în mişcare cu forțele noastre proprii.

Vi-i amintiţi pe Fred şi Barney care pedalau rapid cu picioarele pe pământ din decapotabila lor cu roţi de piatră şi strigau „Ia-ba-da-ba-duu” !?

Priviţi imaginile următoare:

Maşinuţa din imaginile acestea chiar există şi acţionată doar de la unul din cele patru leviere, deci doar de o singură persoană atinge viteza de deplasare a oricărei maşini de oraş, adică undeva între 50 şi 70 Km/h. Cum ? Priviţi cu atenţie imaginea ei din partea stângă, unde capota este dată la o parte şi se vede şasiul şi transmisia. Puteţi găsi pe Internet atât imagini cât şi filmuleţe cu această maşinuţă. Căutaţi „human car” şi o veţi găsi sigur pe ea şi pe altele asemănătoare.

De fapt combinarea unui levier lung cu un volant masiv poate asigura o amplificare deosebită a forţei noastre. Trebuie să ştiţi că maşinuţa din aceste imagini, pleacă după ce omul de la „manşă” „vâsleşte” o perioadă. După ce „vâsleşte” preţ de vreo jumătate de minut, se opreşte şi cuplează un levier, (sau trage frâna de mână !) şi maşinuţa pleacă cu circa 40 – 50 km pe oră. În timpul acesta manşa rămâne nemişcată. Doar din când în când şi atunci când urcă la deal domul de la manşă mai „vâsleşte”. Deci categoric aici e vorba de combinarea levierului cu un volant greu, deci o transmisie inerţială ca cea ilustrată de brevetul domnului Gogu Constantinescu.

Şi acum am să vă arăt ceva şi mai surprinzător, dar care reprezintă tot un tip de propulsie, dar una deosebită:

E vorba de invenţia lui Maurice-Luc-Valere Lame inventator francez. Sunt trei brevete pentru acest dispozitiv. Două franţuzeşti, primul are numărul 801207 din 30 aprilie 1935 şi al doilea are

numărul 899395 din 29 mai 1945 precum şi brevetul german numărul 639476 din 15 februarie 1936.

Revista „Mechanics and Handicraft” din octombrie 1938 a cărei copertă o vedeți în centru, spune într-un articol:

« *UNIC în analele dezvoltării automobilelor, este noul tip de autovehicul conceput de francezul M. Lame, şi prezentat la Expoziția Lepine. Acest automobil tip triciclu, acționat de un motor de trei cai putere este capabil să dezvolte o viteză de 70 Km / h. O versiune mai modernă este arătată pe coperta acestei reviste.*

După cum se observă în fotografie motorul operează asupra unei mari unități semisferice care este în contact cu suprafața drumului. Când emisfera se află în poziție verticală nu se petrece nici o mişcare, dar în momentul în care este înclinată uşor, frecarea cu drumul împinge autovehiculul spre înainte şi atât timp cât viteza motorului e menținută constantă, accelerarea şi decelerarea sunt în întregime dependente de punctul periferic de pe suprafața emisferei care atinge solul. Astfel cunoscând viteza motorului e o chestiune de calcul pentru a determina care va fi viteza atinsă de autovehicul. Doi factori importanți nu au fost subliniați de inventator, dar care trebuie luați în considerare sunt efectul giroscopic al motorului şi denivelările drumului. »

Este interesant, nu ? E vorba deci de un autovehicul fără cutie de viteză, fără vreo transmisie spre roți. Emisfera joacă atât rol de roată motrice cât şi de cutie de viteză cu variație continuă. Deci prin înclinarea emisferei se obține orice viteză între zero şi viteza maximă. Acest sistem poate fi aplicat cu succes mai ales pentru vehiculele acționate de motoare cu turație fixă cum ar fi motoarele electrice normale.

Trebuie să ştiți ceva… Mi-amintesc că odată, mai de mult am văzut un documentar despre perioada dintre cele două războaie mondiale şi acolo am văzut preț de câteva secunde, vreo două asemenea vehicule circulând pe străzile unui oraş… Vă închipuiți că datorită aspectului deosebit al acestui vehicul nu era prea greu să-l țin minte…

Articol scris azi 6 noiembrie 2011 la ora 01 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Alt fel de baterii

Am scris deja anterior despre pilele aluminiu – aer şi litiu – aer precum şi despre bateriile litiu – ion cu efect de tunel a căror încărcare ultrarapidă e de neconceput pentru orice acumulator chimic şi bineînțeles am avut un capitol întreg despre bateriile telurice.

Am să vă supun atenției în acest articol un alt tip de baterii decât cel pe care le-ați întâlnit în viața dumneavoastră de până acum. Iată, priviți imaginea de mai jos şi încercați să-mi spuneți: ce credeți că au în comun aceste trei baterii de acumulatori ?:

Răspunsul dumneavoastră va fi fireşte unul singur şi anume – sunt chinezeşti ! Aşa-i ! dar tocmai pentru că sunt chinezeşti mai au un lucru în comun.

În urmă cu circa o săptămână, o prietenă mergând la un curs organizat de cei de la forțele de muncă cu nişte fonduri venite de undeva din străinătate (o modalitate de a mai băga nişte şmecheri în buzunar nişte bani care nu le aparţin) a întâlnit pe cineva ce a declarat că e interesat de energie liberă şi a întrebat-o auzind că mă cunoaşte, de unde poate cumpăra aceste dispozitive.

Când mi-a transmis această întrebare a trebuit să-i spun că dacă vrea cineva să cumpere de pe piață asemenea dispozitive trebuie să se ducă în China sau în Japonia. După ştiința mea acestea sunt singurele țări din lume unde se produc comercial asemenea aparate.

Comun deci au aceste baterii pe lângă faptul că-s chinezeşti şi faptul că sunt nişte baterii deosebite pe care în restul lumii, oamenii le fac artizanal. E vorba de bateriile cu cristale.

Iată ce scrie la caracteristicile tehnice prezentate pe pagina de internet de unde am luat aceste fotografii:

« **Specificații:**

***1. Ideale pentru spațiile verzi şi protecția mediului înconjurător**. Bateriile plumb – cristal utilizează un electrolit compus din oxizi de siliciu pentru a înlocui acidul sulfuric care este electrolitul bateriilor obişnuite. Electrolitul este netoxic, fără miros iar contactul cu acesta este total inofensiv. Bateriile plumb – cristal reduc drastic poluarea mediului*

***2. Caracteristici de operare excelente la temperatură înaltă.** La temperaturi înalte ale mediului înconjurător (65ºC) bateriile plumb – cristal continuă să lucreze stabil, conductivitatea lor electrică nefiind afectată. Sunt ideale pentru utilizarea în zonele extrem de calde sub bătaia directă a soarelui din Africa.*

***3. Excelente performanțe de lucru la temperaturi scăzute**. La – 40ºC bateriile plumb – cristal continuă să lucreze la 40% din capacitate. Dacă este învelită într-un material termoizolator, chiar şi în condiții de ger extrem – 50ºC, bateria va lucra încă satisfăcător.*

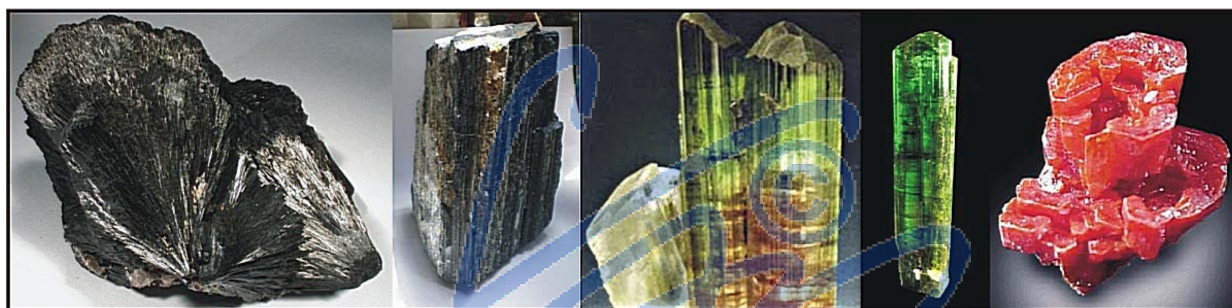
***4. O bună capacitate de regenerare după curenți mari de descărcare**. După câteva teste distructive, s-a demonstrat că perioada de utilizare a bateriilor plumb – cristal aproape că nu e afectată, de supra descărcări. În cazul descărcărilor prin curenți mari bateria nu se supraîncălzeşte, nu se dilată, nu explodează distrugându-se instantaneu. Iar capacitatea de recuperare în urma supra descărcării este foarte bună.*

5. ***Perioadă de utilizare foarte lungă.*** *Perioada de utilizare a unei baterii plumb – cristal este de două ori mai mare iar timpul de încărcare este cu 25% mai scurt decât la bateriile plumb – acid şi plumb – gel normale.*

6. ***Performanțe de siguranță foarte bune.*** *Bateriile plumb – cristal nu explodează, nu oxidează, nu-s inflamabile, nu emană substanțe periculoase sau radioactive.* **»**

Vă amintiți cazul morții lui Arie M. DeGeus care a fost găsit mort în maşina sa, în parcarea aeroportului de unde urma să ia avionul pentru a se duce să perfecteze realizarea şi punerea pe piață a unei baterii în componența căreia intra turmalină?

Turmalina este un mineral din aceiaşi grupa cu cuarțul (SiO_2) fiind un oxid de siliciu cu formula mult mai complexă în care intră şi alte substanțe cum ar fi Fe, Mg, Mn, Al, Ca, etc. Are trei varietăți – neagră, roz şi verde. Varietatea verde seamănă foarte mult cu safirul verde (SiO_3) şi cu smaraldul ($Be_3Al_2Si_6O_{18}$) , cea roz cu cuarțul roz, cu safirul roz, cu topazul ($Al_2SiO_4(F,OH)_2$) sau cu granatul roz (silicați (SiO_3) de aluminiu cu alte incluziuni Mg, Fe, Ca, Mn, Fe, Cr,Ti,Zr,V), iar cea neagră cu granatul negru. Iat-o:

Am dat aici formulele pentru a vă arăta că de fapt mai pe băbeşte cam toate-s un fel ce cuarțuri adică oxizi de siliciu care în ultimă instanță este nisip…

Cristalul de turmalină are proprietatea de a fi în mod natural debalansat electric, fiind deci o mică baterie naturală. Fireşte că diferența de potențial între capele lui este mică, dar printr-o prelucrare adecvată acest efect poate fi maximizat.

Acum hai să lămurim un pic cam ce-s bateriile cu cristale. Sunt baterii de acumulatori normale, care pot fi făcute spre exemplu dintr-o cutie de aluminiu şi un tub sau o bară de cupru ca electrozi şi în care electrolitul este format dintr-un amestec policristalin de silicați. Acest amestec poate fi fie format din mai mulți silicați amestecați fie prin topire la cald fie într-un ciment care ar putea fi cimentul normal portland.

Primul care a atras lumii atenți asupra acestor baterii a fost John Hutchinson din Canada. Cel care a făcut cercetări asupra acestui tip de baterii este Marcus Reid. Iată alături trei fotografii de pe o pagină unde se prezintă aceste cercetări. Conform celor spuse de el acolo electrolitul e metasilicat de sodiu (Na_2SiO_3).

Bateriile făcute de el sunt cele ce se văd în imaginile mari, au dimensiuni apropiate de cele R 14 de tip NiMeHidrid.

În comparație cu acestea au cam aceiaşi capacitate, au viața de utilizare de circa şase ani, timp în care pot fi folosite intensiv. La o asemenea utilizare cele NiMeHidrid nu rezistă mai mult de doi ani. În plus chiar dacă sunt nefolosite mult timp, au cam aceiaşi capacitate pe care o aveau la ultima încărcare. Şi multe, multe alte avantaje… cele mai importante fiind în lista celor chinezeşti pe care am scris-o mai sus.

După ceva căutări am găsit pe internet şi o rețetă amănunțită care pare a fi cea pe care a experimentat-o John Bedini cu deplin succes.

Cutiuța de aluminiu şi bara sau țeava de cupru se vor unge cu silicat de sodiu (apa stop) iar electrolitul se va face dintr-un amestec de 2 părți de sulfat de magneziu (sare amară) la o parte tartrat de sodiu şi potasiu. Acestea două se topesc împreună şi se toarnă în vasul de aluminiu după ce pe fundul său s-a pus o cruciuliță de plastic (din cele folosite de faianțari) peste care s-a aşezat electrodul de cupru. Această rețetă a fost experimentată de John Bedini. Am găsit şi alte rețete în care topitura se amestecă cu praf de cretă şi pilitură de argint, de fier şi de pirită în părți egale. Bune rezultate dă şi amestecarea sărurilor respective cu praf de cuarț – nisip fin.

Iată-l mai jos pe John Bedini meşterind în atelierul său la asemenea baterii în care a folosit doar topitură şi silicat de sodiu. În imaginea din dreapta sus se vede cum topeşte într-un vas separat amestecul de săruri folosind o lampă cu flacără, iar în stânga jos se vede cum a înmuiat vasul metalic în silicat pentru ca în următoarea imagine să vedem cum arată bateriile terminate. În dreapta jos ține în mână două leduri mari (cred că sunt din cele de 3 sau 6 volți) După cum vedeți nu pare a fi complicat:

Se mai poate face o asemenea baterie folosind ciment fără a topi sărurile dar va fi mai slabă.

Se poate face şi folosindu-se săruri de sulfat de magneziu, ciment portland şi silicat de sodiu sau silicagel (bobițele din pliculețele anti umiditate din ambalajele unor aparate electronice).

Silicagelul sau silicatul se amestecă cu apă şi se face un fel de mortar cu sărurile de mai sus şi cu nisip fin care apoi se pune în cutiuțele de aluminiu care de asemenea au fost unse în prealabil cu silicat de sodiu. După uscarea cimentului astfel obținut avem o baterie uscată cu cristale.

Iată şi un exemplu din ce se poate face prin această metodă:

Fiecare din cele multe baterii pe care le vedeți că dau înseriate 96,8 V, sunt făcute cu cutiuțe de aluminiu de la lumânări şi bucățele de țeavă de cupru de la instalații sanitare. Între ele este cimentul de care v-am spus mai sus.

Oricum reuşita depinde de ceea ce puneți în rețetă şi de felul cum faceți mortarul respectiv şi lucru foarte important este ca cimentul să conțină siliciu, de asemenea trebuie să nu lipsească silicatul de sodiu şi nisip fin(spărtură) de turmalină sau de cuarț.

Articol scris azi 7 noiembrie 2011 la ora 10 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

De la gândaci la energia liberă

Dragi cititori, toţi am fost, sau unii chiar mai suntem copii. Vă amintiţi cumva de gândacii pe care-i găseaţi prin iarbă, de fluturii albinele şi bondarii pe care-i priveaţi fascinaţi admirându-le zborul ?

Dar aţi observat că majoritatea insectelor cu excepţia fluturilor par a avea aripile prea mici comparativ cu masivitatea corpului ? Nu v-aţi întrebat niciodată cum reuşesc să zboare atât de rapid, de precis şi de uşor insecte ca cele din fotografiile următoare ?

Ei bine dragi cititori aflaţi că lumea insectelor ascunde un secret de o importanţă capitală, secret pe care dacă unii entomologi îl cunosc, nu prea sunt lăsaţi să-l facă public.

În primul rând insectele, spre deosebire de noi, au schelet extern, acesta e un lucru banal cunoscut de orice entomolog. Nu există nici o insectă pe planetă care să aibă măcar un os. Toate insectele au un înveliş extern dur, de care se prind la interior toţi muşchii şi care protejează întregul corp al insectei. Asta face ca la prima vedere să creeze impresia de masivitate. O gândire simplă ne spune că o fiinţă care este învelită în ceva dur este grea, masivă la fel cum erau în evul mediu cavalerii înveliţi în armurile lor metalice.

Ei bine aflaţi că structura chimică a învelişului insectelor nu se bazează pe calciu. Deci scheletul insectei nu este greu nefiind formată din os ci este o substanţă mult, mult mai uşoară, anume chitina. Este aceiaşi substanţă din care sunt făcute unghiile şi părul nostru. Părul lung al Mariei Dragomiroiu, (ca să luăm cel mai cunoscut exemplu al unei femei cu părul lung) deşi îi trece de brâu, este foarte uşor raportat la volumul ocupat. Aceasta e o caracteristică de bază a chitinei.

Un alt fapt pe care nu-l cunosc decât cei care au fost, la un moment dat în viaţă, interesaţi de studiul insectelor este faptul că plăcile chitinoase ale exoscheletului insectelor sunt formaţiuni poroase, sau cavernoase. Insectele au chitina formată oarecum asemănător cu structura fagurelui de albine. Un fagure de albine este făcut din ceară, are câteva zeci de grame dar când este încărcat complet cu miere suportă foarte bine o greutate de circa patru kilograme. Asta datorită structurii sale, a miilor de hexagoane lipite care îi dau o rezistenţă aparte. Este structura cea mai rezistentă din natură cu minimum de consum material.

Structura chitinei este deci oarecum asemănătoare unui fagure căpăcit, dar care nu conţine miere ci e complet gol. Gol fiind are o rezistenţă sporită raportat la greutatea sa.

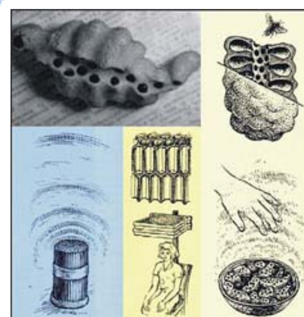
Acesta e unul din motivele pentru care insectele mari deşi par grele în masivitatea lor, sunt mult mai uşoare decât ne-am putea închipui noi.

Iată o fotografie a structurii chitinei insectelor, făcută la microscop electronic:

Pornind de la studiul chitinei unor insecte, un entomolog rus numit Viktor Stepanovici Grebennikov (1927 – 2001), din Novosibirsk a făcut întâmplător o descoperire fantastică.

Viktor, pictor talentat, entomolog cult, inteligent, mare iubitor al naturii voind la un moment dat să cerceteze structura unei aripi de insectă a plasat pe masa microscopului un fragment de aripă peste un alt fragment care se afla deja acolo. În acel moment cel de-al doilea fragment în loc să cadă şi să se aşeze peste fragmentul deja aflat sub obiectivul microscopului, a făcut un salt în aer şi după o întoarcere a căzut jos, pe masă. S-a comportat exact cum se comportă doi magneți puşi față în față cu acelaşi pol. Intrigat de fenomen, Viktor Grebennikov l-a studiat atent. Si l-a studiat temeinic vreme de mai mulți ani. Astfel a ajuns să cunoască în amănunt ce determină comportarea ciudată a aripii de insectă, în ce condiții se manifestă şi se repetă această comportare şi unde e prezentă în natură. Fenomenul este prezent în întreaga natură, în toată lumea insectelor şi se datorează tocmai structurii celulare a chitinei. Acest fenomen se manifestă de asemenea la toate construcțiile multicelulare făcute de insecte, dar este prezent şi în lumea vegetală unde florile atrag insectele prin manifestarea fenomenului.

Fenomenul constă în slăbirea gravitației pe direcția axelor longitudinale a oricărei structuri celulare, fie ea un fagure, un grup de tuburi sau structura celulară a chitinei din care sunt făcute aripile şi elitrele insectelor, prin emiterea de unde gravitaționale.

Tot datorită emiterii undelor de natură gravitațională de către structura celulară a fagurelui aflat în subteran, speciile de albine şi bondari de pământ îşi găsesc fără greş cuibul în imensitatea unei poieni acoperite de verdeață. Practic fenomenul se manifestă până la mari distanțe în fața mănunchiului de celule reprezentat de fagurii cuibului, asta însemnând distanțe ce pot ajunge chiar la 1-2 m deasupra. A dat nume acestui efect şi a încercat să breveteze nişte aparate care utilizează efectul. Nu a reuşit însă, şi a fost ridiculizat şi oarecum marginalizat de comunitatea academică.

Efectul structurilor cavitare este omniprezent în lumea insectelor şi este principalul motiv care-i permite bondarului din imaginea centrală de sus, care are aripile mai mici de jumătate din lungimea corpului să zboare normal ca orice albină care are aripile mult mai lungi raportate la lungimea corpului ei.

Viktor Grebennikov a murit în 2001 după ce a pus la punct o serie întreagă de dispozitive medicale bazate pe acest efect precum şi un aparat foarte controversat de zbor.

În 1996 a scris o carte intitulată „Lumea mea” (moy mir) carte care, din păcate, nu a fost tradusă în nici o limbă de circulație internațională. Este o carte fascinantă, bogat ilustrată cu fotografii, desene şi picturi superbe făcute de el, şi în care se pare că descrie cu lux de amănunte tot felul de lucruri interesante din lumea insectelor. Sincer, acum regret că nu am studiat în şcoală limba rusă. De asemenea descrie pe scurt şi o parte din experiențele sale pe care le-a trăit zburând cu aparatul pe care l-a inventat şi construit pornind de la efectul structurilor cavernoase. Din păcate deşi a dorit să facă publică invenția sa, i s-a interzis să publice orice descriere tehnică, aşa că a fost nevoit să publice cartea fără

explicaţii. Există însă în carte câteva fotografii ale platformei sale gravitaţionale şi unele explicaţii sumare care au putut rămâne în carte pentru că el deja le oferise publicului larg atunci când publicase cartea în foileton la o revistă locală.

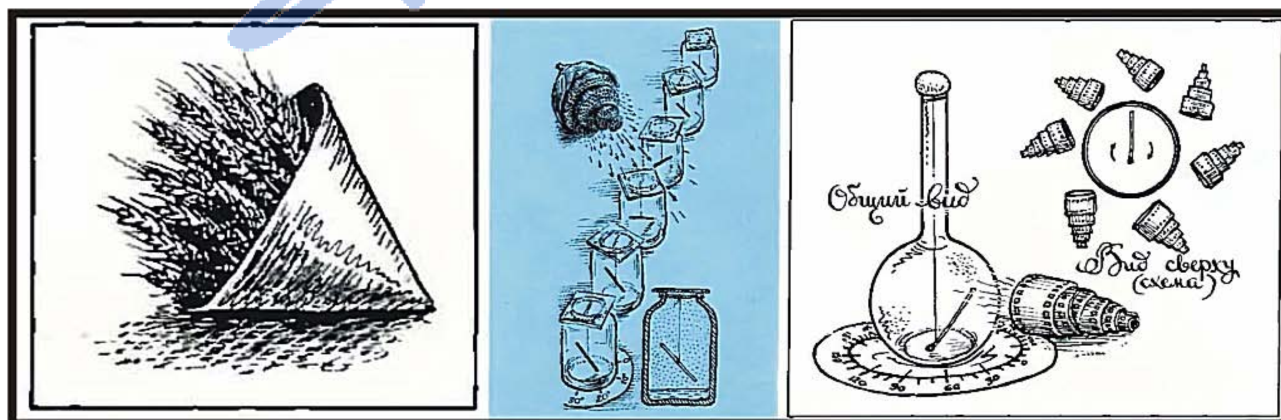

A fost marginalizat de către comunitatea ştiinţifică pentru că a avut curajul să aplice un fenomen natural la ceva ce lumea ştiinţifică oficială nu poate recunoaşte. Platforma lui atingea viteze de zbor de 1500 – 2000 km pe oră, zburând la înălţimi de până la 200 – 300 m timp în care atât pilotul cât şi aparatul deveneau invizibile sau arătau ca nişte sfere sau discuri luminoase. În timpul acestor zboruri se manifestau fenomene spaţio temporare greu de explicat. Practic o parte din OZN-urile raportate în acea perioadă în zonă se numeau Viktor Grebennikov. După moartea sa aparatul a fot distrus prin furtul părţii celei mai importante a lui, anume platforma de lemn în care se afla structura cavitară antigravitaţională.

Acum la muzeul de entomologie dedicat vieţii şi activităţii lui Grebennikov se mai află doar ghidonul aparatului, picturile şi diferitele exponate ştiinţifice legate de insecte pe care le-a pregătit Viktor.

Dar nu despre enigma aparatului său de zbor vreau să discutăm acum ci vreau să vă propun construirea unui perpetuu mobile natural care va da pe spate pe orice om de ştiinţă plin de sine şi atoateştiutor prin faptul că va funcţiona fără greş ani de zile pe baza efectului structurilor cavitare.

Priviţi imaginea de mai jos:

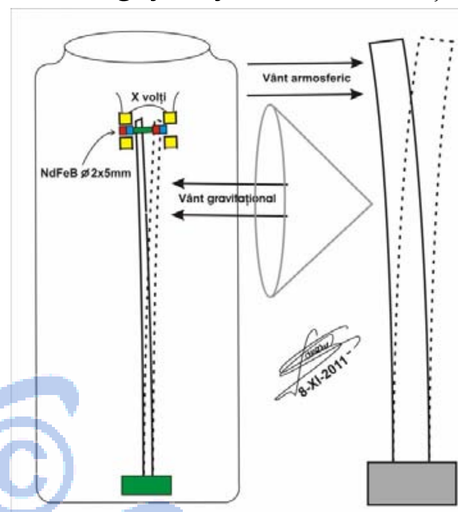

În stânga vedeţi un con de hârtie plin cu spice de grâu. Ei bine, să ştiţi că în faţa acestui con se manifestă o împingere suficient de puternică pentru a putea mişca din loc un pai, un cărbune de desen sau un creion, aflat într-un borcan pentru a nu fi influenţate de alte forţe. Fenomenul este ilustrat în imaginea din centru – pe fond albastru. Pe fundul borcanului trebuie să fie un strat subţire

de apă pentru a sigura o anumită încărcătură statică, iar paiul sau creionul trebuie să fie suspendat de un fir foarte subțire.

Ei bine, dacă în jurul borcanului se plasează mai multe asemenea conuri orientate cu grijă se poate ajunge la situația în care creionul se va mişca continuu. Scăpând de influența unui con va intra în raza de influență a următorului con şi tot aşa la infinit. Priviți imaginea din dreapta de sus. Acolo conul cu paie e înlocuit cu suluri de clişeu foto roluite conic.

Această experiență poate fi făcută la orice dimensiune. Iar dacă creionul va avea la unul din capete un mic magnet care se va roti în preajma unor bobine aşezate cu grijă în jurul lui se va obține un mic generator perpetuu de curent acționat de un efect natural cunoscut de miliarde de ani de către insecte dar recunoscut cu reticență de ştiința actuală…

Se poate şi altfel. Ştiți că clădirile înalte, de peste 100 m oscilează ca urmare a împingerii dată de vânturile atmosferice ? O clădire de 100 de etaje având circa 300 de metri înălțime oscilează cu o amplitudine de aproape 1 m.

Plecând de aici se poate concepe un mic generator perpetuu, acționat de vântul gravitațional dat de un con cu paie (pot fi şi paie de plastic pentru băut sucuri). Se va fixa pe fundul borcanului, cu un chit puternic o lamelă foarte subțire şi elastică care va purta la capătul de sus doi magneți cilindrici cu diametrul de 2 mm care vor intra şi vor ieşi din două bobine ca urmare a oscilației lamei….

Sau… imaginați-vă o roată care poartă de jur împrejur conuri cu paie… nu cumva vom obține o roată gravitațională ?...

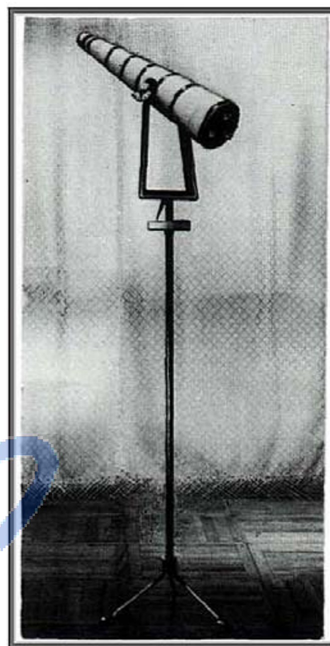

Articol scris azi 9 noiembrie 2011 la ora 11 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Şi tot de la gândaci…

Despre Gebennikov am aflat tangențial în urmă cu câțiva ani pe când căutam ceva legat de farfuriile zburătoare. Dar pentru că pagina respectivă era în limba rusă, din care eu nu numai că nu ştiu o iotă dar nici nu ştiu citi vrunul din semnele ei grafice, nu am dat nici o atenție acelui om sprijinit pe o cutie reprezentând un bondar. Tabloul său mi-a părut atunci o cutie… Şi nici fotografia reprezentându-l în picioare pe platforma sa nu mi-a spus nimic în acel moment.

În urmă cu câteva luni când am găsit pe nişte pagini în limba engleză informații despre el mi s-a părut ciudat de cunoscut numele lui. Din păcate nu reuşeam să-mi dau seama de ce… Am gândit că probabil dată fiind rezonanța fonetică rusească a numelui (acea terminație „kov”) mi-am zis că e probabil o confuzie sau o asociere inconştientă cu alt nume rusesc, aşa că nu m-am mai preocupat de problemă. Dar de ceva timp voind să aflu mai multe amănunte în vederea scrierii articolului precedent am descoperit într-o traducere a capitolului 5 a cărții lui o imagine care aparent reprezenta o lunetă astronomică. Dar ce m-a lăsat mască, a fost fraza care însoțea fotografia:

« ***Conul mare cu “umplutură” artificială de faguri şi 3 magneți pe vârf****. Magneții sânt orientați unul spre altul, luând în considerare poziția soarelui. Două conuri de acest gen: unul după zona Isilikul şi altul în zona Novosibirsk, în dimineața de 23 aprilie 1991, au fost împrăştiate şi mutilate (cel de-al doilea a fost răsturnat şi ticsit în peretele unui ascunziş subteran în pădure, iar magneții au dispărut). Concomitent, într-un apartament din Omsk s-au produs mişcări a obiectelor de uz casnic (ziarul “Omsk-ul de seara”, 26 aprilie; emisiuni la TV din Omsk şi Moscova). Datorită acestei coincidențe, acelaşi ziar, din 5 august 1991, a numit aparatul de pe foto: “hiperboloidul Grebennikov”. O “acumulare” de unde electronice între ambele structuri putea să se formeze, de altfel, exact acolo, pe cheiul Itas.*»

Şi atunci mi-am amintit clar de unde-mi părea cunoscut numele lui Grebennikov. Cuvântul hiperboloid a fost declanşatorul.

Hiperboloidul, pentru cei care nu ştiu este suprafața rezultată ca urmare a mişcării de rotație a unei hiperbole în jurul axei sale.

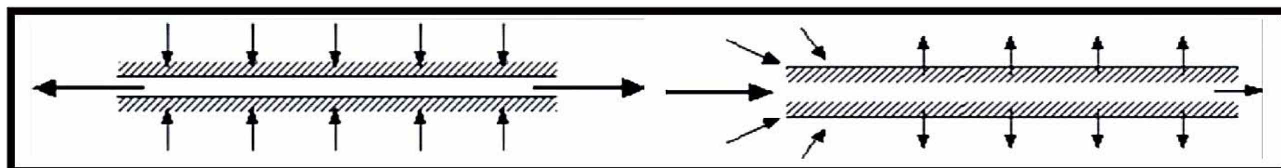
Cu ani în urmă auzisem fireşte ca orice om cu oarecare cultură de cartea lui A.N. Tolstoi intitulată „Hiperboloidul inginerului Garin” pe care însă trebuie să ştiți că nu am citi-o. Dar ce a făcut să mi se întipărească în memorie numele lui Grebennikov a fost asocierea cuvântului hiperboloid cu numele său într-o ştire auzită de mult din care rezulta că undeva în fosta U.R.S.S. ar exista o armă minune care e bazată pe nişte necunoscute legi ale unei ştiințe de frontieră şi care ar distruge orice de la mari distanțe…

Îmi amintesc cum a ajuns la urechile mele acest zvon. Faptul mi-a fost povestit de un coleg de serviciu, iar acesta mi-a spus că această armă s-ar numi „hiperboloidul lui Grebennikov”. Mi-amintesc de asemenea că i-am reproşat imediat că e vreo mare minciună care pleacă de la cartea lui Tolstoi, dar el afirma sus şi tare că nu, că ar fi citit într-o revistă. Îmi spunea el foarte impresionat că ştirea era intitulată „Hiperboloidul lui Grebennikov a lovit din nou” şi se spunea în ea că această armă ar fi distrus un hotel dintr-o localitate din Rusia. Tipul era genul acela de oameni care nu au citit în întreaga lor viață decât poveşti siropoase de dragoste şi ziare de scandal. De altfel în măreția inculturii sale nici nu auzise de Tolstoi… Prin nu ştiu ce ciudățenie a funcționării creierului nostru numele lui Grebennikov a rămas cumva întipărit în mintea mea…

Din păcate nu ştiu să vă spun când anume a avut loc conversația aceasta… cred că undeva între 1991 şi 1992. Lucram atunci în secția „Sticlărie” a întreprinderii „Romlux”din Târgovişte iar invazia americană în Iraq era în toi…

De ce vă spun eu acum toate acestea ? Poate că nu are relevanţă prea mare, dar citind traducerea unui articol apărut în revista „New Energie Technologies #3 (22) 2005” articol referitor la Grebennikov, am găsit acolo referiri precum că radiaţia emisă de structura multicavitară a cuiburile de insecte şi a învelişului lor chitinos ar fi de fapt un flux de leptoni (particule subatomice răspunzătoare de existenţa gravitaţiei), şi aceasta ar fi de fapt acelaşi lucru cu eterul despre care vorbeau oamenii de ştiinţă de acum două secole, (amintiţi-vă de generatoarele eterice ale lui Worrell Keelly) şi de asemenea ar fi tot una cu orgonul descoperit de Willhelm Reich.

Se explică acolo, şi acest fapt m-a făcut să scriu acest articol, că existenţa emisiei sau absorbţiei energiei orgonice se poate demonstra uşor folosindu-ne de nişte dispozitive extrem de simple făcute cu ajutorul unei ţevi de cupru cu diametru mic (4mm) şi a unei sfori de bumbac sau cânepă.

Astfel iată în partea stângă e reprezentat un dispozitiv emiţător de ESC iar în dreapta unul absorbant de ESC (Efect de structură cavitară). Haşurul reprezintă sfoara de bumbac care trebuie înfăşurată strâns – spiră lângă spiră – în jurul ţevii de cupru. În cazul desenului din dreapta se poate folosi o ţeavă din hârtie sau carton care să intre fest în cea metalică care trebuie să fie mai largă, sau se poate folosi de asemenea o ţeavă de plastic pe care se bobinează bumbacul, după care se introduce cu totul în ţeava metalică care a fost unsă la interior pe capete cu un adeziv, după care se extrage ţeava din plastic astfel încât să rămână în interior doar bumbacul.

Dacă privim o altă imagine care reprezintă un alt dispozitiv emiţător de ESC destinat experimentării creşterii diferenţiate a plantelor în prezenţa ESC vom vedea că avem de-a face cu acelaşi tip de construcţie este un mănunchi de ţevi metalice învelite fiecare în lână sau hârtie în care se află alte ţevi din carton subţire:

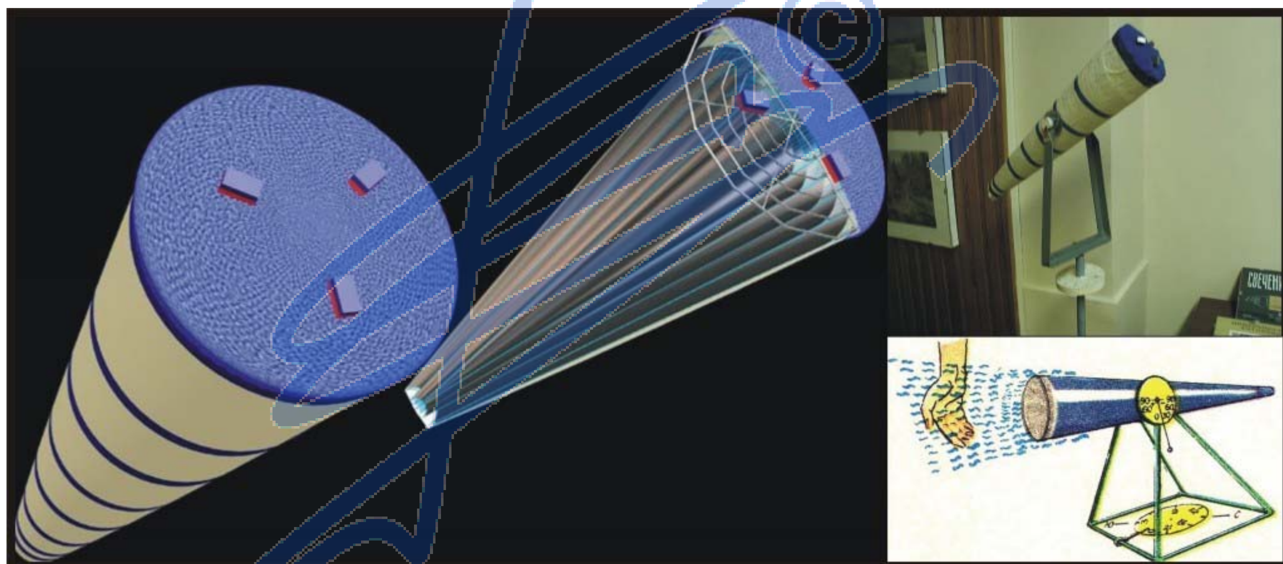
Dacă pe de altă parte vom studia acumulatoarele orgonice ale lui Reich vom constata că au o structură asemănătoare, adică sunt compuse din straturi concentrice de materiale metalice materiale organice sau nemetalice. Structurile astfel realizate sunt de fapt nişte condensatori. Lucru pe care probabil că profesorii noştri de fizică din ciclul primar şi gimnazial nu-l ştiu este că condensatorul nu e doar un acumulator de sarcini electrice ci el poate acumula variate alte tipuri de câmpuri de natură energetică. Însuşi Reich a afirmat că de fapt acumulatoarele sale orgonice sunt nişte

condensatori. Acum priviți imaginea următoare care reprezintă câteva modele de tunuri orgonice aşa numite spărgători de nori:

Deşi nu seamănă cu o lunetă astronomică aflați că sunt făcute din mai multe țevi metalice între care se află materiale nemetalice, sau sunt pachete de țevi metalice şi nemetalice înmănunchiate. De altfel se vede şi o schiță a structurii unui asemenea „spărgător de nori”.

Din schiță se poate înțelege că avem dea face tot cu un condensator uriaş făcut din mai multe țevi. Priviți acum imaginea următoare:

Este conul mare al lui Grebennikov. Este format din mai multe țevi conice concentrice între care se află material nemetalic. La capătul larg al conului astfel format se află un grătar metalic peste care e întinsă o pânză sintetică iar deasupra ei sunt fixați patru magneți aşezați la 120º de cerc.

În dreapta este fotografia dispozitivului aflat la acelaşi muzeu unde este şi ce a mai rămas din copia gravitoplanului său.

Lungimea totală a dispozitivului este de 88 cm cu diametrul mare de 16,5 cm iar cel mic de 3,5 cm. În interior sunt cinci țevi tronconice cu diametre variabile şi grosimea peretelui de 2,5 mm.

Deci după cum vedem tot un fel de condensator asemănător oarecum tunurilor orgonice ale lui Reich. Nu vă spun decât că se pare că emisia ESC a acestui dispozitiv este extrem de mare… şi vă las pe dumneavoastră să vă gândiți la eventualele lui aplicații…

În timp ce scriam rândurile acestea am aflat că ar fi apărut într-adevăr un articol cu titlul care cuprindea „hiperboloidul lui Grebennikov” într-un număr din revista „Magazin istoric” dar nu am putut afla în care număr…

Articol scris azi 10 noiembrie 2011 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

De ce nu există generatoare „free energy”?…

Am găsit zilele trecute un forum de discuţii găzduit de un sit de internet intitulat EcoSemnal, unde pe prima pagină se spune aşa: „EcoSapiens este comunitate de forumuri şi bloguri ecologice dezvoltată de EcoSemnal” Am să vă redau aici o parte din dialogul purtat acolo deoarece este foarte relevant pentru ceea ce se întâmplă în societatea actuală în legătură cu progresul spre binele omenirii în general şi cu energiile libere în special.

Deci iată:

- *(I) Nu pot breveta in România un motor free energy, deşi in Franţa se poate!! Aici se spune ca aşa ceva nu este posibil şi cu asta basta .Ce se poate face in situaţia asta?? Implementam tehnologia fără brevet??Brevetăm în Franţa? Daţi-mi un sfat ,pare un vis urat povestea asta, randamentul proiectului meu este mult mai mare decât al celui brevetat in Franţa, si este infinit mai puţin costisitor şi mai uşor de realizat. Acela necesita un bazin imens cu apă, roti scufundate ce sunt greu de întreţinut în aceste condiţii, şi un randament îndoielnic...Va dau detalii daca doriţi...*
- *(MA) Buna seara. Da, as dori detalii daca se poate. Daca nu vrei să le dai public, îmi poţi trimite pe mail la adresa ….@yahoo.com.*
- *(I) Nu pot adăuga un ataşament cu o schiţă ca nu sunt înregistrat...Poate ca nici nu mai contează asta... …..schema motor.*

Aici trebuie să intervin pentru a vă spune că e vorba într-adevăr despre un motor magneto-gravitaţional, al cărui schiţă vă daţi seama că nu v-o pot prezenta, dar vă asigur că eu care am studiat despre motoarele magnetice destul de mult îmi dau seama că ar putea fi o idee fiabilă. Să continuăm, deci…

- *(P) Auzi, dacă nu e patentat sau brevetat merge mai puţin? Să nu încerci să patentezi motorul fotonic ca ti-au luat-o alţii înainte ! La România LEGILE fizicii permit funcţionarea unui astfel de motor free energy, care se doreşte a fi brevetat ?*
- *(I) merge,stai liniştit!!! totul e ok!! … magneţii culisanţi pe spiţe împreună cu roata sunt evident, rotorul, iar cei de pe carcasă, împreună cu carcasa, evident, sunt sau au rolul de stator. O schema mai simplă ca asta nu am. Variante constructive sunt multe,voi reveni şi cu alte tipuri de astfel de motoare. Inclusiv cu o schiţă a motorului cu magneţi-navigatori.*
- *(B2) Draga Istriteanu, pune şi tu mana pe o carte de fizica. N-ar strica! Aşa ai mai economisi timp ...*
- *(B) Eşti de acord cu aceste invenţii să le oferi gratis tuturor ?Daca da dă-mi un email …@yahoo.com şi colaboram în mai multe domenii, facem rost şi de magneţi neodin , poate găsim şi ceva bani pentru treaba practică. Sunt mulţi ca noi care vor energie gratis , dar nimeni nu oferă gratis informaţii, oricum se duc cu ele in groapă căci bani nu vor vedea niciodată garantat. Tot ce vezi pe piaţă sunt prea complicat de realizat şi cu costuri mari la întreţinere, fabricare şi consum, special ca omu’ de rând sa nu aibă parte. Eu doresc sa înfiinţez un club pentru "energie gratis" cu persoane din mai multe domenii de activitate, excluşi cei care vor bani, favoruri, etc. Numai aşa putem realiza ceva, împreună pentru toata lumea.*
- *(B2) Tot Bogdan 2 sunt, nu citi cartea de fizică, faci o mare greşeală ,vei bate pasul pe loc crede-mă .Fizica din ziua de azi este limitată (cea din cărţi), cea pe care vrem să o cunoaştem este infinită , toţi care spun că nu se poate au citit fizica limitată. Încearcă sa te asociezi cu oameni care cred şi încearcă să facă ceva pentru cei fără credinţă. E cel mai bun sfat. Să mai spun ceva cu fizica: pentru a ajunge la acele formule s-a plecat de la nimic, s-a născut omul, a făcut ceva experienţe şi peste ceva ani a ajuns la acea formulă, ca tot omul a făcut-o,* **(pe fizică !)** *nu fizica pe om, acei oameni care stăteau pe lângă acel fizician nu credeau nici după ce demonstrase, deci la acelaşi nivel suntem şi acum, numai că mergem cu maşina, mâncam la microunde, facem baie cu apa de la „radet” , plătim taxe şi impozite la stat. Lăsaţi oamenii care cred să încerce, că tot pentru voi o facem, pentru a trai mai bine, mai sănătos.*
- *(G) Fraţii mei ! Dacă vrem să facem ceva, aici nu se mai face cu brevetare, ştiţi foarte bine de ce, ca să facem ceva tre-să vă uniţi cei care ştiţi să faceţi un motor ca acesta şi răspândit in toata lumea şi treceţi la producţie, numai aşa se sparge gheaţa, voi nu ştiţi că nu se aprobă nimic in*

lumea asta din cauza MAGNAŢILOR CORPORATIŞTI, decât să muriţi cu ştiinţa în cap mai bine răspândiţi proiectul şi treceţi la treabă

- *(D) Domnule I motorul dv. nu este nou, este plin internetul de astfel de motoraşe şi de aici şi curiozitatea mea de a face un motoraş cu magneţi. Până acum am făcut doar un stator şi un rotor dar mai sunt multe de executat. Apropo, piesele sunt din aluminiu şi sunt debitate cu laser; revin când termin toate piesele. P.S.: dacă ai nevoie de piese debitate la laser dă-mi un e-mail …@yahoo.com*
- *(A) Treaba cu free eneregy e ca aia cu U.F.O ? Există extratereştri ? Da, dar nimeni nu are nici o dovada concretă că ar exista. Aşa ca şi cu free energy. Permit legile fizicii ? Nu ! Unii se insista ca da. Dar nici o dovada concretă… …..Singura şansă să fie free este ca dispozitivul care converteşte din energia free eoliană, solară, apa mării „what ever” să aibă o durată de viată lunga cu costuri de întreţinere foarte mici. Ar fi rezonabil de free. Dar daca vreţi, continuaţi să visaţi nimeni nu vă împiedică*
- *(E) Sunt posibile astfel de maşini, care produc energie electrică din "nimic". Doar că nu sunt acceptate pentru că asta ar distruge marii hoţi ai lumii, care iţi vând benzina şi motorina. Astea te vor face liber, pentru ca vei avea cate aparate casnice vrei, cate maşini vrei, tot ce vrei, fără ca ei să te poată taxa pentru ele lunar ! Asta e tot, lumea asta e un mare jeg din cauza acestor jeguri, adică al companiilor care iţi vând "energie". Când tot universul zumzăie de energie şi nimeni nu plăteşte pentru asta. Înţelegeţi, deci se poate, doar că veţi fi vizitaţi de „man in black” dacă o să continuaţi să vreţi aşa ceva. E nevoie de o noua revoluţie.*
- *(Eu) Prietene "Adrian". Un elev mediocru, e doar un elev mediocru şi atât. Cei care se gândesc şi au idei despre motoare cu magneţi sunt mai mulţi decât iţi poţi tu imagina. Şi apropo, se pare că noua regulă in ştiinţă este " Crede şi nu cerceta" . E oare posibil aşa ceva? Se pare ca da. Pentru mai multe informaţii despre free-energy vizitaţi site-ul www.energielibera.net , site care de curând are şi un forum unde sunt discutate la modul constructiv diverse forme ale energiei libere.*
- *(OSIM) E prima oară când intru pe site-ul asta şi m-a atras topicul ăsta pentru că eu lucrez la OSIM. Cine ţi-a zis ţie că nu poate fi înregistrat?! Ai completat o cerere de înregistrare a brevetului de invenţie? Ai venit cu toată documentaţia conform legii? Ai urmat toata procedura deci şi nu ţi s-a acordat brevet? Că e uşor să arunci aşa cu noroi: „că la noi în România bla bla bla”. Avem specialişti foarte buni în OSIM care te puteau ajuta sau mai poţi apela la un cabinet de consilieri in proprietate intelectuala. Nu-mi zice mie ca nu se poate înregistra! Se poate înregistra orice dar nu-ti garantează nimeni ca poţi şi căpăta brevet. Brevetul se capătă pentru NOUTATEA INVENTIEI! Intra pe www.osim.ro şi informează-te!*
- *(Gică Contra) Salutari , am citit cu interes toată discuţia/discuţiile de pe site despre free energy... roţi motoare şi alte cele care să producă energie d-asta de ziceţi voi că e free.... nu mă pricep prea mult la chestia asta dar încerc să învăţ cât pot din fiecare... însă am şi eu o întrebare: dacă e aşa de uşor de realizat aceste dispozitive de ce nu le face nimeni???? Şi nu accept acele stupide explicaţii despre conspiraţia mondială de îmbogăţire a marilor companii petroliere aia e aberaţie... in felul asta nu s-ar mai fii inventat multe chestii in lumea asta pentru că fiecare invenţie strică afacerea cuiva... şi cum văd că sunt atâţi oameni care pot şi au informaţii pe net despre acest subiect e cam imposibil să le închizi gura la toţi... însă unde naibii e acel generator care să funcţioneze.. nu vad unu pe bune.. ci doar schiţe şi discuţii... ăsta acum se inventează sau doar se discută despre el... şi oricum dacă poţi să faci ceva revoluţionar nu cred ca ai nevoie de patent sau de recunoaştere. Prima dată îl faci şi punct: apoi vin toţi la tine şi iţi oferă cat mai mulţi bani sa iţi cumpere ideea/invenţia... însă nu vad pe unu care să aibă ceva palpabil... hai băieţi puneţi osul la treabă şi faceţi pe bune ceva, că aşa o să rămâneţi la stadiul de schimbat idei şi schiţe... Bafta*

Deci să încercăm să răspundem la întrebarea din titlu şi la cea pusă de Gică Contra, şi prin asta, de fapt, tuturor. De ce totuşi nu vedem în jurul nostru, asemenea tehnologie care produce energie aşa zis gratuită (free energy) ?

În primul rând o parte din afirmaţiile domnului inventator I, sunt adevărate. În sensul că chiar dacă un oficiu de invenţii nu-ţi refuză brevetarea unei invenţii asta nu înseamnă că îţi şi acordă

brevet pentru ea. Obținerea unui brevet de invenții după cum spune domnul de la OSIM, este o procedură birocratică stufoasă, şi mai ales extrem de costisitoare pentru majoritatea românilor.

Numai formularele necesare a le descărca de pe internet pot fi o problemă pentru cei care nu au acces la internet, iar odată descărcate, sunt multe şi trebuiesc completate corect. Asta înseamnă că trebuie tipărite multe exemplare, care costă…

După completare trebuie trimise la biroul oficiului şi în plus trebuie plătită o taxă care e foarte mare … pentru majoritatea dintre români. În plus OSIM-ul nu acceptă din câte ştiu eu cereri de brevet bazate doar pe schițe ci trebuie să existe şi cel puțin o machetă funcțională a invenției…

Ceea ce categoric depăşeşte mijloacele materiale ale celor mai mulți … Şi dacă tu ca persoană fizică nu te simți în stare să urmezi toți paşii birocratici necesari, şi nu ai bani de machete, birourile notariale specializate te mai costă şi ele …

După toată această zbatere cheltuială şi alergătură de multe ori poți avea surpriza ca invenția să nu primească brevet datorită faptului că mai există ceva similar în lume…

Dar banii nervii şi alergătura nu ți-i mai înapoiază nimeni…

În plus de multe ori birourile notariale specializate, te descurajează din start, pentru a-ți fura ideea şi a o face proprietatea altcuiva…

Nu e un lucru normal dar se întâmplă. Cei care se ocupă cu aceste lucruri ştiu ce invenții sunt potențial aducătoare de beneficii şi caută pe toate căile să-şi însuşească ideile…

Să fie clar un lucru pentru toată lumea, oamenii de ştiință, în special cei ce se învârt în mediul academic sunt obişnuiți din tată-n fiu să profite de ideile altora. Profesorii îşi fac lucrări de grad cu ajutorul studenților, fie folosindu-i la tehnoredactare şi tot procesul editorial, fie chiar folosindu-se de ideile lor. Iar aceştia nu au nici un motiv să nu se lase folosiți. Ajutându-l pe profesor obțin o notă mai mare-n examene, dar în acelaşi timp capătă acelaşi obicei şi astfel se intră într-un cerc vicios care funcționează de când există universități… adică de câteva secole… Să nu credeți că restul lumii este altfel. Juriştii de la birourile notariale au trecut şi ei prin facultăți, şi ştiu cum se fură idei… De multe ori nici nu-ți dai seama când ideea ți-a fost furată şi apare brevetată cu o prezentare uşor diferită, dar e suficient ca tu apoi să nu-ți mai poți breveta ideea dacă vei ajunge să ai posibilitățile de a o face…

De aceea sunt enorm de mulți inventatori neştiuți care nu au putut breveta vreo invenție; pentru simplul motiv că au fost săraci şi, sau au existat nişte şmecheri cu mai mulți bani, care le-au furat ideile… Pe de altă parte, oficiile de invenții din multe țări – din informațiile pe care le am eu în urma anilor de studii ai fenomenului – urmează o directivă nescrisă trasată de potentații lumii conform căreia se caută a nu se acorda drepturi intelectuale asupra unor invenții ce pot aduce prejudicii actualelor tehnologii. Nu garantez că şi OSIM-ul de la noi se supune acestei legi nescrise, dar nici nu sunt convins că nu o face…

Dar cea mai importantă piedică aflată în calea inventatorilor este sărăcia. Aici avem de-a face cu un paradox. Oamenii cu bani, sunt prea ocupați să facă bani, pentru a produce şi idei constructive şi benefice. Banii pot fi produşi şi din idei bune şi din idei rele, dar se obțin mult mai uşor din rău decât din bine. Binele e doar apanajul oamenilor săraci. Dar de când există lumea modernă, cei cu bani au profitat de sărăcia inventatorilor şi le-au cumpărat invențiile pe nimic, sau şi mai rău le-au furat pentru, fie a le dosi, dacă erau de genul a le aduce lor şi păturii sociale din care fac parte prejudicii, fie a le folosi în scopul îmbogățirii lor. Gândiți-vă spre exemplu la familia Tesla… Ar trebui să fie cea mai bogată familie de pe planetă, de vreme ce întreaga planetă îşi bazează funcționarea pe invențiile lui Nikola Tesla. E cumva, familia Tesla ultra bogată ?...

Deci am lămurit cumva de ce sunt brevetate mult mai puține invenții progresiste prietenoase cu mediul decât există în realitate pe tot cuprinsul globului…

Şi aici trebuie să adăugăm şi faptul că sunt perfect de acord cu cele spuse de B2 – „..nu citi cartea…”, de G – „frații mei…” dar şi de E – „Sunt posibile…” Ceea ce spun ei acolo este complet adevărat până la ultima virgulă. Sistemul actual este mult prea puternic ancorat în mentalitatea de a gândi totul prin prisma banului, a câştigului imediat, şi a lipsei de respect pentru planeta mamă, şi pentru aproapele tău, mentalitate care nu e doar în cercurile potentaților ci este puternic implementată în mintea fiecăruia din noi. Fiecare din noi suntem îndoctrinați de mici prin sistemul

de învăţământ cu principii care ne fac să nu mai fim în stare să apreciem şi să acceptăm noutatea tehnologică cu atât mai mult cu cât aceasta este mai revoluţionară şi mai ales nu se încadrează de loc în canoanele celor pe care le-am învăţat de mici. Fiecare din noi suntem împinşi pe calea greşită conform căreia dacă nu suntem oameni de succes, dacă nu suntem mai buni ca alţii, dacă nu ajungem cât mai sus în societate, dacă nu ştim să descoperim şi să profităm de oportunităţi, fie chiar înfigându-le altora cuţitul în spate, nu suntem oameni… societatea însăşi ne judecă după averea, maşina şi casa pe care o avem în loc să ne judece după ceea ce suntem, ceea ce reprezentăm, ceea ce facem pentru cei din jur…

Dar societatea ce e ? Nu suntem noi ? Şi unde am învăţat să judecăm astfel ? Nu cumva acasă de la părinţii noştri, şi la şcoală de la profesorii noştri ?...

Ori sistemul de învăţământ de pe tot globul este dirijat de potentaţii care nu au nici un interes să-şi schimbe statutul actual… În spatele profesorului care-ţi predă fizica în şcoala primară şi gimnazială precum şi-n facultate stă politicianul care aprobă sau nu, o curiculă şcolară (un plan de lecţii – un cuprins anume al manualelor) iar în spatele politicianului stau bancherii şi industriaşii care i-au finanţat campania politică care l-a adus la putere…

Dar tot societatea este cea care ne pedepseşte în momentul în care mergând pe acest drum ieşim prea în faţă, sau facem un pas greşit, atrăgând atenţia asupra ei, asupra mizeriei pe care o reprezintă… De aceea spun că pentru ca viitorul planetei să existe trebuie ca noi cei mici şi cu gânduri bune, să ne unim, trebuie, mai ales trebuie să procedăm subversiv… Tehnologiile free energy nu sunt pe piaţă pentru că însăşi societatea actuală nu le acceptă… de aceea pentru ca acestea să ajungă să fie cunoscute şi accesibile tuturor trebuie ca noi, cei care le cunoaştem şi le stăpânim să le realizăm fiecare în parte cum putem, cu sacrificii materiale, acolo unde suntem şi cu cât vom fi mai mulţi cu atât se va ajunge la un moment dat în care ceilalţi vor deveni deodată conştienţi că în jurul lor aceste tehnologii funcţionează de ani buni şi nu mai pot fi oprite, chiar dacă lor li se năruie castelul de nisip al averilor acumulate în bănci prin tehnologiile actuale agresiv – criminale la adresa planetei…

Dar până când se va ajunge acolo va mai trece timp, iar noi, cei care suntem interesaţi de binele planetei şi de viitorul copiilor noştri mai avem de înfruntat multă batjocură, neîncredere, deznădejde şi mai ales durere provocată de o zbatere care poate părea în van. Am scris o carte în trei volume pe acest subiect… „Energia pentru toţi”. Nici o editură nu a dorit să mă ajute s-o scot în librării… Dar asta nu înseamnă că nu am putut-o publica. Am publicat-o pe Internet la www.cartiaz.ro. Este acolo, în mediul virtual şi multă vreme am fost convins că nu o citeşte nimeni, pentru că în cei doi ani de când am pus primul volum pe serverul librăriei virtuale unde este, nu am primit decât vreo trei, patru scrisori… Zilele acestea am intrat acolo să văd cum se prezintă situaţia… Am fost încântat să constat că volumul unu a fost descărcat de peste 600 de oameni, volumul doi de peste 500 iar trei de aproape 300. O fi mult, o fi puţin ?… Nu ştiu.

Cert e că şi aceasta e o modalitate a acestei societăţi actuale, sataniste, de a se apăra de cei ca noi… Dacă aş fi publicat cărţile pe rafturile librăriilor, poate că ar fi fost citite de mai mulţi, poate de mai puţini, dar aş fi beneficiat şi eu de o răsplată materială a muncii mele… Adică aş fi câştigat un ban din munca mea şi aş fi avut din ce trăi… Aşa… sunt împiedicat să mai scriu… pe considerentul că „lasă-l că nu va avea timp să spună lumii adevărul dacă va fi ocupat să se zbată pentru a-şi câştiga existenţa printr-o muncă mizerabilă, prost plătită şi care-i mănâncă tot timpul…”

Numai că… vedeţi dumneavoastră… eu sunt genul de om care pot trăi cu foarte puţin, şi pot să mă documentez şi să scriu şi cu burta goală…

Însăşi faptul că cineva, acolo departe în faţa unui calculator citeşte nişte lucruri pe care societatea încearcă să i le ascundă cumva, iar eu am reuşit să i le aduc, prin munca mea, în faţa ochilor, mă încălzeşte sufleteşte… şi până una alta mă mulţumesc cu atât…

Şi pentru că veni vorba de publicarea cărţii mele pe internet, aflaţi că în acelaşi timp în care am pus cartea acolo unde se află ea acum, am oferit-o spre a fi publicată administratorului sitului www.energielibera.net, un anume domn Dan Dumitru cu care m-am întâlnit personal nu departe de casa mea, în faţa tribunalului din Moreni, şi căruia i-am înmânat un CD conţinând cartea. Intraţi de curiozitate şi vedeţi dacă o găsiţi acolo. Veţi avea surpriza să vedeţi că acest sit nu mai există. De

fapt de existat există dar atunci era un sit românesc cu o siglă reprezentând stilizat o galaxie pe fond albastru şi cu o revistă informativă. Iată coperta acelei reviste şi deasupra sigla sitului – în partea stângă a imaginii şi iată ce veţi găsi acum la acea adresă – în dreapta – care nu mai e un sit românesc:

Am încercat de vreo două ori să-l sun pe domnul care s-a prezentat a fi administratorul acestui sit şi nu mi-a mai răspuns nimeni la telefon… Dar CD-ul cu cărţile şi implicit şi cu toate ideile mele a rămas la dumnealui…

Acum să-i răspundem concret lui Gică Contra căruia trebui să-i spun că poate dacă ar fi citit mai multe despre acest subiect nu ar mai fi spus că nu acceptă „acele stupide explicaţii despre conspiraţia mondială”. Acea conspiraţie există numai că nu e ceea ce crede el… acea conspiraţie nu e doar o întâlnire dintre grupul G8, G20, Bilderberg, Masonerie, corporatişti, politicieni şi bancheri… Nu. Este ceva mult mai complex.

Iar complexitatea fenomenului o poţi întrevedea şi înţelege abia după ce studiezi un pic despre cele ce se întâmplă pe planetă de vreo trei secole încoace şi după ce începi să vezi adevărul ce se ascunde în spatele ştirilor din mijloacele media, fie ele scrise, audio sau video…

Fenomenul este complex şi este combinaţia dintre dorinţa potentaţilor de a ţine lumea într-un anumit grad de incultură şi neştiinţă în scopul unei mai uşoare manipulări şi dorinţa noastră a fiecăruia de a nu fi deranjaţi de lucruri noi care ne tulbură liniştea interioară. Această dorinţă a noastră a fiecăruia de a nu fi deranjaţi de lucruri pe care nu vrem să le înţelegem, fie din lene, fie din frică fie din nepăsare sau prostie, creează ceea ce se numeşte conspiraţia mediocrităţii…

Caracteristica generală a populaţiei globului este mediocritatea… oricine este mai răsărit, oricine depăşeşte această mediocritate, nu va putea progresa, sau nu va putea avea succes decât printr-o luptă titanică, pentru că ceilalţi – mediocri, din teama că vor fi daţi la o parte de unul mai deştept ca ei, se vor coaliza, de cele mai multe ori fără a fi conştienţi de această acţiune, împotriva celui deştept… Această coalizare am mai spus-o, se petrece concret cam aşa. Dacă ai ajuns să reuşeşti să fii angajat undeva, fie că te-a ajutat norocul, fie că ai fost sprijinit, sau mai ştiu eu de ce, nu vei reuşi să ajungi în frunte decât linguşind şi făcând-o pe prostul. În momentul în care cei din jurul tău, mai vechi şi ca urmare cu poziţii superioare îşi vor da seama că eşti mai deştept, vor face tot posibilul să te împiedice să ajungi prea sus din teama că le vei periclita poziţia…

Iar dacă vei pleca de acolo, şi vei avea aceiaşi atitudine, oriunde te vei duce vei da de aceiaşi mentalitate… Credeţi-mă eu personal m-am lovit de mai multe ori în viaţă de această atitudine a celor din jurul meu. E suficient să fii puţin diferit de ei şi deja intră-n acţiune instinctul lor de apărare.

Aceasta se numeşte conspiraţia mediocrităţii. Şi este principalul instrument şi aliat al celor care se află sus, sus de tot, acolo unde se hotărăsc destinele omenirii. Faptul că noi cei mulţi îi împiedicăm pe cei cu minţi sclipitoare şi naturi progresiste să evolueze, îi ajută pe ei să ne ţină pe toţi sub bocanc… E ca-n bancul cu cei care-au ajuns în iad şi când încearcă să scoată capul afară din cazanul clocotind îi trag ceilalţi la fund, făcând ca necuratul care are sarcină să-i ţină-n cazanul clocotit să şomeze privind amuzat spectacolul …. Sau capra vecinului… nu contează că moare

vecinul şi-i luăm capra sau că moare capra şi rămâne vecinul mai sărac ca noi… tot e motiv de bucurie…

Dar lucrul acesta doar puţini reuşesc să-l vadă, să-l înţeleagă… În ultimii douăzeci de ani exact acest lucru se întâmplă cel mai puternic şi vizibil la noi în ţară. După ce nişte mediocri au ajuns sus, din lăcomie, tot din lăcomie, au distrus economia ţării şi din teama că vor fi daţi la o parte sau pedepsiţi, au împânzit toate structurile statului de la toate nivelurile cu cei asemenea lor.

De aceea, mai ales în ultimii zece ani nici un tânăr luminat nu a ajuns într-o funcţie de conducere nicăieri, şi cu atât mai puţin la zona de vârf a conducerii ţării… de aceea cei cu coloană vertebrală şi cu demnitatea propriei lor valori aşa cum sunt majoritatea celor de vârsta mea, nu mai au loc în societatea actuală…

Nu-i uitaţi pe tinerii şcoliţi pe sume uriaşe din bugetul statului – din taxele plătite de noi toţi – la cele mai prestigioase universităţi din lume, care reveniţi în ţară, unde prin contractul de şcolarizare erau obligaţi să lucreze în administraţia publică, au fost pur şi simplu aruncaţi la gunoi de guvernul ţării… Oare nu din teamă că fiind tineri şi bine şcoliţi vor încerca să facă ordine-n ţară ? Iar a face ordine nu cumva ar fi însemnat tragerea la răspundere a lor, a celor mediocri care au distrus economia patriei şi au dat pe nimic la străini întreaga ţară ?... Conspiraţia mediocrităţii… aceasta-i marea conspiraţie globală…

… însă am şi eu o întrebare: dacă e aşa de uşor de realizat aceste dispozitive de ce nu le face nimeni????

Prietene, Gică Contra, faptul că tehnologiile Free energy sunt uşor de realizat o afirmă mulţi, inclusiv eu însumi. De fapt în această carte sunt multe asemenea exemple şi unele din ele sunt concepţie proprie. Astfel, orice bun lăcătuş cu cunoştinţe medii de electrotehnică şi electronică ar putea să realizeze o bună parte din colectoarele de energie liberă ce pot fi realizate.

Dar faptul că sunt uşor de realizat nu înseamnă că sunt şi ieftine. Spre exemplu costul de producţie al unui generator eficient cu magneţi, de circa 20 – 30 KW cât ar fi necesar pentru a asigura independenţa energetică a unei case, se ridică la o circa 2000 – 2500 lei. Suma nu e totuşi foarte mare dacă luăm în considerare cât costă branşarea unei case noi la reţeaua naţională de electricitate – cam 4000 lei. Dar… Mentalitatea arivistă bazată pe profitul imediat, ne face pe marea majoritate a noastră să nu fim dispuşi a da din mână o asemenea sumă fără să vedem mai întâi rezultatul… Adică suntem într-un cerc vicios. Cei care au bani, vor să vadă generatorul funcţionând înainte de a da banii pe el. Cei care ştiu să-l facă nu au bani să-l construiască…

În plus datorită distrugerii industriei naţionale este destul de greu să mai realizezi unele componente ce necesită uzinare…. fie din motive financiare, fie datorită faptului că meseriaşii sunt strict supravegheaţi de patroni şi nu mai pot face ceea ce se numea înainte „fuşeraie”, fie pentru că sunt localităţi în ţară unde nu mai există nici un strung sau o alt fel de maşină unealtă…

Şi trebuie să ştii domnule Gică Contra că această mentalitate de a nu renunţa la bani până nu vezi tu că acel obiect există şi funcţionează aşa cum îţi doreşti, vine în primul şi în primul rând din incultură, din prostie crasă, care sunt rezultatul unui sistem de învăţământ profund viciat.

Iar industria nu are nici un interes să promoveze asemenea tehnologie, căci industria este condusă de bancheri. Bancherii au bani câştigaţi de la cei care exploatează şi utilizează resursele de hidrocarburi, adică industriaşii din extracţie, cei din prelucrarea petrolului şi gazelor naturale, şi cei din industria auto-mecanică care funcţionează cu aceste resurse.

Ori bancherul nu va da bani pentru dezvoltarea unei tehnologii care va aduce atingere vacilor sale de muls… Dacă vacile sale de muls vor muri din cauza unei tehnologii care nu aduce măcar la fel de mulţi bani în la fel de scurt timp, nu e dispus să dea banul…

Astfel… o eventuală industrie a energiilor libere nu se poate dezvolta. În plus apariţiei şi dezvoltării unei asemenea industrii i se opune şi actuala industrie – vacile de muls ale bancherilor – care ar fi detronată în acest fel…

Şi i se opun şi muncitorii care prin desfiinţarea miilor de sonde, a miilor de combinate petrochimice şi a zecilor de mii de fabrici şi-ar pierde locurile de muncă.

Aşa că, ipocrit, oricine ar dori un generator free energy dar nimeni nu e dispus sa dea bani pe el înainte de a-l vedea funcţionând. Eu care ştiu să-l fac nu am bani să-l fac, iar tu care ai bani să-l

faci nu ştii să-l faci dar nici nu veri să-mi dai mie banii să ţi-l fac, pentru că ori ţi-e frică că te înşel, ori nu eşti dispus să dai bani pe ceva ce va funcţiona abia la o lună după ce tu ai dat banii…

Acesta-i principalul motiv pentru care nu vezi în jurul tău generatoare „free energy”. Şi chiar dacă singura cheltuială cu ele este aceea a construcţiei şi achiziţionării lor, energia ce o vor furniza ulterior fiind gratis sau aproape gratis, faptul că cei mai mulţi gândesc ca tine face ca noi cei care ştim să facem asemenea generatoare, să nu avem acces la posibilităţile de a le face…

În plus, am să-ţi mai spun ceva. Află dumneata că cei care au bani, cei care au cu adevărat bani, nu le pasă de energia liberă. Ei sunt dispuşi să dea oricât pe cea actuală, şi nu-i interesează că plătind pentru ea contribuie la distrugerea planetei…

În nesimţirea lor suverană, dictată de lăcomia pentru bani şi putere, ei sunt mulţumiţi aşa cum sunt şi nu sunt dispuşi să investească în ceva ce le-ar putea schimba atât statutul social cât şi liniştea personală… Iar pentru ei faptul că planeta s-ar putea distruge nu e o sperietoare. Au fost învăţaţi de viaţă că orice se poate cumpăra şi sunt convinşi că dacă au bani, pe ei nu-i va afecta o eventuală catastrofă ecologică…

Numai că asta, fireşte că nu-i adevărat. Dar ei sunt suficient de proşti şi de inculţi ca să nu înţeleagă că o catastrofă ecologică globală nu poate fi reparată indiferent câţi bani ar avea ei…

Atunci când acea catastrofă se va întâmpla oricât de mulţi bani vor avea ei, nu vor mai avea cui să-i dea pentru a repara ceea ce ei, cu prostia şi lăcomia lor nemăsurată au stricat…

Deci, încă odată să repetăm pe scurt pentru a ne rămâne întipărit în minte căci repetiţia e mama învăţăturii :

1. Atâta timp cât obţinerea recunoaşterii dreptului intelectual asupra unei invenţii depinde de bani, birocraţie, corupţie nervi şi timp pierdut tehnologiile energiilor libere nu se vor extinde,
2. Atâta timp cât vor exista unii care vor fi dispuşi să-şi însuşească ilegal sau abuziv dreptul intelectual al cuiva în scopul pur egoist al prosperităţii sale materiale şi de putere, tehnologiile energiilor libere nu se vor răspândi,
3. Atât timp cât acolo sus în cercurile potentaţilor vor exista oameni cărora nu le pasă de viitorul copiilor lor şi al planetei, tehnologiile energiilor libere nu se vor răspândi,
4. Atâta timp cât jos, în rândul nostru al maselor, vor exista oameni care vor pune înainte de bunăstarea semenilor şi de viitorul copiilor lor pe a lor personală, tehnologiile energiilor libere nu se vor răspândi,
5. Atât timp cât în rândul nostru al celor mulţi vor mai exista oameni ca Gică Contra, care să nu vrea să creadă în evidenţe şi în fiabilitatea unei tehnologii progresiste, tehnologiile energiilor libere nu se vor răspândi…
6. Atât timp cât printre noi toţi vor mai exista omeni care să dorească să stăpânească terenul şi bunul altuia, uitând că de fapt acestea sunt date de la Dumnezeu – oricare ar fi acesta – pentru ca noi să ne bucurăm egal de ele căci ele rămân iar noi suntem trecători, aceste tehnologii ale energiilor libere nu se vor răspândi,
7. Cu alte cuvinte, atât timp cât nu va avea loc o revoluţie în gândirea noastră, a tuturor, prin care să devenim conştienţi că viitorul şi planeta nu sunt ale noastre ci sunt ale copiilor noştri, aceste tehnologii ale energiilor libere nu se vor răspândi !

Deci reţineţi o dată pentru totdeauna că planeta aţi primit-o cu împrumut de la copii şi nepoţii voştri, şi trebuie s-o daţi înapoi cu dobândă !

Articol scris azi 12 noiembrie 2011 la ora 12 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Şi iar alt fel de baterii

Dragi cititori, probabil că cei care mi-aţi citit volumele anterioare vă puteţi aminti că în „Criza energetică – adevăr sau minciună ?” la pagina 135 scriam următorul lucru:

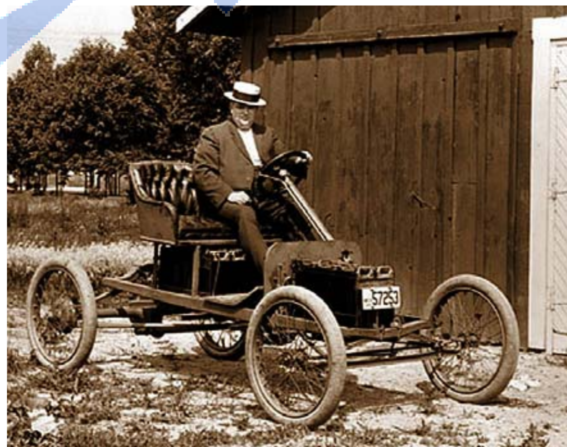
« *De altfel ar trebui să aflaţi (acei dintre dumneavoastră care nu ştiaţi, şi eu cred că majoritatea) că de fapt atunci demult, pe la sfârşitul secolului 19 şi începutul celui trecut, numărul de maşini echipate cu motor cu ardere internă care se aflau pe şosele era mai mic decât cel al celor echipate electric… … Ce s-a întâmplat însă după acea perioadă… este urmarea arivismului şi lăcomiei din cercurile industrial bancare.*

General Motors Company… Toată lumea a auzit de ei… dar nu toată lumea ştie că pe la începutul secolului trecut au cumpărat prin intermediul unor firme fantomă, marile reţele de transport public electrificat (tramvaie şi troleibuze) din metropolele americane, pentru a le desfiinţa şi înlocui apoi cu autobuze proprii echipate fireşte cu motoare pe benzină…

Mulţi ani mai târziu s-a aflat acest lucru şi au fost traşi la răspundere juridică, dar totul s-a muşamalizat căci conducerea firmei deja avea conexiuni adânci în cercurile financiar bancare, şi influenţă foarte mare în cercurile politice (aceiaşi atitudine şi mentalitate o au şi ceilalţi mari producători auto de pe întregul glob)… »

Şi acum pentru cei care mai sunt sceptici în legătură cu aşa zisa conspiraţie a acestor cercuri am să vă spun că aceste aspecte se întâlnesc şi azi. Eu sunt locuitor al judeţului Dâmboviţa de la vârsta de 3 ani şi până acum câţiva ani am locuit în municipiul reşedinţă de judeţ – Târgovişte.

Înainte de 1989 s-a început construcţia în Târgovişte a unei reţele orăşeneşti de transport în comun bazată pe troleibuze. În primii ani de după 1989 aceste mijloace de transport frumoase, moderne şi economice deja străbăteau întregul oraş pe sub cablurile de energie electrică înşirate prin tot oraşul…

Acum nu mai există. De asemenea întreprinderea de transport local s-a desfiinţat, locul ei fiind luat de câteva firme particulare conduse de nişte escroci care folosind nişte microbuze improprii transportului de persoane, fură oamenilor banii pe nişte servicii de transport execrabile…

Priviţi şi imaginea alăturată care reprezintă un autovehicul Ford din 1914:

Se vede că sub banchetă şi în faţă se află nişte acumulatori electrici. Acum am să vă redau un fragment dintr-un articol apărut în ziarul New York Times din 2 iunie 1911.

« ***Bateriile de stocare perfecte ale lui Edison . După trei minute de încărcare se poate rula şaizeci de mile*** (96,5 km) ***ne spun delegaţii „ electric light”. O vom monta într-o valiză.*** … *Thomas A. Edioson al cărui nume e legat de orice centrală electrică de pe cuprinsul Statelor Unite a prezentat ieri după amiază pentru prima dată în viaţa lui sesiunea Asociaţiei Naţionale de Electricitate. A făcut din vizita sa una memorabilă anunţând că a pus la punct o nouă baterie de stocare destinată automobilelor şi camioanelor care va revoluţiona afacerile transporturilor pe drumurile publice.*

Donmnul Edison a stat doar câteva minute în clădirea societăţii inginerilor… unde l-a găsit reporterul de la Times… … când a fost întrebat despre succesul acestei baterii de stocare, inventată de curând care acum este folosită pe mijloacele de transport din Manhatan pe străzile douăzeci şi opt şi douăzeci şi nouă, el ne-a spus: „ … am pus la punct o baterie care poate fi reîncărcată în trei sau patru minute şi cu care se poate apoi parcurge cincizeci sau şaizeci de mile fără a necesita o nouă reîncărcare. Problema cu bateriile vechi era că necesitau un timp prea mare de reîncărcare. Când rulam cu maşina întreaga zi trebuia apoi să pun bateria la încărcat toată

*noaptea, pentru a o reîncărca şi a fi gata pentru drum a doua zi, ceea ce nu era mereu posibil. Dar am terminat-o cu asta. Am acum o baterie care poate fi luată într-o servietă, atât e de mică şi uşoară, şi cu care poate rula un camion sau un automobil, sau un vehicul de orice fel, până la descărcare iar apoi încărcarea are loc în trei minute, gata pentru o nouă utilizare.” „ Să înţeleg că oriunde este prezent curentul electric această baterie poate fi reîncărcată, chiar şi de la sistemul de iluminat stradal ?” „ E adevărat – a replicat domnul Edison cu entuziasm – sau pot fi mici staţii de reîncărcare pe marginea drumului unde bateriile se pot încărca în câteva minute”… domnul Edison ne-a mai spus că un camion va rula cu această baterie cam şaizeci de mile fără a fi nevoie de reîncărcare…***»**

Şi vin eu acum şi vă întreb. Cât durează să încărcaţi un acumulator NichelMetalHidrid de 2500 mA ? Nu cumva ceva mai mult de o oră?... Şi cu un acumulator de 2,5 A se poate alimenta un autoturism ? Fireşte că nu ! Ar trebui vreo mie de bucăţi. Nu credeţi ? Cât ar dura oare încărcarea lor ? Peste o lună ! Nu ?...

Era nebun Edison ? Erau nebuni cei care conduceau asemenea autovehicule electrice pe străzile 28 şi 29 din New York, şi confundau trei minute cu 30 zile ?!...

Fireşte că nu… pur şi simplu această tehnologie a fost dosită de cercurile interesate să nu existe autovehicule electrice…

Dar rămâne o întrebare: ce ciudăţenie de baterie de acumulatori era aceea de capacitate suficient de mare pentru a rula o maşină electrică timp de două ore încărcându-se în doar trei – patru minute ?

Am să vă răspund eu. Singura baterie capabilă de aşa ceva e cea litiu ion cu efect de tunel, despre care v-am pomenit în volumul „Criza energetică…” dar care nu era posibilă a se putea realiza la acea dată datorită faptului că nu exista tehnologia necesară…

Şi atunci ? … veţi întreba dezamăgiţi.

Bateriile de acumulatori nu sunt singurele dispozitive tehnice capabile să acumuleze şi să stocheze energie electrică.

Mai există şi condensatori. Veţi spune că nu e posibil. Nu e posibil pentru că dumneavoastră nu aţi văzut niciodată condensatori mai mari de ordinul microfarazilor, sau de ce ? Eu vă spun că de peste 100 de ani se construiesc condensatori cu capacităţi de ordinul farazilor şi chiar a zecilor şi sutelor de farazi.

Numai că nu se găsesc pe toate drumurile şi nu ne spune nimeni la şcoală de ei căci noi nu trebuie să ştim acest lucru. Priviţi imaginea următoare:

Cutia albastră deschis din stânga este un condensator de mare capacitate şi anume de 110 Farazi la 16 volţi. Adică 10 613 384 Coulombi sau 2 948,2 Ah. Un motor de 5 KW ar funcţiona alimentat de la acest condensator timp de 9,5 ore.

Şi am să vă spun spre exemplu că aceşti condensatori nu sunt o noutate. Numai Nikola Tesla a brevetat între 1891 şi 1897 trei tipuri de condensatori ce pot fi construiţi la orice capacitate – brevetele americane numerele 464667, 567818 şi 577671. Dar el nu a fost singurul.

Un condensator de mare capacitate este singurul dispozitiv ce se poate încărca într-un timp de ordinul minutelor cu o cantitate atât de mare de energie.

Şi acum am să vă mai aduc în atenție o ştire care circulă de câțiva ani pe Internet. Este referitoare la realizarea firmei texane „EEStor” care anunța cu aplomb acum vreo trei ani că va lansa pe piață un autoturism electric de oraş, într-una din sucursalele ei numită ZENN Motor Company.

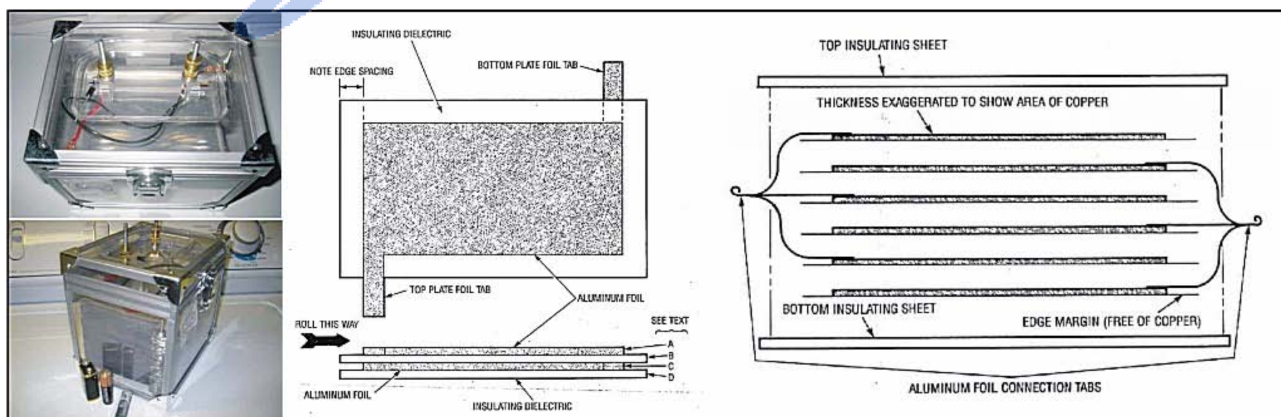
Acest autoturism urma să fie alimentat de o unitate de stocare bazată pe tehnologia condensatorilor de mare capacitate EESU (Electrical Energy Storage Unit) brevetată de doi inventatori din cadrul firmei la data de 25 aprilie 2006 – brevetul american numărul 7033406.

Condensatorul respectiv este construit pe bază ce ceramică şi sticlă şi furnizează o capacitate de stocare de 1Mj/kg. O asemenea unitate de stocare vedeți în imaginea de deasupra în partea dreaptă (cea în carcasă de aluminiu). Aceea ar fi capabilă să se reîncarce în cinci – zece minute.

Teoretic. Practic datorită faptului că rețeaua națională nu poate furniza densitatea energetică necesară, o încărcare completă se face la rețeaua americană de 110 V în timp de patru ore iar la 220 V în doar două ore. Energia furnizată apoi ar asigura maşinii deplasarea pe parcursul a 400 Km.

Numai că… surpriză !! Prin 2009 se anunță că anumite probleme tehnice au întrerupt producția iar despre firmă şi maşinuța ei nu s-a mai auzit nimic…

Acum am să vă spun că oricare din dumneavoastră poate construi un condensator de foarte mare capacitate. Nu e de loc complicat. Şi chiar dacă ar rezulta un condensator comparabil ca greutate cu o baterie auto – plumb acid de mare capacitate, va avea avantajul că se va încărca mai repede ca aceasta şi cel puțin pentru o bicicletă sau un scuter va asigura suficientă energie pentru deplasarea pe circa 50 – 100 km funcție de mărime şi capacitatea electrică. Priviți:

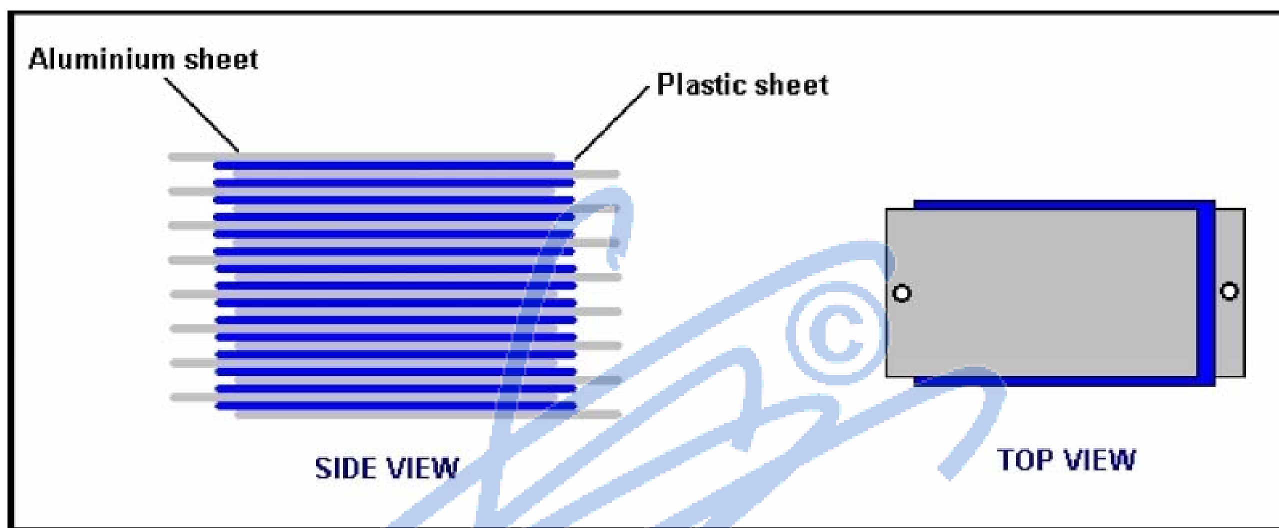

Ce vedeți e un condensator făcut artizanal într-o cutie din plastic transparent care a fost destinată altor scopuri. A se observa că are o încuietoare basculantă. Lângă el se văd două baterii R4 de 1,5 V şi una de 9 V.

Revedeți fizica de liceu sau orice manual de electronică unde veți găsi relațiile de calcul pentru suprafața armăturilor care se pot face din tablă de aluminiu. Cu cât e capacitatea mai mare cu atât acestea vor trebui să fie mai groase. Deci în nici un caz polei ci tablă de 1 – 2 mm. Ca dielectric se va folosit unul cu o constantă cât mai mare între acestea de vârf fiind Sticla – 7,8, sticlotextolitul – 5,2, Pyrex – 4,8, Nailon – 3,2, Polietilenă – 3, Uleiul mineral 2,7, etc..

Nu luați de bună doar datele de aici. Căutați să vă informați despre cum sunt construiți condensatorii, citiți brevetele pe care le-am pomenit eu aici şi altele şi după ce veți înțelege că orice meşter poate construi condensatori, veți constata că un condensator de o valoare mare pe care l-ați făcut cu propriile mâini vă va costa cam de 30 – 50 de ori mai ieftin decât dacă ați încerca să îl cumpărați de undeva…

Iată o altă schiță sugestivă care vă învață cum trebuie construit un condensator:

Alimentarea motorului trebuie să se facă fie printr-o diodă țener care să suporte consumul motorului – dacă nu găsiți puteți construi cu transistoare de putere (sunt scheme pe internet şi prin cărți de electronică) fie prin divizor de tensiune construit cu rezistențe.

Baftă curajoşilor. Şi mare atenție – un condensator poate stoca mai multă energie decât o baterie dar se poate descărca instantaneu… adică un adevărat fulger… Atenție mare, deci !

A! Era să uit să menționez cel mai important avantaj al condensatorilor comparativ cu bateriile de acumulatori. Acela că un condensator poate fi reîncărcat până la capacitatea maximă, indiferent de nivelul lui de descărcare, fără nici un risc şi în plus va putea fi încărcat practic de mlioane de ori, aproape nelimitat. El nu se distruge prin consum chimic ca o baterie, singurul factor care-l poate face să nu mai funcționeze bine, sau de loc este îmbătrânirea materialelor din care este făcut sau distrugerea lui fizică.

Articol scris azi 11 noiembrie 2011 la ora 18 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Mistere

Câţi dintre dumneavoastră aţi văzut filmul artistic „Rainman” cu Dustin Hoffman şi Tom Cruise ? Cei care l-aţi văzut, vă amintiţi secvenţa acea în care cei doi fraţi se află într-un restaurant iar chelneriţa desfăcând un pachet de scobitori le împrăştie pe jos ? În cele două – trei secunde până ce acestea se opresc din mişcarea haotică pe podea, Ray le numără pe toate grupându-le instantaneu câte 82. Patru scobitori rămăseseră în cutie…

Nimeni nu a reuşit până acum să înţeleagă cu adevărat cum funcţionează mintea unui autist…

La noi autiştii sunt încă consideraţi retardaţi, limitaţi mintal… Adevărul este că fără o asistenţă de ajutorare a lor în adaptarea la viaţa socială ei chiar asta riscă să ajungă.

Dar autiştii ne sunt de foarte multe ori superiori. Câţi dintre dumneavoastră pot număra mai mult de 10 scobitori în mişcare doar în scurtul timp în care ele cad jos ?...

Dacă am şti cum le funcţionează mintea, probabil că metodele de învăţământ ar putea fi îmbunătăţite de aşa natură încât să scoată din oricine un geniu…

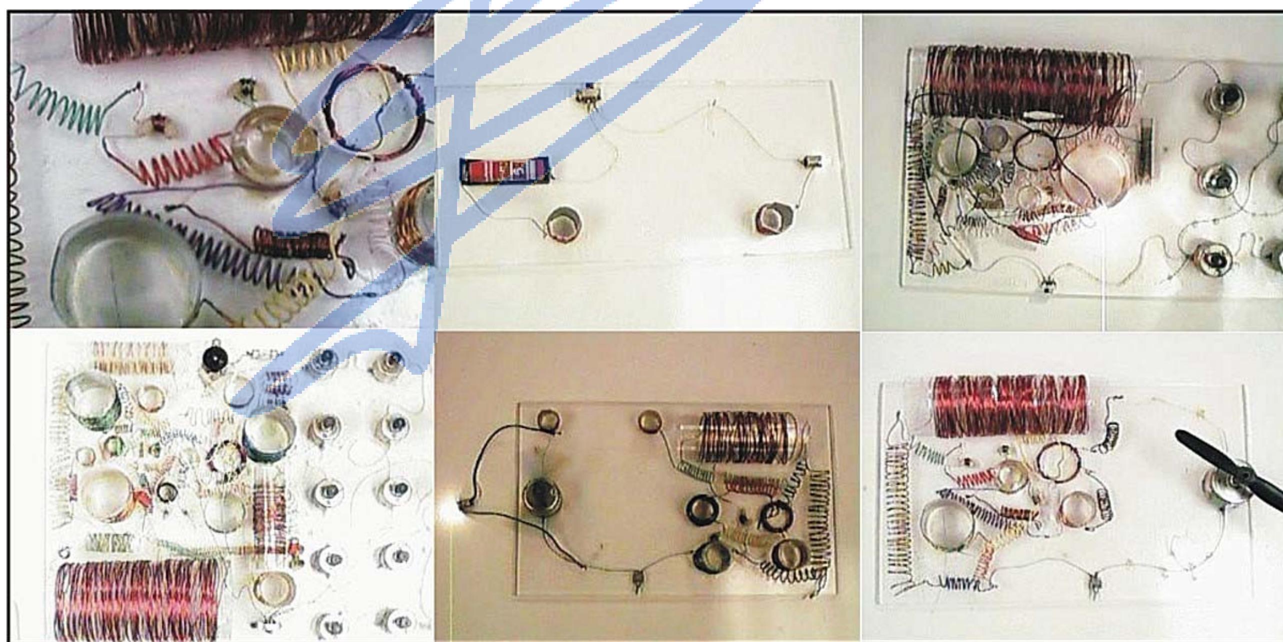
Din păcate ei nu prea ştiu cum fac aceste minuni. În acelaşi film când Charlie îl întreabă pe Ray cum a făcut nişte calcule complexe la fel de rapid ca un calculator de buzunar, el răspunde doar că a văzut acele calcule…

Atât… Există unii oameni care nu sunt autişti şi care au reuşit să ajungă la performanţe asemănătoare în privinţa calculelor aritmetice. Aceştia afirmă că grupează cifrele, şi de obicei reduc totul la calcule simple, ca adunări sau scăderi pe care le efectuează văzând cifrele ca pe un ecran…

La fel ca „Rainmen”… Numai că e mult mai uşor de spus decât de făcut…

Dar unii autişti sunt capabili de performanţe de neimaginat, şi cu atât mai puţin de înţeles pentru noi cei normali…

Priviţi aceste fotografii grupate în imaginea de mai jos.

Aceste amestecături de bobine sunt – să nu-ţi vină să crezi ! – colectoare de energie liberă, care au fost toate, construite de un om, catalogat în cele mai multe surse de informare ca fiind un autist. Am întâlnit însă o pagină de internet de limbă franceză în care un reporter afirmă că l-a cunoscut personal pe acest om şi că acesta nu e autist. E doar un om aflat undeva înaintea timpului său, un fel de Nikola Tesla mai mărunt şi mai modern…

Oricum ar sta lucrurile, datorită faptului că cele mai multe surse îl declară pe realizatorul acestor colecţii eterogene de bobine ca fiind autist, şi având în vedere şi felul cum acestea funcţionează eu am tendinţa să cred că într-adevăr avem de-a face cu un autist. Omul se numeşte

Daniel Pomerleau are 51 de ani (în 2011) şi e canadian de origine. Nu am reuşit să găsesc nici o fotografie de-a lui şi nici un alt fel de date biografice.

Dacă veţi analiza cu atenţie cele şase fotografii veţi vedea că doar într-una singură apare o baterie. Dar acea fotografie este un nonsens, căci circuitul reprezentat de această fotografie nu se închide. Cu toate acestea becul aflat în acest circuit luminează…

Cum e posibil aşa ceva !? – veţi exclama.

Doar un autist poate face asta. Căci toate aceste circuite complicate formate numai din bobine generează curent electric numai în prezenţa lui, şi acest curent electric este uneori foarte puternic.

Nu se cunoaşte vreun caz în care vreunul din aceste circuite să fi fost făcute să funcţioneze de către altă persoană. Daniel este în felul lui un vrăjitor căci poate face să funcţioneze un motor de 3,73 KW doar ţinând firele de alimentare ale lui în mână. Poate comanda pornirea sau oprirea oricăruia din circuitele din fotografiile de mai sus de la distanţă. Poate transfera o parte din aceste capacităţi ale sale altor persoane. Nu am reuşit însă să aflu dacă acest transfer este permanent sau doar temporar.

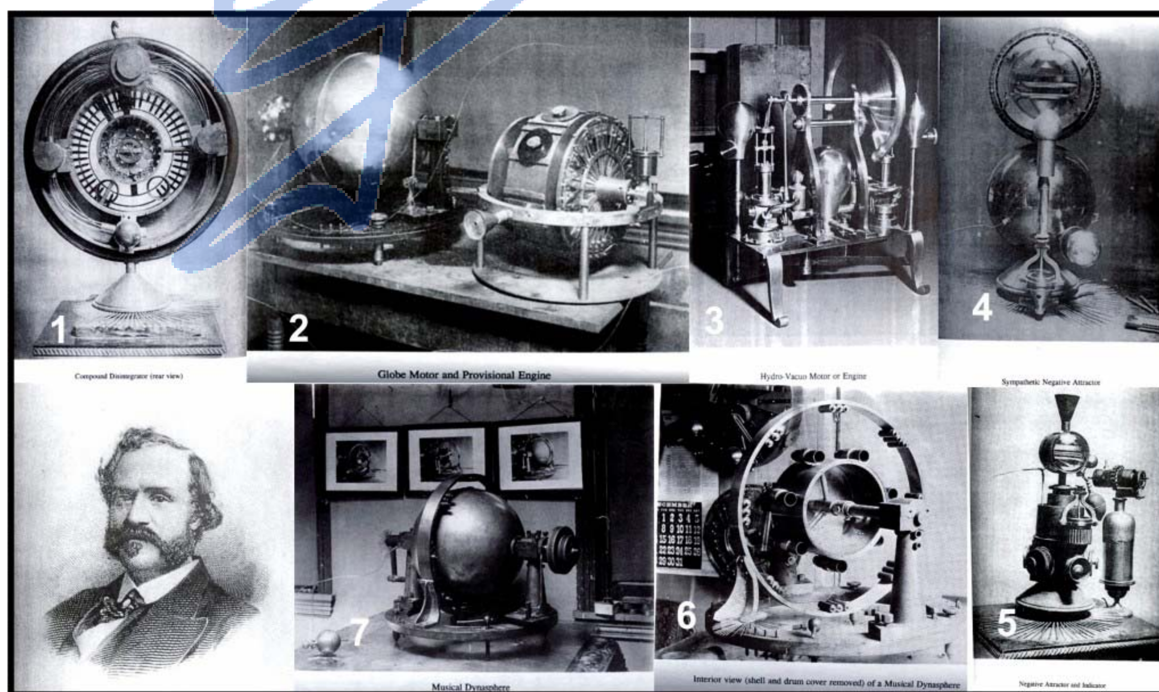
Prin anii 80 Daniel a făcut obiectul unui studiu efectuat de o comise de electricieni şi electronişti de la NASA care nu au putut decât să constate realitatea fenomenului, fără a putea explica în vreun fel cum apare curentul electric în aceste circuite.

Însuşi Daniel Pomerleau afirmă că nu ştie cum se întâmplă acest lucru. Pur şi simplu a descoperit încă din fragedă copilărie că atunci când doreşte ca un circuit electric să funcţioneze acesta porneşte, şi la fel, atunci când el doreşte ca circuitul respectiv să se oprească, acesta-i ascultă dorinţele…

Aici ar fi cazul să exclamăm „ Mare-i grădina lui Dumnezeu !”…

Dar trebuie să ştiţi că a mai existat un om care avea capacităţi asemănătoare, un om care pe la anii maturităţii şi-a descoperit capacitatea de a colecta energia înconjurătoare, a construit o serie de colectoare de energie liberă toate cu nume ciudate şi toate nu funcţionau decât în prezenţa lui…

La vremea respectivă a fost considerat rând pe rând geniu şi şarlatan şi a rămas în istoria neoficială a ştiinţei ca un mister, ceva între şarlatan şi vrăjitor… Acest om a fost John Worrell Keelly (1821 – 1898)… despre care am mai scris într-una din cărţile mele anterioare:

Deşi au existat mai mulţi inventatori care au conceput dispozitive a căror principii de funcţionare sau structură a rămas un mister nu am cum să-i prezint pe toţi ci am să vă prezint doar alte două asemenea cazuri. Mulţi dintre inventatorii şi oamenii de ştiinţă marginalizaţi de curentul

ştiinţific oficial, nu au putut datorită acestei marginalizări să obţină brevet de invenţie pentru concepţiile lor şi de asemenea multe din aceste concepţii nu au putut fi materializate şi ca atare au rămas pentru eternitate doar nişte articole de ziar şi nişte amintiri despre maşinării misterioase…

În acest sens articolul despre Edward Leedskalnin prezintă un asemenea caz.

În continuare am să vă supun atenţiei cazul lui Lester Hendershot. Iată citiţi următorul citat preluat de pe internet:

«*Totul a început când un băieţel în vârstă de patru ani i-a spus tatălui: „Uite, tată, nu merge !” şi i-a pus pe genunchi o jucărie, un avion. „Nu fi îngrijorat, vom face altul care va merge !” şi Lester Hendershot, tânărul tată de 29 de ani, şi-a respectat într-adevăr promisiunea. A construit o jucărie minunată care mergea singură, un avion care zbura fără baterii şi fără combustibil. Şi care nu folosea nici un impuls balistic, nici o forţă de propulsie, eoliană ori gravitaţională. O realizare cu adevărat extraordinară care a fost înghiţită de tăcere şi uitare. Un motor stupefiant ce nu folosea nici o formă de energie cunoscută. Este misterul cel mai tulburător din domeniul inventicii, domeniu prea des presărat cu dispariţii sau decese inexplicabile.***»**

Lester care a trăit între 1898 şi 1961 a avut o moarte prematură. Circumstanţele morţii lui fac obiectul altui articol. Acum să discutăm puţin despre el. Lester locuia în localitatea Elizabeth din statul Pensylvania. În apropiere se afla un aeroport, Bettis Field, unde era întâlnit frecvent şi cunoscutul pilot Charles Lindbergh.

Pe când fiul său era mic, se spune că Lester ar fi reuşit să realizeze un mic motor care funcţiona cu ajutorul câmpului magnetic terestru, motor cu care ar fi echipat un mic aeromodel.

Motorul respectiv însă nu funcţiona decât atunci când era orientat pe direcţia N – S. Problema aceasta a fost rezolvată de Lester după o muncă de doi ani. Acum fiul lui Lester, Mark care este veteran al războiului din Vietnam, conduce o firmă de aparatură electrică şi e un personaj retras, care însă încearcă să ducă mai departe munca tatălui său.

Cert este că prin anul 1920 încercând să realizeze o busolă aviatică mai bună, Lester a construit un aparat de dimensiuni mici care interacţiona cu câmpul magnetic al pământului. Surpriza lui a fost atunci când aparatul pornit fiind a început să se comporte ca un generator.

L-ar fi luat şi s-ar fi dus la comandantul aeroportului din apropiere unde maşinăria a fost remarcată şi studiată şi de Lindbergh.

Lucrând la perfecţionarea micului aparat a reuşit să-l facă să producă suficient curent pentru a alimenta un aparat de radio şi un bec.

Realizând apoi o variantă îmbunătăţită a mers şi a prezentat-o public la aeroportul Selfriedge Field din Detroit, unde a avut un succes deosebit şi unde, datorită faptului că era un apropiat al lui Lindberg a intrat în atenţia presei. Urmare a acestui fapt anumite grupuri financiare au început să-i acorde de asemenea atenţie.

Se spune că tehnicienii de la acest ultim aeroport împreună cu Lindberg ar fi realizat acolo, la îndrumarea lui Lester un motor de dimensiuni mari (probabil o variantă la scară a micului motor de aeromodel) suficient de puternic pentru a propulsa un avion uşor. Presa vremii i-a acordat atenţie lui Lester până în momentul în care se spune că ar fi suferit un şoc electric atunci când aflat la Oficiul de brevete ar fi dorit să prezinte invenţia pentru a o breveta.

În urma acestui şoc electric a fost spitalizat iar din acel moment Lester s-a retras aproape definitiv din atenţia publică. Fiul său afirmă că odată ieşit din spital ar fi povestit că a venit cineva şi l-ar fi convins cu o anumită sumă de bani şi ceva ameninţări să renunţe la ideea motorului său pentru cel puţin următorii 20 de ani… Deşi până în anii 50 Lester a mai prezentat de câteva ori generatorul său, el nu a mai ajuns în atenţia presei.

Dacă generatorul său se ştie cum arăta şi cum era construit, micul motor pe care-l construise pentru fiul său a rămas în parte un mister.

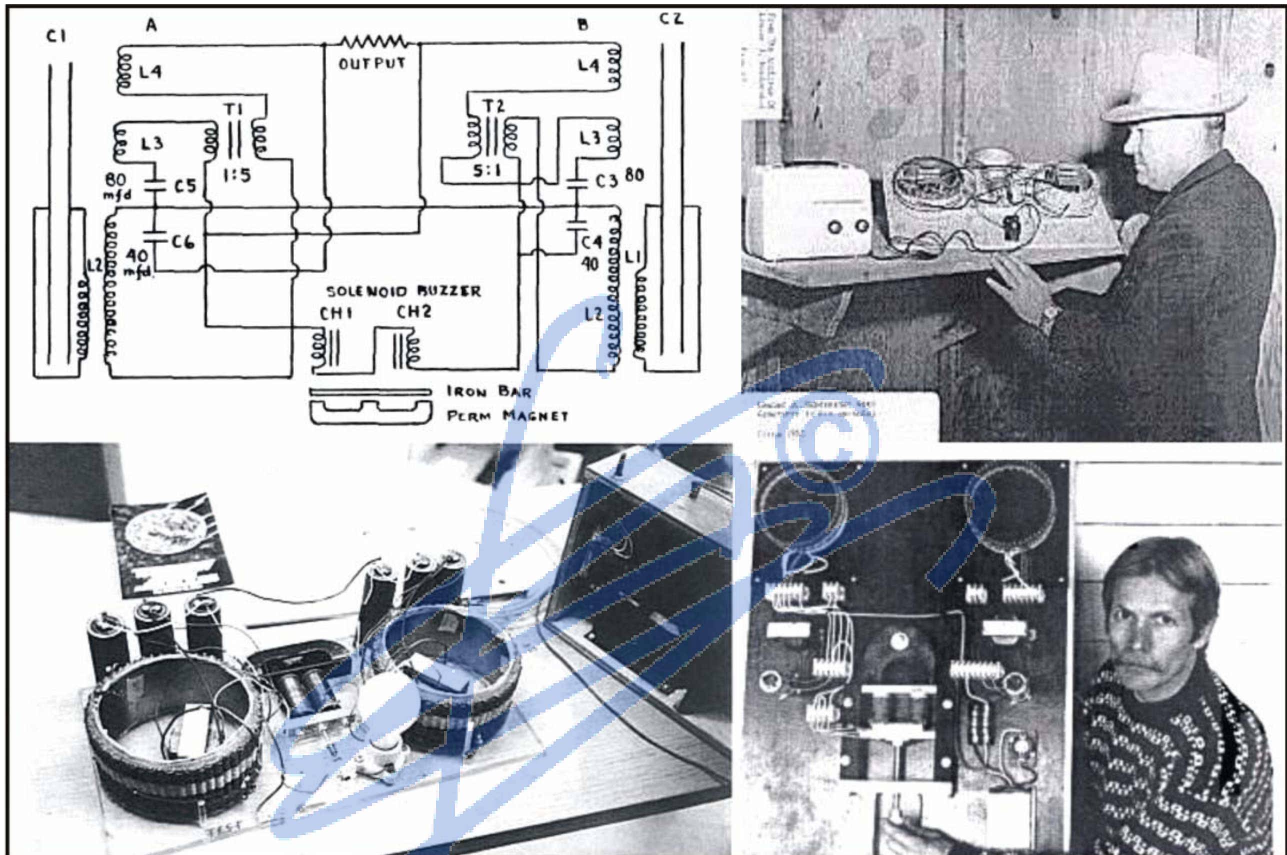
Generatorul său însă consta dintr-un electromagnet, două circuite oscilante formate din doi condensatori variabili şi câteva bobine de construcţie specială. Între cele două circuite oscilante se află un banc de patru condensatori.

Conform celor care au avut ocazia să vadă acest aparat în funcţiune se pare că nu funcţionează o perioadă prea lungă datorită stresului la care ar fi supuşi cei patru condensatori.

Deşi schema constructivă pare simplă fără a şti numărul de spire al bobinelor şi felul exact cum trebuie construite acest circuit are slabe şanse să poată fi reprodus. Din fericire, fiul lui Lester, Mark continuă munca acestuia cu succes şi se pare că ar dori să şi breveteze invenția tatălui său.

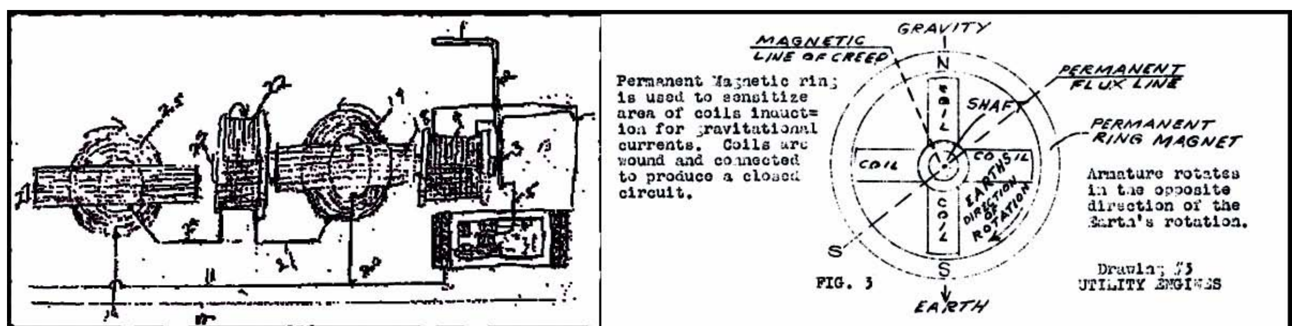
Din păcate, asemenea dispozitive sunt greu de brevetat în ziua de azi…

Iată în imaginea următoare aveți în partea stângă schema electronică a dispozitivului iar în partea de jos se vede cum arată acesta şi se observă că alimentează un bec. În partea dreaptă sus este Lester Hendershot alături de prima variantă a generatorului său iar în dreapta jos este Mark Hendershot alături de o variantă nouă a circuitului construită de el:

Şi iată de ce am afirmat mai sus că motorul lui Lester a rămas în parte un mister:

Ceea ce vedeți mai jos este unul din desenele ce se afirmă că ar face parte din planurile originale ale motorului lui Lester, iar alături o încercare de redesenare a acestui motor. Aşa zisele planuri ar fi apărut pe piață ca urmare a unui anunț de vânzare a lor făcut prin 1956:

Din păcate până acum nu am avut acces la mai mult de atât… şi până una alta, eu rămân la părerea că motorul lui Lester Hendershot rămâne un mister.

Iar acum am să vă supun atenției două articole apărute în două publicații americane.

Revista „Fate Magazine” din octombrie 1956, paginile 123 – 125 „Ştiri de la cititori”

Invenție misterioasă

«„Transformatorul de energie Hubbard” îmi aminteşte de un alt inventator. În 1918, când lucram ca zugrav şi decorator, m-am ocupat cu tapetarea câtorva camere într-o casă mare cu două etaje. În timpul acestei lucrări am dorit să cobor în verandă pentru a lua câteva materiale. S-a întâmplat ca o licărire să bată pe contoarul electric şi am observat că acesta nu se rotea.

Am deschis tabloul electric de siguranțe şi am văzut că siguranța principală era scoasă din soclul său. Mi-a luat doar un minut pentru a mă asigura că nu exista nici o conexiune făcută înaintea contorului.

Singurul membru al familiei aflat acasă în acel moment era un tânăr în vârstă de vreo douăzeci de ani (C. Earl Amman). L-am întrebat : „Earl, de unde te alimentezi cu curent electric ? Am observat că nu vine de la rețea”.

„Vino încoace şi am să-ți arăt”, mi-a spus. M-a condus sus în pod. A aşezat câteva bare de oțel pe o masă de lucru şi a ridicat o bobină care părea a fi o sonerie electrică (?! – loose coupler) după ce montă bobina pe tijele metalice el cuplă terminalele sale. Soneria începu să sune imediat cu putere în timp ce producea şi scântei.

Am ridicat bobina pentru a mă asigura că nu este cuplată la vreo sursă de energie ascunsă. Am cercetat-o cu atenție şi nu am văzut nici o baterie montată în ea. Clopotul soneriei suna la fel de viguros. Firele erau din fier.

În subsol, Earl avea ceea ce el nume un „Transformator activator” de mărimea a doi pumni care trebuia să se afle la o distanță maximă de 16 km de bobinele unui generator. Activatorul nu era în contact cu nici un fir vizibil sau orice altă sursă de energie. El era activat de curentul electric care circulă în jurul pământului şi care acționează asupra acelor busolelor. Prin intersectarea acestor curenți, Earl spunea că se poate obține energie nelimitată.

Un an mai târziu, Earl şi-a prezentat „Generatorul Cosmo Electric” la Denver. El a plasat două sfere de cupru pe partea din față a aripilor maşinii sale în rând cu farurile. De la aceste sfere de cupru el a obținut suficientă putere pentru a-şi conduce rabla prin tot Denver-ul, după cum afirma „Denver Post” atunci.

În timp ce Earl şi-a prezentat invenția pe străzile Denver-ului rețeaua de alimentare cu energie a fost oprită. În ciuda acestui fapt, când el a mers la Washington la puțin timp după aceea pentru a obține brevet pentru „Generatorul său Cosmo Electric” a fost acuzat că fură energie din rețeaua națională de electricitate.

K. H. Isselstein, Spokane, WA »

Şi cel de-al doilea articol este cel din publicația pomenită mai sus :

Denver Post (Luni, 8 august 1921)

«Un cetățean din Denver a inventat un generator care captează electricitatea din aer şi-i propulsează automobilul

Credeți-mă, acest aparat va revoluționa sistemul energetic şi de iluminat şi a fost testat pe străzile oraşului

A fost făcută o invenție care va revoluționa lumea electricității ? Va putea aparatul conceput de un locuitor al Denver-ului să lumineze clădirile, să acționeze automobilele, vapoarele, să furnizeze cantități nelimitate de energie luată din aer ? Experții în electricitate din Denver spun „ DA” şi tânărul inventator C. Earl Amman, a prezentat invenția sa montată pe un vechi automobil cu care a rulat prin oraş.

Aparatul lui Amman este un generator atmosferic. Este un obiect cilindric, compact, cu două cu două sfere mici deasupra. În interior, spune Amman că se află un aranjament de fire de oţel şi minerale, fixate în aşa fel încât să extragă electricitatea din aer, să o condenseze şi să o utilizeze pentru a furniza putere electrică.

Automobilul pe care Aman l-a folosit pentru demonstraţia sa de luni are corpul şi şasiul unui vehicul electric. El ne-a spus că nu există baterii în vehicul. Este autoalimentat şi se deplasează cu o viteză remarcabilă şi a urcat dealurile şi a coborât pantele strecurându-se prin trafic neaşteptat de uşor.

Preocupat să-şi protejeze invenţia

Când a fost întrebat de către sceptici dacă are baterii de stocare a energiei ascunse în interiorul cilindrului, Amman a spus:

„Regret că nu pot să vă arăt interiorul invenţiei mele, căci încă nu am obţinut drepturile de brevetare. Ar însemna să vă arăt rezultatul a şapte ani de muncă dacă aş deschide cilindrul. Am să merg la Washington săptămâna aceasta pentru a obţine brevetul. Când mă voi întoarce am să vă arăt cu plăcere totul şi nu vă spun decât să aşteptaşi până ce timpul vă va aduce răspunsul.

„Am studiat multe cărţi pentru a perfecţiona invenţia. Pare că funcţionează ca un telefon fără fir, dar este categoric diferită, cu singura deosebire că procură energia din aer. Poate merge oriunde numai sub apă nu.”

Automobilul este doar un test simplu. Generatorul va lumina clădiri, la fel cum o fac acum turbinele cu aburi, şi de fapt, şi va putea înlocui orice tip de motor.”

J.N. Davis, proprietarul companiei „Davis Electric Garage” de la 921 East 14th Avenue, şi unul din cei mai în vârstă electricieni din Denver, au făcut un amănunţit studiu al generatorului.

Electricianul îşi pune credinţa în el

„Cred că domnul Amman a creat o invenţie care va revoluţiona electricitatea.” Domnul Davis a spus: „ fireşte nu ştim ce e în interiorul generatorului dar inventatorul ar fi nebun să ne arate. Dar experienţa ne confirmă că cu siguranţă mineralele aşezate într-o anumită configuraţie ar putea furniza energia. Asta fiind în concordanţă cu legile cunoscute ale ştiinţei şi ale cunoaşterii actuale.

Dacă generatorul a putu fi dezvoltat pentru a acţiona un automobil, succesul său e asigurat. Va fi cea mai mare invenţie a secolului. Electricitatea obţinută din aer, mai întâi trece prin generator, va fi disponibilă pentru orice utilizare” Atât de impresionat a fost domnul Davis încât i-a oferit lui Amman sediul firmei sale drept cartier general. Amman care nu are decât 28 de ani a venit în Denver din Spokane, Washinton. El e un inginer electrician şi trăieşte la hotelul Argonaut.»

Nu vi se pare aşa… că aveţi un „deja – vu” ?

Parcă prin 1931 un anume Nikola Tesla mergea printr-un alt oraş american cu o maşină acţionată tot de electricitate captată din mediul înconjurător ?...

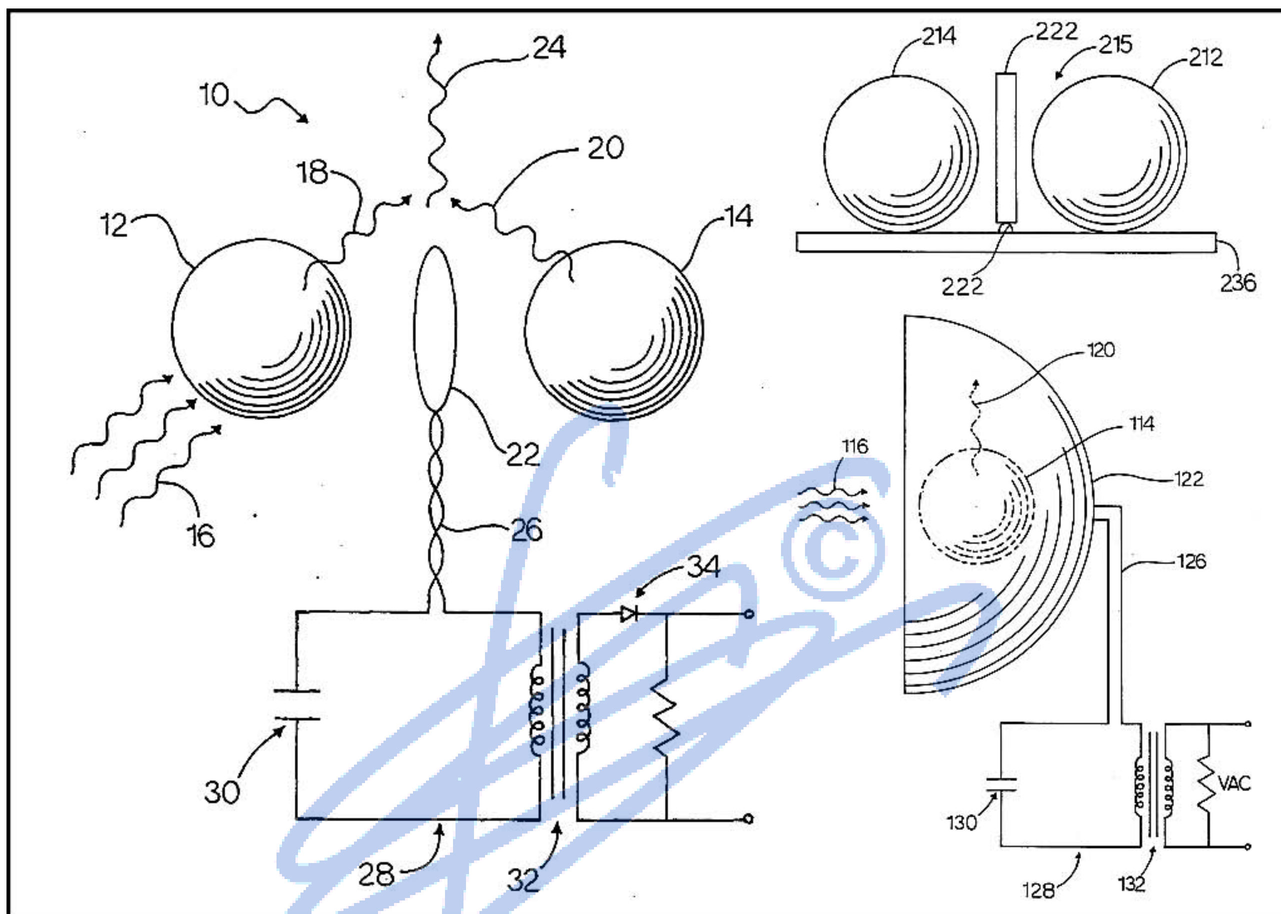
Şi nu cumva a fost odată prin anii 50 şi un om care cu ajutorul unor cristale extrăgea energia din aer… parcă-i spunea el „orgon” acelei energii şi parcă a făcut nişte ani de puşcărie pentru asta şi apoi a murit în condiţii tragice ?...

Despre C. Earl Amman nu am găsit nici un fel de informaţie pe Internet oricât am încercat. Se pare că nu ştie nimeni cine a fost, cu ce s-a ocupat, între ce ani a trăit.. nici o informaţie în afara acestor două articole de ziar… şi a acestei invenţii misterioase…

Dar numai în parte. De ce în parte ? Pentru că dacă despre „Transformatorul activator” din subsolul casei lui Earl nu se ştie nimic până în prezent, „Generatorul său cosmo electric” a fost brevetat 77 de ani mai târziu de un alt american.

Ca un argument la ceea ce spun acum am să vă arăt două din desenele brevetului american nr. 5590031 acordat la 31 dec. 1996 intitulat „System for converting electromagnetic radiation energy to electrical energy”. Inventator Franklin B. Mead Jr. din California.

Chiar dacă nu e identic cu ce descrie ziarul, seamănă destul de mult. Nu vi se pare ? dar încercați să citiți brevetul. S-ar putea să aveți ceva surprize…

Textul brevetului începe cu următoarea frază : ***„Sistemul e destinat conversiei energiei radiației electromagnetice de înaltă frecvență a punctului zero în energie electrică.…”***

Fireşte că mai sunt şi alte enigme şi lucruri interesante în istoria inventicii şi în lumea vastă a celor ce studiază energia de orice fel ar fi ea, dar scopul meu a fost doar să ridic colțul cortinei.

Depinde doar de dumneavoastră dacă vă veți strecura pe sub ea pentru a vedea ce se mai ascunde dincolo…

Articol scris azi 13 octombrie 2011 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Încheiere

În speranța că această carte a lămurit măcar în parte marea majoritate a problemelor rămase neclare în urma lecturării volumelor mele precedente legate de energie doresc să amintesc cititorilor mei că eu nu sunt om de ştiință, deci nu tot ceea ce am scris este verificat ştiințific riguros. Şi poate că nici nu trebuie. Am mai spus-o. E treaba academicienilor şi a altor omeni de ştiință să explice ştiințific pe baza căror legi funcționează cutare sau cutare lucru…

Şi chiar dacă ei nu sunt în stare să explice din cauză că ştiința n-a progresat destul, sau din rea voință, din incultură sau din prostie, asta nu înseamnă că acele dispozitive inventate de multe ori de oameni fără prea multă ştiință de carte nu funcționează… Ele funcționează şi pot fi văzute de oricine doreşte…

Gică Contra din articolul precedent nu a văzut generatoare de energie liberă şi datorită faptului că nu a ştiut unde să le caute sau pentru că a fost suficient de orb pentru a nu le vedea. Căci dată fiind atitudinea actuală a societății față de aceste tehnologii, mulți dintre constructori nu se laudă cu realizările lor. Nu uitați exemplul clar de pe jurnalele de actualități din Ungaria, de acum câteva luni, când un tânăr a fost arestat şi încarcerat pentru că a fost prins pe şosea că circula cu o maşină pe care o modificase.

A fost arestat pentru că ceea ce a făcut el este ceva revoluționar care e benefic mediului înconjurător, sau pentru că nu a omologat maşina? Veți răspunde că pentru că nu a omologat maşina. Acesta-i şi motivul declarat pentru care a fost arestat, faptul că circula cu o maşină neomologată. Dar de fapt adevărul e mai nuanțat…

Căci vin eu acum şi vă întreb, dacă v-ați duce la registrul auto cu o maşină căreia i-ați scos motorul ei original şi l-ați înlocuit cu unul total nepoluant şi economic – unul electric, nu neapărat free energy, oare registrul auto v-ar omologa maşina ?

Am să vă răspund eu. Nu. Nu v-ar omologa-o. Pentru că legislația e de aşa natură făcută încât omologarea unei maşini nu poate fi făcută uşor decât de întreprinderile producătoare de maşini…

Acesta-i şi principalul motiv pentru care invențiile lui Iustin Capră nu sunt întâlnite pe şosele.

Dar asta nu înseamnă că ele nu există. Sunt acolo, în garajul din curtea lui Iustin…

Gică Contra, pentru a vedea un generator free energy, trebuie să caute mult şi bine căci aceste generatoare sunt în curțile unor „iustinicapră” neştiuți de societate…

Dragi cititori, având în vedere următoarele aspecte am a vă mai comunica ceva.

Aşa cum am spus în introducere, eu nu beneficiez de nici o sursă de venit (trăiesc din pensia mamei şi din lucrări ocazionale de reparații şi întreținere – care, mai ales în ultimul timp, sunt din ce în ce mai rare). De când am depăşit vârsta de 35 de ani, în ciuda faptului că am mai multe calificări nu m-a mai angajat nimeni.

De asemenea nici la pensie nu pot ieşi datorită vârstei şi a vechimii în muncă pe care o am, iar de o pensie de boală nu se pune problema căci sunt încă sănătos (Slavă Domnului !).

Pe de altă parte nici din munca de scriitor nu am reuşit să fac mare brânză, editurile refuzând categoric să mă ajută să scot cărțile mele pe rafturile librăriilor. Iar de pe internet nu-ți dă nimeni bani pe cărți. Munca de scriitor însă, nu e de loc una uşoară.

Spre exemplu cartea pe care tocmai ați terminat-o de citit este rodul muncii de un an de zile din care o lună şi ceva reprezintă editarea şi tehnoredactarea ei, o altă lună reprezintă prelucrările grafice legate de imagini şi coperte (271 ore + 166 ore), iar restul este muncă de studiu şi documentare – care nici asta nu-i uşoară – a citi brevete de invenție de la începutul secolului trecut scrise într-o engleză străveche a cărei cuvinte nu le găseşti prin dicționarele literare şi de multe ori nici în cele tehnice reprezintă, după cum spunea un prieten „o muncă de Sisif”.

Pe de altă parte acum doi ani, după ce am hotărât să public cărțile în format .pdf pe internet şi am căutat edituri care publică virtual am reuşit destul de greu să găsesc una (de limbă română – căci în limba engleză am găsit mai multe) am fost fericit …

Dar această fericire a murit înainte de a ajunge măcar la pubertate în momentul în care am citit contractul de colaborare ce mi se propunea.

Condițiile erau, cred eu, inadmisibile. După ce stabileau un preț de vânzare a cărții mult prea mare după părerea mea, preț pe care cititorul după ce l-ar fi plătit, ar fi primit un program care să nu-i permită să deschidă cartea decât prin intermediul său, făcându-l deci pe cititor sclavul acelui mic program, şi pentru mine ca autor condițiile erau ucigaşe. Practic eu ar fi trebuit să renunța definitiv la drepturile de publicare a cărții mele în favoarea editurii, aceasta ar fi încasat 95% din prețul şi aşa umflat al cărții, iar eu m-aş fi ales cu restul… adică 5% din care scăzând un procent de 50 % ce ar fi reprezentat o reducere a drepturilor mele pentru faptul că editura respectivă se ocupa de obținerea ISBN-ului şi alte chestii administrativ birocratice, eu aş mai fi rămas cu 2,5% adică valoarea aproximativă a timbrului literar (care e 2%) din care după ce mi-aş fi plătit impozitul către stat aş fi văzut „praful de pe tobă”….

Acum, amintindu-mi, regret că nu am păstrat o salvare a acelei pagini pe care era scris acel contract, mi-ar fi permis să-mi amintesc cum se numea acea librărie virtuală.

Afară de această modalitate de spoliere a muncii autorului, în plus lăcomia de a stabili un preț mare al cărții electronice făcea din start ca cei care ar fi achiziționat cartea să fie destul de puțini, ceea ce fireşte că se repercuta negativ atât asupra câştigurilor lor cât şi al meu – atât cât mai vedeam din el… Urmare este faptul că am hotărât ca prima carte să o public în mod gratuit sub titlul „Energia pentru toți” şi ea poate fi descărcată de la http//www.cartiaz.ro de unde se descarcă şi prezentul volum.

Dar pe de altă parte deoarece munca mea de scriitor ar trebui să-mi aducă un minim de câştig material, am hotărât ca începând cu acest volum să institui o relație de colaborare directă cu cititorii mei, eliminând orice intermediar.

O relație bazată pe încredere şi respect reciproc cred eu că este mai de preț decât orice intermediar plin de vorbe mieroase şi contracte în spatele cărora se ascunde fierea unei lăcomii suspecte.

Astfel am rugămintea ca după ce ați citit cartea făcând un mic proces de conştiință, dacă veți considera că ați învățat ceva, cât de puțin din ea, să depuneți o sumă de 10 lei reprezentând contravaloarea acestei cărți, în contul **CEC Bank deschis pe numele meu : RO84CECEDB0408RON0620679.**

În felul acesta, îmi asigurați mie o posibilitate minimă de a-mi continua munca în condiții decente iar dumneavoastră aveți siguranța că veți putea citi o carte scrisă de mine şi în anul care vine.

Sunt conştient că vor fi cititori care nu vor avea posibilitatea materială de a depune această sumă şi pentru ei consider cartea un cadou, dar tot la fel de bine ştiu că încă marea majoritate a românilor mai au bun simț şi respect pentru munca cuiva şi vă asigur că sunt la fel de conştient că numai datorită dumneavoastră, cititorii, noi scriitorii, avem obiectul muncii, şi cel puțin eu, voi căuta să nu scad ştacheta.

În momentul în care m-am hotărât din nou să scriu şi să public pe Internet am hotărât totodată să merg pe acest drum cel puțin atât cât îmi vor permite capacitățile mele fizice şi intelectuale, spre beneficiul nostru al tuturor românilor.

În plus deoarece eu am făcut publică adresa mea de poştă electronică, prin faptul că am scris-o alături de titlul cărții pe prima pagină, dumneavoastră aveți şansa de a deveni coautori ai cărților mele, căci multe din ideile dezbătute de mine în aceste cărți sunt rodul discuțiilor cu prieteni, cu rude, cu cititori, cu cei cu care am intrat în contact în ultimii ani…

Eu, aşa cum am mai spus, am încercat în limita timpului disponibil şi a accesului la Internet să răspund, chiar şi celor asemenea domnului Aurel Millea.

Mulțumindu-vă pentru înțelegere am onoarea de a vă saluta cu stimă !

Cătălin Dan Cârnaru.

Bibliografie selectivă

Bibliografia prezentă nu este neapărat legată strict doar de cele ce le-am scris până aici, şi nu e nici una completă referitoare la subiectul cărții ci este destinată celor care doresc să afle un pic mai multe sau la un alt nivel. Amintiți-vă de profesorul universitar pomenit la introducere care fără a accepta să citească ceva din bibliografia cărților mele anterioare a continuat să afirme că sunt un dezinformator obsedat de perpetuu-uri mobile care nu cunoaşte legile termodinamicii…

El însă nu ştia că sunt premianți Nobel care au pus bazele încă din anii 70 ai secolului trecut unei ramuri a termodinamicii, aceea a sistemelor aflate în permanent dezechilibru termodinamic, sau mai simplu spus a sistemelor deschise… şi spun aici de fizicianul Ilya Prigogine Premiul Nobel în 1978.

Şi trebuie să nu uităm încă ceva – dacă nu ai de unde învăța, poți fi un incult, şi în mod sigur eşti un neştiutor, dar dacă ai de unde învăța şi refuzi s-o faci în mod categoric eşti un prost…

Cărți

- ***Dicționarului de mitologie generală*** **–** VICTOR KERNBACH Editura Ştiințifică şi Enciclopedică Bucureşti 1989)
- ***Războiul psihotronic*** **–** Generalul de Brigadă Dr. EMIL STRĂINU Editura Solaris Print Bucureşti 2008
- ***Tesla Biografia unui geniu*** - NIKOLA TESLA editura Pro Editură şi Tipografie 2008
- ***Tehnologii free energy*** **–** JEANE MANNING Editura Excalibur în 2008
- ***Vrăjitorul apei*** **–** CALLUM COATS Editura Excalibur în 2009
- ***Extraterestrul român*** **–** VALENTIN OVIDIU VÂZDOAGĂ Editura Obiectiv din Craiova

Cărți format electronic (portable document file)

- ***Auto - Motor - Autonomous working Suction-Turbine*** - ALFRED EVERT
- ***Colecția revistei tehnico ştiințifice Tehnium*** perioada 1970 – 1992
- ***Complete U.S. Patents of Nikola Tesla*** - NIKOLA TESLA
- ***Concise Encyclopedia of Magnetic and Superconducting Materials*** – K. H. J. BUSCHOW
- ***Curentul magnetic*** - EDWARD LEEDSKALNIN
- ***Dicționarul explicativ al limbii române*** varianta electronică
- ***Electrotehnică generală*** - inginerii I. Corodeanu, C. Buzatu, P. Manolescu, şi I. Codru
- ***Electrogravitics Systems – raports of new propulsion methodology*** - THOMAS VALONE
- ***Energy from the vacuum - concepts and principles*** - THOMAS BEARDEN
- ***Energia liberă - secretele electricității reci*** - PETER A. LINDEMANN
- ***Feasibility study of Zero-point energy extraction from the quantum vacuum for the performance of useful work*** - THOMAS VALONE
- ***Final Secret of Free Eenergy*** - THOMAS BEARDEN
- ***How Gravity Works*** - MAURICE COTTEREL
- ***Lectures, Patents, Articles*** - NIKOLA TESLA
- ***Magnetic curent*** - EDWARD LEEDSKALNIN la Homestead Florida U.S.A. Rock Gate 1945
- ***Electronică Manualul studentului vol. II*** scris de MIHAI P. DINCĂ.
- ***Practical Guide to „Free energy” Devices*** - PATRICK J. KELLY Version: 18.9 23 August 2011
- ***Prodigal Genius Biography of Nikola Tesla*** - JOHN J. O'NEILL
- ***Radiant Energy and Over-Unity*** - DAN COMBINE
- ***Resonance Energy methods*** - DONALD LEE SMITH
- ***Scalar Waves*** - KONSTANTIN MEYL

- ***Shape Power*** - DAN A. DAVIDSON
- ***Suppressed Inventions And How They Work*** - MICHAEL H. BROWN – Madison Publishing Co. 1974
- ***Suppressed and Incredible Inventions*** - JOHN FREEMAN la A.H. Fry 1976
- ***Tesla - Colorado Springs Notes 1899-1900 (1978)*** - NIKOLA TESLA
- ***The Sea of Energy in Wich the Earth Floats*** - T.HENRY MORAY
- ***The Manual of Free energy Devices and Systems vol. II*** - D.A. KELLY

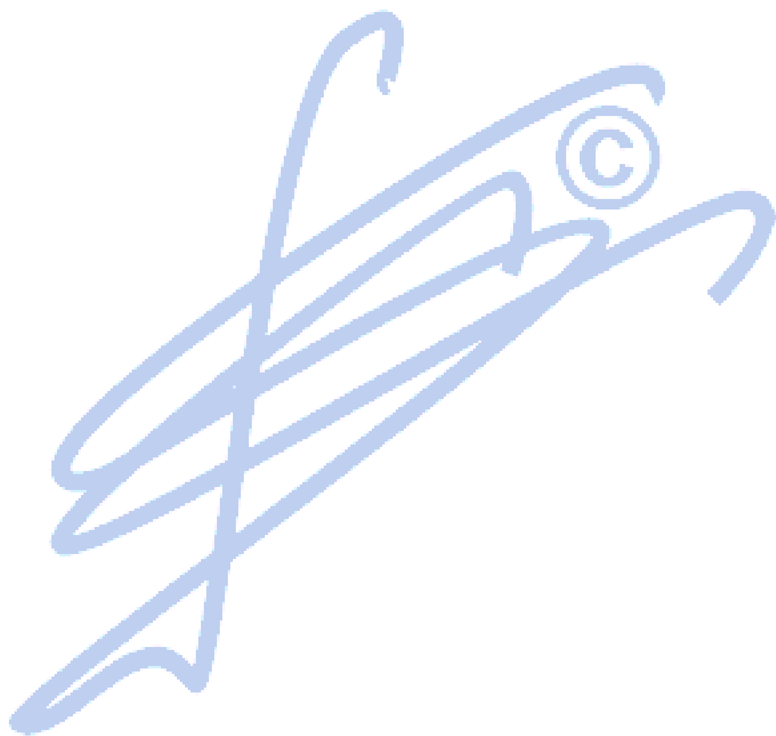
Filme

BBC Horizon 1982 – The Mysterious Mr Tesla
Roger and me – 1989
Discovery Chanel – Adevaratele OZN-uri
Waener Home Video – Tesla-Master of Lightning
Sony Pictures Classics – Who Killed The Electric Car
Lightworks audio & video – The Race to Zero Point
2010Burzynski movie – Burzynski The Movie – Cancer Is Serious Business

WEB

http://www.alibaba.com/
http://www.energobiologie.ro
http://www.free-energy-info.com/Smith.pdf
http://www.googlepatents.com
http://www.leedskalnin.com
http://www.panacea-bocaf.org/
http://peswiki.com/index.php/Directory:...
http://www.rexresearch.com/
http://www.spiridus.com

t.e. 16270

Aşa cum am mai spus, într-o mişcare de revoluție, un electron are două poziții perpendiculare şi două poziții paralele ale axei sale de spin, față de orbita în jurul nucleului. Când axa sa e perpendiculară pe direcția de revoluție, electronul are radiație pur magnetică, iar când este paralelă are o radiație pur electrică. La 45° radiația e mixtă adică e electromagnetică. În acelaşi timp nici celelalte particule subatomice nu sunt nemişcate, avînd mişcare de spin, precum şi de revoluție unele în jurul celorlalte.

Datorită încărcăturilor electrostatice diferite, întreaga această mişcare a lor face din atom în întregul său un puternic emițător de radiație electromagnetică şi în acelaşi timp îl fac să vibreze la o frecvență foarte mare, specifică momentelor componentelor sale.

Cum radiația în sine este energie şi cum mişcarea particulelor atomice şi subatomice nu încetează nici la - 272,15° C (zero absolut), energia disipată astfel în masa materiei universale mai poartă numele de energie a punctului zero (ZPE).

Densitatea ei este fantastic de mare şi anume 10^{108} J/cmc, (echivalent a 25 Gwh energie electrică). ...

Deoarece întreaga materie emite această energie, dificultatea majoră este de a o detecta. Datorită problemelor de detecție şi de separare, pentru cei mai mulți oameni de ştiință, colectarea acestei energii este considerată o imposibilitate, dar pentru unii este o provocare. Colectarea şi utilizarea acestei energii ar consta doar în schimbarea locală a densității ei aşa fel ca prin tendința naturală de reechilibrare ea să devină disponibilă pentru utilizare.

Această densificare energetică locală se face prin schimbarea frecvenței de oscilație a materiei, schimbare care poate avea loc fie pe cale electrică, fie magnetică, fie electromagnetică sau pe cale electrostatică. Aşa ceva face orice generator electric, doar că tehnologiile actuale sunt extrem de ineficiente.

Practic dacă frecvența de lucru a “generatoarelor” actuale ar fi crescută corespunzător, în aşa fel încât să se apropie cât mai mult de frecvența de oscilație a materiei la nivel atomic, cantitatea de energie deviată local din mediu ar creşte exponențial.

Ca o concluzie, energia punctului zero, sau energia vidului, este energia radiată de particulele atomice şi subatomice, care nu încetează nici la zero absolut şi care e prezentă în întreaga materie universală având un caracter omogen şi izotrop. Această energie, deşi e foarte greu de detectat şi măsurat pentru că noi înşine împreună cu aparatele noastre de măsură facem parte din ea, este disponibilă a fi deviată şi folosită local, de oricine, utilizând o tehnologie adecvată, uneori extrem de simplă.

Energia punctului zero constituie de fapt viitorul energetic al omenirii şi tehnologia energetică normală a oricărei civilizații care se respectă pe sine şi mediul din care provine.

ISBN 978-973-0-11963-3